

Fremsat den 21. januar 2015 af erhvervs- og vækstministeren (Henrik Sass Larsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed¹⁾

(Gennemførelse af solvens II- og omnibus II-direktivet)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 928 af 4. august 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 2 i lov nr. 244 af 19. marts 2014, § 1 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og § 1 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel udgår »Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 (1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 3, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 (ændring af 1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1976, nr. L 189, side 13,«, »Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 (ændring af 1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1985, nr. L 339, side 21,«, »Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 (2. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1988, nr. L 172, side 1,«, »dele af Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990 (ændring af 1. og 2. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1990, nr. L 330, side 44,«, »Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 (3. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1,«, »Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 209, side 46, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (forsikringsgruppedirektivet), EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 1,«, »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 (likvidationsdirektivet for forsikring), EF-Tidende 2001, nr. L 110, side 28,«,

»og direktiverne 79/267, 90/619, 92/96 og 2002/12, der nu er sammenskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 (livsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2002, nr. L 345, side 1,« samt »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF (genforsikringsdirektivet), EU-Tidende 2005, nr. L 323, side 1,«, og efter »EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32,« indsættes: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1,«, og efter »EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV)« indsættes: », Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens II), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1«.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens I), EU-Tidende 2013 nr. L 341, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1.

2. I § 1, stk. 1, ændres »stk. 2-12« til: »stk. 2-13«.
3. I § 1, stk. 2, 3. pkt., ændres »§ 126 og 170 a« til: »§§ 175 b og 175 c«.
4. I § 1 indsættes efter stk. 12 som nyt stykke:
»Stk. 13. Kapitel 20 g finder anvendelse på ISPV'er.«
Stk. 13-15 bliver herefter stk. 14-16.
5. I § 1, stk. 15, der bliver stk. 16, ændres »nr. 27 og 28« til: »nr. 30 og 31«.
6. I § 2 ændres »og 170-178« til: », 170-175 a og 176-178«.
7. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 23 som nye numre:
»24) Gruppe 1-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der opfylder mindst én af følgende betingelser:
a) Forsikringsselskabets årlige bruttopræmie har oversteget 5 mio. euro i tre på hinanden følgende år, eller selskabet forventer, at dette beløb overstiges i et af de kommende 5 år.
b) Forsikringsselskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusiv genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år, eller selskabet forventer, at dette beløb overstiges i et af de kommende 5 år.
c) Forsikringsselskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusiv genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år, eller koncernen forventer, at dette beløb overstiges i et af de kommende 5 år.
d) Forsikringsselskabet udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af én eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessoriske risici.
e) Forsikringsselskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som i tre på hinanden følgende år har oversteget 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusiv genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier, eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusiv genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, eller selskabet forventer, at et af disse beløb overstiges i et af de kommende 5 år.
f) Forsikringsselskabet udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 eller 39.
- 25) Gruppe 2-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.
- 26) Accessoriske risici: Forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 7, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 11, stk. 1, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringsselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser.«
Nr. 24-42 bliver herefter nr. 27-45.
8. I § 5, stk. 1, nr. 33, der bliver nr. 36, ændres »nr. 34« til: »nr. 37«, »nr. 35« til: »nr. 38«, »nr. 38« til: »nr. 41«, og »nr. 40« til: »nr. 43«.
9. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 42, der bliver nr. 45, som nye numre:
»46) Solvenscertifikat: Et certifikat, hvoraf det fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 126 c og 126 d.
47) ISPV (Insurance Special Purpose Vehicle): En juridisk person, som afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.
48) Standardformlen: En matematisk formel til opgørelse af et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
49) Matchtilpasning: En tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, hvis betalingsstrømme afspejler betalingsstrømmene for forsikringsforpligtelserne.
50) Volatilitetsjustering: En justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget.«
10. I § 5, stk. 6, nr. 1, udgår »§ 126, stk. 3 og 9,«.
11. I § 5, stk. 6, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:
»2) Solvenskapitalkrav i overensstemmelse med § 126 c.«
Nr. 2-4 bliver herefter nr. 3-5.
12. I § 5, stk. 6, nr. 3, der bliver nr. 4, ændres »126 og 126 a« til: »126 a og 126 d«.
13. I § 5, stk. 6, indsættes efter nr. 4, der bliver nr. 5, som nyt nummer:
»6) Minimumsbasis kapital i overensstemmelse med § 126.«
Nr. 5 og 6 bliver herefter nr. 7 og 8.

14. I § 5, stk. 6, nr. 6, der bliver nr. 8, indsættes efter »§ 126 a, stk. 9,«: »§ 126 b, stk. 1,«, og efter »og regler fastsat i medfør af« indsættes: »§ 126 b, stk. 5, og«.

15. I § 5, stk. 6, indsættes efter nr. 6, der bliver nr. 8, som nye numre:

- »9) Basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 2, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.
- 10) Supplerende kapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 3, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.«

Nr. 7-15 bliver herefter nr. 11-19.

16. § 5, stk. 6, nr. 15, der bliver nr. 19, ophæves.

Nr. 16 bliver herefter nr. 19.

17. § 11, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. En virksomhed, der søger om tilladelse efter stk. 1, skal:

- 1) Opfylde kapitalkravene i §§ 126 c og 126 d, såfremt virksomheden forventes at blive et gruppe 1-forsikringsselskab.
- 2) Opfylde kapitalkravene i § 126, såfremt virksomheden forventes at blive et gruppe 2-forsikringsselskab.«

18. I § 11 indsættes som stk. 7 og 8:

»Stk. 7. Et forsikringsselskab, der ændrer status fra at være et gruppe 1-forsikringsselskab til et gruppe 2-forsikringsselskab eller fra at være et gruppe 2-forsikringsselskab til et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. § 5, stk. 1, nr. 24 og 25, skal straks underrette Finanstilsynet og senest 8 arbejdsdage herefter indsende dokumentation for statusændringen.

Stk. 8. Et gruppe 2-forsikringsselskab kan ansøge om at blive omfattet af reglerne i denne lov for gruppe 1-forsikringsselskaber. Vurderer Finanstilsynet, at gruppe 2-forsikringsselskabet opfylder kravene i § 11, stk. 5, nr. 1, vil selskabet opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab.«

19. I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

- »3) de ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der skal identificeres som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, opfylder kravene i § 64,«.

Nr. 3-8 bliver herefter nr. 4-9.

20. I § 20, stk. 1, nr. 7, udgår »eller en pensionskasse«.

21. I § 30, stk. 9, 3. pkt., ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag«.

22. I § 37 a, stk. 2, ændres »Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 og Rådets direktiv 2002/83/EF af 10. november 1992« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«.

23. § 38, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet

efter § 126 d, skal Finanstilsynet ikke videregive solvenscertifikatet.«

24. § 39, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d, skal Finanstilsynet ikke videregive solvenscertifikatet.«

25. I § 64 indsættes som stk. 8:

»Stk. 8. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene i stk. 1-3.«

26. I § 71, stk. 2, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 3 og 4«.

27. I § 71 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal som led i selskabets virksomhedsstyring, jf. stk. 1, identificere selskabets nøglepersoner.«

28. I § 75, stk. 3, udgår »kapitalkravet efter § 126,«, og »eller solvensbehovet efter § 124, stk. 2, § 125, stk. 4, § 126, stk. 8, og § 126 a, stk. 1, 2. pkt.,« ændres til: », solvensbehovet efter § 124, stk. 2, § 125, stk. 4, § 126, stk. 4, og § 126 a, stk. 1, 2. pkt., kravet til minimumsbasiskapitalen efter § 126, stk. 2 og 3, solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d,«.

29. I § 77 a, stk. 1, nr. 6, ændres »og §§ 127, 170 og 170 a« til: »§ 170«, og efter »krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber« indsættes: », kravet til minimumsbasiskapitalen i § 126, stk. 2 og 3, solvenskapitalkravet i § 126 c, stk. 1-4, eller solvenskapitalkravet for koncernen i § 175 b, stk. 1, 3 og 4,«.

30. I § 77 a, stk. 6, 1. pkt., ændres »nr. 42« til: »nr. 45«.

31. I § 118, stk. 3, 1. pkt., udgår »og pensionskasser« og »eller pensionskassen«.

32. § 126 affattes således:

»§ 126. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at virksomheden har en tilstrækkelig basiskapital til at dække virksomhedens risici.

Stk. 2. Kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber udgør, jf. dog stk. 3:

- 1) 3,7 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.
- 2) 2,5 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 3) 3,6 mio. euro for selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 4) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 3. For gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber omfattet af stk. 2, nr. 2, hvor vedtægterne giver selskabet mulig-

hed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne, udgør kravet til minimumsbasiskapitalen:

- 1) 0,225 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-8, 16 og 18, jf. bilag 7.
- 2) 0,15 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 9 og 17, jf. bilag 7.

Stk. 4. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal på baggrund af stk. 1 opgøre virksomhedens individuelle solvensbehov.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte et højere individuelt solvensbehov end det af selskabet efter stk. 4, opgjorte individuelle solvensbehov.«

33. Efter § 126 a indsættes:

»§ 126 b. Gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Anvendelse af det supplerende kapitalgrundlag ved opgørelsen af kapitalgrundlaget kræver Finanstilsynets godkendelse.

Stk. 2. Basiskapitalgrundlaget består af summen af det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser, fratrukket værdien af egne aktier, der ejes af gruppe 1-forsikringsselskabet med tillæg af værdien af efterstillet gæld.

Stk. 3. Det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab.

Stk. 4. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 97 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), hvilken kapital, der kan indgå i kapitalgrundlaget. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende anden kapital, skal ansøge om forudgående godkendelse fra Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget.

§ 126 c. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. stk. 2.

Stk. 2. Solvenskapitalkravet opgøres enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender standardformlen, kan anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, såfremt Finanstilsynet godkender dette.

Stk. 4. Afviger gruppe 1-forsikringsselskabets risikoprofil væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for standardformlen, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de relevante risikomoduler.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal opgøre solvenskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det

opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelsen af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse og opgørelse af en intern model.

§ 126 d. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Stk. 2. Minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbet i stk. 3 og det største af det for selskabet relevante beløb i stk. 5.

Stk. 3. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav må ikke udgøre under 25 pct. eller over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav opgjort i overensstemmelse med § 126 c og inklusive ethvert kapitaltillæg, som Finanstilsynet påbyder i henhold til § 350 b. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav under 25 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 45 pct.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal indsende en grundelse til Finanstilsynet i forbindelse med indberetningen efter stk. 6, hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger uden for grænserne i stk. 3.

Stk. 5. De nedre grænser for minimumskapitalkravet er:

- 1) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.
- 2) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 3) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.
- 4) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 5) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 6. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 126 e. Gruppe 1-forsikringssselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, som fastlægges og offentliggøres af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA).

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til at et gruppe 1-forsikringssselskab anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve i stk. 1 på en af selskabet udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser.

Stk. 3. Finanstilsynet kan give tilladelse til at et gruppe 1-forsikringssselskab anvender en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i stk. 1 for forsikringsmæssige hensættelser, hvor selskabet ikke anvender en matchtilpasning efter stk. 2.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringssselskaber, der anvender en matchtilpasning efter stk. 2 eller en volatilitetsjustering efter stk. 3, skal i den rapport om solvens og finansiell situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende stk. 2 eller 3 på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, samt på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen, jf. stk. 2, og om volatilitetsjusteringen, jf. stk. 3, samt om forudsætningerne for at opnå tilladelse efter disse bestemmelser.

§ 126 f. Finanstilsynet kan kræve, at et gruppe 2-forsikringssselskab ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvender den risikofri rentekurve efter § 126 e, stk. 1.

§ 126 g. Et gruppe 1-forsikringssselskab skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Selskabet skal ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de analyser, selskabet skal foretage efter stk. 1.

34. § 127 ophæves.

35. I § 128, stk. 1 og 2, ændres »forsikringssselskaber og forsikringsholdingvirksomheder« til: »gruppe 2-forsikringssselskaber«.

36. § 142, stk. 2, ophæves.

37. § 143, stk. 1, nr. 1, affattes således:

»1) fristerne for indberetninger som følge af regler udstedt i medfør af artikel 35, stk. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

38. I § 143, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 126, stk. 1 og 8,« til: »§ 126, stk. 1 og 4,«.

39. I § 143, stk. 1, nr. 3, ændres »indberetning af de risikovægtede poster, kapitalkravet og basiskapitalen for forsikringssselskaber og forsikringsholdingvirksomheder,« til: »indberetning af kravet til minimumsbasiskapitalen og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringssselskaber,«.

40. § 143, stk. 1, nr. 6, ophæves.

Nr. 7 og 8 bliver herefter nr. 6 og 7.

41. I § 143, stk. 3, 1. pkt., ændres »de risikovægtede poster, jf. stk. 1, nr. 1, også opgøres ved anvendelse af interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster.« til: »den samlede risikoeksponering, jf. § 142, også opgøres ved anvendelse af interne metoder.«

42. I overskriften før § 158 udgår »og pensionskasser«.

43. §§ 158-166 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 158. Forsikringssselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af stk. 1.«

44. § 167 affattes således:

»§ 167. Forsikringssselskaber skal have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. For at sikre tilstedeværelsen af tilstrækkelige aktiver skal forsikringssselskaberne føre et register, der indeholder en optegnelse over

- 1) aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser, samt
- 2) værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne efter nr. 1 ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser.

Stk. 2. Forsikringssselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 7, skal endvidere føre et register over aktiver, der modsvarer indgåede præmier, hvor forsikringsperioden først påbegyndes efter regnskabsårets afslutning.

Stk. 3. Forsikringssselskabet skal kvartalsvist indberette til Finanstilsynet hvilke aktiver, der er registreret.

Stk. 4. Aktiverne i registrene efter stk. 1 og 2 tjener udelukkende til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de begunstigede.

Stk. 5. Lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer inden for disses genkøbsværdi skal ikke registreres.

Stk. 6. Finanstilsynet kan kræve aktiverne i registeret deponeret og pantsat til fordel for Finanstilsynet, hvis tilsynet efter § 251 beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver. Finanstilsynet skal registreres som panthaver, og enhver efterfølgende ændring i den deponere-

de aktivmasse skal godkendes af Finanstilsynet og noteres i registret.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indhold, opgørelse, indberetning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne indført i registrene.«

45. §§ 168 og 169 ophæves.

46. § 170 a ophæves.

47. I § 175 a, stk. 1, udgår »henholdsvis basiskapital«.

48. Efter § 175 a indsættes før overskriften før § 176:

»Særlige regler om koncernsolvens og koncerntilsyn for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v.

§ 175 b. Bestyrelsen og direktionen for den øverste modervirksomhed i en koncern skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen, når den øverste modervirksomhed i koncernen

- 1) er beliggende i Danmark, og
- 2) er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Stk. 2. Kapitalgrundlaget for koncernen, jf. stk. 1, skal opgøres i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør af stk. 9.

Stk. 3. Solvenskapitalkravet for koncernen opgøres på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering, jf. dog stk. 4, og enten ved anvendelse af standardformlen efter § 126 c, stk. 2, 3 og 6, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen ikke skal opgøres på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering efter stk. 3, eller at opgørelsen på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering efter stk. 3 skal kombineres med en anden opgørelsesmetode.

Stk. 5. Opfylder den øverste modervirksomhed, jf. stk. 1, ikke solvenskapitalkravet for koncernen, finder § 248 a anvendelse.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for koncernen i overensstemmelse med § 350 b.

Stk. 7. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen.

Stk. 8. Den øverste modervirksomhed skal hvert år opgøre solvenskapitalkravet for koncernen pr. 31. december og skal senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Den øverste modervirksomhed skal ved ændringer af betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for koncernen omfattet af stk. 1, som kan an-

vendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen efter stk. 3 og 4 og om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen.

§ 175 c. I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed ikke er beliggende i Danmark, og hvori der indgår et gruppe 1-forsikringsselskab, kan Finanstilsynet, efter regler fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 216, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), træffe afgørelse om, at § 175 b eller dele heraf finder anvendelse på den danske del af koncernen. Det øverste forsikringsselskab, forsikringsholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed i den danske del af koncernen påser overholdelsen af disse bestemmelser.«

49. I § 179, stk. 1, nr. 1, udgår », § 170 a eller«, og efter: »krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,« indsættes: »eller solvenskapitalkravet for koncernen i § 175 b, stk. 1, 3 og 4,«.

50. I § 180, stk. 1, nr. 1, udgår », § 170 a eller«, og efter: »krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,« indsættes: »eller solvenskapitalkravet for koncernen i § 175 b, stk. 1, 3 og 4,«.

51. § 224, stk. 6, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 6. Har et gruppe 2-forsikringsselskab ikke gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse til opfyldelse af kravet til minimumsbasiskapitalen inden for fristerne i § 248, skal tilladelsen som forsikringsselskab inddrages.

Stk. 7. Har et gruppe 1-forsikringsselskab ikke gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse, jf. § 248 a, stk. 1, til opfyldelse af solvenskapitalkravet inden for fristerne i § 248 a, stk. 2 eller 3, kan tilladelsen som forsikringsselskab inddrages. Har et gruppe 1-forsikringsselskab ikke gennemført foranstaltningerne i finansieringsplanen, jf. § 248 b, stk. 1, til opfyldelse af minimumskapitalkravet inden for fristerne i § 248 b, stk. 2, skal tilladelsen som forsikringsselskab inddrages.«

52. § 248 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 248. Et gruppe 2-forsikringsselskab, som ikke opfylder kravet til minimumsbasiskapitalen, jf. § 126, stk. 2 og 3, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for, at selskabet kan opfylde kravet til minimumsbasiskapitalen. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsfrist.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde og om perioden, for hvilken planen skal udarbejdes.

§ 248 a. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for, at selskabet kan opfylde solvenskapitalkra-

vet. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest to måneder efter at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet.

Stk. 2. Planen for genoprettelse skal føre til, at solvenskapitalkravet opfyldes senest 6 måneder efter selskabet konstaterede den manglende opfyldelse heraf. Finanstilsynet kan forlænge denne frist med 3 måneder én gang, hvis selskabet kan sandsynliggøre, at det vil blive i stand til at opfylde solvenskapitalkravet, såfremt fristen forlænges.

Stk. 3. I særlige tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger vurderer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, der berører forsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet, kan Finanstilsynet efter høring af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici forlænge fristen i stk. 2. Fristforlængelse kan meddeles af flere omgange, men den samlede fristforlængelse må ikke overstige 7 år.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået forlænget fristen efter stk. 3, skal hver tredje måned indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet. Viser redegørelsen, at der ikke er sket betydelige fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet, kan Finanstilsynet tilbagekalde forlængelsen af fristen.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde.

§ 248 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder minimumskapitalkravet, jf. § 126 d, skal udarbejde en finansieringsplan, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for, at selskabet kan opfylde minimumskapitalkravet. Finansieringsplanen skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest én måned efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet.

Stk. 2. Finansieringsplanen skal føre til, at minimumskapitalkravet opfyldes senest 3 måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse heraf.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, finansieringsplanen skal indeholde.«

53. I § 251, 1. pkt., ændres »§ 248, stk. 3,« til: »§ 248, § 248 a, stk. 2, § 248 b, stk. 2,«.

54. § 255, 2. pkt., ophæves.

55. Efter § 258 indsættes før overskriften før § 284 i *kapitel 18*:

»Rapport om solvens og finansiel situation

§ 283. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal årligt offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation. Derudover skal gruppe 1-forsikringsselskaberne årligt indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation.

Stk. 2. Den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, skal årligt offentliggøre en rapport om koncernens solvens og finansielle situation. Derudover skal den øverste modervirksomhed årligt indsende en uddybende

rapport om koncernens solvens og finansielle situation til Finanstilsynet.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om rapporterne, herunder om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, samt regler om de oplysninger rapporterne skal indeholde og fristerne for offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.«

56. I § 291 ændres »selskabets basiskapital ikke opfylder kapitalkravene i medfør af denne lov,« til: »gruppe 1-forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 d, eller gruppe 2-forsikringsselskabet ikke opfylder basiskapitalkravet i § 126,«.

57. § 334, stk. 1, nr. 2 og 3, ophæves, og i stedet indsættes: »2) omfattet af § 8, stk. 1, eller«.

Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

58. I § 337, stk. 2, ændres »nr. 24 og 26-28,« til: »nr. 27 og 29-31,«.

59. I § 343 c, stk. 1, nr. 6, ændres »nr. 4 og 5,« til: »nr. 5 og 6,«.

60. Efter afsnit X f indsættes:

»Afsnit X g

ISPV'er (Insurance Special Purpose Vehicles)

Kapitel 20 g

ISPV

§ 343 ø. Juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, jf. § 5, stk. 1, nr. 47, skal have tilladelse som ISPV.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om ISPV'er, herunder om muligheden for at inddrage tilladelsen til at udøve virksomhed som ISPV.«

61. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber«: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«.

62. I § 344, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »markeder«: », samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagerens interesser«.

63. Efter § 350 a indsættes:

»§ 350 b. Finanstilsynet kan fastsætte et krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for et gruppe 1-forsikringsselskab, såfremt Finanstilsynet vurderer, at

1) selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i standardformlen eller en anvendt godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, stk. 2,

- 2) selskabets virksomhedsstyring afviger væsentligt fra § 71, eller
- 3) selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for anvendelsen af en matchtilpasning, jf. § 126 e, stk. 2, eller en volatilitetsjustering, jf. § 126 e, stk. 3.

Stk. 2. Vurderingen af, om der foreligger en væsentlig afvigelse efter stk. 1, foretages i henhold til nærmere regler herom fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 37, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Stk. 3. Opfyldes betingelsen i stk. 1, nr. 1, opgøres kapitaltillægget i overensstemmelse med solvenskapitalkravet, jf. § 126 c.

Stk. 4. Finanstilsynet tager kravet om et kapitaltillæg op til revision mindst én gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet har rettet op på de forhold, der har foranlediget det.

Stk. 5. Fastsætter Finanstilsynet et kapitaltillæg efter stk. 1, udgør solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, sammen med kapitaltillægget det nye solvenskapitalkrav.

Stk. 6. Opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke det nye solvenskapitalkrav efter stk. 5 finder § 248 a tilsvarende anvendelse.«

64. I § 351 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 2 eller 3, ikke kan bestride stillingen.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.

65. I § 351, *stk. 4, 1. pkt.*, der bliver stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »en direktør,«: »eller et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4,«, og »direktøren« ændres til: »den pågældende«.

66. I § 351, *stk. 6, 1. pkt.*, der bliver stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-5«.

67. I § 351, *stk. 7, 1. pkt.*, der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 4, 3. pkt.« til: »stk. 5, 3. pkt.«

68. I § 351, *stk. 8, 1. pkt.*, der bliver stk. 9, 1. pkt., indsættes efter »direktøren«: », eller har gruppe 1-forsikringsselskabet ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4,«, og i 2. *pkt.* ændres »stk. 2-4« til: »stk. 2, 3 og 5«.

69. I § 355, *stk. 1*, indsættes efter »forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang

til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

70. I § 355, *stk. 2, nr. 9*, ændres »nr. 1-3« til: »nr. 1, 2 og 4«.

71. I § 355, *stk. 2, nr. 10*, ændres »nr. 4 og 5« til: »nr. 5 og 6«.

72. I § 355, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed,«: »og ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4,«.

73. I § 359 ændres », filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet, og de af denne lov omfattede pensionskasser« til: »og filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet,«.

74. I § 361, *stk. 1, nr. 6*, indsættes efter »collateralized mortgage obligations«: », ISPV-obligationer«.

75. I § 365, *stk. 1*, udgår », tværgående pensionskasser«.

76. I § 372, *stk. 1*, indsættes efter »forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

77. I § 372 *a* ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EU af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed)«.

78. I § 373, *stk. 1*, ændres »§ 126, stk. 1, 2 og 8« til: »§ 126, stk. 1 og 4«, efter »§ 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9,« indsættes: »§ 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 g, stk. 1,«, efter »170-175 a« indsættes: »§ 175 b, stk. 1 og 3,«, »§§ 227 og 334« ændres til: »§ 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 334«, efter »§ 343 v, stk. 1,« indsættes: »§ 343 ø, stk. 1,« og efter »§ 404, stk. 1, 2, 4 og 5,« indsættes: »§ 417 c, stk. 1, 2 og 4,«.

79. I § 373, stk. 2, indsættes efter »§ 57 a, stk. 1,«: »§ 64, stk. 8, 2. pkt.,«, »§ 71, stk. 1 og 3« ændres til: »§ 71, stk. 1, 3 og 4«, efter »§§ 122 og 123« indsættes: », § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 126 e, stk. 4«, »§§ 158, 159 og 167« ændres til: »§ 167, stk. 1, 3 og 5, § 175 b, stk. 8 og 9«, efter »§ 247 a, stk. 9 og 10,« indsættes: »§ 283, stk. 1,«, og efter »§ 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt.,« indsættes: »§ 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, stk. 3,«.

80. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af«: »§ 126 c, stk. 4, § 126 f,«.

81. I § 373, stk. 10, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed)«.

82. I § 374, stk. 3, ændres »stk. 1 og stk. 4, 1. pkt.« til: »stk. 1, 4 og stk. 5, 1. pkt.«

83. § 408 ophæves.

84. Efter § 417 indsættes *før overskriften til § 418*:

»§ 417 a. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2 i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016, jf. dog 3. pkt. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015.

Stk. 2. Den justerede rentekurve opgøres for hver enkelt valuta ved udgangen af hvert år, som en andel af forskellen mellem renten som fastsat efter diskonteringsrentekurven pr. 31. december 2015, og den årlige effektive rente, som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og 3. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg i overensstemmelse med § 350 b, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve, har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra forudsætningerne, der ligger til grund for anvendelsen heraf.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om solvens og finansiell situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om, at selskabet anvender en justeret rentekurve, samt angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende denne justerede rentekurve på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2, i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 a.

Stk. 2. Fradraget opgøres som en andel, der opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032, af forskellen mellem

- 1) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 283, stk. 3, for så vidt angår gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016, og
- 2) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015.

Stk. 3. Fradraget opgøres en gang for hele perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Finanstilsynet kan påbyde eller give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis risikoprofil i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 ændrer sig væsentligt, opgør de forsikringsmæssige hensættelser efter stk. 2, herunder volatilitetsjusteringen, jf. § 126 e, stk. 3, hvert 2. år eller oftere.

Stk. 4. Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de nedenfor i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10:

- 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 8, hvor virksomheden har en investeringsrisiko.
- 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster

for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 8, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 8, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.

- 3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.
- 4) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti.
- 5) Det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af
 - a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover, og
 - b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.
- 6) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed.
- 7) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 8) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.
- 9) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 10) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om, at selskabet anvender fradraget samt angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster efter stk. 4, nr. 1, 2, 3 og 5.

§ 417 c. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b, skal straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet opgjort efter § 126 c, såfremt selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget.

Stk. 2. Senest to måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal gruppe 1-forsikringsselskabet indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der

angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Ændrer selskabet de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden efter 1. pkt., skal selskabet straks orientere Finanstilsynet om ændringerne.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal hvert år ved udgangen af første kvartal indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal den 1. januar 2032 opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, uden at anvende den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b.

Stk. 5. Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen efter § 417 a eller § 417 b, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter stk. 3 vurderer, at det ikke er sandsynligt, at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2016, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 3, stk. 1 og 2, træder i kraft den 1. april 2015.

Stk. 3. § 3, stk. 3 og 4, træder i kraft den 1. juli 2015.

§ 3

Stk. 1. Finanstilsynet kan fra den 1. april 2015 forhåndsgodkende:

- 1) Anvendelsen af supplerende kapitalgrundlag og anden kapital, der kan medregnes i kapitalgrundlaget, jf. § 126 b, stk. 1 og 4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.
- 2) Anvendelsen af selskabsspecifikke parametre og interne modeller, jf. § 126 c, stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.
- 3) Anvendelsen af en matchtilpasning eller volatilitetsjustering, jf. § 126 e, stk. 2 og 3, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.
- 4) Anvendelsen af en koncernintern model, jf. § 175 b, stk. 3 og 7, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48.
- 5) Etableringen af et ISPV, jf. § 343 ø, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 60.
- 6) Anvendelsen af en justeret rentekurve, jf. § 417 a, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 84.
- 7) Anvendelsen af et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser, jf. § 417 b, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 84.

Stk. 2. Finanstilsynets beslutning om forhåndsgodkendelse efter stk. 1 har virkning fra den 1. januar 2016.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fra den 1. juli 2015 træffe afgørelse efter § 175 b, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48, samt træffe afgørelse om anvendelse af overgangsbestemmelsen om forsikringsselskaber under afvikling efter denne lovs § 5.

Stk. 4. Finanstilsynets afgørelser efter stk. 3 har virkning fra den 1. januar 2016.

Stk. 5. For ansatte, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. § 2, stk. 1, varetager en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som indebærer, at den ansatte skal identificeres som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 27, finder § 64, stk. 8, 1, pkt., i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 25, alene anvendelse på forhold, der opstår efter lovens ikrafttræden.

§ 4

Stk. 1. Forsikringsselskaber, der den 1. januar 2016 er ophørt eller ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler, og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at ophøre med at drive forsikringsvirksomhed, er et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. dog stk. 2-4, hvis selskabet

- 1) erklærer over for Finanstilsynet, at det vil afslutte sin virksomhed inden den 1. januar 2019, eller
- 2) er omfattet af regler fastsat i overensstemmelse med § 242 i lov om finansiel virksomhed, og en administrator er udpeget.

Stk. 2. Et forsikringsselskab skal opfylde følgende betingelser for at blive omfattet af stk. 1

- 1) selskabet er ikke del af en koncern, eller forsikringsselskabet er del af en koncern, hvor samtlige forsikringsselskaber ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler efter den 31. december 2015,
- 2) selskabet indsender, senest 20 arbejdsdage efter den 31. december 2015, en redegørelse til Finanstilsynet om, hvilke tiltag selskabet har foretaget i forbindelse med afviklingen af dets aktiviteter, og
- 3) selskabet meddeler Finanstilsynet, at det omfattes af stk. 1.

Stk. 3. Afvikler et forsikringsselskab omfattet af stk. 1, nr. 1, ikke sine aktiviteter inden den 1. januar 2019, vil selskabet fra den 1. januar 2019 ændre status til at være et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7. Vurderer Finanstilsynet, at en afvikling af selskabets aktiviteter inden den 1. januar 2019 ikke er sandsynligt, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at selskabet, fra en af Finanstilsynet nærmere fastsat dato, bliver et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7.

Stk. 4. Et forsikringsselskab omfattet af stk. 1, nr. 2, hvis aktiviteter ikke er afviklet inden den 1. januar 2021, bliver et gruppe 1-forsikringsselskab fra denne dato, hvis selskabet opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7. Vurderer Finanstilsynet, at en afvikling af forsikringsselskabets aktiviteter inden den 1. januar 2021 ikke er sandsynligt, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at selskabet, fra en af Finanstilsynet nærmere fastsat dato, bliver et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet opfylder betingelserne i § 5, stk.

1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7.

§ 5

Stk. 1. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som den 31. december 2015 opfylder solvenskravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed, og som den 31. december 2016 ikke er i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet efter § 126 c i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til inden den 31. december 2017 at opfylde solvenskapitalkravet.

Stk. 2. Et gruppe 1-forsikringsselskab omfattet af stk. 1, skal indsende en plan for genoprettelse i overensstemmelse med § 248 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, og skal herefter hver tredje måned indsende en redegørelse, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet. Viser redegørelsen, at der ikke er sket betydelige fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet, på et nærmere angivet tidspunkt, inden fristen efter stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde forlænge fristen i stk. 1 i overensstemmelse med § 248 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52.

Stk. 4. § 248 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for selskaber, der omfattes af stk. 1 og 3.

§ 6

Stk. 1. Koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og den øverste modervirksomhed er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, i lov om finansiel virksomhed, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab, og den øverste modervirksomhed den 31. december 2015 opfylder det for den øverste modervirksomhed gældende solvenskrav i medfør af lov om finansiel virksomhed, men som den 31. december 2016 ikke er i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav efter § 175 b i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til inden den 31. december 2017 at opfylde solvenskapitalkravet efter § 175 b i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48.

Stk. 2. Den øverste modervirksomhed omfattet af stk. 1, skal indsende en plan for genoprettelse i overensstemmelse med § 248 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, og skal herefter hver tredje måned indsende en redegørelse, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet for koncernen. Viser redegørelsen, at der ikke er sket betydelige fremskridt med henblik på at op-

fylde solvenskapitalkravet for koncernen, kan Finanstilsynet kræve, at den øverste modervirksomhed opfylder solvenskapitalkravet for koncernen, på et nærmere angivet tidspunkt, inden fristen efter stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde forlænge fristen i stk. 1 i overensstemmelse med § 248 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52.

Stk. 4. § 248 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for den øverste modervirksomhed, der omfattes af stk. 1 og 3.

§ 7

Stk. 1. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som den 31. december 2015 opfylder minimumskapitalkravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed, skal senest den 31. december 2016 være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet efter § 126 d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.

Stk. 2. Et gruppe 1-forsikringsselskab omfattet af stk. 1 vil i perioden indtil den 31. december 2016 ikke skulle udarbejde en finansieringsplan efter § 248 b i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, og vil ikke i

perioden kunne få inddraget dets tilladelse efter § 224, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 51.

Stk. 3. Er gruppe 1-forsikringsselskabet ikke i besiddelse af et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet den 31. december 2016, inddrager Finanstilsynet selskabets tilladelse i overensstemmelse med kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed.

§ 8

Indtil den 31. december 2017 skal gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en af Finanstilsynet godkendt intern model ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, anvende solvenskapitalkravet som opgjort efter standardformlen i forhold til procentsatserne, der følger af § 126 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.

§ 9

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
 - 1.1 Hovedindhold
 - 1.2 Baggrund
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Opdeling i gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber
 - 2.2. Solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet
 - 2.3. Opgørelse af kapitalgrundlaget
 - 2.4. Værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser
 - 2.5. Anvendelse af en risikofri rentekurve
 - 2.6. Investeringsregler
 - 2.7. Kapitaltillæg
 - 2.8. Indberetning og offentliggørelse
 - 2.9. Egnethed og hæderlighed
 - 2.10. Koncerner
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med lovforslaget foretages de ændringer af lov om finansiel virksomhed, som nødvendiggøres af gennemførelsen af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), herefter benævnt solvens II-direktivet, samt de ændringer af solvens II-direktivet, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013, herefter benævnt QuickFix 2-direktivet, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014, herefter benævnt omnibus II-direktivet. En konsolideret version af solvens II-direktivet, dvs. en sammenkrivning af direktivet med efterfølgende ændringer, er bilagt dette lovforslag.

Formålet med solvens II-direktivet er at gennemføre en række initiativer på forsikringsområdet for at sikre en endnu bedre beskyttelse af forsikringstagerne, give forsikringsselskaberne ensartede regler inden for det indre marked, øge europæiske forsikringsselskabers konkurrenceevne internationalt og understøtte den finansielle stabilitet. I samspil med supplerende EU-regulering i forordningsform, samt nye og ændrede bekendtgørelser gennemfører lovforslaget disse initiativer i Danmark.

Udviklingen i det finansielle marked gennem de seneste år med stor volatilitet på aktiemarkedet, lave renter samt stigende levetid medfører, at der er behov for en effektiv kapitalstyring af forsikringsselskaber i hele Den Europæiske

Union. Beskyttelsen af forsikringstagerne forudsætter, at forsikringsselskaberne er underlagt effektive kapitalregler, og der er derfor behov for at indføre risikobaserede kapitalregler for forsikringsselskaberne i hele Den Europæiske Union. Forsikringsselskaberne skal således fremadrettet opføre et solvenskapitalkrav under hensyntagen til den konkrete sammensætning af risici, det enkelte forsikringsselskab har påtaget sig. I Danmark har det siden 2014 været et krav, at forsikringsselskaberne tager hensyn til sammensætningen af risici ved deres opgørelse af det individuelle solvensbehov. Dette er dog ikke generelt tilfældet i Den Europæiske Union.

1.1 Hovedindhold

Alle selskaber, der har tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed efter de nugældende regler, vil fortsat have tilladelse efter lovforslagets vedtagelse. Forsikringsselskaber, der opfylder nærmere fastsatte kriterier, vil ikke blive belastet af kravene, der følger af gennemførelsen af solvens II-direktivet. Lovforslaget indeholder på denne baggrund en opdeling af forsikringsselskaber i gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber, hvorved det fremgår, hvilke krav, de enkelte selskaber skal efterleve. Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal efterleve de krav, der følger af gennemførelsen af solvens II-direktivet, mens lovforslaget for gruppe 2-forsikringsselskaber indebærer forenklede nationale solvensregler og ændrede investeringsregler, der er baseret på direktivets investeringsregler.

Gruppe 1-forsikringsselskaber skal efter lovforslaget opfylde to forskellige kapitalkrav; et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav. Til opgørelse af solvenskapitalkravet kan selskaberne vælge at anvende en af Kommissionen fastsat standardformel eller en af Finanstilsynet godkendt intern model. Minimumskapitalkravet er det største af et beløb opgjort på baggrund af en formel fastsat af Kommissionen henholdsvis en nærmere fastsat nedre grænse.

Efter de gældende regler skal forsikringsselskaberne opføre et solvenskrav, der opgøres som en procentdel af et nærmere fastsat beløb på baggrund af den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Herudover er forsikringsselskaberne i dag omfattet af et minimumskapitalkrav, som er et beløb, der afhænger af den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Endvidere skal forsikringsselskaberne opføre et individuelt solvensbehov, der er inspireret af solvenskapitalkravet i solvens II-direktivet.

Hvis et gruppe 1-forsikringsselskab ikke opfylder solvenskapitalkravet, skal selskabet efter lovforslaget udarbejde og efterleve en plan for genoprettelse. Hvis et gruppe 1-forsikringsselskab ikke opfylder minimumskapitalkravet, skal selskabet efter lovforslaget udarbejde og efterleve en finansieringsplan. Fristen for opfyldelse af finansieringsplanen er kortere end fristen for opfyldelse af planen for genoprettelse, da en manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet betyder, at selskabet med større sandsynlighed ikke kan opfylde sine forpligtelser overfor forsikringstagerne, og at der derfor hurtigt skal rettes op på forholdet.

I lovforslaget gøres op med den gældende opdeling af basiskapitalen i kernekapital og supplerende kapital, idet den gældende definition af basiskapital ikke stemmer overens med kapitalbegreberne i solvens II-direktivet, der skal finde anvendelse for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Lovforslaget indeholder et krav om, at gruppe 1-forsikringsselskaber skal anvende en risikofri rentekurve, der er fastlagt af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (herefter benævnt EIOPA), til at opgøre deres forpligtelser. Den risikofrie rentekurve er et beregningsprincip, der anvendes til at fastsætte nutidsværdien af de forpligtelser, som et forsikringsselskab har. Lovforslaget giver mulighed for, at det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab kan anvende en rentekurve, der er justeret i forhold til de investeringer, som selskabet har foretaget eller tilpasset, så der tages hensyn til, at aktiverne udvikler sig i takt med forsikringsforpligtelserne i udvalgte bestande. Finanstilsynet bemyndiges med lovforslaget til at fastsætte nærmere regler om forudsætningerne for opgørelsen af justeringen og tilpasningen af den risikofrie rentekurve, og om Finanstilsynets godkendelse heraf.

Lovforslaget indeholder endvidere et krav om, at såvel gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagerne og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Med henblik på at opnå dette skal investeringernes løbetid være tilpasset selskabets forpligtelser, og selskabet skal være i stand til at identificere, forvalte, overvåge, kontrollere og rapportere om risiciene ved investeringerne samt tage hensyn til disse i

den samlede vurdering af selskabets egen risiko og solvens. Det betyder, at selskabet skal have en passende forståelse for de aktiver, som det investerer i og til enhver tid være opmærksom på de risici, som det påtager sig ved investeringerne. Selskabets investeringer vil blive afspejlet direkte i solvenskapitalkravet, der for eksempel ved meget risikable investeringer vil blive øget. Forslaget ændrer væsentligt på de nuværende investeringsregler, der i høj grad er baseret på kvantitative begrænsninger i form af en række placerings- og spredningsregler.

Når et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav ikke afspejler de faktiske risici, indeholder lovforslaget en bestemmelse, der giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte et kapitaltillæg. Da solvenskapitalkravet som udgangspunkt antages at afspejle de faktiske risici vil kravet om et kapitaltillæg anvendes som den sidste mulighed, når andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

Lovforslaget indeholder endvidere en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om fristerne for den omfattende indberetning, som selskaberne skal foretage i overensstemmelse med de udfyldende regler, som Kommissionen fastsætter. Kravene til indberetning vil medføre en udvidelse i forhold til de gældende krav til indberetning.

Herudover indeholder lovforslaget en bemyndigelse til erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om den information om selskabernes solvens og finansielle situation, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal indsende til Finanstilsynet, og om den information, selskaberne skal offentliggøre. Informationer om forsikringsselskabets solvens og finansielle situation omfatter de oplysninger, der er nødvendige for, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med selskabernes virksomhedsstyring, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapitalsammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning. Kravet om offentliggørelse vedrørende forsikringsselskabers solvens og finansielle situation er harmoniseret i EU, og alle europæiske forsikringsselskaber skal derfor offentliggøre de samme oplysninger. På denne måde sikres en øget gennemsigtighed med hensyn til de enkelte selskabers solvens og finansielle situation. Kravene til offentliggørelse vil medføre en udvidelse i forhold til de gældende krav til offentliggørelse i forhold til regnskabsaflæggelsen og efter inspektioner.

Lovforslaget udvider desuden den personkreds i gruppe 1-forsikringsselskaber, der skal leve op til egnetheds- og hæderlighedskravene, således at ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner, altid skal leve op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Lovforslaget indeholder endelig en række overgangsbestemmelser, der skal sikre en smidig indfasning af den nye regulering.

1.2. Baggrund

Solvens II-direktivet består af en revision af de gældende regler for opgørelse af kapitalkrav i forsikringsselskaber og en sammenskrivning af 13 direktiver på forsikringsområdet.

Formålet med solvens II-direktivet er at give forsikrings-tagerne betryggende beskyttelse via risikobaserede kapital-krav, at give forsikringsselskaber ensartede regler inden for det indre marked, at øge europæiske forsikringsselskabers konkurrenceevne internationalt og at understøtte finansiell stabilitet. Med solvens II-direktivet sættes der endvidere øget fokus på blandt andet stresstests og god selskabsledelse på forsikringsområdet.

De forsikringsselskaber, der ifølge lovforslaget skal leve op til de nye krav, som solvens II-direktivet indeholder, bliver reguleret på flere forskellige niveauer. På niveau 1 er solvens II-direktivet, der er et principbaseret rammedirektiv. Direktivet indeholder en række bemyndigelser til Kommissionen, som på niveau 2 vedtager forordninger eller direktiver med udfyldende bestemmelser til solvens II-direktivet. På niveau 3 udarbejder EIOPA de retningslinjer, der skal understøtte brugen og fortolkningen af niveau 1- og niveau 2-reguleringen. Til sidst påser Kommissionen og EU-Domstolen på niveau 4, at medlemslandenes lovgivning lever op til EU-reguleringen.

Den nationale frist for gennemførelse af solvens II-direktivet var oprindeligt fastsat til den 31. oktober 2012. Det har dog været nødvendigt at rykke ikrafttrædelsestidspunktet for solvens II-direktivet i lyset af den finansielle krise, der startede i 2008, og som havde stor indflydelse på dele af den europæiske forsikringssektor.

På baggrund af den finansielle krise blev der blandt andet etableret en ny europæisk tilsynsmyndighed for forsikrings- og arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), hvorefter der var behov for at fastlægge denne tilsynsmyndigheds beføjelser. Dette dannede baggrund for omnibus II-direktivet, hvori EIOPA's beføjelser, herunder på hvilke områder EIOPA kan fastlægge bindende tekniske standarder, specificeres.

På grund af politisk uenighed blev processen omkring vedtagelsen af omnibus II-direktivet langtrukket. Dette medførte, at ikrafttrædelsesdatoen for solvens II-direktivet i første omgang blev rykket til den 1. januar 2014. Der blev dog først i efteråret 2013 opnået enighed om en kompromistekst til omnibus II-direktivet, og med QuickFix 2-direktivet, der ændrede ikrafttrædelsen af solvens II-direktivet, blev ikrafttrædelsesdatoen fastsat til den 1. januar 2016. Omnibus II-direktivet fastsætter endvidere den nationale frist for gennemførelsen til den 31. marts 2015, så forsikringsselskaberne har en rimelig periode til at indstille sig på de nye regler.

For yderligere at sikre en smidig indfasning af solvens II-reguleringen indeholder omnibus II-direktivet desuden bestemmelser om, at de nationale tilsynsmyndigheder fra den 1. april 2015 skal have beføjelse til at godkende en lang række forhold, herunder blandt andet interne modeller til opgørelsen af solvenskapitalkravet. Desuden indeholder omnibus II-direktivet en række overgangsbestemmelser, således at forsikringsselskaberne har tid til at omstille sig til de nye regler.

Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal fremover efterleve en omfattende regulering på flere niveauer. Selskaberne skal ikke blot efterleve reglerne i lov om finansiell virksomhed og relevante bekendtgørelser udstedt i medfør heraf (niveau 1), men også efterleve den omfattende regulering på forordningsniveau i form af udfyldende bestemmelser og bindende tekniske standarder (niveau 2). Selskaberne skal endvidere forholde sig til retningslinjer på niveau 3, der understøtter brugen og fortolkningen af niveau 1- og 2-reguleringen.

Ud over de dele af direktivet, der gennemføres med lovforslaget, indeholder direktivet en bestemmelse om lovvalg og en række bestemmelser om virksomhedsstyring i forsikringsselskaber. Dette er ikke medtaget i lovforslaget, da reglerne vil blive gennemført på bekendtgørelsesniveau. Lovvalgsbestemmelsen i direktivets artikel 178 vil blive gennemført ved en ændring af bekendtgørelse nr. 792 af 16. august 2005 om lovvalg m.v. ved forsikringsselskabers betalingsstandsning, tvangsakkord, tvangsopløsning eller konkurs. Bestemmelserne om virksomhedsstyring i solvens II-direktivet vil blive gennemført ved en ændring af bekendtgørelse nr. 1575 af 15. december 2010 om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, som Finanstilsynet har udstedt i medfør af §§ 70 og 71 i lov om finansiell virksomhed. Reglerne i den nugældende regulering afspejler i høj grad solvens II-reguleringen.

Solvens II-direktivets ledelseskraav sigter mod effektiv virksomhedsstyring, der skal sikre en sund og forsigtig ledelse af det enkelte forsikringsselskab. Solvens II-direktivet udvider kravene til organisationen, således at den tillige omfatter en risikostyringsfunktion, en compliancefunktion, en intern auditfunktion og en aktuarfunktion.

Som en del af virksomhedsstyringen stilles med solvens II-direktivet desuden krav om, at forsikringsselskaber skal vurdere deres egen risiko og solvens. Vurderingen er en integreret del af selskabets forretningsstrategi, og selskabet skal regelmæssigt vurdere sit samlede solvensbehov med sin specifikke risikoprofil for øje. Vurderingen svarer til det krav, der i dag stilles til selskaberne, i forbindelse med en kortlægning af risici til brug for opgørelsen af det individuelle solvensbehov. Til forskel fra det individuelle solvensbehov, er formålet med vurderingen af selskabets egen risiko og solvens ikke, at der fastsættes et nyt solvenskapitalkrav, men at selskabet skal forbedre sin risikostyring ved aktivt at forholde sig til egen risiko og solvens.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Opdeling i gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber

2.1.1. Gældende ret

I den gældende finansielle lovgivning er alle forsikringsselskaber omfattet af den samme regulering med enkelte undtagelser på baggrund af konkrete hensyn til forsikringsselskabernes art, omfang eller kompleksitet. Eksempelvis gælder der nedsatte kapitalkrav for gensidige forsikringsselskaber, såfremt selskaberne opfylder nærmere fastsatte regler, ligesom der for både gensidige forsikringsselskaber og

tværgående pensionskasser findes særlige regler for medlemmerne og deres hæftelse for forsikringsselskabets forpligtelser.

Pr. 1. januar 2014 trådte nye regler om forsikringsselskabernes opgørelse af det individuelle solvensbehov i kraft for at sikre ensartet beskyttelse af forsikringstagerne. Reglerne fremgår af bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber og er inspireret af de krav, der stilles til opgørelsen af solvenskapitalkravet i solvens II-reguleringen. I bekendtgørelsen er der taget hensyn til, at det ikke er alle forsikringsselskaber, som vil blive omfattet af solvens II-reguleringen, hvorfor kravene til opgørelsen af det individuelle solvensbehov afhænger af, om selskaberne forventes at være omfattet af solvens II-reguleringen.

2.1.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Solvens II-direktivet finder ikke anvendelse på forsikringsselskaber, der opfylder en række nærmere fastsatte kriterier, herunder blandt andet, at selskabets årlige bruttopræmie er under 5 mio. euro, at selskabet ikke har tilladelse til at tegne ansvarsforsikringer, eller at selskabet ikke udøver grænseoverskridende virksomhed.

Selskaber, der falder uden for solvens II-direktivets anvendelsesområde, vil ikke fremover være underlagt EU-retlig regulering, da de nugældende forsikringsdirektiver ophæves med solvens II-direktivet. Det er dog muligt fortsat at regulere disse selskaber. Det fremgår således af direktivets præambel, at medlemslandene har mulighed for at kræve, at selskaber, der udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed registrerer sig, og at medlemslandene kan lade selskaberne blive omfattet af et finansielt og lovpligtigt tilsyn.

På trods af den begrænsede størrelse og det begrænsede aktivitetsområde for selskaber, der falder udenfor solvens II-direktivets anvendelsesområde, vil det ikke være hensigtsmæssigt, at ophæve tilsynet med disse selskaber i Danmark. Omvendt synes det ikke nødvendigt, at disse mindre selskaber skal leve op til alle de skærpede krav, der stilles som følge af solvens II-direktivet. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt, at der i loven differentieres mellem selskaber, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde (gruppe 1-forsikringsselskaber) og selskaber, der ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde (gruppe 2-forsikringsselskaber).

2.1.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at der i lov om finansiell virksomhed indføres en definition af henholdsvis gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber, og at det i lovens bestemmelser klart anføres, hvilken regulering henholdsvis gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaberne skal efterleve. De steder, hvor der henvises til forsikringsselskaber uden anførelse af gruppe 1- eller gruppe 2-forsikringsselskaber, finder reglerne anvendelse for begge typer selskaber. Dette gør sig blandt andet gældende i forhold til investeringsreglerne og i forhold til kravet om registrering af aktiver.

2.2. Solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet

2.2.1. Gældende ret

Lov om finansiell virksomhed §§ 126 og 127 indeholder regler om solvens- og minimumskapitalkrav til forsikringsselskaber. Reglerne har til formål at sikre, at forsikringsselskaberne har kapital til at opfylde forsikringstageres krav. Den kapital, som forsikringsselskaberne kan anvende til at dække sine risici, kaldes basiskapitalen.

Kravet til størrelsen af basiskapitalen til dækning af et forsikringsselskabs risici kaldes for kapitalkravet og er det største af enten solvenskravet eller minimumskapitalkravet. Solvenskravet opgøres som en procentdel af et nærmere fastsat beløb på baggrund af den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver, mens minimumskapitalkravet er et fast beløb.

Ifølge reglerne skal bestyrelsen og direktionen endvidere opgøre forsikringsselskabets individuelle solvensbehov. Det individuelle solvensbehov kan beskrives som den basiskapital, der er nødvendig for at sikre, at der kun er en meget lille sandsynlighed for, at forsikringstagerne lider tab som følge af forsikringsselskabets insolvens. I tillæg hertil skal bestyrelsen mindst én gang om året foretage en risikovurdering af alle væsentlige risici, som forsikringsselskabet er eller kan blive mødt med i dets strategiske planlægningsperiode og herudover foretage en vurdering af, om det opgjorte individuelle solvensbehov har taget tilstrækkelig højde for virkningen af alle væsentlige risici indenfor de kommende 12 måneder.

Solvensreglerne bygger således på to dele: En del, der omhandler forsikringsselskabernes opgørelse af solvenskravet, og en anden del, der vedrører forsikringsselskabernes opgørelse af det individuelle solvensbehov og forpligtelse til at vurdere, om det opgjorte individuelle solvensbehov tager højde for de forhold, der er særegne for netop deres virksomhed.

Såfremt et forsikringsselskabs basiskapital er mindre end kapitalkravet, skal Finanstilsynet kræve, at selskabet udarbejder en plan for genoprettelse. Det fremgår af § 248 i lov om finansiell virksomhed. Endvidere har Finanstilsynet en række muligheder for at gribe ind, når der er risiko for, at forsikringstageres interesser ikke kan varetages, eksempelvis ved fortsatte tab på aktiver i et vigende marked og lignende, hvorved selskabets økonomiske situation forringes væsentligt. Finanstilsynet har endvidere mulighed for at forbyde selskabet at råde over dets aktiver, jf. lov om finansiell virksomhed § 251, og i yderste konsekvens kan Finanstilsynet træffe beslutning om, at selskabet skal træde i likvidation eller for livsforsikringsselskaber, at bestanden tages under administration.

2.2.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Solvens II-direktivet fastlægger dels et risikofølomsomhedskrav, der bygger på en fremadrettet opgørelse for at sikre, at tilsynsmyndighederne kan foretage et præcist og rettidigt indgreb overfor forsikringsselskaber, der ikke har kapital til

at dække de risici, selskabet er eller kan blive mødt med (solvenskapitalkravet), dels et sikkerhedsmæssigt minimumsniveau, som forsikringsselskaberne som minimum skal have kapital til at dække (minimumskapitalkravet). De overordnede rammer for begge kapitalkrav fremgår af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og gennemføres ved dette lovforslag samt på bekendtgørelsesniveau. For at opnå et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagerne i Den Europæiske Union reguleres opgørelsen af de to kapitalkrav i niveau 2-regulering, der bliver udstedt som forordninger.

Solvenskapitalkravet skal medvirke til at sikre, at forsikringsselskaber er i stand til at dække betydelige tab, og dermed give forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at selskabet kan leve op til sine forpligtelser.

For at sikre at forsikringsselskaber har et kapitalgrundlag, som dækker solvenskapitalkravet, skal selskaberne kvartalsvis opgøre solvenskapitalkravet samt løbende kontrollere det og opgøre det på ny, hvis risikoprofilen ændres væsentligt.

Det fremgår af nr. 64 i præambelen til solvens II-direktivet, at for at fremme god risikostyring og bringe de lovregulerede kapitalkrav i overensstemmelse med erhvervslivets praksis, skal solvenskapitalkravet fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikringsselskaber skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkurssituation hvert 200. tilfælde. Dette svarer til, at selskabet med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. skal kunne leve op til deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder. Solvenskapitalkravet opgøres på grundlag af forsikringsselskabernes risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker såsom genforsikring samt diversifikationseffekter, som eksempelvis at opgørelsen indeholder antagelser om, at risikoen for længere levetid ikke hænger sammen med risikoen for aktiekursfald.

Minimumskapitalkravet sikrer, at selskaberne som minimum opfylder et vist krav til kapitalens størrelse. Såfremt selskabet ikke kan opfylde minimumskapitalkravet vil forsikringstagerne og de begunstigede være udsat for en høj risiko for ikke at blive fyldestgjort, hvis forsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed.

Kommissionen fastsætter delegerede retsakter, der præciserer den matematiske udformning af standardformlen, og de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved opgørelsen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i solvenskapitalkravet, samt bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 111 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Kommissionen vedtager endvidere gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIO-PA vedrørende godkendelse af en intern model, jf. artikel 114 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder er niveau 2-regulering, der bliver udstedt som forordninger.

Der henvises til punkt 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

2.2.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes nye bestemmelser, som introducerer nye risikobaserede kapitalkrav for gruppe 1-forsikringsselskaber. Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal herefter opgøre to kapitalkrav, et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav. Den 1. januar 2014 trådte bekendtgørelse nr. 1343 af 27. november 2013 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber i kraft, nu bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014, hvormed indførtes en ny opgørelsesmetode for det individuelle solvensbehov. Finanstilsynet har hermed taget det første skridt til at stille klare krav til forsikringsselskabernes risikobaserede solvensopgørelse og med lovforslaget skal forsikringsselskaberne således primært tilpasse opgørelsen til de endeligt fastsatte tekniske specifikationer, der bliver fastsat af Kommissionen.

Forslaget indebærer endvidere, at gruppe 1-selskaberne enten skal anvende standardformlen eller udvikle fulde eller partielle interne modeller, der skal godkendes af Finanstilsynet, til at opgøre deres solvenskapitalkrav. De nærmere krav i forbindelse hermed vil blive fastsat på bekendtgørelsesniveau, idet forslaget indeholder en bemyndigelse til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af solvenskapitalkravet og om kriterierne for godkendelse af en intern model. Af omnibus II-direktivet fremgår det, at Finanstilsynet pr. 1. april 2015 skal have mulighed for at godkende et selskabs anvendelse af en fuld eller partiel intern model, således at selskabet pr. 1. januar 2016, når direktivet i sin helhed træder i kraft, kan anvende modellen til at opgøre solvenskapitalkravet. Forslaget indeholder derfor en bestemmelse, der muliggør en sådan godkendelse.

For at afspejle de små og mindre komplekse gruppe 1-forsikringsselskabers særlige situation er der mulighed for at anvende forenkledte metoder til opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen.

Minimumskapitalkravet er et minimumskrav til kapitalens størrelse, som, hvis det ikke er opfyldt, betyder, at der er risiko for, at forsikringstagerens interesser ikke kan varetages. Minimumskravet udgør det største af henholdsvis beløbet for det opgjorte minimumskapitalkrav og beløbet for den nedre grænse for minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav opgøres ud fra selskabets risikoprofil, som et beløb, der udgør mellem 25 pct. og 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, hvorimod den nedre grænse for minimumskapitalkravet er fastsat som en beløbsmæssig størrelse, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver.

Opgørelsen af minimumskapitalkravet er væsentlig mindre omfattende end opgørelsen af solvenskapitalkravet.

Såfremt selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, stilles der i forslaget krav om, at selskabet udarbejder henholdsvis en plan for genoprettelse eller en finansieringsplan. Der stilles i forslaget endvidere krav om, at Finanstilsynet skal godkende planerne. Solvenskapitalkravet skal som udgangspunkt være opfyldt seks måneder efter den manglende opfyldelse blev konstateret, mens minimumskapitalkravet skal være opfyldt på ny inden for tre måneder.

Det foreslås endvidere, at gruppe 2-forsikringsselskaberne skal være omfattet af forenklede solvens-regler i forhold til de solvensregler, der gælder i dag. Gruppe 2-forsikringsselskaberne vil således ikke være omfattet af de mere omfattende kapitalkrav, som med lovforslaget fastsættes for gruppe 1-forsikringsselskaberne. Dette skyldes, at gruppe 2-forsikringsselskaberne på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde ikke er omfattet af solvens II-direktivet, og at det af samme grund vurderes tilstrækkeligt med de enklere solvensregler. Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal således fremover være i besiddelse af en minimumsbasiskapital, der svarer til det nugældende minimumskapitalkrav, med forenklinger i forhold til gensidige forsikringsselskaber, samt være omfattet af regler for opgørelsen af det individuelle solvensbehov. Selskaberne skal dermed ikke opgøre solvenskravet, som det kræves i dag efter § 126, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

2.3. Opgørelse af kapitalgrundlaget

2.3.1. Gældende ret

Det fremgår af § 128 i lov om finansiel virksomhed, at basiskapitalen for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder består af kernekapitalen tillagt den supplerende kapital med fradrag. Finanstilsynet er bemyndiget til at fastsætte nærmere regler for opgørelsen af basiskapitalen, herunder kernekapital og supplerende kapital. Disse regler findes i dag i bekendtgørelse nr. 1112 af 9. oktober 2014 om opgørelse af basiskapital for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, og om opgørelse af kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber.

2.3.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Ved gennemførelsen af solvens II-direktivet gøres op med opdelingen af basiskapital i kernekapital og supplerende kapital. I stedet foreslås, at selskaberne skal opgøre et kapitalgrundlag, der består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Den kapital, der kan medregnes i kapitalgrundlaget opdeles alt efter kapitalens kvalitet. Opdelingen sker blandt andet på baggrund af, at ikke al kapital effektivt kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringsselskabs fortsatte drift (going concern). Der er derfor behov for, at kapitalen klassificeres i tre klasser i overensstemmelse med nærmere fastsatte kvalitetskriterier.

Kommissionen vedtager bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA, der præciserer kriterierne og proceduren for tilsynsmyndighedernes godkendelse af supplerende kapitalgrundlag, jf. artikel 92, stk. 1 og 3, i solvens II-direktivet,

som ændret ved omnibus II-direktivet. Bindende tekniske standarder er niveau 2-regulering, der bliver udstedt som forordninger.

Der henvises til punkt 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

2.3.3. Forslagets indhold

Lovforslaget indeholder en definition af kapitalgrundlaget, basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Endvidere indeholder lovforslaget en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse heraf.

Under de nye solvensregler opdeles kapitalen i tre klasser efter nærmere fastsatte kriterier. Klasserne afspejler kapitalens kvalitet, hvor klasse 1-kapital er af højeste kvalitet. Det er hensigtsmæssigt at have en opdeling i klasser og visse begrænsninger i forhold til den kapital, der kan anvendes til at dække henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet for at forhindre, at virksomheder bliver kapitaliseret med kapital af forholdsvis lav kvalitet. Ved klassificeringen af kapitalen bliver det muligt at fastsætte rammer for kvaliteten af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Af omnibus II-direktivet fremgår, at tilsynsmyndighederne fra 1. april 2015 skal have hjemmel til at godkende det supplerende kapitalgrundlag, hvorfor lovforslaget muliggør dette.

Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal fortsat opgøre deres basiskapital i overensstemmelse med de nugældende regler herfor.

2.4 Værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser

2.4.1. Gældende ret

På nuværende tidspunkt er værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, reguleret i bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, hvorefter værdien skal opgøres ud fra markedsværdiprincipper.

I dag foretages der en opgørelse af forsikringsselskabernes aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, og der opstilles en balance mellem selskabernes aktiver og passiver i årsrapporten.

Selskaberne skal desuden ved opgørelsen af det individuelle solvensbehov tage højde for overgangsregler for beregning af den tilstrækkelige basiskapital samt opgørelsen af hensættelserne til forsikringsforpligtelser. Værdien af hensættelserne til forpligtelserne opgøres i overensstemmelse med reglerne i bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, og der foretages en række justeringer i overensstemmelse med de overgangsregler, der fremgår af bilag

5 til bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringselskaber. Opgørelsen af den tilstrækkelige basiskapital skal tage udgangspunkt i reglerne i bekendtgørelse nr. 1112 af 9. oktober 2014 om opgørelse af basiskapital for forsikringselskaber og forsikringsholdingvirksomheder og om opgørelse af kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber, og der foretages en række justeringer i overensstemmelse med de overgangsregler, der fremgår af bilag 5 til bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringselskaber.

2.4.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Solvens II-direktivet, med de ændringer der følger af omnibus II-direktivet, fastlægger specifikke regler for værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Ifølge direktivet skal værdien af de forsikringsmæssige hensættelser afspejle det beløb, som et andet forsikringselskab kan forventes at få behov for med henblik på at overtage og honorere de underliggende forsikringsforpligtelser.

Ifølge solvens II-direktivet er det nødvendigt at beregne den forventede nutidsværdi af forsikringsforpligtelser på grundlag af aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser under hensyn til finansielle garantier og optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler for at afgive en økonomisk værdiansættelse af forsikringsforpligtelser.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, samt reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 86, stk. 1 og 2, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder er niveau 2-regulering, der bliver udstedt som forordninger.

2.4.3. Forslagets indhold

Forslaget indeholder en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser for gruppe 1-forsikringselskaber. Tilgangen i forhold til værdiansættelse er, at aktiverne svarer til summen af de forsikringsmæssige hensættelser og kapitalgrundlaget. Forsikringselskaberne skal i overensstemmelse med reglerne fastsat i denne bekendtgørelse opstille en solvensbalance mellem selskabets aktiver og passiver, herunder de forsikringsmæssige hensættelser samt den kapital, der anvendes til at dække det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav.

Forsikringselskaberne skal fortsat opstille en balance i årsrapporten i medfør af reglerne i bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013 om finansielle rapporter for forsikringselskaber og tværgående pensionskasser. Solvensbalancen og balancen i årsrapporten vil i vidt omfang blive fastlagt ud fra de samme overordnede principper, men der kan på baggrund

af de særlige regler for opgørelsen af solvensbalancen være visse forskelle.

Forslaget indeholder endvidere overgangsbestemmelser for de forsikringsmæssige hensættelser, hvorved gruppe 1-forsikringselskaberne får mulighed for at ansøge om en justering af de forsikringsmæssige hensættelser over en 16-årig periode. Det forventes dog ikke, at de danske gruppe 1-forsikringselskaber vil gøre brug af overgangsbestemmelsen.

Gruppe 2-forsikringselskaberne bliver ikke omfattet af de nye værdiansættelsesprincipper og skal som hidtil anvende værdiansættelsesprincipperne i bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringselskaber og tværgående pensionskasser. Værdiansættelsesprincipperne bliver løbende ændret som følge af udviklingen af de internationale regnskabsstandarder.

2.5 Anvendelse af en risikofri rentekurve

2.5.1. Gældende ret

Forsikringselskaber skal i dag anvende en diskonteringsrentekurve til at værdiansætte forsikringsforpligtelserne. Diskonteringsrentekurven anvendes til at opgøre nutidsværdien af de fremtidige betalinger, som forsikringsforpligtelserne giver anledning til. Finanstilsynet har på baggrund af en aftale mellem Forsikring & Pension og Erhvervs- og Vækstministeriet fastsat regler om diskonteringsrentekurven i den gældende bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013 om finansielle rapporter for forsikringselskaber og tværgående pensionskasser.

2.5.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Ifølge solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, fastlægger EIOPA en risikofri rentekurve, som selskaberne skal anvende ved opgørelsen af forpligtelserne. Den risikofrie rentekurve udtrykker prisen for at låne risikofrit og anvendes til at opgøre nutidsværdien af de forpligtelser, som et forsikringselskab har.

Forsikringselskaberne har mulighed for at anvende en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve, såfremt Finanstilsynet giver tilladelse hertil. Volatilitetsjusteringen skal sikre, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget, og at forsikringselskabet ikke kommer i en situation, hvor pludselige udsving på de finansielle markeder fører til u hensigtsmæssige frasalgs af visse aktiver som følge af en u hensigtsmæssig opgørelse af nutidsværdien.

Forsikringselskaberne har endvidere mulighed for at anvende en såkaldt matchtilpasning af den risikofrie rentekurve, såfremt Finanstilsynet giver tilladelse hertil. Matchtilpasning er en mulighed for, at forsikringselskaber kan opnå en tilpasning af de renter, som selskaberne diskonterer med, og dermed værdiansætter deres forpligtelser med. Anvendelse af matchtilpasningen medfører, at selskaberne skal diskontere deres forpligtelser med en højere rente. En højere

diskonteringsrente nedbringer værdien af forpligtelserne og reducerer dermed behovet for hensættelser. Det skyldes, at en højere diskonteringsrente udtrykker en højere forventning til de fremtidige risikofrie afkast, hvormed hensættelsen til en fremtidig betaling vil blive mindre.

Matchtilpasning kan anvendes på forsikringsprodukter eller bestande, hvis selskabets aktiver allerede udvikler sig nogenlunde i takt med forpligtelserne, for eksempel som følge af, at aktiver og forpligtelser har ens betalingsstrømme og løbetid. Dette kan illustreres ved, at en given forpligtelse indebærer en betaling fra selskabet på 100 om et år og at selskabet har investeret i en obligation, som ved udløb om et år indebærer en betaling til selskabet på 100. Når værdien af et selskabs aktiver og forpligtelser udvikler sig i takt med hinanden, betyder det mindre risiko for selskabets kapitalgrundlag, hvorfor der kan tages hensyn hertil ved opgørelsen af forpligtelserne.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der fastlægger de metoder og forudsætninger, der skal benyttes i forbindelse med værdiansættelsen af aktiver og passiver, samt reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 75, stk. 2 og 3, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder er niveau 2-regulering, der bliver udstedt som forordninger.

Der henvises til punkt 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

2.5.3. Forslagets indhold

Forslaget indeholder en bestemmelse, hvorefter gruppe 1-forsikringsselskaber skal anvende den risikofrie rentekurve, der fastlægges og offentliggøres af EIOPA, til at opgøre deres forpligtelser. Lovforslaget indeholder desuden en mulighed for at selskaberne kan anvende en volatilitetsjustering eller en matchtilpasning, hvis dette godkendes af Finanstilsynet. Finanstilsynet bemyndiges endvidere til at fastsætte regler om de mere tekniske betingelser for godkendelsen og kravene til opgørelsen af matchtilpasningen.

Forslaget indeholder desuden overgangsbestemmelser for den risikofrie rentekurve, hvorved gruppe 1-forsikringsselskaberne får mulighed for at ansøge om en justering af den risikofrie rentekurve over en 16-årig periode. Det forventes dog ikke, at de danske gruppe 1-forsikringsselskaber vil gøre brug af overgangsbestemmelsen.

2.6. Investeringsregler

2.6.1. Gældende ret

De gældende investeringsregler i §§ 158-169 i lov om finansiel virksomhed, samt i bekendtgørelse nr. 1122 af 17. september 2007 om firmapensionskassers og forsikringsselskabers aktivers lokalisering og kongruente valutaer i forhold til de forsikringsmæssige hensættelser og bekendtgørelse nr. 1022 af 15. december 1999 om afgrænsning af værdipapirer omfattet af flere aktivgrupper, skal sikre, at forsik-

ringsselskaberne placerer deres midler betryggende, og at midlerne er tilstrækkeligt likvide.

Investeringsreglerne har deres baggrund i Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF, EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1 (3. skadesforsikringsdirektiv), og Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF, EF-Tidende 1992, nr. L 360, side 1 (3. livsforsikringsdirektiv). Reglerne indeholder generelle principper om forsikringsselskabernes investeringspolitik, en udtømmende liste over tilladte aktiver samt minimumskrav til investeringernes spredning og diversificering.

Reglerne fastsætter både kvantitative og kvalitative begrænsninger. Af de kvantitative begrænsninger, der gælder den del af aktiverne, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, fremgår, at aktiverne til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser skal være udvalgt, således at de med hensyn til sikkerhed, afkast og likviditet er egnede til at sikre, at forsikringstagerne og de begunstigede kan fyldestgøres.

Af de kvalitative begrænsninger, der gælder for samtlige investeringer i forsikringsselskaber, herunder for investeringer, der modsvares af egenkapitalen, fremgår, at midlerne skal investeres på en hensigtsmæssig og på en for forsikringstagerne tjenlig måde, således at der er betryggende sikkerhed for, at selskaberne kan opfylde deres forpligtelser. Med andre ord, er der et grundlæggende sikkerhedshensyn ved udformningen af investeringsbeslutningerne i forsikringsselskaber, og ved fastsættelsen af sikkerhedshensynet er det forsikringstagerne, der skal være i centrum.

Det er bestyrelsens ansvar, at midlerne placeres med betryggende sikkerhed for, at selskabet kan opfylde sine forpligtelser. Bestyrelsen skal fastsætte konkrete grænser for direktionens adgang til at placere midler i investeringsaktiver og afledte finansielle instrumenter.

2.6.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Med solvens II-direktivet ændres investeringsreglerne væsentligt. Placerings- og spredningsreglerne udgår og i stedet indføres prudent person-princippet fra solvens II-direktivets artikel 132, som er et overordnet princip for forsikringsselskabernes forvaltning af aktiver, hvorefter disse selskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagerens og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Baggrunden for ændringen af EU-reglerne er blandt andet, at kravet om, at forsikringsselskaber skal investere i bestemte kategorier af aktiver, kan være uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i artikel 63 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde. Det følger af denne artikel, at alle restriktioner for kapitalbevægelser mellem medlemslandene indbyrdes og mellem medlemslande og tredjelande er forbudt.

EIOPA udarbejder retningslinjer på niveau 3, jf. herom de almindelige bemærkninger punkt 1.2, for at understøtte brugen og fortolkningen af prudent person-princippet.

2.6.3. Forslagets indhold

Det overordnede formål med investeringsreglerne er fortsat at sikre forsikringstagerne og de begunstigedes interesser bedst muligt, dog skal dette ikke ske inden for de kvantitative grænser, som de gældende investeringsregler opstiller. Forslaget indeholder derfor en ophævelse af de eksisterende investeringsregler, og i stedet indføres en overordnet bestemmelse om, at forsikringsselskaber skal investere alle deres aktiver på en sådan måde, at forsikringstagerne og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Der er naturligvis stor forskel på hvilken aktivsammensætning, der medfører at forsikringstagerne varetages bedst muligt, og selskabet skal tilpasse sine investeringer i forhold til forpligtelserne over for forsikringstagerne og dermed de produkter forsikringstagerne er omfattet af.

Reglerne indføres for både gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber. Gruppe 1-forsikringsselskabernes investeringspolitik vil blive afspejlet i solvenskapitalkravet, mens gruppe 2-forsikringsselskabernes skal tage hensyn til risikoprofilen i opgørelsen af deres individuelle solvensbehov, hvor investeringspolitikken vil blive afspejlet.

Med ophævelsen af de kvantitative investeringsgrænser vil der blive et øget fokus på selskabernes investeringspolitik, og Finanstilsynet vil føre tilsyn med, om selskabet anbringer sine aktiver i overensstemmelse med prudent personprincippet.

2.7. Kapitaltillæg

2.7.1. Gældende ret

Der findes i den gældende lovgivning ikke regler om fastsættelsen af et kapitaltillæg. I stedet findes der i lov om finansiel virksomhed en mulighed for at Finanstilsynet kan fastsætte et højere individuelt solvenskrav til forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, hvis Finanstilsynet finder, at det af bestyrelsen og direktionen opgjorte individuelle solvensbehov ikke er tilstrækkeligt. Dette individuelle solvenskrav kan ikke være mindre end selskabets kapitalkrav.

De forhold, som Finanstilsynet lægger vægt på ved opgørelsen af det individuelle solvenskrav, er de samme forhold, som bestyrelsen og direktionen skal lægge til grund for vurderingen af selskabets individuelle solvensbehov efter den gældende § 126, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. I Finanstilsynets vurdering vil også kunne indgå en vurdering af ledelsen, herunder dens kompetencer og risikovillighed. Finder Finanstilsynet, at det opgjorte individuelle solvensbehov er for lavt, vil Finanstilsynet gå i dialog med den pågældende virksomhed, før Finanstilsynet eventuelt vil fastsætte et højere individuelt solvenskrav end kapitalkravet eller det individuelle solvensbehov. I dialogen vil elementerne i virk-

somhedens individuelt fastsatte solvensbehov være udgangspunktet.

Fastsætter Finanstilsynet et solvenskrav, der er højere end den basiskapital, som forsikringsselskabet har på tidspunktet for fastsættelsen af solvenskravet, vil selskabet få en frist til at opfylde solvenskravet. Fristen bliver fastsat efter en konkret vurdering.

2.7.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Solvens II-direktivet indeholder mulighed for, at tilsynsmyndighederne kan fastsætte et kapitaltillæg, der minder om det individuelle solvenskrav, som Finanstilsynet i dag kan fastsætte. I solvens II-direktivet opstilles der en række kriterier for, hvornår der kan stilles krav om et kapitaltillæg, og på niveau 2 vil Kommissionen præcisere under hvilke omstændigheder, der kan stilles krav om et kapitaltillæg. Niveau 2-regulering bliver udstedt som forordning.

Med de nye kapitalregler efter solvens II-direktivet indføres et solvenskapitalkrav, der som udgangspunkt opgøres ved anvendelse af standardformlen. Hensigten er, at standardformlen skal afspejle de fleste forsikringsselskabers risikoprofil, men i visse tilfælde vil dette ikke være tilfældet. I disse særlige tilfælde skal Finanstilsynet have beføjelse til at fastsætte et kapitaltillæg.

Kapitaltillægget skal kun anvendes, når Finanstilsynet vurderer, at alle andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

2.7.3. Forslagets indhold

Forslaget indeholder en bestemmelse, hvorefter Finanstilsynet har mulighed for at fastsætte et kapitaltillæg, såfremt et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for standardformlen eller en anvendt godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, eller selskabets virksomhedsstyring afviger væsentligt fra § 71 i lov om finansiel virksomhed om effektive former for virksomhedsstyring.

I de tilfælde, hvor kravet om et kapitaltillæg bliver stillet på baggrund af ledelsesmæssige svigt eller fordi den godkendte interne model indeholder væsentlige mangler, skal selskabet gøre det nødvendige for at rette op på manglerne. Hvis standardformlen ikke i tilstrækkelig grad afspejler selskabets risici, kan kapitaltillægget opretholdes i de efterfølgende år og vil blive opretholdt så længe, der ikke er rettet op på forholdet.

For gruppe 2-forsikringsselskaber vil Finanstilsynet fortsat have mulighed for at fastsætte et højere individuelt solvensbehov end det af selskabet opgjorte individuelle solvensbehov.

2.8. Indberetning og offentliggørelse

2.8.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder et krav om, at finansielle virksomheder skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Endvidere

fremgår det, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om indberetning af de risikovægtede poster, kapitalkravet, solvensbehovet og basiskapitalen. Forsikringsselskaberne indberetter i dag en række oplysninger, og Finanstilsynet har udarbejdet nationale indberetningsskemaer, der ikke er harmoniseret på EU-niveau.

Lov om finansiel virksomhed indeholder ikke krav om, at selskaberne offentliggør oplysninger om selskabernes solvens og finansielle situation udover, hvad der skal offentliggøres i forhold til regnskabsaflæggelsen og efter inspektioner.

2.8.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Det fremgår af solvens II-direktivet, at tilsynsmyndighederne skal kunne indhente de oplysninger fra forsikringsselskaber, der er nødvendige med henblik på tilsynet. Endvidere fremgår det, at forsikringsselskaber af hensyn til gennemsigtigheden mindst én gang årligt skal offentliggøre væsentlige oplysninger om deres solvens og finansielle situation.

Kommissionen fastsætter nærmere regler på niveau 2 om en række af de oplysninger, der skal indberettes til tilsynsmyndighederne. Niveau 2-regulering bliver udstedt som forordninger. På denne måde sikres en harmonisering af tilsynspraksis i EU-medlemslandene, samt af hvilke oplysninger, der offentliggøres, og hvordan de offentliggøres.

Kommissionen vedtager herudover gennemførelsesmæssige tekniske standarder navnlig med hensyn til indberetningsskabelonerne og procedurerne for indberetning til tilsynsmyndighederne. Denne form for regulering er niveau 2-regulering og bliver udstedt som forordninger.

Der henvises til punkt 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

2.8.3. Forslagets indhold

Forslaget indeholder et krav om, at gruppe 1-forsikringsselskaberne skal udarbejde to rapporter årligt. Én rapport til offentliggørelse om selskabets solvens og finansielle situation og en rapport til Finanstilsynet. Rapporten til Finanstilsynet vil være mere uddybende og skal omfatte de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan føres tilsyn med selskabernes virksomhedsstyring, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapitalsammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning.

Forslaget indeholder tilsvarende regler for koncerner om udarbejdelsen af to rapporter årligt.

Forslaget indeholder desuden en bemyndigelse, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om den rapport om solvens og finansiel situation, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal offentliggøre, og om den rapport selskaberne skal indsende til Finanstilsynet.

Gruppe 2-forsikringsselskaberne omfattes ikke af de øgede krav til indberetning og vil fortsat være underlagt de gældende indberetningskrav.

2.9. Egnethed og hæderlighed

2.9.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning indeholder i dag regler, som stiller krav til medlemmer af bestyrelsen og direktionen i relation til egnethed og hæderlighed.

Ifølge de gældende regler skal medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at bestride stillingen eller hvervet. Et ledelsesmedlem skal derudover til enhver tid have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed i forbindelse med udførelsen af sit arbejde. Hertil kommer, at ledelsesmedlemmer ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at stillingen eller hvervet ikke kan varetages på betryggende vis. Ledelsesmedlemmer må heller ikke have indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering. Endvidere må ledelsesmedlemmer ikke have påført virksomheden tab eller risiko for tab eller have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage, at den pågældende ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis.

Der findes endvidere regler om, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv i en finansiel virksomhed, hvis den pågældende ikke længere lever op til hæderlighedskravene. Disse regler er underlagt særlige regler for prøvelse, der sikrer, at et ledelsesmedlem har adgang til at få en domstolsprøvelse af, om indgrebet er berettiget og proportionalt.

Efter de gældende regler er det alene medlemmer af bestyrelse og direktion i finansielle virksomheder, der skal vurderes af Finanstilsynet i henhold til reglerne om egnethed og hæderlighed, også kaldet fit & proper-reglerne, i lov om finansiel virksomhed. Dette skyldes en betragtning om, at det er ledelsen i form af bestyrelse og direktion, der har ansvaret for strategien og ledelsen af virksomheden. Det er derfor afgørende, at denne personkreds er hæderlig og har tilstrækkelig viden, faglige kompetencer og erfaring til at bestride henholdsvis deres hverv og stillinger. De gældende regler indebærer også, at der kan gribes ind over for personer, der ikke længere lever op til kravene og medvirker til at forringe tilliden til den finansielle sektor.

2.9.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Solvens II-direktivet udvider den personkreds, der skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes for at kunne varetage en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, til også at omfatte nøglepersoner i selskabet, herunder personer, der reelt driver selskabet. Herved sikres, at også disse personer er hæderlige og har tilstrækkelig viden, faglige kompetencer og erfaring til at varetage deres stillinger, samt at der kan gribes ind over for dem, som ikke længere lever op til kravene.

2.9.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at egnetheds- og hæderlighedsreglerne i lov om finansiel virksomhed udvides til at omfatte nøglepersoner i gruppe 1-forsikringsselskaber. Nøglepersoner vil være dels de af selskabets ansatte, der er en del af den faktiske ledelse af selskabet, og dels ansatte, der er ansvarlige for en nøglefunktion i selskabet. Nøglefunktioner vil være funktioner, som er vigtige og afgørende for selskabets drift. Selskabets risikostyringsfunktion, compliancefunktion, interne auditfunktion og aktuarfunktion vil altid være at anse for nøglefunktioner, men også andre funktioner vil kunne anses for nøglefunktioner. Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, hvorefter et gruppe 1-forsikringsselskab som led i selskabets virksomhedsstyring skal identificere selskabets nøglepersoner. Hermed sikres en afgrænsning af de ansatte, som vil skulle egnetheds- og hæderlighedsvurderes.

Samtidig med at anvendelsesområdet for kravene til egnethed og hæderlighed udvides til at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner, får Finanstilsynet mulighed for at påbyde et selskab at afsætte en nøgleperson, hvis personen ikke længere lever op til disse krav.

Der stilles ikke samme krav til gruppe 2-forsikringsselskaber på grund af deres begrænsede størrelse og kompleksitet. Der vil således ikke være krav om egnetheds- og hæderlighedsvurdering af ansatte i gruppe 2-forsikringsselskaber, udover som hidtil medlemmer af direktionen og bestyrelsen.

2.10. Koncerner

2.10.1. Gældende ret

Med lov nr. 1613 af 26. december 2013 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel stabilitet og lov om tinglysning, indførtes en definition af forsikringsholdingvirksomheder. Der blev i denne forbindelse indsat en ny § 170 a i kapitel 12 om koncernregler i lov om finansiel virksomhed, således at der, i lighed med kravene til de øvrige typer holdingvirksomheder omfattet af kapitel 12, blev indført et krav om opgørelse af det individuelle solvensbehov for forsikringsholdingvirksomheder.

Ifølge § 170 a finder § 126 tilsvarende anvendelse i koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab. Koncerner skal dermed opfylde kravene til basiskapital, minimumskapital og individuelt solvensbehov som fastsat i § 126. Reglerne om opgørelse af det individuelle solvensbehov fremgår af bekendtgørelse 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber, og indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder til enhver tid skal have en basiskapital, der efter fradrag af summen af det største af datterselskabernes kapitalkrav, jf. § 127 i lov om finansiel virksomhed, og det individuelle solvensbehov er positiv.

Da en koncern alene er en regnskabsmæssig sammenlægning af to eller flere selvstændige juridiske enheder, er det i

§ 170 a, stk. 1, 2. pkt., præciseret, at det er modervirksomhedens, altså forsikringsholdingvirksomhedens henholdsvis forsikringsselskabets, bestyrelse, der har ansvaret for opfyldelsen af kravene i § 126 på koncernbasis.

2.10.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Solvens II-direktivet indeholder en lang række bestemmelser om tilsynet på koncernniveau. Bestemmelserne skal sikre, at der i hele Den Europæiske Union anvendes ens regler for at beskytte forsikringstagerne og skabe gennemsigtighed i forhold til koncernernes risikoopgørelser og kapitalisering.

2.10.3. Lovforslagets indhold

De foreslåede regler indebærer, at den øverste modervirksomhed i koncernen skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen.

Solvenskapitalkravet for koncernen skal som udgangspunkt opgøres efter en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering, men i visse tilfælde kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen skal opgøres efter en anden metode.

Lovforslaget indeholder endvidere mulighed for, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg på koncernniveau.

Forslaget indeholder en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, der kan anvendes til dækning af solvenskapitalkravet for den øverste modervirksomhed i koncernen og om opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget medfører behov for flere ressourcer til udførelse af nye opgaver i forbindelse med implementering af de europæiske regler i dansk ret og indebærer dermed øgede udgifter for Finanstilsynet. Det vurderes ikke muligt at finansiere det øgede ressourcebehov inden for Finanstilsynets eksisterende rammer.

De øgede udgifter foreslås dækket via den eksisterende hjemmel i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet kan opkræve afgifter. Alle tilsynets udgifter er fuldt ud dækkede af betalinger fra sektoren. Det fremgår af § 360, stk. 1, at Finanstilsynets bevilling i finansloven tillagt forventede udgifter til advokater og fratrukket salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift fra de virksomheder, som er omfattet af Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 361-370.

Det øgede ressourcebehov udspringer blandt andet af, at Finanstilsynets løbende tilsyn med selskaberne bliver mere omfattende på grund af blandt andet de øgede indberetningskrav, de nye krav om, at selskaberne udarbejder, indsender og offentliggør rapporter om solvens og finansiel situation og godkendelsen af interne modeller. Der er endvidere behov for øgede ressourcer til at forhåndsgodkende forsikringsselskabernes anvendelse af volatilitetsjustering, match-

tilpasning og overgangsforanstaltninger, samt føre løbende tilsyn med de selskaber, der har fået tilladelse til en sådan anvendelse.

Lovforslaget vil ikke medføre øgede økonomiske eller administrative konsekvenser for regioner og kommuner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Bestemmelserne i lovforslaget er i vidt omfang overordnede bestemmelser og bemyndigelsesbestemmelser, hvorfor størrelsesordenen af de samlede økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet ikke kan fastlægges endeligt endnu. Detaljerne i reguleringen bliver fastlagt i forordninger samt i bekendtgørelser. Bekendtgørelserne vil blive selvstændigt vurderet med hensyn til eventuelle økonomiske og administrative konsekvenser.

Det er Finanstilsynets skøn, at lovforslaget i sig selv ikke vil medføre administrative konsekvenser på samfundsplan på over 10.000 timer årligt, men at de økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af den samlede solvens II-regulering, der består af dette lovforslag, kommende bekendtgørelser, der forventes udstedt i medfør heraf, og forordninger, vil være meget omfattende, herunder at de administrative byrder vil ligge over 10.000 timer årligt på samfundsplan.

Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) med henblik på en vurdering af, om der skal foretages en ex-ante måling af lovforslaget. Det er TERs vurdering, at den samlede solvens II-regulering vil medføre omfattende administrative byrder for dansk erhvervsliv på over 10.000 timer årligt på samfundsplan. Nærværende lovforslag udstikker de overordnede rammer og indeholder en række informationsforpligtelser med hjemmel til senere udfyldelse af indhold og metoder. De mere detaljerede krav vil fremgå af en større forordning samt en række bekendtgørelser, niveau 2-regulering, eksempelvis delegerede retsakter og niveau 3-regulering, eksempelvis vejledninger. Lovforslaget indeholder dermed ikke de konkrete krav som vil medføre de administrative aktiviteter i virksomhederne, hvorfor de administrative konsekvenser af lovforslaget isoleret set ikke kan kvantificeres yderligere. Der vil derfor ikke blive gennemført en måling af lovforslaget.

De områder, der vurderes at medføre de største økonomiske og administrative konsekvenser, er de nye krav til opgørelse af kapitalgrundlaget, de nye solvensregler, herunder krav til opgørelse af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet, de nye krav til en årlig udarbejdelse af to rapporter om selskabets solvens og finansielle situation, én til offentliggørelse og en uddybende rapport til Finanstilsynet, nye krav til indberetning, samt de nye krav til organisationen.

Byrderne består blandt andet i, at selskaberne skal udarbejde nye politikker, retningslinjer og forretningsgange samt føre en række kontroller med de data, som de indberetter til Finanstilsynet, for at sikre at kvaliteten af data er tilfredsstillende. Endvidere vil der være byrder forbundet med, at sel-

skaberne skal foretage en mere omfattende vurdering af kvaliteten af kapitalgrundlaget, at de nye solvensregler medfører ændringer af metoden til opgørelse af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet, at der stilles krav om, at selskaberne årligt skal offentliggøre en rapport om selskabets solvens og finansielle situation, og at selskaberne desuden årligt skal indsende en uddybende rapport til tilsynet om selskabets solvens og finansielle situation, og at selskaberne skal foretage en omfattende indberetning, der vil kræve en række ændringer i fastlagte procedurer og kontroller i forbindelse med at sikre at data er korrekte.

Ændringerne vil desuden indebære, at selskaberne har behov for at foretage en større ændring af deres it-systemer. Udviklingen af de nye it-systemer er omkostningsfuldt for selskaberne, og de fleste selskaber har i en årrække arbejdet med tilpasningen af nuværende it-systemer eller integrering af nye systemer for at blive klar til de nye krav. Desuden vil der være forbundet løbende udgifter med vedligeholdelsen og tilpasninger af systemet.

Med lovforslaget stilles der desuden krav om en ændret organisation, hvorefter nøglepersoner skal vurderes efter reglerne om egnethed og hæderlighed. De løbende administrative byrder består primært af, at der skal foretages en egnetheds- og hæderlighedsvurdering, når den ansvarlige for en nøglefunktion udskiftes. Finanstilsynet skønner, at gruppe 1-forsikringsselskaber maksimalt vil have 1,5 udskiftninger på disse funktioner i gennemsnit om året, hvilket vil medføre en mindre administrativ byrde i forbindelse med indberetningen heraf.

Med de nye krav til identifikationen af nøglepersoner følger der også varetagelse af nye opgaver. Dette kan medføre, at nogle selskaber skal ud og rekruttere nye folk, for at sikre at de nødvendige kompetencer er til stede for at løfte de nye opgaver. Det er ikke på baggrund af lovforslaget alene muligt at kvantificere dette, da opgaverne i funktionerne først bliver fastsat på bekendtgørelsesniveau og forordningsniveau.

Der vil være en mindre administrativ lettelse for gruppe 2-forsikringsselskaber som følge af, at solvensreglerne for disse selskaber forenkles.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.

7. Forholdet til EU-retten

Ved gennemførelsen af lovforslaget implementeres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og

2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/23/EU af 12. september 2012 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoen for dets gennemførelse, datoen for dets anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens I), og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

Solvens II-direktivet blev vedtaget i foråret 2009 og er en sammenskrivning af 13 gældende direktiver på følgende områder: Skadesforsikring, livsforsikring, genforsikring, forsikringsgrupper og ophør af forsikringsvirksomhed. Den nationale frist for gennemførelse af solvens II-direktivet var oprindeligt fastsat til den 31. oktober 2012. Det har dog været nødvendigt at rykke ikrafttrædelsestidspunktet for solvens II-direktivet ad flere omgange i lyset af den finansielle krise, der havde stor indflydelse på dele af den europæiske forsikringssektor. Senest er ikrafttrædelsesdatoen ændret til 1. januar 2016.

En af konklusionerne i lyset af den finansielle krise var, at det finansielle tilsyn ikke fungerede tilfredsstillende, og at koordinationen på tværs af grænserne i EU var for dårlig. Kommissionen fremsatte derfor forslag til indførelse af Det Europæiske Finanstilsynssystem (ESFS) med et dertil hørende system af mikro- og makrotilsynsmyndigheder for at sikre et konsekvent og sammenhængende finansielt tilsyn i EU. Det nye finansielle tilsynssystem trådte i kraft med virkning fra 1. januar 2011 og medførte oprettelsen af et europæisk udvalg for systemiske risici og tre nye europæiske tilsynsmyndigheder.

Makrotilsynet på europæisk plan udføres af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), som blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici. ESRB har en rådgivende funktion i forhold til EU-landene og har til opgave at overvåge, identificere, analysere og varsle om systemiske risici i hele EU. Idéen er, at ESRB på et tidligt tidspunkt skal advare om opbygning af risici på tværs af landegrænser og finansielle virksomheder.

Mikrotilsynet i Den Europæiske Union – tilsynet med de enkelte institutioner – består af flere niveauer af myndigheder. De forskellige niveauer kan opdeles efter sektor – bank, forsikring og værdipapirmarkedet – og det plan, hvor tilsynet og reguleringen finder sted. På europæisk plan er de

europæiske tilsynsmyndigheder ansvarlige for mikrotilsynet, mens det daglige tilsyn varetages af de nationale tilsynsmyndigheder. De europæiske tilsynsmyndigheder blev oprettet ved omdannelsen af de tidligere europæiske tilsynskomitéer – Banktilsynskomiteén (CEBS), Forsikringstilsynskomiteén (CEIOPS) og Børstilsynskomiteén (CESR) – til egentlige EU-tilsynsmyndigheder. Tilsynsmyndighederne kaldes samlet ESA'erne og består af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) samt Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA). ESA'erne samarbejder med Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder om at styrke det indre marked ved at sikre en øget overensstemmelse i udmøntningen af EU-regulering i de enkelte medlemslande og ensartede konkurrencevilkår.

Efter forordning nr. 1094/2010 af 24. november 2010 til lægges EIOPA en lang række opgaver, som blandt andet består i at sikre et effektivt og konsekvent niveau for regulering og tilsyn af forsikringsselskaber, bidrage til det finansielle systems stabilitet og effektivitet, sikre et ensartet tilsynsniveau og forbrugerbeskyttelse. EIOPA bidrager til et fælles regelsæt for forsikringsselskaber ved at udarbejde reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der vedtages af Kommissionen som delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter. Derudover udarbejder EIOPA retningslinjer og henstillinger og har visse beføjelser vedrørende nationale tilsynsmyndigheders overtrædelse af EU-retten.

Med henblik på at sikre, at den nye europæiske tilsynsstruktur kan fungere i praksis, er der vedtaget to såkaldte omnibusdirektiver. Omnibus I-direktivet blev færdigforhandlet i 2010 og vedrører bank- og værdipapirområdet, og den 16. april 2014 blev omnibus II-direktivet udstedt.

Solvens II-direktivet er et principbaseret rammedirektiv udarbejdet under den såkaldte Lamfalussyproces, som har til formål at styrke og effektivisere den europæiske lovgivnings- og tilsynsramme i den finansielle sektor. Processen omfatter fire niveauer: På niveau 1 vedtages et rammedirektiv, på niveau 2 fastsætter Kommissionen de udfyldende bestemmelser via forordninger eller direktiver, på niveau 3 kommer de vejledninger og standarder, der skal understøtte brugen og fortolkningen af niveau 1- og niveau 2-reguleringen og på niveau 4 påser Kommissionen og EU-Domstolen, at medlemslandenes lovgivning lever op til EU-reguleringen.

I forhold til niveau 2-regulering sondres der mellem følgende typer gennemførelsesforanstaltninger: (i) delegerede retsakter, (ii) gennemførelsesretsakter, (iii) reguleringsmæssige tekniske standarder (RTS'er) og (iv) gennemførelsesmæssige tekniske standarder (GTS'er). Reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder benævnes undertiden samlet som bindende tekniske standarder (BTS'er). Proceduren for Kommissionens vedtagelse af niveau 2-regulering fremgår af bemyndigelsesbestemmelserne i solvens II-direktivet, samt af den EU-re-

gulering der henvises til i disse bestemmelser. Proceduren er forskellig for hver type niveau 2-regulering.

Delegerede retsakter vedtages af Kommissionen, når den bemyndiges til at udøve EU-lovgivers beføjelser. Retsakterne kan Kommissionen benytte til at foretage generelle ændringer og præciseringer af eksisterende EU-regler. Hjemlen til at vedtage delegerede retsakter findes i artikel 290 i EUF-traktaten. Kontrollen med de delegerede retsakter sker i form af sanktionsmuligheder for såvel Rådet som Europa-Parlamentet.

Gennemførelsesretsakter vedtages af Kommissionen som supplement til medlemslandenes beføjelse til at gennemføre EU-lovgivningen. Kommissionen kan benytte disse retsakter til at skabe ensartede betingelser for medlemslandenes gennemførelse af EU-regler. Hjemlen til at vedtage gennemførelsesretsakter findes i artikel 291 i EUF-traktaten. Gennemførelsesretsakter vedtages i overensstemmelse med komitologiproceduren, jf. blandt andet artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemslandene skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser. Gennem komitologiproceduren har EU-landene mulighed for at kontrollere Kommissionen, når den bemyndiges til at vedtage de mere detaljerede regler på et bestemt område, idet vedtagelsen af regler sker i samarbejde med forskellige typer af udvalg bestående af embedsmænd og eksperter fra medlemslandenes regeringer. Kommissionen har initiativretten under alle procedurer og sidder i formandsstolen i alle udvalg, men har ingen stemmeret.

Retsakter med hjemmel i delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter kan gennemføres som direktiver eller forordninger. Såfremt retsakten gennemføres som et direktiv, vil direktivet skulle gennemføres i dansk ret ved implementering i national lovgivning, hvorimod en retsakt, der gennemføres som en forordning, vil være umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret. Det fremgår hverken af artikel 290 eller 291 i EUF-traktaten, hvilken type retsakt Kommissionen kan vedtage som følge af delegationen i en delegeret retsakt eller en gennemførelsesretsakt. Typisk vil den nyudstedte retsakt være af samme type, som den niveau 1-retsakt, der indeholder hjemlen til udstedelsen. Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, om de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakterne vil blive udstedt som direktiver eller forordninger og dermed om reguleringen skal gennemføres i dansk ret eller ej. Dog er det forventningen, at delegerede retsakter udstedt i medfør af solvens II-direktivet vil blive udstedt som forordninger.

Reguleringsmæssige tekniske standarder er tekniske og deres indhold er begrænset af de lovgivningsmæssige retsakter, som de er baseret på. De reguleringsmæssige tekniske standarder, der er hjemlet i omnibus II-direktivet, skal vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 290 i EUF-traktaten og i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010.

Gennemførelsesmæssige tekniske standarder fastlægger betingelserne for anvendelsen af visse retsakter. De gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er hjemlet i omnibus II-direktivet, skal vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 291 i EUF-traktaten og i overensstemmelse med artikel 15, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010.

I medfør af artikel 10, stk. 4, og artikel 15, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 vedtages bindende tekniske standarder af Kommissionen gennem forordninger eller afgørelser. Bindende tekniske standarder gælder umiddelbart og direkte i medlemslandene og vil derfor ikke skulle gennemføres i national ret.

Som en følge af blandt andet den nye tilsynsstruktur i Den Europæiske Union og i lyset af, at Kommissionen og EIO-PA får de beskrevne gennemførelsesbeføjelser til at vedtage niveau 2-regulering, vil der på en række områder være behov for at kunne gennemføre reguleringen eller supplere de mere detaljerede og tekniske dele af den danske regulering hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelse af lovforslag. Lovforslaget indeholder derfor bemyndigelse til erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af solvens II- og omnibus II-direktivet. Bemyndigelsen omfatter de samme forhold, som Kommissionen i medfør af solvens II- og omnibus II-direktivet har bemyndigelse til at udstede regler om i niveau 2-reguleringen. Dette med henblik på, at erhvervs- og vækstministeren vil kunne gennemføre delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, som Kommissionen udsteder som direktiver, samt vedtage supplerende regulering vedrørende niveau 2-regulering, som Kommissionen udsteder som forordninger.

Erhvervs- og vækstministeren skal kun udnytte den foreslåede bemyndigelse, såfremt det er nødvendigt med henblik på at gennemføre den omhandlede niveau 2-regulering, eller hvis det er nødvendigt at fastsætte danske regler, der supplerer de bestemmelser, som Kommissionen har vedtaget som niveau 2-regulering.

Bindende tekniske standarder samt delegerede retsakter, som Kommissionen udsteder som forordninger, gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret. I det omfang det er tilladt eller krævet i henhold til EU-retten, kan supplerende regulering vise sig at være nødvendig for disse direkte gældende retsakter. Et eksempel på nødvendig supplerende regulering til Kommissionens forordninger, er bekendtgørelser vedrørende udnyttelse af valgmuligheder i niveau 2-reguleringen, der ikke er en del af almindelig tilsynsførelse – det vil sige valg, der ikke kan træffes ved en myndighedsafgørelse rettet mod en afgrænset kreds af parter. I forhold til valgmuligheder i Kommissionens forordninger, som skal udnyttes af Finanstilsynet eller en eventuel anden udpeget myndighed, skal disse valg træffes med hjemmel i forordningen og af den myndighed, der er bemyndiget hertil. Visse valg kan have en generel normerende effekt for borgerne, og skal i så fald

fastsættes ved bekendtgørelse. Lovforslaget indeholder hjemmel til udstedelse af sådanne bekendtgørelser.

EU-retten stiller ikke krav om, hvorvidt gennemførelsen af direktivet sker gennem bekendtgørelser eller lov. Som en følge af den nye tilsynsstruktur i EU og af, at de europæiske tilsynsmyndigheder får mulighed for at udstede bindende tekniske standarder, vil der på en række områder være behov for at kunne tilpasse de mere detaljerede og tekniske dele af reguleringen hurtigere og mere smidigt. Det foreslås derfor, at en række områder bliver reguleret på bekendtgørelsesniveau og ikke direkte i loven.

På niveau 3 udsteder EIOPA en række retningslinjer, vejledninger og henstillinger vedrørende solvens II-direktivet og omnibus II-direktivet, samt niveau 2-reguleringen udstedt i medfør heraf. Formålet hermed er at sikre ensartethed i det europæiske tilsyn. Niveau 3-regulering er ikke-bindende regulering, men i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 skal de kompetente myndigheder og finansielle institutioner bestræbe sig bedst muligt på at efterleve disse retningslinjer og henstillinger. For de kompetente myndigheder er retningslinjer og henstillinger endvidere underlagt følg eller forklar-princippet (comply or explain), jf. artikel 16 i forordning (EU) nr. 1094/2010, hvorefter de europæiske medlemslande skal indberette til EIOPA, om de følger de udstedte retningslinjer og hvis ikke, hvad begrundelsen herfor er.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 28. august 2014 til den 9. oktober 2014 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den

Danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internet-handel, FDF – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Beskæftigelsesministeriet, Erhvervsstyrelsen, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Klima, Energi- og Bygningsministeriet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kulturministeriet, Miljøministeriet, Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter, Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Ligestilling og Kirke, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Social-, Børne- og Integrationsministeriet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Transportministeriet, Udbetaling Danmark – International Pension & Social Sikring, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet og Den Europæiske Centralbank.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Forslaget medfører behov for flere ressourcer til udførelse af nye opgaver i forbindelse med implementering af de europæiske regler i dansk ret og indebærer dermed øgede udgifter for Finanstilsynet.

		<p>Det vurderes ikke muligt at finansiere det øgede ressourcebehov inden for Finanstilsynets eksisterende rammer.</p> <p>De øgede udgifter foreslås dækket via den eksisterende hjemmel i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet kan opkræve afgifter. Alle tilsynets udgifter er fuldt ud dækkede af betalinger fra sektoren.</p> <p>Det øgede ressourcebehov udspringer blandt andet af, at Finanstilsynets løbende tilsyn med selskaberne bliver mere omfattende på grund af blandt andet de øgede indberetningskrav, de nye krav om, at selskaberne udarbejder, indsender og offentliggør rapporter om solvens og finansiel situation og godkendelsen af interne modeller. Der er endvidere behov for øgede ressourcer til at forhåndsgodkende forsikringsselskabernes anvendelse af volatilitetsjustering, matchtilpasning og overgangsforanstaltninger, samt føre løbende tilsyn med de selskaber, der har fået tilladelse til en sådan anvendelse.</p> <p>Lovforslaget vil ikke medføre øgede økonomiske konsekvenser for regioner og kommuner.</p>
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	<p>Forslaget medfører behov for flere ressourcer til Finanstilsynet til udførelse af nye opgaver i forbindelse med implementering af de europæiske regler i dansk ret.</p> <p>Det øgede ressourcebehov udspringer blandt andet af, at Finanstilsynets løbende tilsyn med selskaberne bliver mere omfattende på grund af blandt andet de øgede indberetningskrav, de nye krav om, at selskaberne udarbejder, indsender og offentliggør rapporter om solvens og finansiel situation og godkendelsen af interne modeller. Der er endvidere behov for øgede ressourcer til at forhåndsgodkende forsikringsselskabernes anvendelse af volatilitetsjustering, matchtilpasning og overgangsforanstaltninger, samt føre løbende tilsyn med de selskaber, der har fået tilladelse til en sådan anvendelse.</p> <p>Lovforslaget vil ikke medføre øgede administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	<p>De økonomiske konsekvenser for erhvervslivet som følge af den samlede sol-</p>

		<p>vens II-regulering vurderes at være meget omfattende.</p> <p>De områder, der vurderes at have de største økonomiske konsekvenser, er de nye opgørelser af solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav, herunder den ændrede opgørelse af kapitalgrundlaget, de nye krav til indberetning og offentliggørelse samt de nye krav til organisationen. Selskaberne har dog over en årrække forbedret sig på de nye krav.</p> <p>Reglerne vil medføre en række implementeringsomkostninger for branchen. Blandt andet vil forslaget indebære, at selskaberne har behov for at foretage en større ændring af deres it-systemer. Udviklingen af de nye it-systemer er omkostningsfuldt for selskaberne, og de fleste selskaber har i en årrække arbejdet med tilpasningen af nuværende it-systemer eller integrering af nye systemer for at blive klar til de nye krav, der stilles som følge af solvens II-reguleringen. Desuden vil der være forbundet løbende udgifter med vedligeholdelsen og tilpasninger af systemet.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Der vil være en mindre administrativ letelse for gruppe 2-forsikringsselskaberne som følge af, at solvensreglerne for disse selskaber forenkles.	<p>Det er Finanstilsynets skøn, at lovforslaget i sig selv ikke vil medføre administrative konsekvenser på samfundsplan på over 10.000 timer årligt, men at den samlede solvens II-regulering, der består af dette lovforslag, kommende bekendtgørelser, der forventes udstedt i medfør heraf, og forordninger, vil være meget omfattende.</p> <p>Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) med henblik på en vurdering af, om der skal foretages en ex-ante måling af lovforslaget. Det er TERs vurdering, at den samlede solvens II-regulering vil medføre omfattende administrative byrder for dansk erhvervsliv på over 10.000 timer årligt på samfundsniveau. Nærværende lovforslag udstikker de overordnede rammer og indeholder en række informationsforpligtelser med hjemler til senere udfyldelse af indhold og metoder. Det forventes, at de mere detaljerede krav vil fremgå af en større forordning samt en række bekendtgørelser, niveau 2-regulering, eksempelvis delegerede retsakter og niveau 3-regulering, eksempelvis vejledninger. Lovforslaget indeholder dermed</p>

		ikke de konkrete krav som vil medføre de administrative aktiviteter i virksomhederne, hvorfor de administrative konsekvenser af lovforslaget isoleret set ikke kan kvantificeres yderligere. Der vil derfor ikke blive gennemført en måling af lovforslaget.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) samt de ændringer af solvens II-direktivet, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 (QuickFix 2) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af *fodnoten* til lov om finansiel virksomheds titel er en konsekvens af, at lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, samt de ændringer der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 326, side 113, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens I) (QuickFix 2), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejds-markedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1.

I medfør af artikel 310, 1. afsnit, i solvens II-direktivet ophæves følgende direktiver pr. 1. januar 2016: Rådets direktiv 64/225/EØF af 25. februar 1964 om ophævelse af begrænsningerne i etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for genforsikring og retrocession, EF-Tidende 1964, nr. L 878, side 123, Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livs-

forsikring (1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 3, Rådets direktiv 73/240/EØF af 24. juli 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden inden for direkte forsikring bortset fra livsforsikring, EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 20, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 om ændring af direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring (ændring af 1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1976, nr. L 189, side 13, Rådets direktiv 78/473/EØF af 30. maj 1978 om samordning af administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, EF-Tidende 1978, nr. L 151, side 25, Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 om ændring, navnlig for så vidt angår turistassistance, af første direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (ændring af 1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1985, nr. L 339, side 21, Rådets direktiv 87/344/EØF af 22. juni 1987 om samordning af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om retshjælpforsikring, EF-Tidende 1987, nr. L 185, side 77, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 73/239/EØF (2. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1988, nr. L 172, side 1, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direktiv forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (3. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe, EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19.

marts 2001 om sanering og likvidation af forsikrings-selskaber (likvidationsdirektivet for forsikring), EF-Tidende 2001, nr. L 110, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring, EF-Tidende 2002, nr. L 345, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF, EU-Tidende 2005, nr. L 323, side 1, som ændret ved de retsakter, der er nævnt i bilag VI, del A, til solvens II-direktivet.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 1, der vedrører lovens anvendelsesområde, foretages på baggrund af, at der med lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås indsat et nyt § 1, stk. 13, hvorefter den foreslåede tilføjelse af et kapitel 20 g til lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 60, skal finde anvendelse for Insurance Special Purpose Vehicle (ISPV). Ændringen af § 1, stk. 1, sikrer således, at loven finder anvendelse for ISPV'er.

Der henvises til § 5, stk. 1, nr. 47, og § 343 ø, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 9 og nr. 60, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om ISPV'er.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 2, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, er en konsekvens af de med lovforslagets § 1, nr. 48, foreslåede nye koncernregler, som forsikringsholdingvirksomheden omfattes af, når denne er den øverste modervirksomhed. Forsikringsholdingvirksomhederne bliver med den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, omfattet af §§ 175 b og 175 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48.

Henvisningen til §§ 126 og 170 a foreslås slettet, da § 126 foreslås nyaffattet, og § 170 a foreslås ophævet med dette lovforslags § 1, nr. 32 og 46. I medfør af solvens II-direktivet skal forsikringsholdingvirksomheder opgøre et solvenskapitalkrav for koncernen, når forsikringsholdingvirksomheden er den øverste modervirksomhed i Danmark, og koncernen, jf. den med dette lovforslag foreslåede § 175 b, eller Finanstilsynet i medfør af den med dette lovforslag foreslåede § 175 c har truffet afgørelse om, at koncernreglerne skal finde anvendelse på den danske koncern eller delkoncern.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 13, i lov om finansiel virksomhed)

Med lovforslagets § 1, nr. 60, foreslås der indsat et nyt kapitel 20 g i lov om finansiel virksomhed, som indeholder særlige regler for ISPV'er.

Et ISPV er, jf. definitionen i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 47, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 9, en juridisk person, som afdækker risici for forsikrings-selskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsik-

ningsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikrings-selskabet.

Som en konsekvens af indførelsen af et nyt kapitel 20 g indeholdende særlige regler for ISPV'er, foreslås et nyt § 1, stk. 13, i lov om finansiel virksomhed, hvoraf følger, at lovens kapitel 20 g finder anvendelse på ISPV'er. Forslaget er i overensstemmelse med den gældende opbygning af lovens § 1.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9 og nr. 60, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om ISPV'er.

Til nr. 5 (§ 1, stk. 16, i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede ændring af § 1, stk. 15, der bliver stk. 16, der indeholder en henvisning til, hvilke bestemmelser, der finder anvendelse for leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder, jf. det gældende § 5, stk. 1, nr. 27 og 28, i lov om finansiel virksomhed, foretages en konsekvensrettelse af henvisningen i bestemmelsen, da der med lovforslagets § 1, nr. 7, foreslås indsat nye numre 24-26 i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorved de underliggende numre rykkes, så de gældende § 5, stk. 1, nr. 27 og 28, bliver til nr. 30 og 31.

Til nr. 6 (§ 2 i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 2 er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 48, indsættes en ny § 175 b med særlige regler om koncernsolvens og koncerntilsyn. Såfremt den øverste modervirksomhed i en koncern er en tværgående pensionskasse eller et gensidigt forsikrings-selskab vil § 175 b også skulle finde anvendelse for disse, hvorfor det er nødvendigt at ændre § 2, så tværgående pensionskasser og gensidige forsikrings-selskaber ikke undtages fra anvendelsesområdet for § 175 b.

Til nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 24-26, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at forsikrings-selskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra e, i lov om finansiel virksomhed, opdeles i to grupper, henholdsvis gruppe 1-forsikrings-selskaber og gruppe 2-forsikrings-selskaber. Med forslaget gennemføres artikel 4 i solvens II-direktivet.

Opdelingen foreslås på baggrund af, at ikke alle forsikrings-selskaber skal være omfattet af samtlige krav, der følger af gennemførelsen af solvens II-direktivet. De små og mindre komplekse forsikrings-selskaber er undtaget fra direktivets anvendelsesområde og de selskaber, der falder i denne kategori, vil fremadrettet blive betegnet som gruppe 2-forsikrings-selskaber.

Forslaget indebærer blandt andet, at selskaber, der i tre på hinanden følgende år overstiger nærmere fastsatte beløbsgrænser, eller som i et af de kommende 5 år forventer at overstige beløbsgrænserne, vil være gruppe 1-forsikrings-selskaber.

Beløbsgrænserne fremgår af denne bestemmelses litra a-c og e. Når et selskab skal vurdere, hvorvidt det er omfattet af

definitionen for henholdsvis et gruppe 1- og gruppe 2-forsikringselskab, skal selskabet dels tage udgangspunkt i de seneste tre regnskabsår for at fastlægge, om selskabet i de seneste år har overskredet en eller flere af beløbsgrænserne og dermed skal kategoriseres, som et gruppe 1-forsikringselskab, dels skal selskaberne lave en fremadrettet vurdering af om selskabet i løbet af de kommende 5 år forventer at overstige en af grænserne.

Den fremadrettede vurdering kan foretages på baggrund af blandt andet selskabets forretningsmodel og budgetter, hvorved selskabet blandt andet kan vurdere den forventede størrelse af de fremtidige bruttopræmier og forsikringsmæssige hensættelser.

Selskaber der ikke er gruppe 1-forsikringselskaber betegnes efter bestemmelsen som gruppe 2-forsikringselskaber.

Forslaget er ikke til hinder for, at gruppe 2-forsikringselskaber kan søge om at blive omfattet af de regler, der gælder for gruppe 1-forsikringselskaber, jf. § 11, stk. 8, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 18.

Der henvises til punkt 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af opdelingen af forsikringselskaber i gruppe 1- og gruppe 2-forsikringselskaber.

Den foreslåede opdeling med definitionerne i § 5, stk. 1, nr. 24 og 25, vil gøre det muligt at angive i de relevante lovbestemmelser, om de finder anvendelse på alle forsikringselskaber eller alene på gruppe 1- eller gruppe 2-forsikringselskaber. Dette skal medvirke til at gøre det lettere for selskaberne at overskue, hvilke krav i loven de skal efterleve. Gruppe 1-forsikringselskaberne skal leve op til de nye krav, der stilles som følge af gennemførelsen af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, mens gruppe 2-forsikringselskaberne med lovforslaget bliver omfattet af regler, som indeholder et krav om en minimumsbasis kapital samt regler om opgørelse af selskabets individuelle solvensbehov.

Forslaget til § 5, stk. 1, nr. 24, opstiller en række kriterier til fastlæggelse af, om et forsikringselskab er et gruppe 1-forsikringselskab. Såfremt et forsikringselskab på grund af arten, størrelsen eller kompleksiteten opfylder mindst én af betingelserne i *litra a-f*, er selskabet et gruppe 1-forsikringselskab.

I medfør af *litra a* er et forsikringselskab et gruppe 1-forsikringselskab, såfremt selskabets årlige bruttopræmie i tre på hinanden følgende år har oversteget 5 mio. euro, eller selskabet forventer, at dette beløb overstiges i et af de kommende 5 år. Beløbet er angivet i euro, og ved vurdering af, om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbet fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden. Et forsikringselskabs bruttopræmie er den indbetaling, der foretages til forsikringselskabet. Bruttopræmier omfatter både de løbende indbetalinger og engangsbeløb.

Af *litra b* fremgår, at et forsikringselskab er et gruppe 1-forsikringselskab, når selskabets samlede forsikringsmæssige

bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år, eller selskabet forventer, at dette beløb overstiges i et af de kommende 5 år.

Forsikringsmæssige hensættelser er det samlede beløb, et forsikringselskab har afsat til brug for afvikling af forpligtelserne på de forsikringspolicer, som selskabet har udstedt. Forsikringsmæssige hensættelser skal dække såvel udgifter til skadesbegivenheder, der har fundet sted, men endnu ikke er betalt, som udgifter til forventede fremtidige skadesbegivenheder, der er dækket under de udstedte forsikringspolicer. Forsikringsmæssige hensættelser skal endvidere kunne dække fremtidige omkostninger ved at administrere forsikringsbestanden i den periode, for hvilken der er betalt præmier. Beløbet er angivet i euro, og ved vurdering af om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbet fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden.

Ifølge *litra c* er et forsikringselskab et gruppe 1-forsikringselskab, når selskabet indgår i en koncern, hvis samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år, eller koncernen forventer, at dette beløb overstiges i et af de kommende 5 år. Beløbet er angivet i euro, og ved vurdering af om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbet fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden.

De samlede forsikringsmæssige hensættelser for en koncern svarer til summen af de forsikringsmæssige hensættelser i dattervirksomhederne og opgøres i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 283, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 55, om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

Det fremgår af *litra d*, at et forsikringselskab vil være et gruppe 1-forsikringselskab, såfremt selskabet udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre disse udgør accessoriske risici. Det følger af det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 26, at accessoriske risici er forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 7, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 11, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko.

Forsikringsklasserne 10-15 omfatter ansvars-, kredit- og kautionsforsikring.

Forsikringsklasse 10 er ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer. Disse ansvarsforsikringer er i medfør af færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1386 af 11. december 2013, lovpligtige.

Forsikringsklasse 11 er ansvarsforsikring for luftfartøjer. Disse ansvarsforsikringer er i medfør af lov om luftfart, jf. lovbekendtgørelse nr. 1036 af 28. august 2013, lovpligtige.

Forsikringsklasse 12 er ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder. Disse ansvarsforsikringer er i medfør af søloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 75 af 17. januar 2014, lovpligtige.

Forsikringsklasse 13 er almindelig ansvarsforsikring, der omfatter ethvert ansvar, der ikke er anført i numrene 10-12.

Forsikringsklasse 14 er kreditforsikring. Kreditforsikring omfatter forsikring af almindelig insolvens, eksportkredit, salg på afbetaling, hypotekforsikring, som dækker en pant-haver mod tab på pantelån, og landbrugsforsikring.

Forsikringsklasse 15 er kautionsforsikring, der omfatter direkte og indirekte kautionsforsikring.

Et forsikringsselskab vil i medfør af *litra e* være et gruppe 1-forsikringsselskab, såfremt selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som i tre på hinanden følgende år har oversteget én af følgende beløbsgrænser:

- 1) 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie,
- 2) 2,5 mio. euro af selskabets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er,
- 3) 10 pct. af selskabets bruttopræmier eller
- 4) 10 pct. af selskabets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.

Herudover vil selskabet være et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet forventer, at et af disse beløb overstiges i et af de kommende 5 år.

Beløbene er angivet i euro, og ved vurdering af om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbene fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden.

Et forsikringsselskab, der udøver genforsikringsvirksomhed, overtager forsikringsmæssige risici fra et andet forsikringsselskab mod en præmie.

Forsikringsmæssige hensættelser er det samlede beløb, et forsikringsselskab har afsat til brug for afvikling af forpligtelserne på de forsikringspolicer, som selskabet har udstedt. Forsikringsmæssige hensættelser skal dække såvel udgifter til skadesbegivenheder, der har fundet sted, men endnu ikke er betalt, som udgifter til forventede fremtidige skadesbegivenheder, der er dækket under de udstedte forsikringspolicer. Forsikringsmæssige hensættelser skal endvidere kunne dække fremtidige omkostninger ved at administrere forsikringsbestanden i den periode, for hvilken der er betalt præmier.

Efter *litra f* er et forsikringsselskab også et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet udøver grænseoverskridende virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, enten via en filial eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i henhold til §§ 38 eller 39 i lov om finansiel virksomhed, der indeholder de nærmere regler, som selskaber, der udøver grænseoverskridende virksomhed skal opfylde. Bestemmelsen sikrer således, at selskaber, der udøver virksomhed i flere lande inden for Den Europæiske

Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, vil være omfattet af de regler, der udspringer af solvens II-direktivet og således er omfattet af de regler, der er harmoniseret på europæisk plan.

Hvis et selskab ikke opfylder nogen af betingelserne, der er nævnt i § 5, stk. 1, nr. 24, litra a-f, er selskabet et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. den foreslåede definition i nr. 25. Gruppe 2-forsikringsselskaber vil ikke fremover være reguleret på europæisk plan, hvorfor det er op til medlemslandene, hvorvidt og hvorledes de skal reguleres.

Selskaber, der ændrer status fra at være et gruppe 1-forsikringsselskab til et gruppe 2-forsikringsselskab eller et gruppe 2-forsikringsselskab til et gruppe 1-forsikringsselskab skal i medfør af § 11, stk. 7, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 18, straks underrette Finanstilsynet herom. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 18, og de tilhørende bemærkninger for nærmere information herom.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 26, indføres en definition af accessoriske risici. Begrebet anvendes allerede på forsikringsområdet uden at være klart defineret, og det er derfor fundet hensigtsmæssigt at indsætte en definition i lov om finansiel virksomhed i sammenhæng med gennemførelsen af solvens II-direktivet. Bestemmelsen gennemfører solvens II-direktivets artikel 16.

Et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse til en primær risiko, som er omfattet af bilag 7, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden forsikringsklasse, uden at der skal indhentes tilladelse til dækning af sådanne risici. Det er en betingelse, at de accessoriske risici indgår i den primære risiko og angår det forhold, der er dækket af den aftale, der dækker den primære risiko. Det vil sige at den accessoriske risiko skal være tæt forbundet med den forsikringsklasse, som forsikringsselskabet har tilladelse til at udøve virksomhed indenfor.

Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 (kredit-, kautions- og retshjælpsforsikring) kan ikke være accessoriske risici til andre klasser. Retshjælpsforsikring, omfattet af klasse 17, kan dog betragtes som en accessorisk risiko til klasse 18, assistance, når hovedrisikoen kun vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser eller fravær fra bopælen eller det sædvanlige opholdssted. Retshjælpsforsikring kan ligeledes betragtes som accessorisk risiko, når den er knyttet til tvister eller risici, som skyldes brug af søfartøjer, eller som kan henføres til sådan brug, jf. forsikringsklasse 12.

Til nr. 8 (§ 5, stk. 1, nr. 36, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foretages en konsekvensrettelse, der er en følge af, at der med lovforslagets § 1, nr. 7, indsættes nye nr. 24-26 i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Henvisningerne til nr. 34, 35, 38 og 40, i § 5, stk. 1, nr. 33, i den gældende lov, opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningerne, så der henvises til § 5, stk. 1, nr. 37, 38, 41 og 43.

Til nr. 9 (§ 5, stk. 1, nr. 46-50, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 1, nr. 46*, indføres en definition af et solvenscertifikat. Bestemmelsen gennemfører solvens II-direktivets artikel 146, stk. 1, og 148, stk. 1.

Finanstilsynet har pligt til at indhente et solvenscertifikat fra hjemlandets tilsynsmyndighed, når et udenlandsk forsikringsselskab ønsker at etablere en filial eller yde tjenesteydelser i Danmark, jf. § 30, stk. 7, og § 31, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet har ligeledes pligt til at sende et solvenscertifikat til den udenlandske tilsynsmyndighed, når et dansk forsikringsselskab ønsker at etablere en filial eller yde tjenesteydelser inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. § 38, stk. 2, og § 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Betegnelsen solvenscertifikat stammer fra et bilag i samarbejdsprotokollen "Protocol relating to the collaboration of the supervisory authorities of the Member States of the European Community in particular in the application of the Directives on life assurance and non-life insurance (DT/F/182/97)". Bilaget indeholder en angivelse af de oplysninger, der skal være indeholdt i et solvenscertifikat.

Da kapitalkravene ændres med gennemførelsen af solvens II-direktivet, vil det fremadrettet være opfyldelsen af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til de foreslåede §§ 126 c og 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, der skal oplyses om i certifikatet.

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 1, nr. 47*, indføres en definition af et insurance special purpose vehicle (ISPV). Bestemmelsen gennemfører solvens II-direktivets artikel 13, nr. 26.

I bestemmelsen defineres et ISPV som en juridisk person, der afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, i henhold til den indgåede aftale er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af aftalen mellem den juridiske person og forsikringsselskabet. Der er udelukkende tale om et ISPV, såfremt tilbagebetalingskravet for den kreds der har stillet kapital til rådighed, eksempelvis en kreds af banker eller erhververe af værdipapirer, som ISPV'et har udstedt, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, ISPV'et har påtaget sig overfor forsikringsselskabet. Det i bestemmelsen anførte krav om efterlivelse, relaterer sig således til investorerne krav på betaling fra ISPV'et, og ikke en eventuel tredjemands krav, som ikke er stiftet i forbindelse med ISPV'ets obligationsudstedelse eller funding via andre finansieringsordninger, mod ISPV'et.

I praksis betyder det, at ISPV'et afdækker risici for forsikringsselskaber, mod at forsikringsselskabet betaler en præmie. ISPV'et udsteder herefter eksempelvis en obligation, og udbyder denne til kapitalmarkederne. Udbyttet fra obligationsudstedelsen dækker ISPV'ets risici i relation til de forpligtelser, som ISPV'et afdækker for forsikringsselskabet.

ISPV'et kan kun overtage risici i det omfang, selskabet har aktiver til at dække disse risici. Investorerne rettigheder til aktiverne i ISPV'et er efterstillet forsikringsselskabets rettigheder på grund af den aftale, der er indgået mellem forsikringsselskabet og ISPV'et.

Et ISPV kan eksempelvis oprettes som et selskab. I andre medlemslande inden for Unionen ses ISPV'er oftest oprettet som en fond.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 60, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om ISPV'er.

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 1, nr. 48*, indføres en definition af standardformlen. Standardformlen er en matematisk formel, som gruppe 1-forsikringsselskaberne kan anvende ved opgørelsen af solvenskapitalkravet.

Standardformlen bliver fastlagt af Kommissionen som niveau 2-regulering ved delegerede retsakter, der præciserer den matematiske udformning af standardformlen, og de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved opgørelsen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i solvenskapitalkravet, samt vedtager bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 111 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Niveau 2-reguleringen bliver udstedt som forordninger.

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 1, nr. 49*, indsættes en definition af matchtilpasning. Ved matchtilpasning forstås en tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, hvis betalingsstrømme afspejler betalingsstrømmene for forsikringsforpligtelserne. Herved har gruppe 1-forsikringsselskaber mulighed for, at anvende en tilpasset rentekurve til at diskontere deres forpligtelser med.

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 1, nr. 50*, indsættes en definition af volatilitetsjustering. Ved volatilitetsjustering forstås en justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget.

Til nr. 10-16 (§ 5, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en oversigt over, hvor i lov om finansiel virksomhed de væsentligste begreber om opgørelse af de finansielle virksomheders solvens findes.

§ 5, *stk. 6, nr. 1*, i lov om finansiel virksomhed

Med lovforslaget nyaffattes § 126 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 32. Den nye § 126 gælder kun for gruppe 2-forsikringsselskaber, der ikke vil være omfattet af de mere omfattende kapitalkrav, som med lovforslaget indføres for gruppe 1-forsikringsselskaber. Gruppe 2-forsikringsselskaber skal således fremover være i besiddelse af en minimumsbasis kapital, der svarer til det nugældende

minimumskapitalkrav, samt være omfattet af regler for opgørelse af individuelt solvensbehov. Selskaberne skal dermed ikke opgøre solvenskravet, som det kræves i den gældende § 126, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Med lovforslagets § 1, nr. 10, foreslås på denne baggrund, at henvisningen i § 5, stk. 6, nr. 1, til § 126, stk. 3, udgår.

Med indførelsen af den nye § 126 udgår bestemmelsen i den gældende § 126, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, hvorfor det foreslås, at henvisningen hertil i § 5, stk. 6, nr. 1, også udgår.

For nærmere information om solvensreglerne for gruppe 2-forsikringselskaber henvises til lovforslagets § 1, nr. 32, samt de tilhørende bemærkninger.

§ 5, stk. 6, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed

Efter lovforslaget skal et gruppe 1-forsikringselskab opgøre sit solvenskapitalkrav under hensyntagen til den konkrete sammensætning af risici, som selskabet har påtaget sig, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Med lovforslagets § 1, nr. 11, foreslås derfor, at der i § 5, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, indsættes et nyt nr. 2, hvoraf det fremgår, at begrebet solvenskapitalkrav skal forstås i overensstemmelse med § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33.

For nærmere information om solvenskapitalkravet henvises til § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, samt tilhørende bemærkninger.

§ 5, stk. 6, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed

Med lovforslagets § 1, nr. 12, foreslås, at henvisningerne i § 5, stk. 6, nr. 3, der bliver nr. 4, ændres. Bestemmelsen indeholder henvisninger til de lovbestemmelser, der omhandler minimumskapitalkravet. Det foreslås, at henvisningen til den gældende § 126 i lov om finansiel virksomhed, der indeholder de gældende solvensregler for forsikringselskaber, udgår, og at der i stedet indsættes en ny henvisning til § 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33.

Dette skyldes, at § 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32, nyaffattes, og at bestemmelsen ikke længere indeholder et minimumskapitalkrav, men derimod et krav om tilstrækkelig minimumsbasiskapital, hvorfor § 5, stk. 6, nr. 4, ikke længere skal indeholde en henvisning til denne bestemmelse. Til gengæld indføres § 126 d ved lovforslagets § 1, nr. 33. Denne bestemmelse indeholder en beskrivelse af minimumskapitalkravet, hvorfor det foreslås, at der henvises til denne bestemmelse.

For nærmere information om minimumskapitalkravet henvises til § 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, samt tilhørende bemærkninger.

§ 5, stk. 6, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed

Med lovforslagets § 1, nr. 13, foreslås, at der indsættes et nyt § 5, stk. 6, nr. 6, hvoraf det fremgår, at begrebet minimumsbasiskapital skal forstås i overensstemmelse med § 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32. Begrebet

minimumsbasiskapital er nyt, og vedrører opgørelsen af de finansielle virksomheders solvens, hvorfor der er behov for, at dette indgår i oversigten i § 5, stk. 6.

For nærmere information om minimumsbasiskapital henvises til § 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, samt tilhørende bemærkninger.

§ 5, stk. 6, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed

Med lovforslagets § 1, nr. 14, foreslås, at henvisningerne i § 5, stk. 6, nr. 6, der bliver nr. 8, ændres. Bestemmelsen indeholder henvisninger til de lovbestemmelser, der omhandler kapitalgrundlag. Det foreslås, at der tilføjes en henvisning til det foreslåede § 126 b, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, samt en henvisning til regler fastsat i medfør af det foreslåede § 126 b, stk. 5, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, da begge disse bestemmelser vedrører kapitalgrundlag.

For nærmere information om kapitalgrundlaget henvises til § 126 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, samt tilhørende bemærkninger.

§ 5, stk. 6, nr. 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed

Med lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås, at der indsættes nye nr. 9 og 10 i § 5, stk. 6, hvoraf det fremgår, at begrebet basiskapital skal forstås i overensstemmelse med § 126 b, stk. 2, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5, og supplerende kapitalgrundlag skal forstås i overensstemmelse med § 126 b, stk. 3, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.

Begreberne basiskapitalgrundlag og supplerende kapitalgrundlag er nye, og vedrører opgørelsen af de finansielle virksomheders solvens, hvorfor der er behov for, at dette indgår i oversigten i § 5, stk. 6.

For nærmere information om basiskapitalgrundlag og supplerende kapitalgrundlag henvises til § 126 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, samt tilhørende bemærkninger.

§ 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed

§ 5, stk. 6, nr. 15, indeholder en henvisning til beskrivelsen af begrebet risikovægtede poster i § 142, stk. 2. Som konsekvens af, at § 142, stk. 2, foreslås ophævet med dette lovforslags § 1, nr. 36, foreslås det derfor, at bestemmelsen ophæves.

Ved ophævelsen af § 142, stk. 2, udgår definitionen af hvad der forstås ved risikovægtede poster. Reguleringen af de risikovægtede poster relaterer sig til de solvensregler, der udgår ved dette lovforslags gennemførelse af solvens II-direktivet, og vil fremadrettet kun være af relevans i forbindelse med overgangsbestemmelsen i den foreslåede § 417 b, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84.

For nærmere information om de risikovægtede poster henvises til lovforslagets § 1, nr. 36, samt tilhørende bemærkninger.

Til nr. 17 (§ 11, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at *stk. 5* nyaffattes. Baggrunden er, at der stilles forskellige krav til virksomheder, der søger om tilladelse efter dette lovforslags ikrafttræden, alt efter om disse forventes at være gruppe 1-forsikringsselskaber eller gruppe 2-forsikringsselskaber efter § 5, stk. 1, nr. 24 og 25.

Efter den foreslåede nyaffattelse af *stk. 5*, skal virksomheder, der søger om tilladelse efter § 11, stk. 1, have en kapital, der mindst udgør et givent beløb, afhængigt af om virksomheden forventes at blive et gruppe 1-forsikringsselskab eller gruppe 2-forsikringsselskab.

Det fremgår af *nr. 1*, at en virksomhed, der forventes at blive et gruppe 1-forsikringsselskab, skal kunne godtgøre, at den opfylder kapitalkravene i §§ 126 c og 126 d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33.

Virksomheden skal ved ansøgningen godtgøre, at de fremover vil råde over et kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet efter § 126 c og et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet efter § 126 d, stk. 5. Endvidere skal virksomheden godtgøre, at den råder over et basiskapitalgrundlag til dækning af den nedre grænse for minimumskapitalkravet.

Den nedre grænse for minimumskapitalkravet er et fastsat beløb, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver jf. det foreslåede § 126 d, stk. 5. Eksempelvis er der fastsat en beløbsgrænse på 3,7 mio. euro for livsforsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8, samt skadesforsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7. For skadesforsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 i bilag 7 er den fastsatte beløbsgrænse 2,5 mio. euro. Beløbsgrænserne bliver løbende taget op til revision af Kommissionen.

Det fremgår af *nr. 2*, at en virksomhed, der forventes at blive et gruppe 2-forsikringsselskab, skal godtgøre, at den opfylder kapitalkravene i § 126 i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32.

Virksomheden skal ved ansøgningen godtgøre, at den råder over en basiskapital, der mindst udgør et beløb svarende til det i § 126 nævnte, det vil sige at virksomheden skal være i besiddelse af en tilstrækkelig basiskapital til at dække såvel kravet til minimumsbasiskapitalen, der er et fastsat beløb, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver, og at virksomheden skal være i stand til at opfylde sit individuelle solvensbehov.

En virksomhed, der ansøger om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, skal i medfør af § 18, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed udarbejde en driftsplan for den virksomhed, som selskabet agter at drive.

Efter § 18, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, er Finanstilsynet bemyndiget til at fastsætte regler om de oplysninger, som driftsplanen skal indeholde, om krav til indberetningsformen og opstillingen og om det åremål, for hvilket planen skal udarbejdes. Ved gennemførelsen af solvens II-direktivet forventer Finanstilsynet at tilpasse reglerne ve-

drørende driftsplanen, så det blandt andet kommer til at fremgå, at driftsplanen skal udarbejdes for en 5 årig periode. Herved vil det være muligt for Finanstilsynet at vurdere, hvorvidt selskabet opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 24 eller 25, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 7, der indeholder definitionerne af gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

For nærmere information om solvensreglerne for gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 32 og nr. 33.

Til nr. 18 (§ 11, stk. 7 og 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af det foreslåede *stk. 7*, at Finanstilsynet straks skal underrettes såfremt et forsikringsselskab ændrer status fra at være henholdsvis et gruppe 1-forsikringsselskab eller gruppe 2-forsikringsselskab til at være henholdsvis et gruppe 2-forsikringsselskab eller et gruppe 1-forsikringsselskab. Kriterierne for vurderingen af til hvilken kategori et forsikringsselskab hører, fremgår af de foreslåede definitioner af henholdsvis gruppe 1- og 2-forsikringsselskaber i § 5, stk. 1, nr. 24 og 25, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 7.

For at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne, er det nødvendigt, at selskaberne straks underretter Finanstilsynet om en sådan ændring, da dette har betydning for hvilket regelsæt Finanstilsynet skal føre tilsyn efter.

Selskabet skal senest 8 arbejdsdage efter underretningen til Finanstilsynet indsende dokumentation for baggrunden for statusændringen, så Finanstilsynet har mulighed for at kontrollere, at betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 24 eller nr. 25, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 7, er opfyldt. De tilsynsmæssige krav til gruppe 2-forsikringsselskaber er lempeligere end de, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, hvorfor det er vigtigt, at Finanstilsynet kan efterprøve kategoriseringen af det enkelte selskab.

Af præambel nr. 5 til solvens II-direktivet fremgår, at et forsikringsselskab har mulighed for at ansøge om at være omfattet af reglerne i solvens II-direktivet, selvom selskabet falder uden for anvendelsesområdet. I overensstemmelse hermed fremgår det af det foreslåede *stk. 8*, at gruppe 2-forsikringsselskaber har mulighed for at blive omfattet af de samme krav, der stilles til gruppe 1-forsikringsselskaberne. Ved ansøgningen skal gruppe 2-forsikringsselskabet godtgøre, at det opfylder kapitalkravene i det foreslåede § 11, stk. 5, nr. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 17. Hvis selskabet opfylder kravene, vil det herefter ændre status til at være et gruppe 1-forsikringsselskab.

Til nr. 19 (§ 14, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at indsætte et nyt § 14, *stk. 1, nr. 3*, således at der fremover gælder et krav om, at udover gruppe 1-forsikringsselskabets bestyrelses- og direktionsmedlemmer skal også ansatte, der vil blive identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27, opfylde kravene til

egnethed og hæderlighed i § 64 i lov om finansiel virksomhed, før Finanstilsynet kan give tilladelse. Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 25, der foreslår at udvide den personkreds, der er omfattet af § 64 til at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4. Det foreslåede nye § 14, stk. 1, nr. 3, er således en konsekvens af ændringen af § 64, jf. dette lovforslags §, nr. 25 med tilhørende bemærkninger. Gruppe 1-forsikringsselskabets pligt til at identificere nøglepersoner følger af lovforslagets § 1, nr. 27, hvorved der foreslås indsat et nyt § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter et gruppe 1-forsikringsselskab skal identificere selskabets nøglepersoner.

For nærmere information om nøglepersoner henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 25 og 27.

Til nr. 20 (§ 20, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed)

I § 20, stk. 1, nr. 7, der fastsætter, at det tekniske grundlag for livsforsikringsvirksomhed skal indeholde regler om overførsel af pensionsordninger, foreslås det at lade ordet pensionskasse udgå.

Det tekniske grundlag er det sæt af forudsætninger, der fastlægger sammenhængen mellem de præmier, som forsikringstagerne skal betale, og de fremtidige forsikringsudgifter, livsforsikringsselskabet garanterer de forsikrede. Forudsætningerne indeholder antagelser om dødelighed, rente, selskabets omkostninger, invalidehyppighed m.v.

Henvisningen til forsikringsselskab er tilstrækkelig, idet forsikringsselskaber tillige omfatter pensionskasser, og det dermed ikke er nødvendigt at anføre disse eksplicit i bestemmelsen. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen, og der er således alene tale om en sproglig forenkling.

Til nr. 21 (§ 30, stk. 9, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Ved den foreslåede ændring af § 30, stk. 9, 3. pkt., foretages en konsekvensrettelse som følge af gennemførelsen af de nye kapitalregler i solvens II-direktivet, jf. dette lovforslags § 1, nr. 33. Forsikringsselskaber skal ikke fremover opgøre deres basiskapital, men derimod deres kapitalgrundlag, og dette bliver der med den foreslåede korrektion af bestemmelsen taget højde for.

Til nr. 22 (§ 37 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af den gældende § 37 a, stk. 2, gælder stk. 1 tilsvarende for andre udenlandske forsikringsselskaber, der er meddelt koncession i et EU-land eller i lande, der har gennemført Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (3. skadesforsikringsdirektiv) artikel 13, stk. 5, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 10. november 1992 om livsforsikring artikel 37, stk. 5, når selskabet

uden at være omfattet af § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, har aktiver her i landet.

Med artikel 310 i solvens II-direktivet ophæves både direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF og henvisningen til direktiverne foreslås derfor ændret.

Det foreslås derfor, at § 37 a, stk. 2, skal gælde tilsvarende for andre udenlandske forsikringsselskaber, der er meddelt koncession i et EU-land eller i lande, der har gennemført solvens II-direktivet, når selskabet uden at være omfattet af § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, har aktiver her i landet.

Med forslaget tilsigtes ikke materielle ændringer af § 37 a i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 23 og 24 (§ 38, stk. 8, og § 39, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Ved den foreslåede nyaffattelse af § 38, stk. 8, og § 39, stk. 5, gennemføres dele af solvens II-direktivets artikel 146, stk. 1, og 148, stk. 1, idet Finanstilsynet ikke skal udlevere solvenscertifikatet, såfremt et forsikringsselskab ikke kan opfylde solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. §§ 126 c og 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Baggrunden for bestemmelsen er, at Finanstilsynet skal forhindre filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelser inden for forsikringsområdet, såfremt der er risiko for, at forsikringstageres interesser ikke kan varetages.

For nærmere information om solvenscertifikatet henvises til den foreslåede definition i § 5, stk. 1, nr. 46, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 9, med tilhørende bemærkninger.

Til nr. 25 (§ 64, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede indsættelse af § 64, stk. 8, gennemføres solvens II-direktivets artikel 42 og 43.

Stk. 1-3 i den gældende § 64 i lov om finansiel virksomhed, stiller krav til finansielle virksomheders bestyrelses- og direktionsmedlemmers (ledelsesmedlemmers) egnethed og hæderlighed. Ifølge § 64, stk. 1-3, skal et ledelsesmedlem til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne bestride stillingen eller hvervet. Derudover skal et ledelsesmedlem til enhver tid have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise den fornødne hæderlighed, integritet og uafhængighed for at kunne varetage stillingen eller hvervet. Et ledelsesmedlem må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at stillingen eller hvervet ikke kan varetages på forsvarlig vis. Et ledelsesmedlem må heller ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Endvidere må et ledelsesmedlem ikke på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som den pågældende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, påføre eller have påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab. Endelig må et ledelsesmedlem ikke have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage, at den pågældende ikke kan varetage stillingen eller hvervet på forsvarlig vis.

Finanstilsynet forestår en individuel egnetheds- og hæderlighedsvurdering, også kaldet fit & proper-vurdering, af ledelsesmedlemmet i henhold til § 64, stk. 1-3, ved den pågældendes indtræden i ledelsen af den finansielle virksomhed.

Ved vurderingen af, om et ledelsesmedlem lever op til kravene om hæderlighed og godt omdømme, skal Finanstilsynet lægge vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor, jf. § 64, stk. 4.

Et ledelsesmedlem skal løbende leve op til kravene om egnethed og hæderlighed og har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af § 64, stk. 1 og 3, ved indtræden i ledelsen og i forbindelse med ændringer i den pågældendes forhold omfattet af § 64, stk. 2 og 3, jf. § 64, stk. 5. Det betyder, at hvis et ledelsesmedlem eksempelvis bliver dømt for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, da har ledelsesmedlemmet pligt til selv at orientere Finanstilsynet herom. Ledelsesmedlemmet skal i den forbindelse selv vurdere, om den idømte straf giver anledning til, at der er risiko for, at ledelsesmedlemmet ikke kan varetage sin stilling på betryggende vis fremadrettet. På baggrund af ledelsesmedlemmets underretning til Finanstilsynet foretager Finanstilsynet en vurdering af, om domfældelsen giver anledning til at antage, at den pågældende ikke længere vil kunne varetage sit hverv på betryggende vis.

Solvens II-direktivet stiller krav om, at alle nøglepersoner i et gruppe 1-forsikringsselskab, herunder personer der reelt driver selskabet, til enhver tid skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed.

Som følge heraf foreslås det at udvide den personkreds, som skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes i henhold til § 64, til også at omfatte nøglepersoner i gruppe 1-forsikringsselskaber, og ikke som hidtil alene bestyrelsesmedlemmer og direktionsmedlemmer som er registreret i Erhvervsstyrelsen, jf. den foreslåede bestemmelse 1. pkt.

Det foreslåede stk. 8 berører ikke kravene til selskabernes bestyrelses- og direktionsmedlemmer, der som hidtil er omfattet af § 64, stk. 1-5.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at gruppe 1-forsikringsselskaber sørger for, at selskabets nøglepersoner til enhver tid har tilstrækkelig viden, faglige kompetencer og erfaring til at kunne varetage deres stillinger, og at disse personer i øvrigt opfylder kravene om tilstrækkeligt godt omdømme, hæderlighed, integritet og uafhængighed.

Ved en nøgleperson forstås en ansat i et gruppe 1-forsikringsselskab, som er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27. Det foreslåede nye § 71, stk. 4, medfører, at et gruppe 1-forsikringsselskab skal identificere selskabets nøglepersoner. Som nøglepersoner anses dels medarbejdere, der i det daglige udgør en del af den faktiske ledelse af selskabet, og dels medarbejdere der varetager nøglefunktioner i selskabet.

Forpligtelsen til at identificere nøglepersonerne påhviler gruppe 1-forsikringsselskabet. Der henvises til bemærknin-

gerne til det foreslåede nye § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27, for nærmere information om hvilke ansatte, som skal identificeres som nøglepersoner.

Egnetheds- og hæderlighedsvurderingen vil blive foretaget af Finanstilsynet og vil ske med udgangspunkt i de krav, som stilles til de opgaver, som nøglepersonen skal udføre, og det område eller den funktion, som nøglepersonen er ansvarlig for.

Derudover opstilles der ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske og praktiske krav en nøgleperson skal opfylde. Dette vil altid afhænge af, hvilken stilling nøglepersonen skal varetage og hvilken type af gruppe 1-forsikringsselskab, der er tale om. I praksis vil Finanstilsynet foretage en vurdering af, om den pågældende har praktisk erfaring med det relevante område, herunder særligt om vedkommende i øvrigt har haft ansættelse inden for forsikringsområdet, og hvilken viden og erfaring, den pågældende har opnået på baggrund heraf.

Det ligger i egnetheds- og hæderlighedskravene, at den pågældende nøgleperson skal kunne varetage sin stilling på forsvarlig vis. Ved vurderingen af, om en nøgleperson på samme tid kan være ansvarlig for flere nøglefunktioner, skal gruppe 1-forsikringsselskabets art, størrelse, organisation og kompleksitet samt det tidsforbrug, som må antages at være forbundet med stillingen, inddrages. Derudover skal det sikres, at nøglepersonen ikke som den ansvarlige for en nøglefunktion er involveret i udførelsen af opgaver, som denne som den ansvarlige for en anden nøglefunktion skal kontrollere.

Ansatte, der identificeres som nøglepersoner, får pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende egnethed og hæderlighed i forbindelse med, at de pågældende identificeres som nøglepersoner, jf. den foreslåede bestemmelses henvisning til § 64, stk. 5, hvorved nøglepersoner omfattes af den heraf følgende oplysningspligt.

Pligten til at meddele Finanstilsynet sådanne oplysninger gælder også, hvis en ansat, som er identificeret som nøgleperson i kraft af en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, fremover skal varetage en anden stilling, som også indebærer, at den pågældende skal identificeres som nøgleperson, idet der i den forbindelse skal foretages en fornyet egnetheds- og hæderlighedsvurdering.

Den foreslåede bestemmelse 2. pkt. indebærer, at det påhviler gruppe 1-forsikringsselskabet, at underrette Finanstilsynet, hvis en ansat, der har været identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, ikke længere varetager sin stilling som nøgleperson, eksempelvis som følge af at den pågældende ikke længere opfylder kravene i § 64, stk. 1-3. Dette implementerer solvens II-direktivets artikel 42, stk. 2, 1. led og stk. 3, hvorefter et gruppe 1-forsikringsselskab har pligt til at underrette Finanstilsynet om enhver ændring i kredsens af nøglepersoner, herunder ændringer som følge af at en nøgleperson ikke længere lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Finanstilsynet vil således som udgangspunkt modtage underretning om ændring i kredsens af nøglepersoner identi-

ceret i medfør af § 71, stk. 4, når en ansat, der identificeres som ny nøgleperson, i den forbindelse anmoder Finanstilsynet om at blive egnetheds- og hæderlighedsvurderet i henhold til § 64, stk. 1-3, jf. stk. 5. Da der kan forekomme situationer, hvor eksempelvis en stilling, som hidtil har været varetaget af en nøgleperson, bortfalder eller ikke længere udgør en stilling, som medfører, at den ansatte, som fremover skal varetage stillingen, skal identificeres som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, indeholder § 64, stk. 8, 2. pkt., en selvstændig pligt for gruppe 1-forsikringsselskabet til løbende at underrette Finanstilsynet om ændringer i kredsen af nøglepersoner identificeret i medfør af § 71, stk. 4, herunder en pligt til at underrette Finanstilsynet, såfremt en ansat, der er identificeret som nøgleperson, ikke længere lever op til kravene i § 64, stk. 1-3. Underretningen vil kunne foretages i forbindelse med, at der anmodes om egnetheds- og hæderlighedsvurdering af den ansatte, der fremover skal varetage stillingen.

Et gruppe 1-forsikringsselskabs manglende underretning til Finanstilsynet i henhold til det foreslåede § 64, stk. 8, 2. pkt., vil kunne straffes med bøde efter § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed jf. dette lovforslags § 1, nr. 79. For så vidt angår ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, gælder, at manglende oplysning om forhold omfattet af § 64, stk. 3, nr. 1 og 2, kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, jf. henvisningen til oplysningsforpligtelsen i § 64, stk. 5, i den nugældende § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

På grund af gruppe 2-forsikringsselskabernes mere begrænsede størrelse og kompleksitet finder kravet om egnetheds- og hæderlighedsvurdering af nøglepersoner ikke anvendelse for disse forsikringsselskaber.

Om retsstillingen for medarbejdere, der varetager en stilling som nøgleperson i et gruppe 1-forsikringsselskab ved lovens ikrafttræden den 1. januar 2016 henvises til lovforslagets § 3, stk. 5, og de hertil hørende specielle bemærkninger. Finanstilsynet har efter § 351, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 64, mulighed for at påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en nøgleperson omfattet af det foreslåede § 64, stk. 8.

Hvis en nøgleperson ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, og Finanstilsynet giver gruppe 1-forsikringsselskabet påbud om at afsætte den pågældende nøgleperson, skal der samtidig ske en vurdering af, om de lovovertrædelser eller den adfærd, der førte til afsættelsen, også medfører, at der skal foretages en fornyet vurdering af, om selskabets direktion eller bestyrelse opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, og om selskabet i givet fald også skal påbydes at afsætte direktionen eller dele heraf. Såfremt nøglepersonen var ansat af bestyrelsen, skal der ske en vurdering af, om påbuddet giver anledning til, at Finanstilsynet skal påbyde et eller flere medlemmer af bestyrelsen at nedlægge sit/deres hverv.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter vedrørende egnetheds- og hæderlighedskravene, jf. artikel 50 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, ligesom

EIOPA forventes at udstede retningslinjer herom på niveau 3. Delegerede retsakter er en del af niveau 2-reguleringen, der bliver udstedt som forordninger.

Til nr. 26 (§ 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, er alene en præcisering af den nuværende bestemmelse som følge af indsættelsen af § 71, stk. 3, ved lov nr. 268 af 25. marts 2014, og § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27. Det følger af den nugældende § 71, stk. 2, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. § 71, stk. 1. Med den foreslåede ændring præciseres det, at den eksisterende hjemmel også omfatter fastsættelse af regler i medfør af stk. 3 og stk. 4, idet begge stykker blot indebærer en mere specifik udmøntning af kravet om effektiv virksomhedsstyring, og således også begge henviser til stk. 1.

Til nr. 27 (§ 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede indsættelse af § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, får et gruppe 1-forsikringsselskab som led i selskabets virksomhedsstyring, jf. § 71, stk. 1, pligt til at identificere de ansatte, der i kraft af deres stillinger er nøglepersoner i selskabet. Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af § 64, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 25, der gennemfører solvens II-direktivets art. 42 og 43, som stiller krav om egnetheds- og hæderlighedsvurdering af et gruppe 1-forsikringsselskabs nøglepersoner.

De personer, som vil skulle identificeres som nøglepersoner, vil for det første være de af gruppe 1-forsikringsselskabets ansatte, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse af selskabet. Dette vil omfatte bl.a. direktionsmedlemmer, der de facto udgør en del af den daglige ledelse, men som ikke er registreret som direktører i Erhvervsstyrelsen, eksempelvis en skadesforsikringsdirektør med ansvar for antagelse af forsikringer, herunder fastsættelse af præmier og særlige vilkår (direktør for underwriting). Det vil være op til det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab at identificere og udpege de ansatte, der udgør den faktiske ledelse af selskabet. Hvilke ledende medarbejdere, som vil skulle anses for nøglepersoner, vil afhænge af selskabets organisation og forretningsmodel.

Dernæst vil ansatte, der er ansvarlige for en nøglefunktion i gruppe 1-forsikringsselskabet, skulle identificeres som nøglepersoner. Som nøglefunktioner anses funktioner, der er vigtige og afgørende for gruppe 1-forsikringsselskabets drift. Det følger af solvens II-direktivet, at et gruppe 1-forsikringsselskabs organisation, udover en bestyrelse og en direktion, skal omfatte en risikostyringsfunktion, en compliancefunktion, en aktuarfunktion og en intern auditfunktion. Disse funktioner anses i henhold til direktivet altid for nøglefunktioner, der er afgørende for selskabets drift. De over-

ordnede krav til funktionerne er beskrevet i solvens II-direktivets artikel 44, 46, 47 og 48.

Et gruppe 1-forsikringsselskab er i henhold til artikel 44 forpligtet til at indføre effektive risikostyringssystemer. Risikostyringsfunktionens overordnede ansvar er at have det samlede overblik over selskabets risici og solvens. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal derudover, jf. artikel 46, have et effektivt internt kontrolsystem i form af blandt andet en compliancefunktion, som skal påse selskabets overholdelse af lovgivningen, herunder vurdere potentielle konsekvenser af lovændringer og identificere og vurdere compliancerisici. Endvidere er et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. artikel 47, forpligtet til at have en effektiv intern auditfunktion, hvis hovedopgave er at vurdere, om de øvrige dele af virksomhedsstyringen er hensigtsmæssige. Endelig skal et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. artikel 48, have en effektiv aktuarfunktion, som har det overordnede ansvar for selskabets forsikringsmæssige hensættelser.

Derudover vil også andre funktioner i et gruppe 1-forsikringsselskab kunne anses for nøglefunktioner, og den ansvarlige for en sådan funktion vil være at anse for en nøgleperson. Det vil være op til det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab at identificere eventuelle andre nøglefunktioner og udpege den ansvarlige for funktionen som nøgleperson. Funktioner, som er afgørende for selskabets virksomhed og organisation, vil blive anset for nøglefunktioner. Hvilke andre funktioner, som udover selskabets risikostyringsfunktion, compliancefunktion, aktuarfunktion og interne auditfunktion, vil skulle anses for nøglefunktioner, vil således afhænge af selskabets forretningsmodel.

Risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen, aktuarfunktionen og den interne auditfunktion og de opgaver, som de ansvarlige for disse funktioner skal udføre, vil blive reguleret ved en ændring af bekendtgørelse nr. 1575 af 15. december 2010 om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser (ledelsesbekendtgørelsen) med hjemmel i § 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Kommissionen vedtager delegerede retsakter vedrørende kravene til de enkelte funktioner, jf. artikel 50 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Derudover forventes EIOPA at udstede retningslinjer på niveau 3 om selskabernes organisering, herunder nøglefunktionerne.

Hvis den ansvarlige for risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen eller aktuarfunktionen har andre opgaver, end hvad der følger af den funktion, som den pågældende er ansvarlig for, skal gruppe 1-forsikringsselskabet sikre, at mulige interessekonflikter mellem opgaver knyttet til funktionen og øvrige opgaver håndteres betryggende. Et medlem af selskabets direktion vil således efter en konkret vurdering på baggrund af blandt andet selskabets størrelse og kompleksitet kunne varetage én af de anførte stillinger, hvis organiseringen af funktionen tilsikrer, at der ikke opstår interessekonflikter, som medfører, at vedkommende ikke vil kunne varetage sin opgave på forsvarlig vis, eller der på anden måde foretages betryggende kompenserende foranstaltninger.

For så vidt angår den interne auditfunktion skal denne være objektiv og uafhængig af gruppe 1-forsikringsselskabets daglige ledelse og de funktioner og aktiviteter, som revideres. Kravene til den ansvarliges uafhængighed i den interne auditfunktion bliver reguleret i de delegerede retsakter. De opgaver, som den interne auditfunktion skal varetage, kan udføres af den interne revision, i de tilfælde, hvor selskabet har en sådan, og den interne revision har de rette kompetencer og ressourcer til udførelsen af opgaverne i den interne auditfunktion. Intern revisions opgaver er i dag reguleret i bekendtgørelse nr. 1392 af 15. december 2014 om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder m.v. samt finansielle koncerner, hvorefter den af intern revision udførte revision skal omfatte virksomhedens administrative og regnskabsmæssige praksis på alle væsentlige og risikofyldte områder i virksomheden, herunder forretningsgange og interne kontrolprocedurer. Der forventes at være en høj grad af overlap mellem den interne auditfunktions opgaver og de opgaver, som intern revision varetager.

I relation til reglerne om udpegning af væsentlige risikotagere medfører det forhold, at en ansat i et gruppe 1-forsikringsselskab er udpeget som væsentlig risikotager, ikke nødvendigvis, at den pågældende skal identificeres som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4. Vurderingen af om en ansat skal udpeges som væsentlig risikotager og dermed er omfattet af aflønningsreglerne i lov om finansiel virksomhed, er en særskilt proces, som ikke er forbundet med kravet om, at nøglepersoner skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab ved lovens ikrafttræden og herefter løbende skal identificere selskabets nøglepersoner. Ved ændringer i gruppe 1-forsikringsselskabets forhold, herunder for eksempel organisationsændringer eller fratrædelser, skal selskabet således vurdere, om dette giver anledning til ændringer i vurderingen af, hvem der skal identificeres som nøglepersoner.

For så vidt angår underretning om selskabets nøglepersoner til Finanstilsynet henvises til det foreslåede § 64, stk. 8, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 25, med tilhørende bemærkninger.

Et gruppe 1-forsikringsselskabs manglende identifikation af selskabets nøglepersoner vil kunne straffes med bøde i henhold til § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 79.

Til nr. 28 (§ 75, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 75, stk. 3, er en konsekvens af, at der med lovforslaget indføres nye solvensregler for henholdsvis gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

De foreslåede ændringer vedrører medlemmer af bestyrelsen eller direktionen, den eksterne revision og den ansvarshavende aktuar i forsikringsselskaber.

I et gruppe 1-forsikringsselskab skal disse personer straks underrette Finanstilsynet, såfremt de formoder, at selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter den foreslåede §

126 c eller minimumskapitalkravet efter den foreslåede § 126 d.

I et gruppe 2-forsikringsselskab skal ovennævnte personer straks underrette Finanstilsynet, såfremt de formoder, at selskabet ikke opfylder solvensbehovet efter § 126, stk. 4, eller kravet til minimumsbasiskapitalen efter § 126, stk. 2. Med de forenkledte solvensregler for gruppe 2-forsikringsselskaber opgøres kapitalkravet ikke længere. Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal fremover alene opgøre deres minimumsbasiskapital og individuelle solvensbehov, jf. den foreslåede § 126, og dermed ikke et kapitalkrav. Derfor udgår kravet om, at ovennævnte personer skal underrette Finanstilsynet, såfremt de formoder, at selskabet ikke opfylder kapitalkravet.

Til nr. 29 (§ 77 a, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

I § 77 a, stk. 1, nr. 6, der vedrører tilfælde, hvor en virksomhed kan undlade at udbetale en variabel løndel, foreslås det at slette henvisningen til §§ 127 og 170 a, der omhandler kapitalkravet til forsikringsselskaber og koncerner, hvor modervirksomheden er et forsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab. Dette er en konsekvens af, at §§ 127 og 170 a foreslås ophævet ved dette lovforslags § 1, nr. 34 og 46. I stedet foreslås det, at der indsættes en henvisning til kravet til minimumsbasiskapitalen i § 126, stk. 2 og 3, en henvisning til solvenskapitalkravet i § 126 c, stk. 1-4, og en henvisning til solvenskapitalkravet for koncernen i § 175 b, stk. 1, 3 og 4.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at virksomheden kan undlade at udbetale en variabel løndel helt eller delvis, såfremt virksomheden på tidspunktet for udbetaling af den variable løndel ikke overholder kravet til minimumsbasiskapitalen, solvenskapitalkravet eller solvenskapitalkravet for koncernen alt efter hvilken virksomhed, der er tale om. Desuden kan virksomheden undlade at udbetale en variabel løndel helt eller delvis, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko for at kravet til minimumsbasiskapital og solvenskapitalkrav ikke kan opfyldes.

Den foreslåede ændring af § 77 a er alene en konsekvens af indførelsen af de nye solvensregler for gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber, og at §§ 175 b og 175 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48, fremover regulerer opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner. Med forslaget tilsigtes således ikke materielle ændringer af § 77 a i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 30 (§ 77 a, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foretages en konsekvensrettelse, der er en følge af at der med lovforslagets § 1, nr. 7, indsættes nye nr. 24-26 i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Henvisningen til § 5, stk. 1, nr. 42, i § 77 a, stk. 6, i den gældende lov om finansiel virksomhed skal opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningen, så der henvises til § 5, stk. 1, nr. 45.

Til nr. 31 (§ 118, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

I § 118, stk. 3, der vedrører videregivelse af oplysninger i kundeforhold, foreslås det at lade begrebet pensionskasse udgå. Henvisningen til forsikringsselskab er tilstrækkelig, idet forsikringsselskaber tillige omfatter pensionskasser, og det dermed ikke er nødvendigt at anføre disse eksplicit i bestemmelsen. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen, og der er således alene tale om en sproglig korrektion.

Til nr. 32 (§ 126 i lov om finansiel virksomhed)

Bestemmelsen foreslås nyaffattet.

Gruppe 2-forsikringsselskaber vil ikke være omfattet af de mere omfattende kapitalkrav i §§ 126 c og 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for gruppe 1-forsikringsselskaber. Dette skyldes, at gruppe 2-forsikringsselskaber, på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde, ikke er omfattet af solvens II-direktivet, og at det af samme grund vurderes tilstrækkeligt med enklere solvensregler, som foreslås i § 126, stk. 2-4. Gruppe 2-forsikringsselskabets opgørelse af det individuelle solvensbehov skal følge de regler, der er udstedt i medfør af § 143 i lov om finansiel virksomhed.

Gruppe 2-forsikringsselskaber skal endvidere, ligesom tilfældet er for forsikringsselskaber i dag, opfylde kravene i § 71 i lov om finansiel virksomhed, hvilket blandt andet medfører, at selskabet skal have en effektiv risikostyring. Kravet om en effektiv risikostyring følger i dag både af lovens § 71 og § 126. Da kravet om risikostyring i § 71 retter sig mod alle finansielle virksomheder, er der ikke grund til at gentage kravet i reguleringen af gruppe 2-forsikringsselskabernes forhold i den foreslåede § 126, hvorfor omtalen heraf i den gældende § 126 ikke videreføres med dette lovforslag.

Efter det foreslåede *stk. 1* skal gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion sikre, at selskabet har en tilstrækkelig basiskapital til at dække selskabets risici.

Der er tale om en forpligtelse, som er pålagt bestyrelsen og direktionen i gruppe 2-forsikringsselskabet. De overvejelser, som bestyrelsen og direktionen skal gøre sig i denne henseende, skal udmønte sig i et individuelt solvensbehov, jf. stk. 4.

Den tilstrækkelige basiskapital er den kapital, som skal dække et selskabs individuelle solvensbehov. Ved vurderingen af selskabets tilstrækkelige basiskapital skal bestyrelsen og direktionen alene tage hensyn til selskabets risikoprofil og de samfundsmæssige forhold, som selskabet driver sine forretninger under. Samfundsmæssige forhold kan eksempelvis være det aktuelle renteniveau. Det er ikke i sig selv afgørende, hvor store risici gruppe 2-forsikringsselskabet har i forhold til andre selskaber og gruppe 2-forsikringsselskabet kan således ikke undlade at kapitaldække betydelige risici, fordi andre selskaber har tilsvarende risici, der ikke er kapitaldækkede.

Det foreslås i *stk. 2*, at gruppe 2-forsikringsselskaber skal have en minimumsbasiskapital, der svarer til det største af

det for selskabet relevante beløb i nr. 1-4. De angivne beløb afhænger af den virksomhed, som gruppe 2-selskabet udøver. Kravet til minimumsbasiskapital svarer til det gældende minimumskapitalkrav i lov om finansiel virksomhed § 126, stk. 4, og udgør den mindste ansvarlige kapital, som en forsikringsvirksomhed til enhver tid skal opfylde. Beløbene vil løbende, via lovændringer, blive reguleret for at tage højde for inflation. For at sikre en ensartet beskyttelse af forsikringstagerne vil beløbsgrænserne blive reguleret sideløbende med beløbsgrænserne i § 126 d, stk. 5, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Det følger af solvens II-direktivet, at beløbsgrænserne hvert femte år inflationsreguleres, og at Kommissionen offentliggør de reviderede beløb i EU-Tidende.

Nr. 1 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed som anført i bilag 8 til lov om finansiel virksomhed. På tidspunktet for lovforslagets fremsættelse forventer Finanstilsynet ikke, at der er forsikringsselskaber, der udøver forsikringsvirksomhed som anført i bilag 8, der vil være omfattet af reglerne for gruppe 2-forsikringsselskaber. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,7 mio. euro.

Nr. 2 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til følgende forsikringsklasser som anført i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed: Forsikringsklasse 1 (ulykke), 2 (sygdom), 3 (kaskoforsikring for landkøretøjer), 4 (kaskoforsikring for jernbanekøretøjer), 5 (kaskoforsikring for luftfartøjer), 6 (kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder), 7 (godstransport), 8 (brand og naturkræfter), 9 (andre skader på ejendom), 16 (diverse økonomiske tab), 17 (retshjælpsforsikring) eller 18 (assistance). Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 2,5 mio. euro.

Nr. 3 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,6 mio. euro.

Nr. 4 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-captivegenforsikringsselskaber. Et captivegenforsikringsselskab forstås i overensstemmelse med § 5, stk. 1, nr. 23, i lov om finansiel virksomhed. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 1,2 mio. euro.

Det foreslås i *stk. 3*, at kravet til minimumsbasiskapitalen for gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7 til lov om finansiel virksomhed, kan nedsættes til 0,225 mio. euro for tilladelse til forsikringsklasserne 1-8, 16 og 18 eller til 0,15 mio. euro for tilladelse til forsikringsklasserne 9 og 17, jf. bilag 7. En sådan nedsættelse kræver dog, at selskabets vedtægter giver mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne. Betingelsen svarer til det nugældende § 126, stk. 7, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed. I den gældende bestemmelse stilles der tillige krav om, at mindst halvdelen af det seneste regnskabsårs bruttopræmieindtægter skal hidrøre fra forsikringer, hvor forsikringstagerne er fysiske personer, der er medlemmer af selskabet. Dette krav videreføres ikke. Endvidere stilles der en række krav i be-

kendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber, der ikke videreføres. Der sker således en forenkling af reglerne for de gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber, der efter de nugældende regler skal leve op til en række nærmere fastsatte kriterier for at få nedsat deres minimumskapitalkrav.

Efter det foreslåede *stk. 4* er der krav om, at et gruppe 2-forsikringsselskabs direktion og bestyrelse opgør det individuelle solvensbehov. Det individuelle solvensbehov er den basiskapital, der er nødvendig for at sikre, at der kun er en meget lille sandsynlighed for, at forsikringstagerne lider tab som følge af forsikringsselskabets insolvens. Kravene til opgørelsen af det individuelle solvensbehov fremgår i dag af bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber, og opgørelsen skal efter dette lovforslag fortsat følge disse krav, hvorefter det individuelle solvensbehov skal opgøres som det beløb, der er resultatet af forsikringsselskabets risikovurdering.

Et forsikringsselskabs risikovurdering er en vurdering af alle væsentlige risici, som forsikringsselskabet er eller kan blive mødt med i dets strategiske planlægningsperiode og foretages med udgangspunkt i forsikringsselskabets forretningsmodel, risikoprofil og risikotolerancegrænser. Risikovurderingen skal som minimum indeholde en kvalitativ beskrivelse af forsikringsselskabets væsentligste risici, en vurdering af, hvilke risici der imødegås med kapital, og hvilke risici der imødegås med risikobegrænsende foranstaltninger eller lignende, samt en kvantificering af forsikringsselskabets væsentligste risici.

Overvejelserne omkring det individuelle solvensbehov skal have et fremadrettet perspektiv og foretages ud fra en going concern-forudsætning både på kort og lang sigt. Vurderingen skal således udtrykke forsikringsselskabets mulighed for at overholde kapitalkravene både inden for en tids horisont på ét år samt inden for forsikringsselskabets strategiske planlægningsperiode. Det er op til forsikringsselskabet at bestemme, hvilke metoder, forudsætninger, parametre m.v., der skal anvendes ved fremskrivningerne, som lægges til grund for den langsigtede vurdering.

Væsentlige ændringer i forsikringsselskabets strategi, forretningsmodel, risikoprofil og risikotolerancegrænser skal medføre nye overvejelser omkring det individuelle solvensbehov.

Efter det foreslåede *stk. 5* kan Finanstilsynet fastsætte et højere solvensbehov end det individuelle solvensbehov, som selskabet har opgjort. Finanstilsynet påbyder det pågældende gruppe 2-forsikringsselskab et højere individuelt solvensbehov, hvis Finanstilsynet finder, at det af bestyrelsen og direktionen opgjorte individuelle solvensbehov efter *stk. 4* ikke er tilstrækkeligt. Det individuelle solvensbehov kan ikke være mindre end kravet til minimumsbasiskapitalen efter *stk. 2* og *3*. Fastsætter Finanstilsynet et højere individuelt solvensbehov end det af selskabet opgjorte, skal forsikringsselskabets individuelle solvensbehov som minimum svare hertil.

De forhold, som Finanstilsynet vil lægge vægt på ved opgørelsen af det individuelle solvensbehov, vil være de samme forhold, som bestyrelsen og direktionen skal lægge til grund for vurderingen efter stk. 4. I Finanstilsynets vurdering vil også kunne indgå en vurdering af ledelsen, herunder dens kompetence og risikovillighed. Finder Finanstilsynet, at det opgjorte individuelle solvensbehov er for lavt, vil Finanstilsynet gå i dialog med det pågældende selskab, før en eventuel fastsættelse af et højere individuelt solvensbehov. I dialogen vil elementerne i gruppe 2-forsikringssselskabets individuelt opgjorte solvensbehov være udgangspunktet.

Fastsætter Finanstilsynet et individuelt solvensbehov, der er højere end den basiskapital, forsikringssselskabet har på tidspunktet for fastsættelsen af solvensbehovet, vil selskabet få en frist til at opfylde dette. Fristen vil blive fastsat individuelt i det konkrete tilfælde.

Til nr. 33 (§§ 126 b-126 g i lov om finansiel virksomhed)

Til § 126 b

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der indfører kapitalbegreberne: Kapitalgrundlag, basiskapitalgrundlag og supplerende kapitalgrundlag. Bestemmelsen gennemfører solvens II-direktivets artikel 87-89.

Der henvises til punkt 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en beskrivelse af de foreslåede kapitalbegreber og forskellen i forhold til den gældende regulering.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at kapitalgrundlaget er summen af basiskapitalgrundlaget, jf. *stk. 2*, og det supplerende kapitalgrundlag, jf. *stk. 3*.

Det fremgår endvidere, at anvendelsen af det supplerende kapitalgrundlag kræver Finanstilsynets godkendelse. Kommissionen vedtager reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af supplerende kapitalgrundlag, jf. artikel 92, *stk. 1* og *2*, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Reguleringsmæssige tekniske standarder er en del af niveau 2-reguleringen, der bliver udstedt som forordninger.

Der henvises til bemærkningerne til dette lovforslags § 3, *stk. 1*, nr. 1, hvoraf det fremgår, at Finanstilsynet fra 1. april 2014 kan forhåndsgodkende et selskabs anvendelse af det supplerende kapitalgrundlag. Dette skal sikre en smidig indfasning af de nye regler.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at basiskapitalgrundlaget består af summen af det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser. Beløbet opgøres efter regler udstedt i medfør af § 283, *stk. 3*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 55, om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Beløbet, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser, fratrækkes værdien af egne aktier, der ejes af forsikringssselskabet og tillægges værdien af efterstillet gæld, der i tilfælde af låntagers konkurs træder tilbage i forhold til øvrige kreditorer, men ikke for egenkapital.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab. Det kan blandt andet omfatte ikke-indbetalt aktiekapital eller garantikapital, remburs, garantier samt andre retligt bindende tilsagn modtaget af forsikringssselskabet, forudsat at de ikke er en del af basiskapitalgrundlaget.

Ved gensidige forsikringssselskaber med variable bidrag kan det supplerende kapitalgrundlag også omfatte fremtidige fordringer, som selskabet kan have på sine medlemmer i form af krav om ekstrabidrag inden for de følgende 12 måneder.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4*, at Finanstilsynet skal godkende kapital, som selskaberne ønsker at anvende, hvis kapitalen ikke fremgår af en liste udarbejdet af Kommissionen. Formålet med Kommissionens liste og Finanstilsynets godkendelse er at sikre, at den kapital, der medregnes i kapitalgrundlaget, er af en passende kvalitet, og dermed er egnet til at dække solvenskapitalkravet. Dette skal medvirke til at forhindre, at forsikringssselskaber bliver kapitaliseret med kapital af forholdsvis lav kvalitet.

Finanstilsynet vil i sin godkendelse af kapital, der ikke fremgår af Kommissionens liste, tage en række faktorer i betragtning. Finanstilsynet vil blandt andet vurdere, om kapitalen kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringssselskabs fortsatte drift (going concern).

Det fremgår af solvens II-direktivets artikel 97, som ændret ved omnibus II-direktivet, at Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der fastlægger en liste over kapitalgrundlagselementer, samt reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA, der præciserer de metoder, som tilsynsmyndighederne skal benytte, når de godkender vurderingen og klassificeringen af kapitalgrundlagselementer. Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder er en del af niveau 2-reguleringen, der bliver udstedt som forordninger.

Med det foreslåede *stk. 5* bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringssselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget. Dette skal bidrage til gennemførelsen af artikel 90 og 91 i solvens II-direktivet. Bemyndigelsen forventes udnyttet til at udstede en bekendtgørelse, der indeholder regler om kapitalgrundlaget, basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Det forventes, at bekendtgørelsen desuden vil indeholde regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i §§ 126 c og 126 d. Bekendtgørelsen forventes desuden at indeholde nærmere regler om kapitalgrundlagselementerne og Finanstilsynets godkendelse af det supplerende kapitalgrundlag.

Der henvises til bemærkningerne til § 126 c, *stk. 6*, og § 126 d, *stk. 7*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for nærmere information om det forventede indhold af bekendtgørelsen.

Til § 126 c

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse af solvenskapitalkravet. Bestemmelsen gennemfører artikel 100-102 og 119 i solvens II-direktivet.

Der henvises til punkt 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information omkring opgørelsen af solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkravet skal opgøres på grundlag af selskabets risikoprofil og skal afspejle virksomhedens risici i højere grad end solvenskravet efter § 126 i den gældende lov om finansiel virksomhed. Indførelsen af solvenskapitalkravet vil give Finanstilsynet mulighed for at gribe ind på et tidligere tidspunkt, hvor kapitalgrundlaget ikke kan dække virksomhedens reelle risici, som afspejlet i solvenskapitalkravet. Solvenskapitalkravet kan opgøres ved at anvende enten standardformlen eller en af Finanstilsynet godkendt intern model.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at bestyrelsen og direktionen skal sikre, at gruppe 1-forsikringsselskabet har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav. Solvenskapitalkravet skal sætte forsikringsselskabet i stand til at dække betydelige tab og give forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at forfaldne betalinger vil blive effektueret.

Den måde hvorpå solvenskapitalkravet opgøres, enten ved anvendelse af standardformlen, jf. § 5, stk. 1, nr. 48, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 9, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model, afspejler den risiko gruppe 1-forsikringsselskabet har påtaget sig, samt den risiko selskabet forventer at påtage sig de kommende 12 måneder. For den eksisterende virksomhed som gruppe 1-forsikringsselskabet udøver, afspejler solvenskapitalkravet alene uventede tab, da de forventede tab antages at være indeholdt i selskabets prissætning. For den virksomhed gruppe 1-forsikringsselskabet forventes at udøve over de kommende 12 måneder afspejler solvenskapitalkravet derimod både forventede og uventede tab.

Det fremgår af præamblen til solvens II-direktivet, at for at fremme god risikostyring skal solvenskapitalkravet fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikringsselskabet skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkurssituation hvert 200. tilfælde. Dette svarer til, at forsikringsselskabet med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. kan opfylde forpligtelserne over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, kaldet VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt. Denne økonomiske kapital opgøres på grundlag af forsikringsselskabets risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker, såsom genforsikring og finansielle afdækningsinstrumenter, samt diversifikationseffekter. En diversifikationseffekt kan beskrives som en effekt, der opstår, når forskellige investeringer i en portefølje ikke udvikler sig i samme retning.

Et tab på en investering kan blive modsvaret af gevinster på andre investeringer, og dermed bliver udsvingene på den

samlede portefølje mindre end summen af risiciene i de enkelte investeringer.

Diversifikationseffekten kan optimeres ved at sprede investeringerne i porteføljen, da det reducerer betydningen af, at en enkelt investering eventuelt falder markant.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at solvenskapitalkravet skal opgøres enten ved at anvende standardformlen, jf. § 5, stk. 1, nr. 48, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 9, eller ved at anvende en godkendt intern model. De overordnede rammer for standardformlen fremgår af solvens II-direktivets artikel 103-109, som ændret ved omnibus II-direktivet, der vil blive gennemført på bekendtgørelsesniveau, jf. bemyndigelsen hertil i stk. 6.

Selve standardformlen bliver fastlagt af Kommissionen på niveau 2. Kommissionen fastsætter således delegerede retsakter, der præciserer den matematiske udformning af standardformlen, og de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved opgørelsen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i solvenskapitalkravet, samt vedtager bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 111 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Selskabet har også mulighed for at anvende en af Finanstilsynet godkendt intern model, som selskabet selv udvikler, til at opgøre solvenskapitalkravet. De overordnede rammer for interne modeller fremgår af solvens II-direktivets artikel 112, 113 og 115-126, som ændret ved omnibus II-direktivet, der vil blive gennemført på bekendtgørelsesniveau, jf. bemyndigelsen hertil i stk. 6. For at opnå godkendelse skal den interne model opfylde en række betingelser, der dels vil fremgå på bekendtgørelsesniveau dels i nærmere regler fastsat af Kommissionen på niveau 2. Kommissionen fastsætter således delegerede retsakter, der præciserer vedrørende interne modeller, samt vedtager gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 114 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder bliver udstedt som forordninger.

Solvenskapitalkravet opgøres ud fra den forudsætning, at selskabet fortsat vil udøve virksomhed, altså på going concern-basis.

Det foreslås i *stk. 3*, at et gruppe 1-forsikringsselskab har mulighed for at anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, og dermed justere nogle af de parametre, der anvendes i standardformlen. Dette skal sikre, at standardformlen i et vist omfang kan tilpasses selskabernes specifikke forhold. Anvendelsen af selskabsspecifikke parametre skal godkendes af Finanstilsynet. Kommissionen fastsætter på niveau 2 nærmere regler for tilsynsmyndighedernes godkendelse. Niveau 2-reguleringen bliver gennemført som forordninger.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet får mulighed for at kræve, at selskaberne anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de risikomoduler, hvor selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra standardform-

len. Bestemmelsen gennemfører artikel 110 i solvens II-direktivet.

Med risikomoduler forstås eksempelvis markedsrisici, modpartsrisici og forsikringsrisici for henholdsvis skadeforsikring og livsforsikring.

Ved vurdering af, om selskabets risikoprofil afviger væsentlig fra standardformlen, vil Finanstilsynet vurdere, om det er sandsynligt, at selskabet på baggrund af afvigelse kan opretholde en effektiv virksomhedsstyring i overensstemmelse med § 71 i lov om finansiel virksomhed.

Denne mulighed tænkes anvendt, hvis opgørelsen af solvenskapitalkravet ved at anvende standardformlen ikke giver et retvisende billede, og hvis Finanstilsynet på den baggrund vurderer, at en anvendelse af standardformlen er uhensigtsmæssig. Finanstilsynet kan således kræve, at selskabet udarbejder en intern model i overensstemmelse med de kriterier, der vil blive fastlagt i henhold til § 126 c, stk. 6.

I perioden indtil virksomheden har rettet op på forholdet eller udarbejdet den interne model for de relevante risikomoduler, kan Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg som beskrevet i den foreslåede § 350 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 63.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 5*, at gruppe 1-forsikringsselskabet skal foretage kvartalsvis opgørelse og indberetning af solvenskapitalkrav. Kravet sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt og risikobaseret tilsyn baseret på de indberettede oplysninger. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal desuden løbende overvåge markedet og de forudsætninger, der ligger bag opgørelsen af solvenskapitalkravet, og solvenskapitalkravet skal opgøres og senest 20 arbejdsdage herefter indberettes til Finanstilsynet, hvis selskabet finder, at der er sket ændringer af væsentlig betydning for opgørelsen.

For at vurdere om der er sket ændringer af væsentlig betydning, skal gruppe 1-forsikringsselskabet løbende vurdere forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af solvenskapitalkravet. Selskabet skal eksempelvis vurdere om negative udviklinger i markedet eller ændringer i selskabets strategi, forretningsområde, forsikringsmæssige betingelser eller andre forhold har betydning for opgørelsen.

Opgørelsen skal foretages ved udgangen af hvert kvartal, og resultatet skal indberettes senest 20 arbejdsdage efter den sidste dag i kvartalet.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse og opgørelse af en intern model. Bemyndigelsen forventes benyttet til at udstede tre nye bekendtgørelser: Én der indeholder regler for kapitalgrundlaget, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, én om anvendelsen af standardformlen og én om anvendelsen af en fuld eller partiel intern model.

Det forventes, at der i bekendtgørelsen om kapitalgrundlaget, som forventes udstedt med hjemmel i § 126 c, stk. 6, § 126 b, stk. 5, og § 126 d, stk. 7, introduceres en opdeling af

kapitalgrundlagselementerne i tre klasser. Opdelingen sker blandt andet på baggrund af, at ikke al kapital effektivt kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringsselskabs fortsatte drift (going concern). Der er derfor behov for, at kapitalen klassificeres i overensstemmelse med nærmere fastsatte kvalitetskriterier. Indregningen af kapital i de enkelte klasser sker efter nærmere fastsatte kriterier, der vil fremgå af bekendtgørelsen. Bestemmelserne i bekendtgørelsen skal bidrage til at artiklerne 93-96 og 98 i solvens II-direktivet gennemføres.

I forhold til behandlingen af særlige bonushensættelser sker der ved gennemførelsen af solvens II-direktivet en ændring. Særlige bonushensættelser af type B i livsforsikringsselskaber kan under den nuværende regulering i bekendtgørelse nr. 1112 af 9. oktober 2014 om opgørelse af basiskapital for forsikringsselskaber og kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber indregnes som en del af kernekapitalen og anses som en del af de forsikringsmæssige hensættelser. Dette har blandt andet den konsekvens, at de er en del af de samlede forpligtelser, for hvilke der skal registreres aktiver, jf. § 167 i lov om finansiel virksomhed. Der er således i dag mulighed for at opbygge en ekstra overdækning i registeret over aktiver som følge af, at der skal registreres aktiver til fordel for særlige bonushensættelser.

Med solvens II-direktivet anses særlige bonushensættelser som kapital, der kan klassificeres som kapital af højeste kvalitet, hvis kriterierne herfor er opfyldt. Kapital under de nye solvensregler kan, i modsætning til i dag, ikke samtidig anses som forpligtelser. Det betyder, at der ikke længere registreres aktiver til fordel for de særlige bonushensættelser. I stedet vil forsikringstagerne være beskyttet via det nye risikobaserede solvenskapitalkrav.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter for at præcisere kvaliteten af kapitalgrundlaget til opfyldelse af solvenskapitalkravet, jf. artikel 99 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter bliver vedtaget som forordninger.

Der henvises til bemærkningerne til § 126 b, stk. 5, og § 126 d, stk. 7, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for nærmere information om det forventede indhold af bekendtgørelsen.

Bekendtgørelsen om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen forventes at fastsætte de nærmere regler for anvendelsen af standardformlen. Standardformlen opdeler forsikringsselskabets risici i risikokategorier. De enkelte risikokategorier i solvenskapitalkravet er opgjort således, at selskabet har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. at opfylde forpligtelserne over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, også kaldet VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt.

Risiciene i hver enkelt risikokategori vurderes, hvorefter de lægges sammen. Ved sammenlægningen tages der højde for diversifikationseffekterne. En diversifikationseffekt kan beskrives som en effekt, der opstår, når forskellige risici i en portefølje ikke udvikler sig i samme retning. Et tab på en investering kan blive modsvaret af gevinster på andre investe-

ringer, og dermed bliver udsvingene på den samlede portefølje mindre end summen af risiciene i de enkelte investeringer. Diversifikationseffekterne er udtrykt ved brug af korrelationskoefficienter, det vil sige kvantitative mål for afhængighed mellem risiciene. Sammenlægnings af risikokategorierne ved brug af korrelationskoefficienterne resulterer i et samlet solvenskapitalkrav, der også opfylder VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt.

Hvis forsikringsselskabets risikoprofil afspejles bedre ved anvendelsen af selskabsspecifikke parametre tillades dette for udvalgte risikokategorier, som dækker forsikringsrisici, under den forudsætning, at sådanne parametre er opgjort ved brug af relevante, præcise og fyldestgørende data. Selskabets specifikke parametre skal godkendes af Finanstilsynet, men er ikke underlagt samme godkendelsesprocedure som en intern model.

For at afspejle små og mindre komplekse forsikringsselskabers særlige situation er der mulighed for, at anvende forenklede metoder til opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen.

Bekendtgørelsen om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af en fuld eller partiel intern model forventes at indeholde en række bestemmelser om opgørelse og godkendelse af interne modeller. En godkendelse fra Finanstilsynet kræver, at selskabets systemer til identificering, måling, overvågning, styring og rapportering af risici er tilfredsstillende. Mere specifikt skal den interne model i tilstrækkelig grad anvendes i selskabet, opfylde statistiske kvalitets- og kalibreringsstandarder til sikring af, at solvenskapitalkravet opgøres på et givent beskyttelsesniveau samt forklare årsagerne og kilderne til overskud og tab. Desuden skal den interne model og dens output løbende valideres, og modellen skal dokumenteres, således at en tredjepart kan forstå den.

Til § 126 d

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse af minimumskapitalkravet. Bestemmelsen gennemfører artikel 128 og 129 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Der henvises til punkt 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af minimumskapitalkravet.

Af det foreslåede *stk. 1* fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaber til enhver tid skal have et basiskapitalgrundlag til at dække minimumskapitalkravet.

Der er større krav til kvaliteten af det basiskapitalgrundlag, der skal dække minimumskapitalkravet, end til det kapitalgrundlag, der skal dække solvenskapitalkravet, jf. herom den med lovforslaget foreslåede § 126 c.

Minimumskapitalkravet sikrer et minimumsniveau, som basiskapitalgrundlaget mindst skal opfylde. Såfremt basiskapitalgrundlaget ikke dækker minimumskapitalkravet, vil forsikringstagerne og de begunstigede være udsat for en høj ri-

siko for ikke at blive fyldestgjort, hvis forsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed.

Solvens II-direktivet fastsætter de overordnede rammer for opgørelsen af minimumskapitalkravet. Det fremgår heraf, at minimumskapitalkravet opgøres som en simpel funktion af selskabets forsikringsmæssige hensættelser, bruttopræmier og risikosummer. Hver af disse størrelser ganges med en faktor for at finde det samlede minimumskapitalkrav. Faktoren er fastsat således, at selskabet har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 85 pct. at opfylde sine forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, kaldet VaR 85 pct. på 12 måneders sigt.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, hvori det præciseres, hvordan minimumskapitalkravet opgøres, jf. artikel 130 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. De delegerede retsakter bliver gennemført som forordninger.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at minimumskapitalkravet skal udgøre det største af henholdsvis beløbet for det opgjorte minimumskapitalkrav, jf. *stk. 3*, og det største af det for selskabet relevante beløb for den nedre grænse for minimumskapitalkravet, jf. *stk. 5*. Minimumskapitalkravet fastsættes således ved, at selskabet foretager en opgørelse i overensstemmelse med regler fastsat af Kommissionen i medfør af artikel 130 i solvens II-direktivet, jf. herom nedenfor under bemærkningerne til *stk. 3*, og sammenligner denne, med den nedre grænse for minimumskapitalkravet, der gælder for det pågældende selskab. Hvilken nedre grænse, der gælder for det konkrete forsikringsselskab, afhænger af, hvilken virksomhed forsikringsselskabet udøver, jf. nedenfor under bemærkningerne til *stk. 5*.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at Europa-Kommissionen i medfør af artikel 130 i solvens II-direktivet fastsætter regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Endvidere fastsættes der et minimum og et maksimum for minimumskapitalkravet opgjort ud fra størrelsen af solvenskapitalkravet. I de tilfælde, hvor selskabet er påbudt et kapitaltillæg, jf. den foreslåede § 350 b, medregnes dette i solvenskapitalkravet til denne opgørelse.

Formlen for det opgjorte minimumskapitalkrav forventes at være fastsat således, at minimumskapitalkravet i de fleste tilfælde vil ligge indenfor 25 pct. og 45 pct. af solvenskapitalkravet inklusive kapitaltillæg. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav uden for disse grænser, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til enten 25 pct. eller 45 pct., afhængig af om det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger under 25 pct. eller over 45 pct. Såfremt det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav eksempelvis ligger på 48 pct., vil det blive fastsat til 45 pct., og omvendt vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct., hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav eksempelvis ligger på 21 pct.

Af det foreslåede *stk. 4* fremgår, at såfremt det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav afviger fra de fastsatte grænser i *stk. 3*, skal baggrunden herfor begrundes nærmere overfor

Finanstilsynet. Dette skal medføre en øget forståelse af det pågældende forsikringsselskabs særlige risikoprofil med henblik på at føre et effektivt tilsyn med selskabet.

Af det foreslåede *stk. 5* fremgår de nedre grænser for minimumskapitalkravet fastsat efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Det fremgår af solvens II-direktivets artikel 300, at beløb opgjort i euro bliver revideret hvert femte år med start fra direktivets ikrafttræden den 1. januar 2016. Medlemslandene skal gennemføre de reviderede beløb senest 12 måneder efter offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende. Efter gældende praksis sker gennemførelsen af de reviderede beløb via ændringslove til lov om finansiel virksomhed.

Nr. 1 angiver den nedre grænse for minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 3,7 mio. euro. Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer det, at selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 8, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasserne i bilag 8 omfatter almindelig livsforsikring, ægteskabs- og fødselsforsikring, forsikringer der er tilknyttet investeringsfonde, langvarig sygeforsikring, tontine virksomhed og kapitaliseringsvirksomhed.

Nr. 2 angiver den nedre grænse for minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 omfattet af bilag 7 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 2,5 mio. euro. Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer det, at selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 i bilag 7, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 2,5 mio. euro.

Forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 omfatter ulykker, sygdom, kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel), kaskoforsikring for jernbanekøretøjer, kaskoforsikring for luftfartøjer, kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods), brand og naturkræfter, andre skader på ejendom, diverse økonomiske tab, retshjælpsforsikring og assistance.

Nr. 3 angiver den nedre grænse for minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 omfattet af bilag 7 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 3,7 mio. euro. Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer det, at selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasse 10-15 omfatter ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer, ansvarsforsikring for luftfartø-

jer, ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, almindelig ansvarsforsikring, kredit og kaution.

Nr. 4 angiver den nedre grænse for minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 3,6 mio. euro.

Et forsikringsselskab, der udøver genforsikringsvirksomhed, overtager forsikringsmæssige risici fra et andet forsikringsselskab mod en præmie.

Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer *nr. 4*, at selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 3,6 mio. euro.

Nr. 5 indeholder minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed som captivegenforsikringsselskab. Minimumskapitalkravet for disse udgør 1,2 mio. euro.

Et captivegenforsikringsselskab er i § 5, *stk. 1*, *nr. 23*, i den gældende lov om finansiel virksomhed defineret som et forsikringsselskab, hvis virksomhed er begrænset til at genforsikre forsikringsrisici i den koncern, som selskabet er en del af, når koncernen ikke indeholder andre forsikringsselskaber.

Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer *nr. 5*, at selskaber, der udøver virksomhed som captivegenforsikringsselskab, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 1,2 mio. euro.

Af det foreslåede *stk. 6* fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaberne skal foretage kvartalsvis opgørelse og indberetning af minimumskapitalkravet. Den kvartalsvise opgørelse og indberetning giver såvel forsikringsselskaberne som Finanstilsynet mulighed for at følge minimumskapitalkravet og en eventuel udvikling heri tæt. Ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav, skal gruppe 1-forsikringsselskabet opgøre minimumskapitalkravet på ny og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. For at vurdere om der er sket ændringer af væsentlig betydning, skal gruppe 1-forsikringsselskabet løbende vurdere forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af minimumskapitalkravet. Selskabet skal eksempelvis vurdere om negative udviklinger i markedet eller ændringer i selskabets strategi, forretningsområde, forsikringsmæssige betingelser eller andre forhold har betydning for opgørelsen.

Opgørelsen skal foretages ved udgangen af hvert kvartal, og resultatet skal indberettes senest 20 arbejdsdage efter den sidste dag i kvartalet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 7*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Det forventes, at der i bekendtgørelsen om kapitalgrundlaget, som forventes udstedt med hjemmel i *stk. 7*, § 126 b, *stk. 5*, og § 126 c, *stk. 6*, introduceres en opdeling af kapital-

grundlagselementerne i tre klasser. Det basiskapitalgrundlag, der skal dække minimumskapitalkravet, kan ikke indeholde kapital, som medregnes i det supplerende kapitalgrundlag. Ligeledes er der krav om en højere kvalitet af den kapital, der kan indgå i basiskapitalgrundlaget. Dette skal ses i sammenhæng med hensynet til beskyttelsen af forsikringstagerne.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter for at præcisere kvaliteten af kapitalgrundlaget til opfyldelse af solvenskapitalkravet, jf. artikel 99 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. De delegerede retsakter bliver vedtaget som forordninger.

Der henvises til bemærkningerne til § 126 b, stk. 5, og § 126 c, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for nærmere information om det forventede indhold af bekendtgørelsen.

Til § 126 e

Bestemmelsen gennemfører artikel 77 a-77 d i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Bestemmelsen medfører, at alle forsikringsselskaber i EU skal anvende den samme rentekurve til at diskontere deres forpligtelser med. I dag fastlægges rentekurven nationalt, og der vil derfor ske en ændring i forhold til den måde, selskaberne opgør deres hensættelser på.

Det er som udgangspunkt ikke relevant for gruppe 2-forsikringsselskaber at anvende denne rentekurve, da gruppe 2-forsikringsselskabernes forpligtelser har kort løbetid, og værdiansættelsen af forpligtelserne derfor ikke kræver anvendelse af en rentekurve.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at gruppe 1-forsikringsselskaber ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser skal anvende en risikofri rentekurve, der fastlægges og offentliggøres af EIOPA. På tidspunktet for lovforslagets fremsættelse er EIOPA i gang med at fastsætte den nærmere opgørelse af den risikofrie rentekurve og processerne for offentliggørelse. Fastlæggelsen af en rentekurve på europæisk plan skal medvirke til at sikre en ensartet opgørelse og undgå kunstige udsving i de forsikringsmæssige hensættelser og i det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet. Herudover skal rentekurven skabe incitament til god risikostyring.

Den risikofrie rentekurve fastlægges under hensyntagen til relevante finansielle instrumenters løbetid og til hvor dybt, likvidt og gennemsigtigt markedet er. Rentekurven vil blive fastlagt og offentliggjort for hver relevant valuta mindst hvert kvartal.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at Finanstilsynet kan give tilladelse til at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve på en af selskabet udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser.

Dette indebærer en mulighed for, at et forsikringsselskab kan opnå en tilpasning af (eksempelvis et tillæg til) den rentekurve, som selskaberne diskonterer deres forpligtelser med. Eksemplet med et tillæg til rentekurven vil indebære en højere diskonteringsrente, hvilket nedbringer selskabets

forpligtelser og reducerer behovet for hensættelser. Selskabet skal udvælge porteføljen af forsikringsforpligtelser, så værdien af forsikringsselskabets fremtidige forpligtelser over for forsikringstagerne i tilstrækkelig grad kan fastsættes og modsvares af specifikke aktiver som forsikringsselskaberne ejer, herunder statsobligationer m.v.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende en matchtilpasning, skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende denne.

Finanstilsynet bemyndiges ved denne bestemmelses *stk. 5* til at fastsætte nærmere regler om blandt andet opgørelsen af matchtilpasningen og forudsætningerne for at opnå tilladelse til anvendelse af matchtilpasningen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at gruppe 1-forsikringsselskaber kan foretage en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i *stk. 1*, for forsikringsmæssige hensættelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet ikke anvender en matchtilpasning.

Volatilitetsjusteringen skal sikre, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser, der er de samlede beløb, et forsikringsselskab har afsat til brug for afvikling af forpligtelserne på de forsikringspolicer, som selskabet har udstedt, opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget, og at forsikringsselskabet ikke kommer i en situation, hvor pludselige udsving på de finansielle markeder fører til u hensigtsmæssige frasalgs af visse aktiver som følge af en u hensigtsmæssig opgørelse af nutidsværdien.

For at opgøre volatilitetsjusteringen tages der udgangspunkt i de forskellige landes valutaer. For hver valuta opgøres volatilitetsjusteringen som spændet mellem den rentesats, der kunne tjenes på aktiver indeholdt i en referenceportefølje for den pågældende valuta, og satserne for den risikofrie rentekurve, der ligger til grund for den pågældende valuta.

EIOPA fastlægger og offentliggør for hvert relevant nationalt forsikringsmarked, en volatilitetsjustering af den relevante risikofrie rentekurve. Volatilitetsjusteringen vil blive fastlagt og offentliggjort for hver relevant valuta mindst hvert kvartal.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende en volatilitetsjustering, skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende denne.

Finanstilsynet bemyndiges ved denne bestemmelses *stk. 5* til at fastsætte nærmere regler om blandt andet opgørelsen af volatilitetsjusteringen og forudsætningerne for at opnå tilladelse anvendelse af volatilitetsjusteringen.

Med det foreslåede *stk. 4*, stilles der krav om, at forsikringsselskaberne offentliggør den beløbsmæssige effekt på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet samt det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet af ikke at anvende en matchtilpasning efter *stk. 2* eller en volatilitetsjustering efter *stk. 3*.

Offentliggørelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed i forhold til den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende matchtilpasningen eller volatilitetsjusteringen, så det fremgår, hvordan tallene ville se ud, hvis selskabet ikke anvendte en matchtilpasning eller volatilitetsjustering. Offentliggørelsen skal foretages via rapporten om solvens og finansiel situation, som forsikringsselskaberne skal offentliggøre i medfør af reglerne fastsat efter § 283, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 55.

Med det foreslåede *stk. 5*, bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen eller volatilitetsjusteringen, samt forudsætningerne for at opnå godkendelse til at anvende en matchtilpasning eller en volatilitetsjustering. Bemyndigelsen skal anvendes til at gennemføre de mere tekniske dele af artikel 77 b-77 d i omnibus II-direktivet.

Bemyndigelsen forventes at blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse om opgørelsen af matchtilpasningen eller volatilitetsjusteringen, samt forudsætningerne for at opnå godkendelse til at anvende en matchtilpasning eller en volatilitetsjustering.

Til § 126 f

Det fremgår af *stk. 1*, at Finanstilsynet har mulighed for at kræve, at gruppe 2-forsikringsselskaber anvender den samme risikofrie rentekurve til at værdiansætte sine forpligtelser, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal anvende efter § 126 e, *stk. 1*. Baggrunden herfor er, at det ikke kan udelukkes, at løbetiden på gruppe 2-forsikringsselskabernes forpligtelser nødvendiggør anvendelsen af en rentekurve ved værdiansættelsen af forpligtelserne, det kan eksempelvis være tilfældet, hvis selskabet udbyder arbejdsskadeforsikringer, hvor skaderne har en lang afviklingstid, fra de anmeldes, til de afsluttes.

På nuværende tidspunkt forventes det ikke at være relevant for de selskaber, der ved lovens ikrafttræden er gruppe 2-forsikringsselskaber, at anvende denne rentekurve, da det forventes, at disse selskabers forpligtelser har kort løbetid, og værdiansættelsen af forpligtelserne derfor ikke nødvendiggør diskontering ved værdiansættelse af forpligtelserne.

Til § 126 g

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab kvartalsvis skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Analyserne har til formål at sikre en effektiv risikostyring i selskabet og indberetningen har til formål at sikre, at Finanstilsynet kan føre et lige så effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne, som tilsynet gør i dag. I dag modtager Finanstilsynet kvartalsvise indberetninger af det individuelle solvensbehov og analyser af, hvordan ændringer i forskellige risici påvirker selskabernes økonomiske stilling. Indberetningerne bevirker, at tilsynet løbende kan følge med i selskabernes økonomiske situation og således kan træffe de nødvendige foranstaltninger, såfremt tilsynet vurderer, at selskabets økonomiske stilling er forringet og forsikringsta-

gernes interesser dermed er udsat for en risiko for ikke at blive fyldestgjort.

Bestemmelsen har således til formål at sikre, at selskaberne løbende foretager analyser af de væsentlige risici og påvirkningen på henholdsvis kapitalgrundlaget, solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet og at sikre, at Finanstilsynet ligesom i dag kan vurdere selskabernes økonomiske stilling.

Det fremgår endvidere, at selskabet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter skal indberette resultatet af analyserne til Finanstilsynet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om analyserne efter *stk. 1*. Bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte nærmere regler om den tekniske del af analyserne. Det forventes at fremgå af bekendtgørelsen, at selskaberne skal beskrive, hvorledes forskellige ændringer i væsentlige risici påvirker deres kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Væsentlige risici er blandt andet renterisiko, aktiekursrisiko og levetidsrisiko.

Til nr. 34 (§ 127 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 127 ophæves. Af bestemmelsen fremgår, at kapitalkravet i forsikringsselskaber er det største af solvenskravet og minimumskapitalkravet. Efter den foreslåede nyaffattelse af § 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32, skal gruppe 2-forsikringsselskaberne fremover alene opfylder kravet til minimumsbasiskapitalen samt det individuelle solvensbehov. Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal efter de foreslåede §§ 126 c og 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, opgøre et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav.

I solvens II-direktivet anvendes begrebet kapitalkrav ikke og konsekvensen ved manglende opfyldelse af henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet fremgår af de foreslåede §§ 248 a og 248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52.

Det er på den baggrund ikke relevant at bibeholde begrebet kapitalkrav i forhold til forsikringsselskaberne, hvorfor bestemmelsen foreslås ophævet.

Til nr. 35 (§ 128, *stk. 1* og 2, i lov om finansiel virksomhed)

Ved gennemførelsen af solvens II-direktivet gøres der op med opdelingen af basiskapital i kernekapital og supplerende kapital for gruppe 1-forsikringsselskaberne. I stedet foreslås at disse forsikringsselskaber skal opgøre et kapitalgrundlag, der består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag.

Gruppe 1-forsikringsselskaber skal således ikke længere opgøre deres basiskapital, mens gruppe 2-forsikringsselskaber omfattes af forenkede solvensregler og derfor fortsat skal opgøre deres basiskapital i overensstemmelse med de nugældende regler herfor. Forslaget indebærer dermed en konsekvensrettelse i § 128, *stk. 1* og 2, som følge af indførelsen af de nye solvensregler for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Til nr. 36 (§ 142, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 142, stk. 2, der omhandler, hvad der forstås ved risikovægtede poster i forsikringsselskaber, foreslås ophævet. Reguleringen af de risikovægtede poster relaterer sig til de solvensregler, der udgår ved dette lovforslags gennemførelse af solvens II-direktivet, og reguleringen af de risikovægtede poster vil ikke fremadrettet være af relevans bortset fra i overgangsbestemmelserne i den foreslåede § 417 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84. Efter denne overgangsbestemmelse får Finanstilsynet mulighed for at begrænse det fradrag, som forsikringsselskaberne i en periode kan få tilladelse til at anvende i de forsikringsmæssige hensættelser, hvis fradraget medfører, at selskabets solvenskapitalkrav, som opgjort efter § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, bliver mindre end det krav, der gælder efter de solvensregler, der gælder inden den 1. januar 2016. Finanstilsynet bliver i medfør af den foreslåede § 417 b, stk. 6, bemyndiget til at fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster

Til nr. 37 (§ 143, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 143, stk. 1, nr. 1, der bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, foreslås nyaffattet.

I dag giver bestemmelsen bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede regler om opgørelsen af de risikovægtede poster for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Reguleringen af de risikovægtede poster relaterer sig til de solvensregler, der udgår ved dette lovforslags gennemførelse af solvens II-direktivet, og vil fremadrettet kun være af relevans i forbindelse med overgangsbestemmelsen i den foreslåede § 417 b, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84.

For nærmere information om de risikovægtede poster henvises til lovforslagets § 1, nr. 84, samt de tilhørende bemærkninger.

Det foreslås i stedet, at Finanstilsynet fremadrettet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fristerne for de indberetninger, der indsendes som følge af regler fastsat af Kommissionen i medfør af artikel 35, stk. 9, i solvens II-direktivet. Det forventes, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse om indberetningsfristerne. Forslaget gennemfører, sammen med bekendtgørelsen som vil blive udstedt med hjemmel i bestemmelsen, artikel 308 b, stk. 5, 7 og 8, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Artikel 308 b, stk. 5, 7 og 8 indeholder regler om fristerne for indsendelse af oplysninger til tilsynsmyndighederne.

Til nr. 38 (§ 143, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 143, stk. 1, nr. 2, foreslås ændret som følge af, at § 126 nyaffattes. Bestemmelsen giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for opgørelser efter en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Bemyndigel-

sen vedrørende § 126 anvendes i dag i bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber. Det forventes at denne bekendtgørelse i forbindelse med gennemførelsen af solvens II-direktivet vil blive erstattet af en ny. Den foreslåede ændring vil ikke medføre nogen ændringer i forhold til gruppe 2-forsikringsselskabernes opgørelse af basiskapitalen og det individuelle solvensbehov.

Til nr. 39 (§ 143, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

§ 143, stk. 1, nr. 3, foreslås ændret, så Finanstilsynet i stedet for at have hjemmel til at udstede regler om indberetning af de risikovægtede poster, kapitalkravet og basiskapitalen for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder fremover får hjemmel til at udstede regler om indberetning af kravet til minimumsbasiskapitalen og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Reguleringen af de risikovægtede poster relaterer sig til de solvensregler, der udgår ved dette lovforslags gennemførelse af solvens II-direktivet, og vil fremadrettet kun være af relevans i forbindelse med overgangsbestemmelsen i den foreslåede § 417 b, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84. Forsikringsselskaberne skal derfor ikke længere foretage indberetning om de risikovægtede poster.

For nærmere information om de risikovægtede poster henvises til lovforslagets § 1, nr. 84, samt de tilhørende bemærkninger.

Forsikringsholdingvirksomheder skal efter dette lovforslag opgøre kapitalgrundlaget i overensstemmelse med § 175 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48, og skal således ikke fremadrettet opgøre deres basiskapital, hvorfor henvisningen hertil udgår.

Ved gennemførelsen af dette lovforslag sker der desuden en forenkling af reglerne for gruppe 2-forsikringsselskaberne, og disse selskaber skal ikke fremadrettet opgøre et kapitalkrav, hvorfor kravet om indberetning heraf udgår. Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal fremover være i besiddelse af en minimumsbasiskapital og en basiskapital i overensstemmelse med de nugældende regler herfor. For at føre et effektivt tilsyn har Finanstilsynet behov for, at disse beløb løbende indberettes, og det foreslås derfor, at Finanstilsynet bemyndiges til at udstede regler om indberetning af minimumsbasiskapitalen og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Til nr. 40 (§ 143, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

§ 143 er en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte regler for en række nærmere angivne områder.

Den foreslåede ophævelse af § 143, stk. 1, nr. 6, der indeholder en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte regler om betingelserne for nedsættelse af minimumskapitalkravet efter det gældende § 126, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, foretages, på baggrund af, at der med det foreslåede

§ 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32, indføres forenkledte solvensregler for gruppe 2-forsikringsselskaberne, der medfører, at kriterierne for nedsættelse af kravet til størrelsen af minimumsbasiskapitalen fremgår direkte af den foreslåede nyaffattelse af § 126 i lov om finansiel virksomhed. Fremadrettet er der derfor ikke behov for, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om nedsættelse af minimumskapitalkravet i medfør af § 143 i lov om finansiel virksomhed, hvorfor bestemmelsen foreslås ophævet.

For en nærmere beskrivelse af de nye solvensregler for gruppe 2-forsikringsselskaber henvises til dette lovforslags § 1, nr. 32, samt tilhørende bemærkningerne.

Til nr. 41 (§ 143, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Der foreslås en ændring af § 143, stk. 3, 1. pkt.

Den gældende § 143, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om benyttelse af interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster samt tilladelse hertil. Bestemmelsen blev senest ændret ved lov nr. 268 af 25. marts 2013, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 (CRR). Loven medførte en ændring af terminologien risikovægtede poster til den samlede risikoeksponering i § 142, stk. 1, 1. pkt., med det formål at sikre overensstemmelse mellem terminologien i lov om finansiel virksomhed den direkte gældende CRR-forordning. Denne ændring er ved en fejl ikke blevet videreført i § 143, stk. 3, 1. pkt., og det foreslås derfor at bestemmelsen ændres.

Til nr. 42 (overskriften før § 158)

Overskriften foreslås ændret, da forsikringsselskaber tillige omfatter pensionskasser, og det er dermed ikke nødvendigt at anføre disse eksplicit i overskriften.

Til nr. 43 (§ 158-166 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 158 nyaffattes, og at §§ 159-166 ophæves. De bestemmelser, som foreslås ophævet regulerer forsikringsselskabernes investeringer. Med gennemførelsen af solvens II-direktivet foreslås det, at denne regulering erstattes af en bestemmelse, der indeholder krav om, at forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Den foreslåede nyaffattelse af § 158 gennemfører artikel 132 i solvens II-direktivet, som indføres et overordnet princip for forsikringsselskabernes investeringer. Princippet kaldes prudent person-princippet. Der henvises til punkt 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af de gældende investeringsregler og den fremtidige regulering.

Formålet med prudent person-princippet er at sikre, at selskabernes investeringsstrategi afspejler det kunderne er stillet i udsigt. Indførelsen af prudent person-princippet vil indebære et ændret fokus på forsikringsselskabernes investe-

ringer og vil indebære at Finanstilsynet, for så vidt angår forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed, i højere grad end tidligere vil sammenholde selskabets investeringsstrategi med de konkrete produkttyper, som selskaberne udbyder, da dette bliver centralt for Finanstilsynets vurdering af, om selskaberne via deres investeringer varetager forsikringstagernes interesser bedst muligt. Blandt andet vil Finanstilsynet foretage en vurdering af, om selskabet har fastlagt en hensigtsmæssig investeringsstrategi, der opsætter klare rammer for risikopåtagelsen i de enkelte produkter, sikrer en tilpas grad af risikospredning og forhindrer risici, eksempelvis koncentrationsrisici og likviditetsrisici, der er i modstrid med kundernes interesser. Finanstilsynet vil endvidere vurdere om investeringsstrategien er robust, altså om investeringerne er sammensat således, at investeringsporteføljens forventede værdi er robust over for udsving på de finansielle markeder og fortsat sikre at kunderne får det, de er stillet i udsigt. Finanstilsynet vil ligeledes se på, om investeringsstrategien og de faktiske investeringer understøtter langsigtede mål frem for mere kortsigtede mål, herunder sikrer det bedst mulige afkast. Endvidere vil de nye regler medføre et øget fokus på den ledelsesmæssige indblanding i og forståelse af forsikringsselskabets investeringer.

Prudent person-princippet indebærer ifølge solvens II-direktivet blandt andet, at forsikringsselskaber skal investere i aktiver, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om.

Prudent person-princippet indebærer endvidere, at forsikringsselskabet har fokus på den samlede porteføljes sikkerhed, kvalitet, likviditet og rentabilitet, ved investering af sine aktiver, og navnlig de aktiver, der anvendes til at dække minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet. Derudover skal disse aktiver, som det er tilfældet i dag, være lokaliseret, så Finanstilsynet kan anvende den i § 251 i lov om finansiel virksomhed hjemlede adgang til at begrænse eller forbyde forsikringsselskabets frie rådighed over aktiverne, når Finanstilsynet måtte vurdere, at forsikringsselskabets økonomiske situation er ubetyggende. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til ændringerne af § 251 som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 53.

De aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal investeres på en måde, der passer til arten og varigheden af forsikringsforpligtelserne, således at investeringen tjener alle forsikringstageres og begunstigedes interesser bedst muligt.

På nuværende tidspunkt arbejdes der i EIOPA for, at der på niveau 3 kommer nærmere vejledning om prudent person-princippet for at sikre en ensartet anvendelse og fortolkning af princippet.

Det med solvens II-direktivet introducerede prudent person-princip indebærer ikke, at der stilles krav om, at selskaberne investerer i bestemte kategorier af aktiver. Et sådant krav ville muligvis være uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i EUF-traktatens artikel 63.

I forhold til forsikringsprodukter, hvor et gruppe 1-forsikringsselskab garanterer forsikringstageren en vis forrentning, og selskabet dermed bærer investeringsrisikoen, bliver gruppe 1-forsikringsselskabets forvaltning af aktiverne afspejlet i solvenskapitalkravet. Det medfører, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der påtager sig en høj risiko, vil have et tilsvarende højt solvenskapitalkrav.

I forhold til forsikringsprodukter, hvor forsikringsselskabet ikke har garanteret forsikringstageren en vis forrentning, og forsikringstageren dermed selv bærer investeringsrisikoen, vil forsikringsselskabet ikke blive kapitalbelastet og dermed afspejles investeringsrisikoen ikke i solvenskapitalkravet. Forsikringsselskabernes overholdelse af prudent person-princippet vil i disse tilfælde udelukkende være baseret på en vurdering af, om selskabet via sin investeringsstrategi tager højde for den risikoprofil, som forsikringstageren er underlagt.

For gruppe 2-forsikringsselskaber vil investeringsrisikoen blive afspejlet i opgørelsen af selskabets individuelle solvensbehov, idet selskabets risici skal indregnes i opgørelsen heraf.

Solvens II-direktivet indeholder ikke en udtømmende beskrivelse af prudent person-princippet. Det fremgår således ikke klart af direktivet, hvordan forsikringsselskaberne bedst muligt varetager forsikringstagernes og de begunstigedes interesser. Med henblik på at sikre, at vurderingen heraf foretages ud fra klare ensartede kriterier bemyndiges Finanstilsynet med det foreslåede *stk. 2*, til at fastsætte regler om, hvorledes forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Til nr. 44 (§ 167 i lov om finansiel virksomhed)

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af §§ 167 og 169 i den gældende lov om finansiel virksomhed og omhandler registreringssystemet for forsikringsselskaber.

§ 167 foreslås nyaffattet, da §§ 159-166, der indeholder de gældende investeringsregler, foreslås erstattet af et nyt § 158, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 43, med tilhørende bemærkninger, og den nuværende § 167 indeholder en række henvisninger til de gældende investeringsregler i §§ 159-166. Herudover indebærer forslaget en række præciseringer af den gældende bestemmelse i § 167. Der tilsigtes ingen ændringer af reglerne for, hvornår og i hvilket omfang forsikringstagere og begunstigede kan blive fyldestgjort af de registrerede aktiver.

Efter det foreslåede *stk. 1* skal forsikringsselskaber have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. For at sikre tilstedeværelsen af disse aktiver skal selskaberne føre et register, der indeholder en optegnelse over aktiverne samt værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser.

Det fremgår af *nr. 1*, at der skal føres et register over aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser.

Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser udgøres af den uforfaldne gæld, som udspringer af indgåede forsikringsaftaler. For at sikre forsikringstagerne stilles der derfor krav om, at forsikringsselskabet opretter et register over aktiver af samme værdi som de forsikringsmæssige hensættelser.

Når forsikringsselskabet udvælger de aktiver, der skal dække de forsikringsmæssige hensættelser, er det nødvendigt, at udvælgelsen sker således, at der opstår en vis overdækning på aktiverne i forhold til hensættelsernes størrelse. Overdækningens størrelse afgøres ved et begrundet skøn foretaget af forsikringsselskabets ledelse. Forsikringsselskabet kan ikke uden nærmere overvejelser blot beslutte at registrere samtlige aktiver, da alle selskabets midler i så fald reserveres til én gruppe af kreditorer - forsikringstagerne. En sådan reservation muliggør en tilsidesættelse af registeret ved en efterfølgende domstolsprøvelse, hvorved forsikringstagerne mister deres fortrinsstilling og indgår på lige fod med de øvrige kreditorer.

Det fremgår af *nr. 2*, at der udover registreringen efter *nr. 1*, skal ske registrering af værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser, så det specifikt fremgår af registeret hvilke finansielle kontrakter, der er reserveret til fyldestgørelse af forsikringstagerne, og disse således kan identificeres i tilfælde af at forsikringsselskabet tages under administration eller går konkurs. Disse finansielle kontrakter kan for eksempel være aftaler om køb af danske statsobligationer på et givent fremtidigt tidspunkt (en terminsaftale), aftaler om køb af en aktie eller et aktieindeks på termin eller aftaler, der følger renteutviklingen.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 7, endvidere registrere aktiver, der modsvarer indgåede præmier, hvor forsikringsperioden først påbegyndes efter regnskabsårets afslutning.

Efter det foreslåede *stk. 3* skal forsikringsselskaberne indberette hvilke aktiver, der indgår i registeret, kvartalsvist til Finanstilsynet. Forsikringsselskaber, der udøver virksomhed efter bilag 7 i lov om finansiel virksomhed skal indberette oplysninger efter såvel *stk. 1* og *2* i denne bestemmelse. De nærmere regler omkring indberetningen forventes fastsat i bekendtgørelsesform, jf. *stk. 7*.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at aktiverne, der er registreret i medfør af bestemmelsens *stk. 1* og *2* udelukkende tjener til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de begunstigede. Det betyder, at forsikringstagerne kan blive fyldestgjort af de pågældende aktiver forud for de øvrige kreditorer. De aktiver, der indgår i registrene efter *stk. 1* og *2*, kan alene indgå med den værdi, som tilkommer forsikringsselskabet. Hvis forsikringsselskabet ikke er enerettighedshaver over et aktiv, indgår aktivet i registrene med en forholdsmæssig værdi svarende til værdien af forsikringsselskabets del af aktivet.

Efter det foreslåede *stk. 5* finder kravet om registrering ikke anvendelse for lån mod sikkerhed i egne livsforsikrings-

policer inden for disses genkøbsværdi. Bestemmelsen omhandler de tilfælde, hvor forsikringstageren har lånt et beløb i sit livsforsikringselskab og givet transport til långiver i sin pensionsordning som sikkerhed for lånet. Muligheden eksisterer ikke i nyere forsikringsaftalen og dette forekommer derfor kun i helt særlige tilfælde og er således ikke udbredt. I det omfang selskabet har udvalgt policelån til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, vil de registrerede aktiver ikke nødvendigvis modsvare hensættelsernes værdi. Baggrunden herfor er, at der i denne situation ikke er noget behov for den sikkerhed, som en registrering i registeret tilsiger, da et policelån i princippet medfører, at selskabet gennem modregningsadgang opnår sikkerhed i egne forpligtelser.

Efter det foreslåede *stk. 6* kan Finanstilsynet kræve aktiverne i registeret deponeret og pantsat, hvis tilsynet efter § 251 i lov om finansiel virksomhed beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver som led i foranstaltningerne efter §§ 248-248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, samt efter § 249, stk. 1, og § 250, stk. 1. Ved at kræve aktiverne i registeret deponeret, gives selskabet i første omgang lejlighed til selv at rette op på det forhold, der har medført at Finanstilsynet har begrænset eller forbudt selskabets rådighed over dets aktiver, under skærpet tilsyn af Finanstilsynet. Såfremt det ikke lykkes selskabet selv at rette op på forholdet, kan Finanstilsynet tage selskabets bestand under administration i henhold til kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed.

Beslutningen om at kræve aktiverne i registeret deponeret betyder, at Finanstilsynet skal registreres som panthaver. Pantsætning til fordel for Finanstilsynet sker efter dansk rets almindelige regler herom. De øvrige kreditorer samt aftaleerhververe gøres hermed særskilt opmærksom på, hvilke aktiver, der tjener til sikring af forsikringstagerne, da de traditionelle sikringsakter er blevet iagttaget. Tilbagegiver Finanstilsynet aktiverne til forsikringselskabet skal de foretagne sikringsakter ophæves.

Endelig skal enhver ændring i den deponerede aktivmasse godkendes af Finanstilsynet og noteres i registeret, så længe aktiverne i registeret er deponeret.

Det foreslåede *stk. 7* bemyndiger Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om indhold, opgørelse, indberetning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne indført i registrene. Bemyndigelsen forventes benyttet til at tilpasse den eksisterende bekendtgørelse nr. 922 af 28. september 2009 om registrering af aktiver i direkte tegnende forsikringselskaber, tværgående pensionskasser, firmapensionskasser og filialer i Danmark af udenlandske direkte tegnende forsikringselskaber. På grund af den med dette lovforslag foreslåede ophævelse af §§ 158-166, er der behov for at ændre visse regler i bekendtgørelsen. Der kan tillige blive behov for at udvide indholdet af bekendtgørelsen, hvorfor bemyndigelsesbestemmelsen med forslaget udvides til tillige at omfatte regler om registerets indhold og opgørelse af aktiverne i registeret.

Til nr. 45 (§§ 168 og 169 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 168 ophæves som følge af, at §§ 158-166 ophæves med dette lovforslag. Bestemmelsen rummer en dispensationsmulighed i forhold til en række bestemmelser, der med lovforslaget ophæves, hvorfor der ikke længere er behov for dispensationsmuligheden i loven.

Det foreslås desuden, at § 169 ophæves. Bestemmelsen vedrører Finanstilsynets bemyndigelse til at udstede regler om en række områder i forhold til forsikringselskabernes investeringsregler. Der er ikke efter gennemførelsen af solvens II-direktivet behov for at fastsætte nærmere regler om afgrænsningen af værdipapirer, der omfattes af flere af de i § 162, stk. 1, nævnte aktivgrupper, da § 162 foreslås ophævet. Der er heller ikke behov for, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for aktivers lokalisering og kongruente valutaer og om dækning af forsikringsmæssige hensættelser i forsikringsklasse III, da dette fremover er en del af prudent person-princippet, som beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 43. Finanstilsynets bemyndigelse til at udstede regler om registrene efter § 167 fremgår efter lovforslaget af § 167, stk. 7, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 44.

Til nr. 46 (§ 170 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 170 a, at i koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringselskab, finder den gældende § 126 anvendelse på såvel forsikringsholdingvirksomheden som koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af § 126. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

Bestemmelsen foreslås ophævet, da reguleringen af koncerners kapitalisering ændres med dette lovforslag. Reguleringen af koncerner fastsættes herefter primært i §§ 175 b og 175 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48.

Til nr. 47 (§ 175 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 175 a, *stk. 1*, er en konsekvens af, at lovforslaget indfører nye kapitalbegreber, og af at forsikringsholdingvirksomhederne fremadrettet skal opgøre deres kapitalgrundlag i stedet for deres basiskapital. Derfor foreslås det, at omtalen af basiskapital udgår af bestemmelsen.

Til nr. 48 (§§ 175 b og 175 c i lov om finansiel virksomhed)

Til § 175 b

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der omhandler solvenskapitalkravet for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed i koncernen er et gruppe 1-forsikringselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en blandet finansiel holdingvirksomhed beliggende i Danmark. Bestemmelsen gennemfører, sammen med reglerne der udstedes i medfør af stk. 9, artiklerne 212-215, 218-220, 230-233 og artikel 235 i solvens II-direktivet, som ændret ved Europa-

Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat og omnibus II-direktivet.

Reguleringen af koncerner, hvori der indgår forsikrings-selskaber, bliver med solvens II-direktivets gennemførelse harmoniseret i Den Europæiske Union.

Oprindeligt var blandede finansielle holdingvirksomheder ikke omfattet af solvens II-direktivet. Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat blev der i en række af koncernbestemmelserne i blandt andet solvens II-direktivet tilføjet blandede finansielle holdingvirksomheder.

Ændringen betød, at visse bestemmelser fra direktiverne 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF finder anvendelse for de blandede finansielle holdingvirksomheder. Eksempelvis opstilles der krav til egnethed og hæderlighed i forbindelse med ledelsen af holdingselskaber.

Hovedformålet med at føre et koncerntilsyn er, at sikre at kapitalen er hensigtsmæssigt fordelt inden for koncernen og er tilgængelig til at beskytte forsikringstagerne og de begunstigede, såfremt dette bliver nødvendigt. Alle selskaber i en koncern skal selv være i besiddelse af kapital til at dække deres solvenskapitalkrav.

Finanstilsynet skal føre koncerntilsyn i de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed i koncernen er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en blandet finansiel holdingvirksomhed beliggende i Danmark. I de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed i koncernen har sit hovedsæde i et andet medlemsland, vil tilsynet med solvenskapitalkravet for koncernen blive foretaget af dette lands tilsynsmyndighed, jf. dog § 175 c og bemærkningerne hertil.

Solvens II-direktivet indeholder på koncernområdet en række bestemmelser om samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne samt EIOPA's rolle i koncerntilsynet. Det fremgår blandt andet af solvens II-direktivet, at der udpeges en koncerntilsynsførende, hvis rettigheder og pligter omfatter hensigtsmæssige koordinerings- og beslutningsbeføjelser. Når den koncerntilsynsførende udpeges skal der tages hensyn til koncernens struktur og den relative betydning af forsikrings-selskabets aktiviteter på de forskellige markeder.

Det fremgår endvidere af solvens II-direktivet, at tilsynsmyndighederne fra alle medlemslande, hvori et selskab i koncernen er etableret, bør deltage i tilsynet på koncernniveau via et tilsynskollegium. Alle tilsynsmyndighederne skal have adgang til den dokumentation, der stilles til rådighed for de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet. Tilsynsmyndighederne skal tillige inddrages i beslutningstagningen. Tilsynskollegiets aktiviteter skal svare til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er knyttet til koncernen. Oprettelsen af et tilsynskollegium skal sikre, at sam-

arbejdet, udvekslingen af oplysninger og høringsprocessen mellem tilsynsmyndighederne i praksis finder sted i overensstemmelse med solvens II-direktivet.

Der bliver ikke med lovforslaget fastsat særlige regler for dette internationale samarbejde, da solvens II-direktivet ikke fastsætter nærmere regler for borgernes retsstilling, men for tilsynets samarbejde med andre europæiske myndigheder. Desuden indeholder lov om finansiel virksomhed § 344, stk. 7, allerede en bemyndigelse, hvorefter erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de særlige procedurer, der er pålagt Finanstilsynet gennem de EU-retlige regler. Bemyndigelsen er ikke på nuværende tidspunkt blevet udnyttet.

Tilsynskollegierne virke er underlagt en række bestemmelser i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og Kommissionen vedtager gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA herom. De gennemførelsesmæssige tekniske standarder bliver udstedt som forordninger. Reguleringen skal sikre et effektivt samarbejde på tværs af medlemslande.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at den øverste modervirksomhed i en koncern skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen, når den øverste modervirksomhed i koncernen er beliggende i Danmark, og er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab.

En finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab vil i europæiske sammenhænge gå under betegnelsen et blandet finansielt holdingselskab, hvorved ændringerne til solvens II-direktivet, som følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, gennemføres.

Selve beregningen af solvenskapitalkravet for koncernen vil dels blive specificeret på bekendtgørelsesniveau, jf. stk. 9 og dels fremgå af reguleringen på niveau 2, der indeholder detaljerede regler om den regnskabsmæssige konsolidering og indregningen af datterselskaber. Niveau 2-reguleringen bliver vedtaget som forordninger.

Endvidere vedtager Kommissionen delegerede retsakter for at præcisere kvaliteten af kapitalgrundlaget til opfyldelse af solvenskapitalkravet, jf. artikel 99 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter bliver vedtaget som forordninger.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at kapitalgrundlaget for koncernen skal opgøres i overensstemmelse med § 126 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, og regler udstedt i medfør af stk. 9.

For nærmere information om opgørelsen af kapitalgrundlaget henvises til dette lovforslags § 1, nr. 33, samt tilhørende bemærkninger, og til denne bestemmelses stk. 9.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at solvenskapitalkravet for koncernen som udgangspunkt opgøres på baggrund

af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering. Den regnskabsmæssige konsolidering foretages i overensstemmelse med bekendtgørelse om gruppe 1-forsikrings-selskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Ved konsolideringen sammenlægges ensartede indtægter og omkostninger samt aktiver og passiver i regnskaberne.

Solvenskapitalkravet for koncernen skal opgøres enten i overensstemmelse med standardformlen for gruppe 1-forsikrings-selskaber efter § 126 c, stk. 2, 3 og 6, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen.

Det forventes, at der vil blive udstedt en bekendtgørelse om opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner. Der henvises til bemærkningerne til stk. 9 for nærmere information om det forventede indhold af denne bekendtgørelse.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen ikke skal opgøres efter metoden i stk. 3, eller at opgørelsen efter stk. 3 skal kombineres med en anden opgørelsesmetode. Finanstilsynet vil i sin vurdering lægge vægt på, om det vil være uhensigtsmæssigt for koncernen at opgøre solvenskapitalkravet for koncernen på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis koncernen indeholder andre finansielle virksomheder end forsikrings-selskaber.

Afgørelsen af om selskaberne skal anvende en anden metode, skal ske efter konsultation af de berørte tilsynsmyndigheder i andre medlemslande.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 5*, at hvis den øverste modervirksomhed ikke opfylder solvenskapitalkravet for koncernen finder § 248 a anvendelse. Dermed skal den øverste modervirksomhed udarbejde en plan for genoprettelse og sikre, at solvenskapitalkravet inden for en nærmere angiven tidsperiode igen opfyldes.

Der henvises til den foreslåede § 248 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, og de tilhørende bemærkninger for nærmere information om foranstaltningerne ved en manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 6*, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for koncernen i overensstemmelse med § 350 b.

På koncernniveau vil det særligt være i situationer, hvor en specifik risiko ikke på tilstrækkelig vis er afspejlet i standardformlen eller den interne model, fordi den er vanskelig at værdiansætte. Desuden kan det være nødvendigt at fastsætte et kapitaltillæg for koncernen, hvis selskaber i koncernen har fået fastsat et kapitaltillæg. Endvidere kan der i tilfælde, hvor der ikke er taget tilstrækkelig højde for koncernens risikoprofil lægges et kapitaltillæg til det konsoliderede solvenskapitalkrav.

Der henvises til § 350 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 63, og de tilhørende bemærkninger for nærmere information om kapitaltillægget.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 7*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen. Bestemmelsen forventes blandt andet at blive anvendt, hvis et selskab ikke påvirker eller har betydning for tilsynet med koncernen. Forud for en sådan afgørelse skal de berørte tilsynsmyndigheder konsulteres.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 8*, at solvenskapitalkravet for koncernen efter stk. 1 skal opgøres én gang årligt og indberettes til Finanstilsynet. Kravet sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt og risikobaseret tilsyn baseret på de indberettede oplysninger. Opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen skal løbende overvåges og senest 20 arbejdsdage herefter indsendes til Finanstilsynet, hvis selskabet finder, at der er sket ændringer af betydning for opgørelsen. For at vurdere om der er sket ændringer af betydning, skal den øverste modervirksomhed løbende vurdere forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af solvenskapitalkravet. Den øverste modervirksomhed skal eksempelvis vurdere om negative udviklinger i markedet eller ændringer i datterselskaberne har betydning for opgørelsen.

Opgørelsen skal foretages ved udgangen af hvert år med den 31. december som opgørelsesdag, og resultatet skal indberettes senest 20 arbejdsdage efter denne dato.

Det foreslåede *stk. 9* bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for den øverste modervirksomhed, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen efter stk. 3 og 4, og om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen. Bemyndigelsen forventes, at blive udnyttet ved udstedelsen af en række bekendtgørelser.

Reglerne om kapitalgrundlag på koncernniveau forventes fastsat i samme bekendtgørelse, som Finanstilsynet bliver bemyndiget til at udstede i medfør af § 126 b, stk. 5, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Det forventes blandt andet at fremgå af bekendtgørelsen, hvordan kapitalgrundlaget opgøres på koncernniveau, således at der tages højde for, at en eventuel indbyrdes finansiering mellem selskaber i koncernen ikke kan indgå i kapitalgrundlaget, da der herved vil ske en dobbeltanvendelse. En dobbeltanvendelse af kapitalgrundlaget vil føre til en underkapitalisering i visse dele af koncernen, hvilket kan udsætte forsikringstagerne for en øget risiko.

Reglerne om opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner efter stk. 3 og 4 forventes fastsat i en bekendtgørelse herom.

Det forventes, at bekendtgørelsen vil indeholde en uddybning af metoden for opgørelse af solvenskapitalkravet for koncerner på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering. I solvens II-direktivet benævnes denne opgørelsesmetode som metode 1 (standardmetode). Derudover forventes det, at der i bekendtgørelsen vil blive fastsat overordnede principper for opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner ved anvendelse af en anden metode efter stk. 4. Denne opgørelsesmetode benævnes i solvens II-

direktivet som metode 2 (alternativ metode). Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer de tekniske principper ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner ved anvendelse af henholdsvis metode 1 og metode 2. De delegerede retsakter forventes udstedt som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Derudover forventes bekendtgørelsen at indeholde bestemmelser om, hvorledes ikke-helejede selskaber i en koncern skal medregnes i solvenskapitalkravet for koncernen ved anvendelse af metode 1 og 2, som beskrevet i stk. 3 og 4.

Det forventes, at bestemmelserne om godkendelse af interne modeller for koncerner vil blive fastsat i den bekendtgørelse, som Finanstilsynet bliver bemyndiget til at udstede i medfør af § 126 c om godkendelse af interne modeller.

Til § 175 c

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at § 175 b eller dele heraf finder anvendelse på den danske del af koncernen.

Bestemmelsen gennemfører artiklerne 216 og 217 i solvens II-direktivet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat og omnibus II-direktivet.

Bestemmelsen finder anvendelse, når den øverste modervirksomhed i koncernen ikke har sit hovedsæde i Danmark, men i et andet land. Derved sikres det, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med en dansk del af en koncern, såfremt Finanstilsynet træffer afgørelse om, at § 175 b skal finde anvendelse for den danske del af koncernen. Finanstilsynets afgørelse om at § 175 b eller dele heraf skal finde anvendelse for den del af koncernen, der er beliggende i Danmark, træffes i overensstemmelse med regler fastsat af Kommissionen i medfør af artikel 216, stk. 7, i solvens II-direktivet, der bliver udstedt som en forordning, der præciserer under hvilke omstændigheder afgørelsen kan træffes.

Pligten til at påse overholdelsen af bestemmelsen påhviler den øverste forsikringsvirksomhed, forsikringsholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed i den danske del af koncernen.

Til nr. 49 (§ 179, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I § 179, stk. 1, nr. 1, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i finansielle virksomheder, at udskille de finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, såfremt koncernen er struktureret på en sådan måde, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskravet i en række nærmere angivne bestemmelser, foreslås det at slette henvis-

ningen til § 170 a, der blandt andet omhandler solvenskrav til koncerner, hvor modervirksomheden er et forsikrings-selskab eller et forsikringsholdings-selskab. Dette er en konsekvens af, at § 170 a ophæves med dette lovforslags § 1, nr. 46. I stedet foreslås, at der indsættes en henvisning til solvenskapitalkravet for koncerner i § 175, stk. 1, 3 og 4.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at Finanstilsynet har mulighed for, at påbyde en modervirksomhed at udskille de finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, såfremt koncernen er struktureret på en sådan måde, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskapitalkravet for koncernen.

Til nr. 50 (§ 180, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I § 180, stk. 1, nr. 1, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at afhænde kapitalandele i en finansiel virksomhed, såfremt modervirksomheden eller koncernen ikke opfylder solvenskravet i en række nærmere angivne bestemmelser, foreslås det at slette henvisningen til § 170 a, der blandt andet omhandler solvenskrav til koncerner, hvor modervirksomheden er et forsikrings-selskab eller et forsikringsholdings-selskab. Dette er en konsekvens af, at § 170 a ophæves med dette lovforslags § 1, nr. 46. I stedet foreslås det, at der indsættes en henvisning til solvenskapitalkravet for koncerner i § 175 b, stk. 1, 3 og 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 48.

Bestemmelsen sikrer således, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde at en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at afhænde kapitalandele i en finansiel virksomhed, hvor solvenskapitalkravet for koncernen ikke er opfyldt.

Til nr. 51 (§ 224, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede nyaffattelse af § 224, stk. 6, indebærer en konsekvensrettelse som følge af, at der efter lovforslagets ikrafttræden skelnes mellem gruppe 1- og gruppe 2-forsikrings-selskaber.

Forslaget indebærer, at Finanstilsynet skal inddrage et gruppe 2-forsikrings-selskabs tilladelse, såfremt selskabet ikke har gennemført de foranstaltninger til opfyldelse af minimumsbasiskapitalen, som er angivet i selskabets plan for genoprettelse inden for de frister, som Finanstilsynet har fastsat i medfør af § 248.

Minimumsbasiskapitalen er udtryk for, hvad basiskapitalen som minimum skal udgøre, for at forsikringstagernes interesser ikke udsættes for unødigt risiko. Kravet til minimumsbasiskapitalens størrelse betragtes som et hårdt kapitalkrav, og manglende opfyldelse heraf indebærer, at Finanstilsynet skal inddrage selskabets tilladelse.

Den foreslåede nyaffattelse af § 224, stk. 7, gennemfører dele af artikel 144 i solvens II-direktivet.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan inddrage et gruppe 1-forsikrings-selskabs tilladelse, hvis selskabet ik-

ke har gennemført de foranstaltninger til opfyldelse af solvenskapitalkravet, som er angivet i planen for genoprettelse inden for de frister, som fremgår af § 248 a, stk. 2 eller 3.

Derudover indebærer bestemmelsen, at Finanstilsynet skal inddrage et gruppe 1-forsikringsselskabs tilladelse, såfremt selskabet ikke har gennemført de foranstaltninger til opfyldelse af minimumskapitalkravet, som er angivet i finansieringsplanen inden for de frister, som fremgår af § 248 b, stk. 2.

Til forskel fra solvenskapitalkravet betragtes minimumskapitalkravet som et såkaldt hårdt kapitalkrav, og manglende opfyldelse heraf indebærer, at Finanstilsynet skal inddrage selskabets tilladelse, jf. denne bestemmelses stk. 6, mens Finanstilsynet ved selskabets manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet ikke er pålagt at inddrage tilladelsen, men får mulighed herfor.

Der henvises til §§ 248-248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om planer for genoprettelse for gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber og finansieringsplaner for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Til nr. 52 (§ 248 i lov om finansiel virksomhed)

Til § 248

Nyaffattelsen af § 248 indebærer, at bestemmelsen alene finder anvendelse for gruppe 2-forsikringsselskaber. Gruppe 2-forsikringsselskaberne er omfattet af forenklede solvensregler og skal derfor fremadrettet kun opfylde reglerne om minimumsbasiskapital og opgørelse af individuelt solvensbehov, jf. § 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32.

Efter *stk. 1* skal et gruppe 2-forsikringsselskab inden for en af Finanstilsynet fastsat frist udarbejde en plan for genoprettelse, såfremt selskabet ikke opfylder kravet til minimumsbasiskapitalen i § 126, stk. 2 og 3. Planen for genoprettelse forelægges Finanstilsynet, så tilsynet kan vurdere, om planen indeholder de nødvendige foranstaltninger til genopretning af selskabets økonomiske stilling.

Bestemmelsen omhandler den situation, hvor selskabet er i en så økonomisk truet situation, at basiskapitalen er påvirket. Den plan for genoprettelse, som selskabet skal udarbejde, er i princippet en driftsplan, der skal føre til, at basiskapitalen bliver genoprettet inden for en rimelig tid. Bestemmelsen fastlægger ikke en frist for, hvornår basiskapitalen skal være genoprettet, idet fristen herfor vil afhænge af, hvor alvorlig selskabets situation er. Et selskab, som er i meget alvorlige problemer, vil derfor af hensyn til forsikringstagerne skulle genoprette sin økonomiske stilling relativt hurtigt.

Ved vurdering af planen vil Finanstilsynet først og fremmest lægge vægt på, om planen indebærer, at basiskapitalen genoprettes tilstrækkeligt hurtigt, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabets økonomiske stilling også i fremtiden vil være i stand til at sikre nuværende og kommende forsikringstager tilstrækkeligt.

Såfremt et gruppe 2-forsikringsselskab ikke opfylder det individuelle solvensbehov, vil Finanstilsynet kunne anvende sine beføjelser i medfør af §§ 249 og 250 og påbyde selskabet at foretage de nødvendige foranstaltninger for at rette op på situationen. Såfremt selskabet ikke er i stand til at opfylde kravet til minimumsbasiskapitalen, kan Finanstilsynet træffe beslutning om, at selskabet skal træde i likvidation. Finanstilsynet har ligeledes mulighed for indgriben efter § 350 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede *stk. 2* bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte, hvilke oplysninger planen for genoprettelse skal indeholde, samt hvor lang en periode oplysningerne skal gives for. Finanstilsynet forventer, at den gældende bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber revideres, hvorefter de nærmere regler, om hvilke oplysninger planen for genoprettelse skal indeholde, samt hvor lang en periode oplysningerne skal gives for, vil fremgå.

Til § 248 a

Det foreslås, at der indsættes en ny § 248 a. Forslaget gennemfører sammen med reglerne, der udstedes i medfør af stk. 5, artikel 138 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab senest to måneder efter, at det har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet, skal forelægge en plan for genoprettelse til godkendelse hos Finanstilsynet.

Ved vurdering af planen vil Finanstilsynet lægge vægt på, om den indebærer, at det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet genoprettes inden for fristen i stk. 2, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabet også i fremtiden er i stand til at sikre nuværende og kommende forsikringstager tilstrækkeligt.

Kommissionen vedtager reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende det nærmere indhold af planen for genoprettelse, jf. artikel 143, stk. 2, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Reguleringsmæssige tekniske standarder bliver udstedt som forordninger.

I medfør af det foreslåede *stk. 2* skal selskabet senest 6 måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet igen opfylde kravet. Dette kan for eksempel gøres ved at afsætte det nødvendige kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller ved at reducere risikoprofilen. Finanstilsynet kan om nødvendigt forlænge denne frist med tre måneder. For at Finanstilsynet kan forlænge fristen, skal selskabet sandsynliggøre, at det er i stand til at leve op til solvenskapitalkravet, såfremt fristen forlænges. Forlængelse efter stk. 2 kan kun ske én enkelt gang.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer, hvilke faktorer og kriterier de tilsynsførende myndigheder skal tage i betragtning ved en eventuel forlængelse af fristen, jf. artikel 143, stk. 1, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. De delegerede retsakter bliver udstedt som forordninger.

Efter det foreslåede *stk. 3* kan Finanstilsynet i særlige tilfælde, efter høring af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), forlænge fristen i *stk. 2*. Ved særlige tilfælde forstås, de tilfælde, hvor EIOPA vurderer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, der berører forsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet eller branchen. Fristen kan forlænges af flere omgange, men den samlede fristforlængelse kan ikke overstige en periode på 7 år. Den konkrete fastsættelse af fristen skal tage hensyn til alle relevante faktorer, herunder den gennemsnitlige varighed af de forsikringsmæssige hensættelser.

Efter anmodning fra Finanstilsynet erklærer EIOPA, om der foreligger en usædvanlig ugunstig situation. Finanstilsynet kan anmode herom, hvis forsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet eller af de berørte brancher, efter al sandsynlighed ikke kan opfylde kravene i *stk. 2*. Det fremgår af artikel 138, *stk. 4*, i solvens II-direktivet, at der er tale om en usædvanlig ugunstig situation når den finansielle situation i et forsikringsselskab i alvorlig eller skadelig grad er berørt af en eller flere af følgende hændelser:

- 1) Et fald på de finansielle markeder, der er uforudset, brat og voldsomt.
- 2) En situation med vedvarende lav rente.
- 3) En katastrofe, der har store konsekvenser.

Når det berørte forsikringsselskab er dansk vil EIOPA, i samarbejde med Finanstilsynet, regelmæssigt vurdere om ovenstående betingelser fortsat er opfyldt. EIOPA vil, ligeledes i samarbejde med Finanstilsynet, erklære, når en usædvanlig ugunstig situation er ophørt med at eksistere.

Efter det foreslåede *stk. 4* skal forsikringsselskaber, der har fået forlænget fristen efter *stk. 3*, hver tredje måned indsende en redegørelse for Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt i retning af at genskabe det nødvendige kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller at reducere risikoprofilen for derved at opfylde solvenskapitalkravet. Finanstilsynet kan tilbagekalde forlængelsen af fristen, hvis selskabets redegørelse viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt i retning af at genskabe det nødvendige kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller at reducere risikoprofilen mellem datoen for konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og datoen for forelæggelsen af redegørelsen. Da selskabet ved tilbagekaldelsen af fristforlængelsen ikke kan opfylde solvenskapitalkravet i medfør af § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, og ikke indenfor den fastsatte frist i medfør af denne bestemmelse har været i stand til at opfylde kravet, vil Finanstilsynet kunne inddrage selskabets tilladelse efter § 224, *stk. 7*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 51.

Hvorvidt der er sket betydelige fremskridt, vil afhænge af en konkret vurdering af det enkelte selskab.

Efter det foreslåede *stk. 5* kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde, og den periode planen skal vedrøre. Det forventes, at bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber vil blive revideret i forhold til de nye krav, der stilles til gruppe 1-for-

sikringsselskaber. Da solvensreglerne bliver ændret, jf. de foreslåede §§ 126 b-d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, skal planen fremover indeholde et skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

Til § 248 b

Den foreslåede § 248 b er ny og gennemfører, sammen med reglerne, der forventes udstedt i medfør af *stk. 3*, artikel 139 i solvens II-direktivet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab senest én måned efter, at det har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet, skal forelægge en finansieringsplan til godkendelse hos Finanstilsynet. Finansieringsplanen, som selskabet skal udarbejde, skal føre til, at selskabet inden for en kort frist vil være i stand til at leve op til minimumskapitalkravet.

Ved vurdering af planen, skal Finanstilsynet lægge vægt på, om planen indebærer, at basiskapitalgrundlaget, der anvendes til at dække minimumskapitalkravet, genoprettes inden for fristen i *stk. 2*, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabet også i fremtiden vil være i stand til at sikre nuværende og kommende forsikringstagere tilstrækkeligt.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal gruppe 1-forsikringsselskabet senest tre måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet igen opfylde kravet. Dette kan for eksempel gøres ved at forøge basiskapitalgrundlag til et niveau svarende til minimumskapitalkravet eller ved at reducere risikoprofilen. En manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet betyder, at der er stor risiko for, at forsikringstagernes interesser ikke kan varetages. Derfor er fristen for genopretning kortere end ved manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet. På grund af den store risiko for forsikringstagerne, er der heller ikke mulighed for, at fristen kan forlænges yderligere.

I medfør af det foreslåede *stk. 3* kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om de oplysninger, finansieringsplanen skal indeholde, og den periode planen skal vedrøre. Det forventes, at bekendtgørelse om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber (den gældende bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014) vil blive revideret i forhold til de nye krav, der stilles til gruppe 1-forsikringsselskaber. Da solvensreglerne bliver ændret, skal planen fremover indeholde et skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

Til nr. 53 (§ 251, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 251, 1. pkt. er en konsekvensrettelse som følge af ændringerne i §§ 248-248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52. Finanstilsynet har efter § 251, som led i de i §§ 248, 248 a, *stk. 2*, og 248 b, *stk. 2*, nævnte foranstaltninger, mulighed for at forbyde såvel et gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskab at råde over dets aktiver eller begrænse selskabets rådighed herover. For-

buddet vil kun blive brugt undtagelsesvist som led i foranstaltningerne nævnt i § 248 a, mens selskabets situation ved manglende opfyldelse af henholdsvis minimumsbasiskapitalen og minimumskapitalkravet oftere vil føre til et forbud. Dette skyldes, at forsikringssselskabets manglende opfyldelse af henholdsvis kravet til minimumsbasiskapitalen og minimumskapitalkravet er langt mere risikabelt for forsikringstagerne end manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet. Der vil derfor være forskel på Finanstilsynets reaktion alt efter, hvor påvirket forsikringssselskabets økonomiske situation vurderes at være.

Til nr. 54 (§ 255, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ophævelse af § 255, 2. pkt., sker som følge af, at § 162 foreslås ophævet med dette lovforslags § 1, nr. 43. Dermed er det ikke længere muligt for forsikringssselskaber helt eller delvist at anvende genkøbsværdien til dækning af de i § 162, stk. 1, nr. 7, nævnte policelån i en situation, hvor forsikringsbestanden er taget under administration.

Til nr. 55 (§ 283 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, hvorefter gruppe 1-forsikringssselskaber årligt skal offentliggøre en rapport om selskabets solvens og finansielle situation samt indsende en uddybende rapport om samme forhold til Finanstilsynet. Desuden skal den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48, efter forslaget årligt offentliggøre en rapport om koncernens solvens og finansielle situation og indsende en uddybende rapport på koncernniveau om samme forhold til Finanstilsynet. Bestemmelsen gennemfører artikel 51, 53-55, 75-77, 78-85 og 256 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Kravene til indholdet af rapporterne og fristerne for indsendelse heraf vil fremgå af de regler, der udstedes i medfør af stk. 3.

Det foreslåede *stk. 1* fastslår, at gruppe 1-forsikringssselskaber årligt skal offentliggøre en rapport om solvens og finansielle situation. Ved at stille krav om at selskaberne offentliggør en rapport om deres solvens og finansielle situation, øges gennemsigtigheden over for offentligheden. Den rapport, som selskaberne skal offentliggøre, skal indeholde en række oplysninger, der gør det muligt for offentligheden at få indblik i selskabets situation. De nærmere krav til, hvilke oplysninger selskaberne skal offentliggøre, vil fremgå af en bekendtgørelse, som udstedes med hjemmel i det foreslåede stk. 3.

Udover den rapport som skal offentliggøres, stilles der krav om, at gruppe 1-forsikringssselskaber indsender en uddybende rapport til Finanstilsynet. Formålet med denne rapport er, at give tilsynet relevante og pålidelige oplysninger om selskabets solvensmæssige situation. Rapporten skal give et retvisende billede af selskabet. De nærmere krav til, hvilke oplysninger selskaberne skal indsende til Finanstilsynet, vil fremgå af en bekendtgørelse, som udstedes med hjemmel i det foreslåede stk. 3.

Det foreslåede *stk. 2* fastslår, at den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, som affattet

ved dette lovforslags § 1, nr. 48, årligt skal offentliggøre en rapport om solvens og finansielle situation på koncernniveau. Ved at stille krav om at der offentliggøres en rapport om solvens og finansielle situation på koncernniveau, øges gennemsigtigheden over for offentligheden. Den rapport, der skal offentliggøres, skal indeholde en række oplysninger, der gør det muligt for offentligheden at få indblik i koncernens situation. De nærmere krav til, hvilke oplysninger, der skal offentliggøres, vil fremgå af en bekendtgørelse, som udstedes med hjemmel i det foreslåede stk. 3.

Udover den rapport som skal offentliggøres, stilles der krav om, at den øverste modervirksomhed i en koncern indsender en uddybende rapport til Finanstilsynet. Formålet med denne rapport er, at give tilsynet relevante og pålidelige oplysninger om koncernens solvensmæssige situation. Rapporten skal give et retvisende billede af selskabet eller koncernen. De nærmere krav til, hvilke oplysninger den øverste modervirksomhed skal indsende til Finanstilsynet, vil fremgå af en bekendtgørelse, som udstedes med hjemmel i det foreslåede stk. 3.

Det foreslåede *stk. 3* bemyndiger erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om rapporterne, herunder om værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser samt om den information rapporterne skal indeholde og om fristerne for offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet. Bemyndigelsen forventes at blive anvendt til at udstede to nye bekendtgørelser. En om rapport om solvens og finansielle situation for gruppe 1-forsikringssselskaber og koncerner og en om gruppe 1-forsikringssselskabers og koncerners værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

Bekendtgørelsen vedrørende rapport om solvens og finansielle situation for gruppe 1-forsikringssselskaber og koncerner forventes at indeholde de nærmere krav til det overordnede indhold for den rapport om solvens og finansielle situation som gruppe 1-forsikringssselskaberne skal offentliggøre, herunder hvornår selskaberne kan undlade at offentliggøre oplysninger, og hvornår selskaberne kan genbruge eller henvise til allerede offentliggjort information. Desuden forventes det, at det i bekendtgørelsen vil blive specificeret, i hvilke tilfælde selskaberne skal opdatere den offentliggjorte information i tidsrummet mellem den årlige offentliggørelse af rapporten, og at der fastsættes et princip om, at selskaberne frivilligt kan offentliggøre yderligere information.

Derudover forventes bekendtgørelsen at indeholde de nærmere krav til den rapport om selskabernes solvens og finansielle situation, der skal indsendes til Finanstilsynet. Det forventes, at rapporten vil omfatte de oplysninger, der er nødvendige for, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med selskabernes organisationsstruktur, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapital sammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning.

Bekendtgørelsen forventes at indeholde bestemmelser om fristerne for offentliggørelse og fristerne for indsendelse til Finanstilsynet.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer hvilke oplysninger, der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne, samt gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIO-PA vedrørende procedurene, formaterne og modellerne, jf. artikel 56 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. De af Kommissionen vedtagne delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder præciserer reglerne i solvens II-direktivet. Reguleringen bliver udstedt som forordninger. Forordningerne er udfyldende regulering til solvens II-direktivet og vil sammen med reglerne i bekendtgørelsen om rapporter om solvens og finansiell situation for gruppe 1-forsikringsselskaber indeholde kravene til disse rapporter.

Der henvises til punkt 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af indberetnings- og oplysningsforpligtelserne.

Bekendtgørelsen om gruppe 1-forsikringsselskabers og koncerners værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser forventes at indeholde de værdiansættelsesprincipper, som gruppe 1-forsikringsselskaberne efter solvens II-direktivet skal anvende ved opgørelsen af deres aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Værdiansættelsesprincipperne bygger på, at aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, værdiansættes til markedsværdi. Specielt for forsikringsmæssige hensættelser gælder det, at værdien af hensættelserne skal afspejle det beløb, forsikringsselskabet reelt skulle betale, hvis de på opgørelsestidspunktet skulle overdrage deres kontraktretlige rettigheder og forpligtelser til et andet forsikringsselskab. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser afspejler således det beløb, som et andet forsikringsselskab kan forventes at få behov for, hvis de skal overtage og honorere de underliggende forsikringsforpligtelser. Værdiansættelsen vil danne udgangspunktet for selskabernes opgørelse af deres solvenskapitalkrav.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser samt reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIO-PA, jf. artikel 86, stk. 1 og 2 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. De af Kommissionen vedtagne delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder præciserer reglerne i solvens II-direktivet. Reguleringen bliver udstedt som forordninger.

Forordningerne er udfyldende regulering til solvens II-direktivet og vil sammen med reglerne i bekendtgørelsen om gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser regulere hvordan et gruppe 1-forsikringsselskab skal opgøre dets aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

Der henvises til punkt 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

Til nr. 56 (§ 291 i lov om finansiell virksomhed)

Med den foreslåede ændring af § 291 foretages en konsekvensrettelse som følge af gennemførelsen af de nye kapitalregler i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, således at der kun kan udbetales udbytte, hvis et gruppe 1-forsikringsselskab opfylder både solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet. Ændringen skyldes, at gruppe 1-forsikringsselskaberne fremover ikke skal opgøre deres basiskapital, men derimod deres kapitalgrundlag. Endvidere skal gruppe 1-forsikringsselskaberne efter §§ 126 c og 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, opgøre et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav, hvorimod begrebet kapitalkrav ikke anvendes i solvens II-direktivet. Endvidere foreslås det, at der kun kan udbetales udbytte, hvis et gruppe 2-forsikringsselskab opfylder basiskapitalkravet i § 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32, der indeholder solvensreglerne for gruppe 2-forsikringsselskaber. Med den foreslåede korrektion af bestemmelsen bliver der taget højde for ændringerne af solvensreglerne for såvel gruppe 1-forsikringsselskaber og gruppe 2-forsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 1, nr. 32 og 33.

Til nr. 57 (§ 334, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om finansiell virksomhed)

Det foreslås, at § 334, stk. 1, nr. 2 og 3, ophæves, idet tilfaldelse til ISPV, der tidligere var omfattet af bestemmelsens nr. 3, bliver omfattet af et nyt afsnit X g, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 60.

Det foreslåede nye nr. 2 indebærer alene en sproglig tilpasning af det gældende nr. 2. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 58 (§ 337, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Med den foreslåede ændring af § 337, stk. 2, foretages en konsekvensrettelse som følge af, at der med lovforslagets § 1, nr. 7, foreslås indsat nye numre i § 5, stk. 1, hvorved de efterfølgende numre rykkes. Dette medfører, at definitionerne i § 5, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, af outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing ændres fra at have nr. 24 og 26-28 til at have nr. 27 og 29-31.

Til nr. 59 (§ 343 c, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiell virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 343 c, stk. 1, nr. 6, foretages en konsekvensrettelse som følge af, at der med lovforslagets § 1, nr. 19, foreslås indsat et nyt nr. 2 i § 14, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Henvisningen til § 14, stk. 1, nr. 4 og 5, i § 343 c, stk. 1, i den gældende lov om finansiell virksomhed skal opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningen, så der henvises til § 14, stk. 1, nr. 5 og 6.

Til nr. 60 (afsnit X g i lov om finansiell virksomhed)

Kravet om tilladelse til at drive virksomhed som ISPV fremgår i dag af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF, som ophæves ved ikrafttrædelsen af solvens II-direktivet. Kravet videreføres med artikel 211 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og det foreslås derfor, at der indsættes et nyt afsnit i lov om finansiel virksomhed, der regulerer insurance special purpose vehicles (ISPV'er).

ISPV'erne er i dag omfattet af reglerne om sparevirksomhed (afsnit X) i lov om finansiel virksomhed. Der er dog i den EU-retlige regulering kommet et større fokus på reguleringen af ISPV'er som følge af, at forsikringsvirksomhed i stigende grad er af grænseoverskridende karakter, og med henblik på at mindske forskellene mellem medlemslandenes ordninger for ISPV'er i videst muligt omfang under hensyntagen til deres tilsynsstrukturer. Det foreslås derfor, at der indsættes en selvstændig bestemmelse herom, jf. § 343 ø.

Med det foreslåede *stk. 1*, indsættes en bestemmelse, hvorefter juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, jf. § 5, stk. 1, nr. 47, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 9, skal have tilladelse som ISPV.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af ISPV'er. Kommissionen fastsætter dermed nærmere regler for tilladelsens omfang, obligatoriske bestemmelser, der skal indgå i alle ISPV-aftaler, krav til egnethed og hæderlighed for lederne af et ISPV, krav til egnethed og hæderlighed blandt aktionærer og medlemmer, der besidder en kvalificeret andel i et ISPV, krav til sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer, tilstrækkelige interne kontrolmekanismer og risikostyring, krav til regnskabsføring, forsigtighedsoplysninger og statistiske oplysninger samt solvenskrav, jf. artikel 211, stk. 2, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Kommissionen vedtager derudover gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende procedurerne ved tilsynsmyndighedernes godkendelse af oprettelsen af ISPV'er og de formater og modeller, der skal anvendes, jf. artikel 211, stk. 2 a, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. De delegerede retsakter og de gennemførelsesmæssige tekniske standarder bliver udstedt som forordninger.

Der henvises til punkt 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

Der findes på nuværende tidspunkt ingen ISPV'er i Danmark, og der er på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse ikke indikationer for, at der bliver oprettet nogen.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om ISPV'er, herunder om muligheden for at inddrage tilladelsen til at udøve virksomhed som ISPV. Kommissionen vedtager gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der regulerer inddragelsen af tilladelsen som ISPV. Gennemførelsesmæssige tekniske standarder bliver udstedt som forordninger.

Bemyndigelsen tænkes anvendt, såfremt nationale forhold eller EU-reguleringen på området, herunder den kommende niveau 2-regulering, nødvendiggør en yderligere regulering af ISPV'erne. Hermed kan Finanstilsynet på et senere tidspunkt hurtigt og smidigt regulere de mere tekniske detaljer. Der er ikke på nuværende tidspunkt planer om at udstede nærmere regler herom.

Til nr. 61 (§ 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets generelle tilsynsforpligtelser er fastlagt i § 344 i lov om finansiel virksomhed. Efter gældende ret påser Finanstilsynet overholdelsen af lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør heraf, overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR-forordningen) og forordninger og regler udstedt i medfør heraf, samt overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV-direktivet).

Solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet indeholder en række bemyndigelser, hvorefter Kommissionen kan udstede delegerede retsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Disse retsakter og tekniske standarder bliver udstedt som forordninger.

Udover at påse overholdelsen af de bestemmelser, der er implementeret i dansk ret i medfør af solvens II-direktivet, skal Finanstilsynet som den kompetente myndighed, ligeledes påse overholdelsen af de forordninger, der udstedes i medfør heraf, og som er umiddelbart og direkte gældende i Danmark. Det foreslås derfor, at udvide opregningen i § 344, *stk. 1*, således at Finanstilsynet også skal påse overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet. Tilføjelsen sikrer, at Finanstilsynet kan sanktionere og udstede tilsynsreaktioner for virksomhedernes manglende efterlevelse af bestemmelser i forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet.

Til nr. 62 (§ 344, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den foreslåede ændring af § 344, *stk. 3, 1. pkt.*, at Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed skal lægge vægt på, at forsikringsbranchen varetager beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Herved tænkes ikke alene på, at Finanstilsynet skal vurdere eventuelle aktuelle lovovertrædelser, men også skal se på potentielle fremtidige lovovertrædelser eller problemer. Da beskyttelsen af forsikringstagerne er en essentiel del af formålet med den finansielle regulering på forsikringsområdet, bør det fremgå udtrykkeligt af bestemmelsen.

Til nr. 63 (§ 350 b i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der indføres en ny bestemmelse, der giver Finanstilsynet mulighed for i særlige tilfælde at fastsætte et

kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for gruppe 1-forsikringsselskaber. Bestemmelsen gennemfører artikel 37 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Der henvises til punkt 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af kapitaltillægget.

Solvenskapitalkravet er et krav til kapitalens størrelse, som sætter forsikringsselskaberne i stand til at dække betydelige tab og giver forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at selskabet kan leve op til sine forpligtelser. Som udgangspunkt anvendes standardformlen til at opgøre solvenskapitalkravet, jf. i øvrigt § 126 c, stk. 2, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Hensigten er, at standardformlen skal afspejle de fleste forsikringsselskabers risikoprofil, men i visse tilfælde vil dette ikke være tilfældet. I disse særlige tilfælde skal Finanstilsynet have beføjelse til at fastsætte et kapitaltillæg.

Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg i de tilfælde, der er nævnt i den foreslåede bestemmelses stk. 1, nr. 1-3. Det er imidlertid kun de overordnede rammer for fastsættelsen af et kapitaltillæg, der fremgår af solvens II-direktivet, og dermed af lovforslaget, og de mere specifikke regler, eksempelvis i forhold til vurdering af, hvornår der er tale om en væsentlig afvigelse, der medfører, at Finanstilsynet vil fastsætte et kapitaltillæg, vil blive fastlagt ved Kommissionens vedtagelse af delegerede retsakter, der præciserer under hvilke omstændigheder, der kan stilles krav om et kapitaltillæg, samt metoderne til opgørelse heraf, jf. artikel 37, stk. 6 og 7, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Kommissionen vedtager herudover gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende procedurerne i forbindelse med afgørelser om at indføre, beregne og ophæve kapitaltillæg, jf. artikel 37, stk. 8, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder bliver udstedt som forordninger.

Solvenskapitalkravet vil i de fleste tilfælde afspejle gruppe 1-forsikringsselskabets risici. Der kan dog forekomme situationer, hvor selskabet har påtaget sig risici, som ikke i passende grad afspejles i solvenskapitalkravet. I disse tilfælde vil Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg, der anvendes som en sidste mulighed, når andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

Med henblik på at sikre, at der er overensstemmelse mellem EU-landenes anvendelse af kapitaltillægget, skal tilsynet hvert år forelægge EIOPA en række oplysninger, herunder det gennemsnitlige kapitaltillæg pr. selskab og fordelingen af de kapitaltillæg, som Finanstilsynet har stillet krav om i det foregående år, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet.

Det foreslåede *nr. 1* omhandler de tilfælde, hvor forsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for den opgørelsesmetode, som selskabet anvender ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, stk. 2, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33.

Et selskab, der anvender standardformlen, jf. § 5, stk. 1, nr. 48, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 9, skal dermed vurdere de bagvedliggende forudsætninger herfor og sammenligne disse med selskabets risikoprofil, mens et selskab, der anvender en af Finanstilsynet godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, skal forholde sig til de bagvedliggende forudsætninger herfor og sammenligne disse med selskabets risikoprofil.

Finanstilsynet vil eksempelvis fastsætte et kapitaltillæg, når forudsætningerne, der ligger til grund for standardformlen, viser sig ikke at afdække selskabets faktiske risikoprofil, og anvendelsen af standardformlen dermed ikke giver et retvisende billede af solvenskapitalkravet. Finanstilsynet kan kræve et kapitaltillæg, hvis selskabet i den konkrete situation ikke har mulighed for at nedbringe de relevante risici, og Finanstilsynets krav om at anvende en intern model har vist sig at være uhensigtsmæssigt eller ineffektivt, eller hvor en fuld eller partiel intern model til afhjælpning af afvigelsen er under udvikling.

Finanstilsynet vil endvidere fastsætte et kapitaltillæg, når de forudsætninger, der ligger til grund for den fulde eller partielle interne model, afviger væsentligt fra den faktiske risikoprofil. Selskabet skal i denne situation forsøge at tilpasse modellen, så de kvantificerbare risici fanges tilstrækkeligt i modellen. Hvis det ikke lykkes at tilpasse modellen inden for en passende tidsramme, kan Finanstilsynet kræve et kapitaltillæg.

Nr. 2 omhandler de tilfælde, hvor virksomhedsstyringen afviger væsentligt fra § 71 i lov om finansiel virksomhed. Hvis afvigelsen forhindrer selskabet i at sikre en korrekt identifikation, måling, overvågning, styring og rapportering af de risici, som selskabet er eller vil kunne blive udsat for, og andre foranstaltninger ikke har kunnet udbedre manglerne i tilstrækkelig grad inden for en passende tidshorisont, vil Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg.

Nr. 3 omhandler de tilfælde, hvor forsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for anvendelsen af en matchtilpasning eller en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2 og 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Det kan her være relevant for Finanstilsynet at stille krav om et kapitaltillæg for at sikre, at solvenskapitalkravet afspejler de risici, som gruppe 1-forsikringsselskabet er udsat for.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at Finanstilsynet skal foretage vurderingen af, om der foreligger en væsentlig afvigelse efter stk. 1, i henhold til regler fastsat af Kommissionen i medfør af artikel 37, stk. 6, i solvens II-direktivet. Det medfører, at det er Kommissionen, der fastsætter kriterierne for vurderingen, som foretages af Finanstilsynet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at kapitaltillægget skal opgøres i overensstemmelse med solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, når forsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i den anvendte model til opgørelse af solvenskapitalkravet, jf. stk. 1, nr. 1, og bemærkninger hertil.

Efter det foreslåede *stk. 4* skal Finanstilsynet tage kravet om et kapitaltillæg op til revision mindst én gang årligt.

Kapitaltillægget skal opretholdes, så længe der ikke er rettet op på de forhold, der var gældende, da kravet blev indført. Det kan eksempelvis være, at selskabet har udviklet en partiel intern model for risici, der ikke i tilstrækkelig grad blev afspejlet i opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen. Når den fulde eller partielle interne model rummer væsentlige mangler, eller der forekommer væsentlige ledelsesmæssige svigt, skal tilsynsmyndighederne sikre, at det pågældende selskab gør sit yderste for at rette op på de mangler, der førte til kravet om et kapitaltillæg.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 5*, at når Finanstilsynet har fastsat et kapitaltillæg i medfør af *stk. 1*, vil solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, inklusive kapitaltillægget udgøre det nye solvenskapitalkrav.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 6*, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der ikke opfylder det nye solvenskapitalkrav efter *stk. 5*, vil blive omfattet af § 248 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, hvorefter Finanstilsynet kan kræve, at selskabet udarbejder en plan for genoprettelse. Der henvises til § 248 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, for nærmere information om planen for genoprettelse.

Til nr. 64 (§ 351, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget indsættes et nyt *stk. 4*, som giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27, hvis den pågældende ikke kan leve op til kravene i § 64, stk. 2 eller 3. Bestemmelsen indsættes på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 25, der udvider anvendelsesområdet for egnetheds- og hæderlighedsreglerne til også at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, og er en konsekvens af, at nøglepersonerne alene kan afsættes af gruppe 1-forsikringsselskabet selv. Se i øvrigt bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 25 og 27.

Med det foreslåede nye *stk. 4* sikres det, at det er den samme reaktionsmulighed og procedure, der anvendes ved afsættelse af en nøgleperson, som hvis Finanstilsynet påbyder en finansiel virksomhed at afsætte en direktør.

Til nr. 65 (§ 351, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse har Finanstilsynet alene mulighed for at påbyde en finansiel virksomhed at afsætte direktører og at påbyde bestyrelsesmedlemmer at nedlægge deres hverv i forbindelse med, at der rejses tiltale mod de pågældende i en straffesag. Den foreslåede ændring af § 351, *stk. 4, 1. pkt.*, der bliver *stk. 5, 1. pkt.*, indebærer en udvidelse af den gældende bestemmelse, idet Finanstilsynet med forslaget gives mulighed for herudover at påbyde et

gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at den pågældende ikke opfylder kravene i § 64, stk. 3, nr. 1. Ændringen skal ses i sammenhæng med, at egnetheds- og hæderlighedsreglerne foreslås udvidet til at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27.

Til nr. 66 (§ 351, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget indebærer en konsekvensrettelse af § 351, *stk. 6, 1. pkt.*, der bliver *stk. 7, 1. pkt.*, som følge af indsættelsen af nyt *stk. 4* i § 351, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 64, hvorefter Finanstilsynet fremover kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte ansatte, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27.

Til nr. 67 (§ 351, stk. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget indebærer en konsekvensrettelse af § 351, *stk. 7, 1. pkt.*, der bliver *stk. 8, 1. pkt.*, som følge af indsættelsen af nyt *stk. 4* i § 351, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 65, hvorefter Finanstilsynet fremover kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskaber at afsætte ansatte, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27.

Til nr. 68 (§ 351, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget indebærer en konsekvensrettelse af § 351, *stk. 8, 1. pkt.*, der bliver *stk. 9, 1. pkt.*, som følge af indsættelsen af nyt *stk. 4* i § 351, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 64, hvorefter Finanstilsynet fremover kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte ansatte, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27. Såfremt den pågældende nøgleperson ikke afsættes inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage selskabets tilladelse, jf. lov om finansiel virksomhed § 224, stk. 1, nr. 2, i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Forslaget indeholder derudover en konsekvensrettelse af henvisningen i 2. pkt., som følge af, at det nugældende *stk. 4* med lovforslaget bliver *stk. 5*.

Til nr. 69 (§ 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Partsbegrebet er fastlagt i § 355 i lov om finansiel virksomhed. Partsstatus indebærer blandt andet adgang til efter forvaltningsloven at få udleveret fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende part, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet.

Efter den gældende lov om finansiel virksomhed anses som part i forhold til Finanstilsynet den finansielle virksom-

hed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynets afgørelse retter sig mod. Der er efter gældende ret tale om afgørelser truffet i henhold til lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør heraf, afgørelser truffet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (CRR-forordningen) og forordninger og regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i henhold til forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber (CRD IV-direktivet).

I henhold til den foreslåede ændring af § 344, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags nr. 61, skal Finanstilsynet påse virksomhedernes overholdelse af forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og træffe afgørelse ved manglende overholdelse af disse forordninger. Det foreslås derfor, at udvide partsbegrebet i § 355, stk. 1, således at en virksomhed ligeledes anses for part i forhold til Finanstilsynet, når Finanstilsynet træffer afgørelse efter forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet. Tilføjelsen sikrer, at virksomheder behandles ens uanset om Finanstilsynet træffer afgørelse efter lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør heraf, efter CRR-forordningen og forordninger og regler udstedt i medfør heraf, efter forordninger udstedt i medfør af CRD IV-direktivet eller efter forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet.

Til nr. 70 (§ 355, stk. 2, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foretages en konsekvensrettelse af § 355, stk. 2, nr. 9, der er en følge af at der med lovforslagets § 1, nr. 19, indsættes et nyt nr. 3 i § 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Henvisningen til § 14, stk. 1, nr. 1-3, i § 355, stk. 2, nr. 9, i den gældende lov om finansiel virksomhed skal opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningen, så der henvises til § 14, stk. 1, nr. 1, 2 og 4.

Til nr. 71 (§ 355, stk. 2, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foretages en konsekvensrettelse af § 355, stk. 2, nr. 10, der er en følge af at der med lovforslagets § 1, nr. 19, indsættes et nyt nr. 3 i § 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Henvisningen til § 14, stk. 1, nr. 4 og 5, i § 355, stk. 2, nr. 10, i den gældende lov om finansiel virksomhed skal opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningen, så der henvises til § 14, stk. 1, nr. 5 og 6.

Til nr. 72 (§ 355, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

§ 355 beskriver det særlige partsbegreb, der gælder i henhold til lov om finansiel virksomhed. Det særlige partsbegreb er nødvendigt for at undgå en udhuling af Finanstilsynets særlige tavshedspligt, da parterers adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven eksempelvis ikke tilsidesættes af tavshedspligtreglerne.

Som udgangspunkt er det alene den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, der er part i sager i forhold til Finanstilsynet. Bestemmelsens stk. 2-4 og stk. 6 indebærer fravigelser fra dette udgangspunkt.

Med den foreslåede ændring af § 355, stk. 3, 1. pkt., får ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af lovens § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27, partsstatus i sin egen sag, hvis Finanstilsynets afgørelse retter sig direkte mod den pågældende nøgleperson. Ændringen er en konsekvens af at disse nøglepersoner med lovforslaget fremadrettet også omfattes af § 64, stk. 1-5, og indebærer, at nøglepersonerne i relation til adgangen til partsstatus ligestilles med bl.a. bestyrelses- og direktionsmedlemmer.

Partsstatus indebærer bl.a. adgang til efter forvaltningsloven at få fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 73 (§ 359 i lov om finansiel virksomhed)

I § 359, der omhandler registrering i Erhvervsstyrelsen, foreslås det at lade begrebet pensionskasser udgå. Henvisningen til forsikringsselskab er tilstrækkelig, idet forsikringsselskaber tillige omfatter pensionskasser, og det er dermed ikke nødvendigt at anføre disse eksplicit i bestemmelsen. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen, og der er således alene tale om en sproglig korrektion.

Til nr. 74 (§ 361, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der indsættes en henvisning til obligationer udstedt af ISPV'er, ISPV-obligationer i § 361, stk. 1, nr. 6. Forslaget er en konsekvens af, at der indsættes et nyt afsnit X g om ISPV'er, jf. dette lovforslags § 1, nr. 60, hvorefter det bliver muligt at få tilladelse som ISPV, samt at ISPV'er underlægges Finanstilsynet.

Der henvises til bemærkningerne til § 5, stk. 1, nr. 47, og § 343 ø, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 9 og 60.

Lov om finansiel virksomhed § 361 vedrører Finanstilsynets afgiftsopkrævning og oplister en række virksomheder, der skal betale et nærmere angivet grundbeløb i årlig afgift til Finanstilsynet. Henvisningen i § 361, stk. 1, nr. 6 sikrer, at Finanstilsynet kan kræve 10.000 kr. pr. serie af udstedte ISPV-obligationer, hvormed Finanstilsynets udgifter til ud-

stedelse af tilladelser til og løbende tilsyn med ISPV'er dækkes.

På nuværende tidspunkt er der ikke forventninger om, at der vil blive oprettet ISPV'er i Danmark.

Til nr. 75 (§ 365, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I § 365, stk. 1, som er en afgiftsbestemmelse, foreslås det at lade begrebet tværgående pensionskasser udgå. Henvisningen til forsikrings-selskab er tilstrækkelig, idet forsikrings-selskaber tillige omfatter tværgående pensionskasser, og det dermed ikke er nødvendigt at anføre disse eksplicit i bestemmelsen. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen, og der er således alene tale om en sproglig korrektion.

Til nr. 76 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret kan afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør heraf, samt afgørelser truffet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR-forordningen) og forordninger og regler udstedt i medfør heraf og i henhold til forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV-direktivet) indbringes for Erhvervsankenævnet.

I henhold til den foreslåede ændring af § 344, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 61, skal Finanstilsynet påse virksomhedernes overholdelse af forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og træffe afgørelse ved manglende overholdelse af disse forordninger. Det foreslås derfor, at udvide § 372, stk. 1, således at afgørelser truffet efter forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, også kan indbringes for Erhvervsankenævnet. Tilføjjelsen sikrer, at virksomheder behandles ens uanset om Finanstilsynet træffer afgørelse efter lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør heraf, efter CRR-forordningen og forordninger og regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af CRD IV-direktivet eller efter forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet.

Til nr. 77 (§ 372 a i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af den gældende § 372 a kan erhvervs- og vækstministeren fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Solvens II-direktivet indeholder bemyndigelser til Kommissionen til udstedelse af retsakter og det foreslås derfor, at

§ 372 a, skal gælde tilsvarende for de afgørelser eller retsakter (niveau 2-regulering), som Kommissionen måtte vedtage i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EU af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF og forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejds-markedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

Det er som udgangspunkt Europa-Parlamentet og/eller Rådet, der vedtager lovgivning i EU, men efter TEUF artikel 290 og 291 kan Kommissionen tildeles gennemførelsesbeføjelser, hvorefter Kommissionen kan vedtage retsakter, som skal supplere eller gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets retsakter - såkaldte gennemførelsesretsakter. Ved udstedelsen af gennemførelsesretsakter skal Kommissionen holde sig inden for de rammer, som Europa-Parlamentet og/eller Rådet har fastlagt i retsakterne, der indeholder bemyndigelsen (basisretsakterne). Proceduren for vedtagelse af gennemførelsesretsakter i forbindelse med solvens II-direktivet er beskrevet i artikel 301-301b i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Delegationen af beføjelser til at vedtage delegerede retsakter som omhandlet i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 23. maj 2014 og kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet, jf. artikel 301 a i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Ved vedtagelsen af en delegeret retsakt skal Kommissionen anvende rådgivningsproceduren, som beskrevet i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemslandene skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser. Rådgivningsproceduren giver Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i samarbejde med et rådgivende udvalg. I solvens II-sammenhænge er dette udvalg Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner som nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF. Udvalget fungerer alene som et rådgivende udvalg for Kommissionen, der ikke er forpligtet til at følge udvalgets holdning. Kommissionen skal blot tage størst muligt hensyn til konklusionerne af udvalgets drøftelser ved vedtagelsen af retsakterne.

Såfremt det er specifikt anført i basisretsakten kan Kommissionen desuden vedtage delegerede retsakter, der finder anvendelse straks, efter proceduren i artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011. Herefter kan Kommissionen vedtage delegerede retsakter, der skal finde anvendelse straks og maksimalt er gældende i seks måneder, medmindre andet er angivet i basisretsakten, uden forudgående forelæggelse for

udvalget. Senest 14 dage efter vedtagelsen skal den delegerede retsakt dog forelægges for udvalget med henblik på dets udtalelse herom.

Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, skal Europa-Parlamentet og Rådet have meddelelse herom. Retsakten vil herefter kun træde i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Udfærdigelsen af delegerede retsakter er således ikke blot underlagt udvalgskontrollen, men er også underlagt kontrol af Europa-Parlamentet og Rådet, som kan modsætte sig, at Kommissionen vedtager et udkast til en delegeret retsakt, hvis der foreligger særlige grunde hertil for eksempel, hvis udkastet indebærer en overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser Kommissionen har fået tildelt, eller hvis udkastet ikke er foreneligt med basisretsaktens formål.

Kommissionen er desuden tillagt beføjelse til at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder. Indtil den 24. maj 2016 skal Kommissionen følge proceduren for vedtagelse af delegerede retsakter, som beskrevet ovenfor, når den for første gang vedtager de reguleringsmæssige tekniske standarder i henhold til artikel 50, 58, 75, 86, 92, 97, 111, 135, 143, 244, 245, 248 og 249. Efter overgangsperiodens udløb vedtages ændringer til disse reguleringsmæssige tekniske standarder eller nye reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejds-markedsordninger), som ændret ved omnibus II-direktivet.

Efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010 udarbejder EIOPA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder og efter udkastet har været i offentlig høring forelægges det for Kommissionen til godkendelse. Når Kommissionen forelægges et udkast, skal Kommissionen straks fremsende det til Europa-Parlamentet og Rådet. Senest tre måneder efter modtagelsen af et udkast til en reguleringsmæssig teknisk standard træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt den godkender udkastet helt, delvist eller med ændringer. Hvis Kommissionen har til hensigt ikke at godkende et udkast til en reguleringsmæssig teknisk standard eller kun at godkende det delvist eller med ændringer, sender Kommissionen udkastet tilbage til EIOPA med en forklaring herpå. EIOPA har herefter seks uger til at ændre udkastet på grundlag af Kommissionens forklaring og igen forelægge det for Kommissionen i form af en formel udtalelse. Såfremt EIOPA ikke forelægger et ændret udkast, kan Kommissionen vedtage udkastet med de ændringer, den anser for relevante, eller afvise udkastet helt.

Såfremt EIOPA ikke forelægger et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder inden for den tidsfrist, der er fastsat i bemyndigelsesbestemmelserne, kan Kommissionen anmode om et sådant udkast inden for en ny tidsfrist. Så-

fremt EIOPA ikke forelægger et udkast inden for denne nye tidsfrist, kan Kommissionen vedtage en reguleringsmæssig teknisk standard i form af en delegeret retsakt uden et udkast fra EIOPA. Kommissionen skal således udarbejde et udkast til reguleringsmæssig teknisk standard, sende udkastet i høring og fremsende det til Europa-Parlamentet og Rådet samt til EIOPA. EIOPA har seks uger til at ændre udkastet og fremlægge det for Kommissionen. Kommissionen kan herefter ændre udkastet på grundlag af EIOPA's foreslåede ændringer eller vedtage udkastet med de ændringer, den anser for relevante. Forelægger EIOPA ikke nogle ændringer, kan Kommissionen vedtage den reguleringsmæssige tekniske standard.

Europa-Parlamentet eller Rådet kan gøre indsigelse mod en reguleringsmæssig teknisk standard inden for tre måneder fra datoen for Kommissionens underretning om den vedtagne reguleringsmæssige tekniske standard. Hvis Kommissionen vedtager en reguleringsmæssig teknisk standard, som er identisk med det af myndigheden forelagte udkast til reguleringsmæssig teknisk standard, er fristen for indsigelse fra Europa-Parlamentets og Rådets side på en måned fra datoen for Kommissionens underretning. Gør enten Europa-Parlamentet eller Rådet indsigelse mod en reguleringsmæssig teknisk standard inden udløbet af fristen, træder den ikke i kraft.

EIOPA kan inden den 24. maj 2016 forelægge Kommissionen udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på tilpasning til den tekniske udvikling på de finansielle markeder af de delegerede retsakter, der er omhandlet i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b. Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal være begrænset til de tekniske aspekter.

Kommissionen er til sidst tillagt beføjelse til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder i henhold til artikel 31, 35, 37, 44, 56, 58, 86, 92, 109a, 111, 114, 211, 231, 237, 244, 245, 249, 256 og 308b. Ved vedtagelsen af gennemførelsesmæssige tekniske standarder skal Kommissionen følge proceduren som beskrevet i artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010. Proceduren er den samme som for vedtagelsen af reguleringsmæssige tekniske standarder, der er beskrevet lige ovenfor.

Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, hvad indholdet af Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger bliver, herunder om det er nødvendigt at foretage implementering af eller vedtage supplerende regulering om disse foranstaltninger. Det foreslås derfor, at der indføres en hjemmel i § 372 a, hvorefter erhvervs- og vækstministeren kan gennemføre Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger eller fastsætte danske regler, der supplerer disse foranstaltninger, hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelsen af et lovforslag. Da det samlede indhold af Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger på tidspunktet for lovforslagets udarbejdelse ikke er kendt, er det ikke muligt at redegøre nærmere for, hvordan denne bemyndigelse vil blive udnyttet.

Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger bliver udstedt som forordninger. Der henvises i øvrigt til punkt 7 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget vedrørende forholdet til EU-retten.

Nedenfor gengives ordlyden af de bestemmelser i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, der bemyndiger Kommissionen til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger. Af bestemmelserne fremgår desuden tidsfristen for udarbejdelsen af gennemførelsesforanstaltningerne, samt hvornår EIOPA skal udarbejde udkast til forskriftsmæssige eller gennemførelsesmæssige tekniske standarder.

Artikel 17, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter vedrørende listen over de former, der er beskrevet i bilag III, undtagen nr. 28 og 29 i del A, B og C.«

Artikel 31, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter vedrørende denne artikels stk. 2, hvori specificeres de centrale aspekter, for hvilke der skal offentliggøres aggregerede statistiske data, og oplysningernes indhold og offentliggørelsesdato, jf. dog artikel 35, artikel 51, artikel 254, stk. 2, og artikel 256.«

Artikel 31, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede anvendelsesbetingelser for så vidt angår denne artikels stk. 2 og uden at det berører artikel 35, artikel 51, artikel 254, stk. 2, og artikel 256, udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som præciserer modellerne og strukturen for oplysninger som fastsat i denne artikel.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 35, stk. 9, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a til præcisering af de i nærværende artikels stk. 1-4 nævnte oplysninger og fristerne for indberetning af disse oplysninger med det formål at sikre en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.«

Artikel 35, stk. 10, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende regelmæssig tilsynsindberetning med hensyn til modellerne for indgivelse af oplysninger til tilsynsmyndighederne, jf. stk. 1 og 2.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 37, stk. 6, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der nærmere præciserer, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et kapitaltillæg.«

Artikel 37, stk. 7, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der nærmere præciserer metoderne til beregning af kapitaltillæg.«

Artikel 37, stk. 8, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelse i forbindelse med denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for afgørelser om at indføre, opføre og ophæve kapitaltillæg.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 44, stk. 4a, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at undgå overdreven afhængighed af eksterne kreditvurderingsbureauer skal forsikrings- og genforsikringselskaberne, når de anvender eksterne kreditvurderinger ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og solvenskapitalkravet, som led i deres risikostyring vurdere hensigtsmæssigheden af disse eksterne kreditvurderinger, idet de så vidt muligt benytter yderligere vurderinger for ikke automatisk at blive afhængige af eksterne vurderinger.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelse i forbindelse med dette stykke udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for vurderingen af eksterne kreditvurderinger.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i andet afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 50, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for nærmere at præcisere følgende:

- a) elementerne i de systemer, der er omhandlet i artikel 41, 44, 46 og 47, særlig de områder, der skal være dækket af forsikrings- og genforsikrings-selskabers asset-liability management og investeringspolitik som omhandlet i artikel 44, stk. 2
- b) de funktioner, der er omhandlet i artikel 44, 46, 47 og 48.«

Artikel 50, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) kravene i artikel 42 og de funktioner, der er berørt heraf
- b) betingelserne for outsourcing, især til tjenesteydere etableret i tredjelande.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 50, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til den i artikel 45, stk. 1, litra a), omhandlede vurdering, udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for yderligere at præcisere elementerne i denne vurdering.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 56 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne i henhold til del 3.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne del udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, formaterne og modellerne.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 2 omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 58, stk. 8, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del kan EIOPA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at opstille en udtømmende liste over de oplysninger, som er omhandlet i artikel 59, stk. 4, som påtænkte erhververe skal vedlægge deres underretning, jf. dog artikel 58, stk. 2.

For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del og tage hensyn til den fremtidige udvikling udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere tilpasningen af de i artikel 59, stk. 1, fastsatte kriterier.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første og andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 58, stk. 9, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af dette direktiv, kan EIOPA udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, skemaerne og modellerne for samrådet mellem de relevante tilsynsmyndigheder, jf. artikel 60.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 75, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a, hvori den fastlægger de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med den i stk. 1 omhandlede værdiansættelse af aktiver og passiver.«

Artikel 75, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til værdiansættelsen af aktiver og passiver udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) i det omfang de i stk. 2 omhandlede delegerede retsakter kræver anvendelse af internationale regnskabsstandarder som godkendt af Kommissionen i overensstemmelse med Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002, overensstemmelsen mellem disse standarder og værdiansættelsesmetoden for aktiver og passiver som fastsat i stk. 1 og 2
- b) de metoder og antagelser, der skal anvendes, når noterede markedspriser enten ikke foreligger, eller når internationale regnskabsstandarder som vedtaget af Kommissionen i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1606/2002 enten midlertidigt eller permanent ikke stemmer overens med værdiansættelsesmetoden for aktiver og passiver som fastsat i stk. 1 og 2

- c) de metoder og antagelser, der skal anvendes til værdiansættelsen af aktiver og passiver som fastsat i stk. 1, når de delegerede retsakter omhandlet i stk. 2 giver mulighed for anvendelse af alternative værdiansættelsesmetoder.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 77e, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for beregningen af forsikringsmæssige hensættelser og basiskapitalgrundlag kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der for hver relevant valuta fastsætter de i stk. 1 omhandlede tekniske oplysninger. Disse gennemførelsesretsakter skal anvende disse oplysninger.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 301, stk. 2.

I behørigt begrundede tilfælde af særligt hastende karakter vedrørende tilgængeligheden af den relevante risikofrie rentekurve vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks, efter proceduren i artikel 301, stk. 3.«

Artikel 86, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de aktuarmæssige og statistiske metoder til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 77, stk. 2
- b) de metoder, principper og teknikker, der anvendes til fastlæggelsen af den relevante risikofrie rentekurve, som skal anvendes til beregning af det i artikel 77, stk. 2, omhandlede bedste skøn
- c) de tilfælde, hvor de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes som en helhed eller som summen af et bedste skøn og et risikotillæg, og de metoder, der skal anvendes i tilfælde, hvor forsikringsmæssige hensættelser beregnes som en helhed, jf. artikel 77, stk. 4
- d) de metoder og antagelser, der skal benyttes ved beregning af risikotillægget, herunder fastsættelse af det anerkendte kapitalgrundlag, der er nødvendig for at kunne dække forsikrings- og genforsikringsforpligtelser, og kalibrering af kapitalomkostningssatsen, jf. artikel 77, stk. 5
- e) de brancher, som forsikrings- og genforsikringsforpligtelser skal fordeles på med henblik på beregning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. artikel 80
- f) de standarder, der skal overholdes for at sikre, at de data, der benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige, og de specifikke tilfælde, hvor anvendelse af approksimative størrelser, herunder en individuel tilgang, til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 82 vil være hensigtsmæssig

- g) specifikationer af kravene i artikel 77b, stk. 1, herunder de metoder, antagelser og standardparametre, der skal anvendes til beregning af det mortality riskstress, der er omhandlet i artikel 77b, stk. 1, litra e)
- h) specifikationer af kravene i artikel 77c, herunder de antagelser og metoder, der skal anvendes til beregning af matchtilpasningen og det grundlæggende spread
- i) metoder og antagelser til beregning af den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering, herunder en formel til beregning af det spread, der er omhandlet i nævnte artikels stk. 2.«

Artikel 86, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til metoder til beregning af forsikringsmæssige hensættelser udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) de metoder, der skal anvendes ved beregning af den i artikel 81 omhandlede justering, der tjener til at indregne det forventede tab som følge af modpartens misligholdelse
- b) om nødvendigt, de forenklede metoder og teknikker, der kan benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser for at sikre, at de i litra a) og d) omhandlede aktuarmæssige og statistiske metoder står i et rimeligt forhold til arten, kompleksiteten og omfanget af de risici, som forsikrings- og genforsikringselskaber påtager sig, herunder captive-, forsikrings- og genforsikringselskaber.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 86, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 77b udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurene for godkendelse af anvendelsen af en matchtilpasning, jf. artikel 77b, stk. 1.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 92, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til beregningen af kapitalgrundlaget udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af supplerende kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 90.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 92, stk. 1a, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a, der præciserer behandlingen af kapitalinteresser som omhandlet i artikel 212, stk. 2, tredje afsnit, i finansierings- og kreditinstitutter med henblik på beregningen af kapitalgrundlaget.«

Artikel 92, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 90 udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurene ved tilsynsmyndighedernes godkendelse af brugen af supplerende kapitalgrundlag.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 97, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der fastlægger en liste over de kapitalgrundlagselementer, herunder de i artikel 96 omhandlede elementer, der anses at opfylde kriterierne i artikel 94, og som samtidig for hvert enkelt kapitalgrundlagselement indeholder en præcis beskrivelse af de karakteristika, der har begrundet den pågældende klassificering.«

Artikel 97, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til klassificering af kapitalgrundlag udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de metoder, som tilsynsmyndighederne skal benytte, når de godkender vurderingen og klassificeringen af kapitalgrundlagselementer, der ikke optræder på den i stk. 1 omhandlede liste.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Kommissionen tager regelmæssigt den i stk. 1 omhandlede liste op til revision og ajourfører den i givet fald i lyset af markedsudviklingen.«

Artikel 99 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de i artikel 98, stk. 1 og 2, omhandlede beløbsmæssige grænser
- b) de justeringer, der skal foretages for at vise, at de kapitalgrundlagselementer, der kun kan anvendes til dækning af tab opstået inden for et særligt segment af forpligtelser eller i forbindelse med særlige risici, ikke kan overføres (afgrænsede fonde).«

Artikel 109a, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Med henblik på beregning af solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformularen udarbejder ESA'erne via Det Fælles Udvalg udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende fordelingen af eksterne kreditvurderingsbureauers (ECAI'ers) kreditvurderinger på en objektiv skala med kreditkvalitetstrin, der anvender de trin, der er præciseret i overensstemmelse med artikel 111, stk. 1, litra n).

Det Fælles Udvalg af ESA'er forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 109a, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel og for at lette beregningen af det i artikel 105, stk. 5, omhandlede markedsrisikomodel, lette beregningen af det i artikel 105, stk. 6, omhandlede modpartsrisikomodel, evaluere de i artikel 105, stk. 5, omhandlede risikoreduktionsmetoder og beregne forsikringsmæssige hensættelser udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende :

- a) lister over regionale regeringer og lokale myndigheder, mod hvilke eksponeringer behandles på samme måde som eksponeringer mod centralregeringen i det kompetenceområde, de er baseret i, forudsat at der ikke er nogen forskel i risiko mellem disse eksponeringer på grund af de førstnævnte instansers beføjelser til at inddrive midler og eksistensen af særlige institutionelle ordninger, der som virkning har at reducere risikoen for misligholdelse
- b) det i artikel 106, stk. 2, omhandlede aktieindeks i overensstemmelse med de detaljerede kriterier, der er fastsat i artikel 111, stk. 1, litra c) og o)
- c) de justeringer, der skal foretages for valutaer, som er knyttet til euroen, i det i artikel 105, stk. 5, omhandlede undermodul »currency risk« i overensstemmelse med de detaljerede kriterier for justeringer af valutaer, der er knyttet til euroen, for at lette beregningen af undermodulet »currency risk« som fastsat i artikel 111, stk. 1, litra p).

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 109a, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel og for at lette beregningen af det i artikel 105, stk. 4, omhandlede forsikringsrisikomodel for sygeforsikring udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, under hensyntagen til de beregninger der er fremsendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat, vedrørende standardafvigelse i relation til specifikke nationale lovgivningsmæssige foranstaltninger truffet af medlemsstater, der tillader forsikrings- og genforsikrings-selskaber at dele fyldestgørelsen af forsikringskrav vedrørende sundhedsrisici imellem sig, og som opfylder kriterierne i stk. 5 og eventuelle andre krav, der er fastsat i delegerede retsakter.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 109a, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»De gennemførelsesmæssige tekniske standarder omhandlet i stk. 4 finder kun anvendelse på de nationale retsakter i medlemsstater, der tillader forsikrings- og genforsikringsselskaber at dele fyldestgørelsen af forsikringskrav vedrørende sundhedsrisici imellem sig, og som opfylder følgende kriterier:

- a) mekanismen for deling af forsikringskrav er gennemsigtig og på forhånd fuldt ud præciseret for den årlige periode, den gælder for,
- b) mekanismen for deling af forsikringskrav, antallet af forsikringsselskaber, som tager del i systemet til udligning af sygdomsrisici (HRES), og risikoegenskaberne ved den aktivitet, som HRES dækker, sikrer, at for hvert selskab, der tager del i HRES, bliver udsvingene i årlige tab ved den aktivitet, som HRES dækker, væsentligt reduceret ved hjælp af HRES, både i forhold til præmien og til reserverisiko
- c) den sygeforsikring, som dækkes af HRES, er obligatorisk og fungerer som et delvist eller fuldstændigt alternativ til den sygesikring, der ydes af det lovpligtige socialsikringsystem
- d) i tilfælde af forsikringsselskabers manglende deltagelse i HRES garanterer en eller flere medlemsstaters regeringer fuldt ud at opfylde forsikringstagerens krav til den forsikringsaktivitet, som dækkes af HRES.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med henblik på fastsættelse af de ekstra krav, som de nationale retsakter skal opfylde, og

metoden og kravene til beregningen af standardafvigelserne, jf. nærværende artikels stk. 4.«

Artikel 111, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for at præcisere følgende:

- a) en standardformel, som er i overensstemmelse med artikel 101 og artikel 103-109
- b) de undermoduler, der er nødvendige, eller som mere præcist dækker de risici, der falder ind under de forskellige risikomoduler, som er omhandlet i artikel 104 og eventuelle efterfølgende ajourføringer
- c) de metoder, antagelser og standardparametre, der skal kalibreres til det i artikel 101, stk. 3, anførte konfidensniveau og benyttes ved beregningen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, 105 og artikel 304, den symmetriske justeringsmekanisme og det hensigtsmæssige tidsrum angivet i det i artikel 106 omhandlede antal måneder samt den hensigtsmæssige strategi for integrering af den i artikel 304 omhandlede metode i solvenskapitalkravet som opgjort i henhold til standardformlen
- d) korrelationsparametrene, herunder om nødvendigt parametrene i bilag IV og procedurerne for ajourføring af disse parametre
- e) de metoder og antagelser, der, når forsikrings- og genforsikringsselskaber benytter risikoreduktionsmetoder, skal benyttes til at vurdere ændringer i den pågældende selskabs risikoprofil og til at tilpasse beregningen af solvenskapitalkravet
- f) de kvalitative kriterier, som de i litra e) omhandlede risikoreduktionsteknikker skal opfylde for at sikre, at risikoen reelt er blevet overført til en tredjemand
- fa) den metode og de parametre, der skal benyttes ved vurderingen af kapitalkravet til dækning af modpartsrisikoen i tilfælde af eksponeringer mod for centrale modparter, de parametre, der sikrer overensstemmelse med behandlingen af sådanne eksponeringer mod kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 26), i forordning (EU) nr. 575/2013
- g) de metoder og parametre, der skal benyttes til vurdering af kapitalkravet til dækning af operationel risiko som anført i artikel 107, herunder procentsatsen omhandlet i artikel 107, stk. 3
- h) de metoder og justeringer, der skal benyttes for at afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabers reducerede mulighed for risikospredning med hensyn til afgrænsede fonde
- i) den metode, der skal benyttes ved beregning af justeringen for de forsikringsmæssige hensættelsers eller udskudte skatters tabsabsorberende evne som omhandlet i artikel 108
- j) den delmængde af standardparametre inden for risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og syge-

- forsikring, som kan erstattes af selskabsspecifikke parametre som omhandlet i artikel 104, stk. 7
- k) kriterier i relation til de standardmetoder, som skal anvendes af forsikrings- og genforsikringsselskaber til beregning af de i litra j) omhandlede selskabsspecifikke parametre, og alle de kriterier, der skal være opfyldt for at sikre, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante, inden tilsynsmyndighederne kan give deres godkendelse
- l) de forenkledte beregninger, der kan benyttes i forbindelse med bestemte undermoduler og risikomoduler, og de kriterier, som forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder captiveforsikrings- og genforsikringsselskaber, skal opfylde for at være berettiget til at benytte hver af disse forenkledte beregninger, som fastsat i artikel 109
- m) den tilgang, der skal benyttes med hensyn til tilknyttede selskaber som omhandlet i artikel 212 ved beregning af solvenskapitalkravet, navnlig beregning af det i artikel 105, stk. 5, omhandlede undermodul "equity risk", under hensyntagen til den sandsynlige reduktion i volatiliteten i disse tilknyttede selskabers værdi som følge af de pågældende investeringers strategiske karakter og den indflydelse, som det deltagende selskab udøver i disse tilknyttede selskaber
- n) hvordan eksterne kreditvurderinger fra ECAI'er anvendes ved beregning af solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformularen og indplaceringen af eksterne kreditvurderinger på en skala med kreditkvalitetstrin som omhandlet i artikel 109a, stk. 1, der skal være i overensstemmelse med anvendelsen af eksterne kreditvurderinger fra ECAI'er ved beregning af kapitalkrav for kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013 og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), deri
- o) de i artikel 109a, stk. 2, litra c), omhandlede detaljerede kriterier for aktieindekset
- p) de detaljerede kriterier for justeringer af valutaer, der er knyttet til euroen, for at lette beregningen af det i artikel 109a, stk. 2, litra d), omhandlede undermodul "currency risk"
- q) betingelserne for en kategorisering af regionale regeringer og lokale myndigheder som anført i artikel 109a, stk. 2, litra a).«

Artikel 111, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af anvendelsen af de i stk. 1, litra k), omhandlede selskabsspecifikke parametre.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske stan-

darder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 111, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til solvenskapitalkravet udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere beløbsmæssige grænser og kriterier for godkendelse af aktiver, når disse risici ikke i tilstrækkelig grad er omfattet af et undermodul.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Disse reguleringsmæssige tekniske standarder finder anvendelse på de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, dog ikke aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne. Kommissionen tager dem op til revision på baggrund af standardformlens udvikling og udviklingen på de finansielle markeder.«

Artikel 114, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for at fastsætte følgende:

- de tilpasninger, der skal foretages af de i artikel 120-125 fastsatte normer i lyset af den partielle interne models begrænsede anvendelsesområde
- den måde, hvorpå en delvist intern model skal integreres fuldt ud i standardformlen for solvenskapitalkravet, jf. artikel 113, stk. 1, litra c), og kravene til anvendelse af alternative integrationsteknikker.«

Artikel 114, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for:

- godkendelse af en intern model, jf. artikel 112, og
- godkendelse af større ændringer i en intern model og ændringer i den politik, der skal følges ved ændring af en intern model, jf. artikel 115.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 127 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a vedrørende artikel 120-126 med henblik på at fremme en bedre vurdering af forsikrings- og genforsikringsselskabers risikoprofil og ledelse med hensyn til anvendelsen af interne modeller i hele Unionen.«

Artikel 130 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, hvori det præciseres, hvordan det i artikel 128 og 129 omhandlede minimumskapitalkrav be- regnes.«

Artikel 135, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ord- lyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter for at præcisere kvalitative krav på følgende områder:

- a) identifikation, måling, overvågning og forvaltning af risici i forbindelse med investeringer i relation til artikel 132, stk. 2, første afsnit
- b) identifikation, måling, overvågning og forvaltning af risici i forbindelse med investeringer i de i artikel 132, stk. 4, andet afsnit, omhandlede derivater og aktiver samt fastsættelse af, i hvilket omfang sådanne aktiver kan anses for at mindske risici eller for effektiv forvaltning af porteføljen, jf. artikel 132, stk. 4, tredje afsnit.«

Artikel 135, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ord- lyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der fastsætter:

- a) krav, som virksomheder, der ompakker lån til omsætte- lige værdipapirer og andre finansielle instrumenter (eksponeringsleverende eller organiserende institutter) skal opfylde, for at et forsikrings- eller genforsikrings- selskab kan få lov til at investere i sådanne værdipapi- rer eller instrumenter udstedt efter den 1. januar 2011, herunder krav, som sikrer, at det eksponeringsleveren- de institut, det organiserende institut eller den oprinde- lige långiver løbende bibeholder en væsentlig nettoka- pitalandel, som under ingen omstændigheder må være på mindre end 5 %
- b) kvalitative krav, som skal opfyldes af forsikrings- eller genforsikrings- selskaber, som investerer i sådanne vær- dipapirer eller instrumenter
- c) præciseringer af, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et forholdsmæssigt supplerende kapital- krav, hvis kravene i litra a)-b) i dette stykke er blevet overtrådt, uanset bestemmelserne i artikel 101, stk. 3.«

Artikel 135, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ord- lyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering med hensyn til stk. 2, litra c), udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere metoderne til beregning af de heri anførte forholdsmæssigt supplerende kapitalkrav.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 143, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ord- lyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der supplerer typerne af usædvan- lige ugunstige situationer og præciserer, hvilke faktorer og kriterier EIOPA skal tage i betragtning, når den erklærer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, og som de tilsynsførende myndigheder skal tage i betragtning i forbin- delse med en eventuel forlængelse af tilbagebetalingsperio- den i overensstemmelse med artikel 138, stk. 4.«

Artikel 143, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ord- lyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med artikel 138, stk. 2, artikel 139, stk. 2, og artikel 141 udarbej- der EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til regule- ringsmæssige tekniske standarder for at præcisere indholdet af den i artikel 138, stk. 2, omhandlede plan for genoprettel- se og den i artikel 139, stk. 2, omhandlede finansieringsplan og, for så vidt angår artikel 141, under behørig hensyntagen til at undgå procykliske virkninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 172, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ord- lyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til præcisering af kriterierne for vurdering af, hvorvidt et tredjelandets solvensregler, som an- vendes på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af sel- skaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit I.«

Artikel 172, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ord- lyd:

»Hvis de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, at tredjelandets solvens- regler, som anvendes på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tred- jeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit I i dette direktiv.

Disse delegerede retsakter tages regelmæssigt op til revision for at tage hensyn til eventuelle afgørende ændringer af den i afsnit I fastsatte tilsynsordning og af tilsynsordningen i tredjelandet.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.«

Artikel 172, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ord- lyd:

»Uanset stk. 2, og selv hvis de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstem- melse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstem- melse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastslår, at de solvensregler, som et tredjeland anvender på den genforsik-

ringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er midlertidigt ækvivalent med reglerne i afsnit I, hvis det pågældende tredjeland mindst opfylder følgende kriterier:

- a) tredjelandet har forpligtet sig over for Unionen til at vedtage og anvende solvensregler, der kan betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med stk. 2, inden udløbet af denne begrænsede periode, og til at påbegynde processen for vurdering af ækvivalens
- b) det har udarbejdet et arbejdsprogram til opfyldelse af den i litra a) omhandlede forpligtelse
- c) det har allokere tilstrækkelige ressourcer til opfyldelse af den i litra a) omhandlede forpligtelse
- d) det anvender solvensregler, der er risikobaserede og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning og gennemsigtighed
- e) det har indgået skriftlige aftaler med EIOPA og tilsynsmyndighederne om samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter
- f) det har et uafhængigt tilsynssystem, og
- g) det har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder, navnlig ved informationsudveksling mellem EIOPA og tilsynsmyndigheder.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Disse delegerede retsakter revideres regelmæssigt på grundlag af årlige statusrapporter fra det pågældende tredjeland, som fremlægges for og vurderes af Kommissionen en gang om året. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse statusrapporter.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelands, der omhandles i første afsnit.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a og yderligere præcisere betingelserne fastsat i første afsnit.«

Artikel 210, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, hvori bestemmelserne omhandlet i nærværende artikels stk. 1 præciseres med hensyn til overvågning, forvaltning og kontrol af risici, der opstår som følge af finite reinsurance-virksomhed.«

Artikel 211, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende kriterier for tilsynsmyndighedernes godkendelse:

- a) tilladelsens omfang
- b) obligatoriske bestemmelser til indsættelse i alle udstedte aftaler
- c) de i artikel 42 omhandlede krav til egnethed og hæderlighed, der stilles til lederne af en special purpose vehicle

- d) krav til egnethed og hæderlighed blandt aktionærer og medlemmer med kvalificeret deltagelse i en special purpose vehicle
- e) krav til sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer, tilstrækkelige interne kontrolmekanismer og risikostyring
- f) krav til regnskabsføring, forsigtigheds- og statistiske oplysninger
- g) solvenskrav.«

Artikel 211, stk. 2a, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 211, stk. 1 og 2, udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne ved tilsynsmyndighedernes godkendelse af oprettelsen af special purpose vehicles og vedrørende de formater og modeller, der skal anvendes med henblik på stk. 2, litra f).

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 211, stk. 2b, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 211, stk. 1 og 2, kan EIOPA udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne ved samarbejde og informationsudveksling mellem tilsynsmyndigheder, når der er oprettet en special purpose vehicle, som overtager risici fra forsikrings- eller genforsikringsselskaber, i en medlemsstat, som ikke er den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet har opnået tilladelse.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 216, stk. 7, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer, under hvilke omstændigheder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede afgørelse kan træffes.«

Artikel 217, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer, under hvilke omstændigheder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede afgørelse kan træffes.«

Artikel 227, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for

en vurdering af, hvorvidt reglerne for solvens i et tredjeland er ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI.«

Artikel 227, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Hvis de i henhold til stk. 3 fastlagte kriterier er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastslår at det pågældende tredjelands tilsynsordning er ækvivalent med det, der er fastlagt i afsnit I, kapitel VI.

Disse delegerede retsakter tages regelmæssigt op til revision for at tage hensyn til eventuelle betydelige ændringer i tilsynsordningen i afsnit I, kapitel VI, og i tredjelandet.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.«

Artikel 227, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Uanset stk. 4, og selv hvor de i henhold til stk. 3 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA for den periode, der er omhandlet i stk. 6, i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastslår, at de solvensregler, som et tredjeland anvender på selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er midlertidigt ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI, hvis:

- a) det kan påvises, at tredjelandet har eller kan vedtage og anvende solvensregler, som kan betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med stk. 4
- b) tredjelandet anvender solvensregler, der er risikobaserede og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning og gennemsigthed
- c) tredjelandets ret i princippet tillader samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter med EIOPA og de tilsynsførende myndigheder
- d) tredjelandet har et uafhængigt tilsynssystem, og
- e) tredjelandet har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der er omhandlet i første afsnit.«

Artikel 231, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»EIOPA kan udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der sikrer ensartede betingelser for anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede fælles beslutningsproces med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ansøgninger om tilladelser med henblik på at lette fælles beslutninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 234 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer de tekniske principper og metoder som omhandlet i artikel 220-229 og gennemførelsen af artikel 230-233, og som afspejler den økonomiske karakter af specifikke retlige strukturer.«

Artikel 237, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»EIOPA kan udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede fælles beslutningsproces med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ansøgninger om tilladelser med henblik på at lette fælles afgørelser.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 241 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de kriterier til vurdering af, hvorvidt betingelserne i artikel 236 er opfyldt
- b) de kriterier til vurdering af, hvad der skal betragtes som nødsituationer, jf. artikel 239, stk. 2
- c) de procedurer, som tilsynsmyndighederne anvender ved udveksling af oplysninger, udøvelsen af deres beføjelser og gennemførelsen af deres opgaver i overensstemmelse med artikel 237-240.«

Artikel 244, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i forbindelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med hensyn til definitionen af en væsentlig risikokoncentration.«

Artikel 244, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering hvad angår tilsyn med risikokoncentration udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for med henblik på stk. 3 at præcisere identificeringen af en væsentlig risikokoncentration og fastsættelsen af passende tærskelværdier.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 244, stk. 6, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel udarbejder EIOPA med henblik på stk. 2 udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende skemaerne og modellerne i forbindelse med indberetning af disse risikokoncentrationer.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 245, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i forbindelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med hensyn til definitionen af væsentlige koncerninterne transaktioner.«

Artikel 245, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering med hensyn til tilsyn med koncerninterne transaktioner kan EIOPA i forbindelse med stk. 3 udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere identificeringen af væsentlige koncerninterne transaktioner.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 245, stk. 6, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel kan EIOPA i forbindelse med stk. 2 udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, skemaerne og modellerne i forbindelse med indberetning af koncerninterne transaktioner.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 247, stk. 7, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»EIOPA underretter mindst én gang årligt Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af stk. 2, 3 og 6.

I tilfælde af væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af kriterierne i stk. 2 og 3 i denne artikel vedtager Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer disse kriterier yderligere.«

Artikel 248, stk. 6, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»EIOPA udsteder retningslinjer for tilsynskollegiernes operationelle funktion på grundlag af grundige gennemgange af deres arbejde med henblik på at vurdere graden af konvergens mellem disse. En sådan gennemgang foretages mindst hvert tredje år. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende fremsender oplysningerne om tilsynskollegiernes funktion og om eventuelle vanskeligheder, der måtte være relevante for disse gennemgange, til EIOPA.

For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen mellem tilsynsmyndighederne kan EIOPA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere tilsynskollegiernes operationelle funktion baseret på de retningslinjer, der henvises til i første afsnit.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 248, stk. 7, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere samordningsordningerne for koncerntilsynet med henblik på anvendelsen af stk. 1-6.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 248, stk. 8, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for så vidt angår definitionen af »betydelig filial«.

Artikel 249, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre en konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen og udvekslingen af informationer mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, hvori fastsættes:

- a) de oplysninger, der på systematisk vis skal indsamles af den koncerntilsynsførende og formidles til andre tilsynsmyndigheder eller videregives til den koncerntilsynsførende af de andre tilsynsmyndigheder
- b) de oplysninger, der er væsentlige eller relevante for koncerntilsynet, for at fremme en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 249, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen i forbindelse med samordningen og udvekslingen af informationer mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA et udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne og skemaerne i forbindelse med indgivelse af oplysninger til den koncerntilsynsførende samt proceduren for samarbejde og informationsudveksling mellem tilsynsmyndigheder som omhandlet i denne artikel.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 256, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne, for så vidt angår den samlede rapport om solvens og finansiel situation, i overensstemmelse med stk. 2, og rapporten om solvensen og den finansielle situation på koncernniveau i overensstemmelse med stk. 1.«

Artikel 256, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen i forbindelse med rapporten om solvens, koncernsolvens og finansiel situation udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne og modellerne samt midlerne i forbindelse med offentliggørelsen af den i denne artikel omhandlede rapport om solvens, gruppensolvens og finansiel situation.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 258, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter for samordningen af de i nærværende artikels stk. 1 og 2 omhandlede tvangsfuldbyrdesforanstaltninger.«

Artikel 260, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for vurderingen af, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i et tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.«

Artikel 260, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Hvis de kriterier, der er vedtaget i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i dette tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.

Sådan en delegeret retsakt skal regelmæssigt tages op til revision for at tage hensyn til eventuelle ændringer i reglerne om koncerntilsyn i dette afsnit og i tredjelande og alle andre regelændringer, der kan få indflydelse på afgørelsen om ækvivalens.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.«

Artikel 260, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Uanset stk., 3 og selv hvis de i stk. 2 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 for en begrænset periode vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, at den tilsynsordning, som et tredjeland anvender på selskaber, hvis moderselskab har hovedsæde uden for Unionen pr. 1. januar 2014, er midlertidigt ækvivalent med reglerne i afsnit I, hvis det pågældende tredjeland mindst opfylder følgende kriterier:

- a) tredjelandet har forpligtet sig over for Unionen til at vedtage og anvende en tilsynsordning, som kan betragtes som ækvivalent i overensstemmelse med stk. 3, inden udløbet af denne begrænsede periode, og til at påbegynde processen for vurdering af ækvivalens
- b) det har udarbejdet et arbejdsprogram til opfyldelse af den i litra a) anførte forpligtelse
- c) det har allokeret tilstrækkelige ressourcer til opfyldelse af den i litra a) anførte forpligtelse
- d) det anvender en tilsynsordning, der er risikobaseret og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning, gennemsigtighed og koncerntilsyn
- e) det har indgået skriftlige aftaler med EIOPA og de tilsynsførende myndigheder om samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter som fastlagt i artikel 13, stk. 10
- f) det har et uafhængigt tilsynssystem
- g) det har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder, navnlig ved informationsudveksling mellem EIOPA og tilsynsmyndigheder som omhandlet i artikel 13, stk. 10.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Disse delegerede retsakter tages op til regelmæssig revision på grundlag af årlige statusrapporter fra det pågældende tredjeland, som fremlægges for og vurderes af Kommissionen en gang om året. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse statusrapporter.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a og yderligere præcisere betingelserne i første afsnit. Delegerede retsakter kan også omfatte tilsynsmyndigheders beføjelse til at pålægge yderligere

tilsynsmæssige rapporteringskrav i løbet af perioden med midlertidig ækvivalens.«

Artikel 308b, stk. 13, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Uanset artikel 100, artikel 101, stk. 3, og artikel 104 skal de standardparametre, der skal benyttes for aktier, som selskabet købte før eller på den 1. januar 2016, til beregning af undermodul "equity risk" i overensstemmelse med standardformlen, uden den mulighed, der fastsættes i artikel 304, beregnes som det vægtede gennemsnit af:

- a) den standardparameter, der benyttes til beregning af undermodul "equity risk" i overensstemmelse med artikel 304, og
- b) den standardparameter, der benyttes til beregning af undermodul "equity risk"

i overensstemmelse med standardformlen uden den i artikel 304 fastsatte mulighed.

Vægtningen for den parameter, der anføres i første afsnit, litra b), skal i slutningen af hvert år som minimum øges lineært fra 0 % i løbet af det år, der begynder den 1. januar 2016, til 100 % den 1. januar 2023.

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der yderligere præciserer de kriterier, der skal opfyldes, herunder de aktier, der skal være omfattet af overgangsforanstaltningen.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne overgangsperiode udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurene for anvendelsen af dette stykke.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i fjerde afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 308b, stk. 15, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Såfremt hjemlandene den 23. maj 2014 anvendte bestemmelser, som er anført i artikel 4 i direktiv 2003/41/EF, kan disse hjemlande frem til den 31. december 2019 fortsat anvende de love, forordninger og administrative bestemmelser, som de har vedtaget for at overholde artikel 1-19, 27-30, 32-35 og 37-67 i direktiv 2002/83/EF, som var gældende på den sidste anvendelsesdato for direktiv 2002/83/EF.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter, der ændrer den overgangsperiode, der er foreskrevet i dette stykke, hvis ændringsforslag til artikel 17-17c i direktiv 2003/41/EF er vedtaget inden den dato, der er angivet i dette stykke.«

Til nr. 78 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Overtrædelse af de i § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, anførte bestemmelser kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er for-

skyldt efter den øvrige lovgivning, for eksempel efter straffeloven.

Der foreslås en række ændringer til bestemmelsen, som følge af de ved dette lovforslag foreslåede ændringer i §§ 126, 126 c-e, 126 g, 175 b, 248-248 b, 343 ø og 417 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32, 33, 48, 52, 60 og 84.

Nedenfor anføres bemærkninger vedrørende de enkelte ændringer i lovforslaget, der medfører behov for ændringer i § 373, stk. 1.

§ 126, stk. 1 og 4, i lov om finansiel virksomhed:

Nyaffattelsen af § 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32, indebærer, at § 373, stk. 1, foreslås ændret. De gældende § 126, stk. 1, 2 og 8, er strafbelagt, og da det er af afgørende betydning, at lovens solvensregler overholdes, tilpasses straffebestemmelsen i § 373, stk. 1, således at også overtrædelse af de nye solvensregler for gruppe 2-forsikringsselskaber kan straffes.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 126, stk. 1 og 4, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Pligten efter § 126, stk. 1 og 4, til at sikre en tilstrækkelig basiskapital og opgørelse af virksomhedens individuelle solvensbehov påhviler selskabets bestyrelse og direktion.

Dette medfører, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab kan ifalde bøde- eller fængselsstraf, såfremt selskabet ikke har en tilstrækkelig basiskapital efter § 126, stk. 1.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, hvor alvorlig situationen er for selskabet og af i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til, at midlerne i selskabet ikke længere er tilstrækkelige. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

Efter en konkret vurdering kan det ved strafudmålingen indgå som en formildende omstændighed, hvis selskabets ledelse, forinden kapitalkravene overskrides, underretter Finanstilsynet om risikoen herfor, og på trods af rimelige forsøg på at rejse ny kapital ikke kan gøre dette. I særlige tilfælde vil et sådant forhold kunne medføre strafbortfald.

Bestyrelsen og direktionen kan efter forslaget endvidere straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, såfremt bestyrelsen og direktionen ikke opgør virksomhedens individuelle solvensbehov i overensstemmelse med de risici selskabet har påtaget sig, jf. § 126, stk. 4. En manglende eller svingagtig opgørelse af det individuelle solvensbehov er en alvorlig overtrædelse af loven, der kan påvirke Finanstilsynets mulighed for at træffe de rette foranstaltninger over for et gruppe 2-forsikringsselskab for at sikre varetagelsen af forsikringstagerens interesser.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, der har ført til en manglende eller svigagtig opgørelse af det individuelle solvensbehov. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

Gruppe 2-forsikringsselskabet er ikke strafssubjekt, da det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge et i forvejen nødlidende selskab en bøde. En ekstra finansiel byrde vil blot forværre selskabets økonomi, hvilket ikke vil være til gavn for forsikringstagerne.

§ 126 c, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Det er af afgørende betydning, at gruppe 1-forsikringsselskaberne overholder deres solvenskapitalkrav, da en manglende overholdelse heraf vil udsætte forsikringstagerne for en risiko for tab.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 126 c, stk. 1-3, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Bestyrelsen og direktionen har det overordnede ansvar for selskabets drift og træffer beslutninger, der kan have betydning for selskabets kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav. Har bestyrelsen og direktionen truffet beslutninger, der medfører, at selskabets kapitalgrundlag ikke er tilstrækkeligt til dækning af det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, stk. 1, kan medlemmerne af bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab ifalde bøde- eller fængselsstraf. Pligten efter § 126 c, stk. 1, påhviler selskabets bestyrelse og direktion.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til, at midlerne i selskabet ikke længere er tilstrækkelige. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

Efter en konkret vurdering kan det ved strafudmålingen indgå som en formildende omstændighed, hvis selskabets ledelse, forinden solvenskapitalkravet overskrides, underretter Finanstilsynet om risikoen herfor, og på trods af rimelige forsøg på at rejse ny kapital ikke kan gøre dette. I særlige tilfælde vil et sådant forhold kunne medføre strafbortfald.

Gruppe 1-forsikringsselskabet er ikke strafssubjekt i dette tilfælde, da det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge et i forvejen nødlidende selskab en bøde. En ekstra finansiel

byrde vil blot forværre selskabets økonomi, hvilket ikke vil være til gavn for forsikringstagerne.

Bestyrelsen og direktionen vil efter forslaget desuden kunne straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, hvis selskabet ikke opgør sit solvenskapitalkrav ved anvendelse af standardformlen eller en af Finanstilsynet godkendt intern model, eller hvis selskabet anvender selskabsspecifikke parametre uden Finanstilsynets godkendelse, jf. § 126 c, stk. 2 og 3. Det vil i sådanne situationer ligeledes være muligt at straffe gruppe 1-forsikringsselskabet med bøde.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til at selskabet ikke anvender standardformlen eller en af Finanstilsynet godkendt intern model til sin opgørelse af solvenskapitalkravet, eller at selskabet ved opgørelsen af solvenskapitalkravet anvender selskabsspecifikke parametre, der ikke er godkendt af Finanstilsynet. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

§ 126 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Det er af afgørende betydning, at gruppe 1-forsikringsselskaberne overholder deres minimumskapitalkrav, da en manglende overholdelse heraf vil udsætte forsikringstagerne for en stor risiko for tab.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 126 d, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Pligten efter § 126 d, stk. 1, til at sikre et tilstrækkeligt basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav påhviler selskabets bestyrelse og direktion.

Bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab har det overordnede ansvar for selskabets drift og træffer beslutninger, der kan have betydning for selskabets basiskapitalgrundlag og minimumskapitalkrav. Har bestyrelsen og direktionen truffet beslutninger, der medfører, at selskabets basiskapitalgrundlag ikke er tilstrækkeligt til dækning af det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav, jf. § 126 d, stk. 1, kan medlemmerne af bestyrelsen og direktionen ifalde bøde- eller fængselsstraf.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til, at midlerne i selskabet ikke længere er tilstrækkelige. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet

er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

Efter en konkret vurdering kan det ved strafudmålingen indgå som en formildende omstændighed, hvis selskabets ledelse, forinden minimumskapitalkravet overskrides, underretter Finanstilsynet om risikoen herfor, og på trods af rimelige forsøg på at rejse ny kapital ikke kan gøre dette. I særlige tilfælde vil et sådant forhold kunne medføre strafbortfald.

Gruppe 1-forsikringsselskabet er ikke strafssubjekt, da det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge et i forvejen nødlidende selskab en bøde. En ekstra finansiel byrde vil blot forværre selskabets økonomi, hvilket ikke vil være til gavn for forsikringstagerne.

§ 126 e, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 e, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Det er af afgørende betydning, at gruppe 1-forsikringsselskaberne anvender den risikofrie rentekurve ved opgørelsen af deres forsikringsmæssige hensættelser, så disse opgøres korrekt og i overensstemmelse med harmoniserede regler på europæiske plan.

Den foreslåede ændring indebærer, at en overtrædelse af § 126 e, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Dette medfører, at bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab kan ifalde bøde- eller fængselsstraf, såfremt den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, ikke anvendes ved opgørelse af selskabets forsikringsmæssige hensættelser. Det er bestyrelsen og direktionens ansvar, at virksomheden drives forsvarligt, og en fejlagtig opgørelse af de forsikringsmæssige hensættelser kan påvirke Finanstilsynets mulighed for at træffe de rette foranstaltninger over for et gruppe 1-forsikringsselskab for at sikre varetagelsen af forsikringstageres interesser.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, hvor alvorlig situationen er for selskabet, og i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til at gruppe 1-forsikringsselskabet ikke anvender den risikofrie rentekurve til at opgøre de forsikringsmæssige hensættelser. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

§ 126 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 g, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Det er af afgørende betydning, at gruppe 1-forsikringsselskaberne analyserer hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskaberne opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav, da dette sikrer en effektiv risikostyring af selskabet.

Den foreslåede ændring indebærer, at en overtrædelse af § 126 g, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab kan ifalde bøde- eller fængselsstraf såfremt selskabet undlader at udarbejde analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav ved udgangen af hvert kvartal og ikke indsender disse analyser til Finanstilsynet. En manglende overholdelse af kravet kan påvirke Finanstilsynets mulighed for at træffe de rette foranstaltninger over for et gruppe 1-forsikringsselskab for at sikre varetagelsen af forsikringstageres interesser. Det er endvidere muligt at pålægge gruppe 1-forsikringsselskabet en bødestraf for manglende udarbejdelse af analyser og manglende indsendelse heraf til Finanstilsynet.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, hvor alvorlig situationen er for selskabet, og i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til at gruppe 1-forsikringsselskabet ikke udarbejder og indsender kvartalsvise analyser af virkningerne af ændringer i væsentlige risici på selskabets kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

§ 175 b, stk. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 175 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Det er af afgørende betydning af solvensreglerne for gruppe 1-forsikringsselskaber også overholdes på koncernniveau, så det sikres, at kapitalen er hensigtsmæssigt fordelt inden for koncernen og er tilgængelig til at beskytte forsikringstagerne og de begunstigede, såfremt dette bliver nødvendigt.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 175 b, stk. 1 og 3, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i den øverste modervirksomhed kan ifalde bøde- eller fængselsstraf, såfremt den øverste modervirksomhed ikke har et kapitalgrundlag, som dækker det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen, jf. § 175 b, stk. 1. Har bestyrelsen og direktionen truffet beslutninger, der medfører, at den øverste modervirksomheds kapitalgrundlag ikke er tilstrækkeligt til dækning af det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen, jf. § 175 b, stk. 1, kan medlemmerne af bestyrelsen og direktionen i den øverste modervirksomhed også ifalde bøde- eller fængselsstraf.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de

beslutninger, som har ført til, at midlerne i den øverste modervirksomhed ikke længere er tilstrækkelige. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

Efter en konkret vurdering kan det ved strafudmålingen indgå som en formildende omstændighed, hvis den øverste modervirksomheds ledelse, forinden solvenskapitalkravet for koncernen overskrides, underretter Finanstilsynet om risikoen herfor, og på trods af rimelige forsøg på at rejse ny kapital ikke kan gøre dette. I særlige tilfælde vil et sådant forhold kunne medføre strafbortfald.

Den øverste modervirksomhed vil i disse tilfælde ikke blive pålagt bødestraf, da det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge den øverste modervirksomhed en bøde. En ekstra finansiell byrde vil blot forværre økonomien hos en i forvejen nødlidende koncern, hvilket ikke vil være til gavn for forsikringstagerne.

Bestyrelsen og direktionen vil desuden kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, hvis den øverste modervirksomhed ikke opgør solvenskapitalkravet for koncernen ved anvendelse af standardformlen eller en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen, jf. § 175 b, stk. 3, som affattet ved det lovforslags § 1, nr. 48. Her vil det ligeledes være muligt at straffe den øverste modervirksomhed med bøde.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til at den øverste modervirksomhed ikke anvender standardformlen eller en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen til sin opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen, jf. § 175 b, stk. 3. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

§ 248, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed:

Som følge af, at § 248, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, nyaffattes, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Det er af afgørende betydning, at gruppe 2-forsikringsselskaberne udarbejder og indsender en plan for genoprettelse, når selskabet ikke opfylder minimumsbasis kapitalen, da en manglende overholdelse heraf vil udsætte forsikringstagerne for en stor risiko for tab.

Den foreslåede ændring indebærer, at en overtrædelse af § 248, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at bestyrelsen og direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab kan ifalde bøde- eller fængselsstraf, såfremt selskabet ikke forelægger en plan for gen-

oprettelse inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsfrist. Det vil være en skærpende omstændighed såfremt den manglende udarbejdelse har stået på i lang tid eller hvis den manglende udarbejdelse sker med forsæt. Det vil endvidere være en skærpende omstændighed, hvis selskabet har siddet et eller flere påbud om udarbejdelse af en plan for genoprettelse eller en finansieringsplan overhørigt.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til at gruppe 2-forsikringsselskabet ikke udarbejder en plan for genoprettelse inden for de frister, som Finanstilsynet fastsætter. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

Gruppe 2-forsikringsselskabet vil i dette tilfælde ikke blive pålagt bødestraf, da det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge et i forvejen nødlidende selskab en bøde. En ekstra finansiell byrde vil blot forværre selskabets økonomi, hvilket ikke vil være til gavn for forsikringstagerne.

§ 248 a, stk. 1 og 4, og § 248 b, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 248 a og § 248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Det er af afgørende betydning, at gruppe 1-forsikringsselskaberne overholder både de materielle dele af bestemmelserne og de formelle tidsfrister for indgivelse af planer for genoprettelse og finansieringsplaner, da en manglende overholdelse heraf påvirker Finanstilsynets mulighed for at træffe de rette foranstaltninger over for et gruppe 1-forsikringsselskab, der er under genoprettelse.

Den foreslåede ændring indebærer, at en overtrædelse af § 248 a, stk. 1 og 4, og § 248 b, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab kan ifalde bøde- eller fængselsstraf, såfremt selskabet ikke forelægger en plan for genoprettelse eller en finansieringsplan for Finanstilsynet inden for den fastsatte tidsfrist. Det vil være en skærpende omstændighed såfremt den manglende udarbejdelse har stået på i lang tid eller hvis den manglende udarbejdelse sker med forsæt. Det vil endvidere være en skærpende omstændighed, hvis selskabet har siddet et eller flere påbud om udarbejdelse af en plan for genoprettelse eller en finansieringsplan overhørigt.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til at gruppe 1-forsikringsselskabet ikke udarbejder henholdsvis en plan for genoprettelse eller en finansieringsplan samt ikke overholder de angivne tidsfrister. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil

der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

Gruppe 1-forsikringsselskabet er ikke strafssubjekt, da det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge et i forvejen nødlidende selskab en bøde. En ekstra finansiel byrde vil blot forværre selskabets økonomi, hvilket ikke vil være til gavn for forsikringstagerne.

§ 343 ø, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 343 ø, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 60, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Det er af afgørende betydning, at en juridisk person har tilladelse som ISPV, før virksomheden udøver virksomhed som et sådant, da der stilles en række tilsynsmæssige krav til denne konstruktion for at sikre, at forsikringsselskaberne kan afdække deres risici via ISPV'et.

Den foreslåede ændring indebærer, at en overtrædelse af § 343 ø, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at bestyrelsen og direktionen i ISPV'et kan straffes med bøde, såfremt virksomheden ikke har indhentet tilladelse forud for påbegyndelsen af virksomhed som ISPV. Endvidere vil ISPV'et kunne pålægges bødestraf for udøvelse af virksomhed som ISPV forud for indhentelsen af tilladelsen.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til at den juridiske person udøver virksomhed som ISPV uden forudgående tilladelse hertil. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

§ 417 c, stk. 1, 2 og 4, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 417 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 417 c, stk. 1, 2 og 4, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det er af afgørende betydning, at Finanstilsynet løbende får information om forhold, der kan have betydning for varetagelsen af forsikringstageres interesser. Finanstilsynet har derfor behov for straks at blive orienteret, såfremt et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender en overgangsforanstaltning ikke kan opfylde solvenskapitalkravet uden anvendelse af denne foranstaltning. Bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab kan derfor ifalde bødestraf, såfremt Finanstilsynet ikke straks bliver underrettet om, at selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet uden at anvende overgangsreglerne i §§ 417 a og 417 b, jf. § 417 c, stk. 1.

Endvidere kan bestyrelsen og direktionen efter forslaget ifalde bøde- eller fængselsstraf, såfremt selskabet ikke inden for en frist på 2 måneder indsender en redegørelse, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet ved overgangsperiodens udløb den 1. januar 2032, eller hvis selskabet ikke oplyser om ændringer af disse foranstaltninger, jf. § 417 c, stk. 2.

Den foreslåede ændring indebærer desuden, at bestyrelsen og direktionen i forsikringsselskaber, der ikke opfylder solvenskapitalkravet den 1. januar 2032, jf. § 417 c, stk. 4, også kan straffes med bøde eller fængsel. Bestyrelsen og direktionen har det overordnede ansvar for selskabets drift og træffer beslutninger, der kan have betydning for selskabets kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav. Har bestyrelsen eller direktionen truffet beslutninger, der medfører, at selskabet ikke har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at dække solvenskapitalkravet ved udløbet af overgangsperioden, kan bestyrelsen og direktionen ifalde bøde- eller fængselsstraf.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, i hvor høj grad bestyrelsen og direktionen har været med til at træffe beslutninger, der har ført til, at selskabet ikke overholder bestemmelserne. Hvis bestyrelse og direktion har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det også er omfattet af straffeloven, vil der som udgangspunkt kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt vil det normalt være passende med en bødestraf.

Gruppe 1-forsikringsselskabet vil ved overtrædelse af § 417 c, stk. 1, 2 og 4, ikke blive pålagt bødestraf, da det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge et i forvejen nødlidende selskab en bøde. En ekstra finansiel byrde vil blot forværre selskabets økonomi, hvilket ikke vil være til gavn for forsikringstagerne.

Til nr. 79 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Overtrædelse af de i § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, anførte bestemmelser kan straffes med bøde.

Der foreslås en række ændringer til bestemmelsen, som følge af de ved dette lovforslag foreslåede ændringer i §§ 64, 71, 126 b, 126 c, 126 d, 126 e, 158-167, 175 b, 283, 417 a, 417 b og 417 c, som affattet ved dette lovforslags nr. 25, 27, 33, 43, 44, 48, 55 og 84.

Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter straffelovens kapitel 5, jf. § 373, stk. 5, der ikke foreslås ændret ved dette lovforslag.

Nedenfor anføres bemærkninger vedrørende de enkelte ændringer i lovforslaget, der medfører behov for ændringer i § 373, stk. 2.

§ 64, stk. 8, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 64, stk. 8, 2. pkt., som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 64, stk. 8, 2. pkt., kan straffes med bøde, da en manglende opfyldelse af bestemmelsen, kan have betydning for mulig-

heden for at udøve tilsyn med, at de af gruppe 1-forsikrings-selskabernes ansatte, der identificeres som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27, opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1-3, jf. § 64, stk. 8, 1. pkt., som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 25. Et gruppe 1-forsikringsselskab vil således kunne ifalde bødestraf, såfremt selskabet undlader at underrette Finanstilsynet om, at en ansat, der har været identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, ikke længere varetager sin stilling som nøgleperson eller ikke længere opfylder kravene i § 64, stk. 1-3.

§ 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 71, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags nr. 27, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 71, stk. 4, kan straffes med bøde, da en manglende opfyldelse af bestemmelsen, kan påvirke selskabets virksomhedsstyring og tilsynet med selskabets nøglefunktioner. Et gruppe 1-forsikringsselskab vil dermed kunne ifalde bødestraf såfremt selskabet undlader at identificere dets nøglepersoner.

§ 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 b, som affattet ved dette lovforslags nr. 33, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., kan straffes med bøde.

En manglende overholdelse af § 126 b, stk. 1, 2. pkt. og stk. 4, 2. pkt., vil betyde, at selskabets opgørelse af dets kapitalgrundlag ikke lever op til lovens krav, og at Finanstilsynets mulighed for at føre et effektivt tilsyn med selskabet og dermed muligheden for at sikre varetagelsen af forsikringstagernes interesser påvirkes.

Det foreslås derfor, at et gruppe 1-forsikringsselskab vil kunne ifalde bødestraf såfremt anvendelsen af supplerende kapitalgrundlag, jf. stk. 1, 2. pkt., eller anden kapital, jf. stk. 4, 2. pkt., i kapitalgrundlaget ikke er godkendt af Finanstilsynet.

§ 126 c, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 c, som affattet ved dette lovforslags nr. 33, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 126 c, stk. 5, kan straffes med bøde.

En manglende opgørelse af solvenskapitalkravet på kvartalsvis basis og en manglende indberetning heraf kan påvirke såvel selskabets risikostyring, som Finanstilsynets mulighed for at føre et effektivt tilsyn med selskabet og dermed muligheden for at sikre varetagelsen af forsikringstagernes interesser.

Det foreslås derfor, at et gruppe 1-forsikringsselskab vil kunne ifalde bødestraf såfremt selskabet ikke opgør solven-

skapitalkravet mindst kvartalsvist og indsender resultatet heraf senest 20 arbejdsdage efter opgørelsen.

§ 126 d, stk. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 d, som affattet ved dette lovforslags nr. 33, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 126 d, stk. 4 og 6, kan straffes med bøde.

En manglende indsendelse af begrundelse for hvorfor selskabets minimumskapitalkrav ikke ligger inden for grænserne i stk. 4 har betydning for Finanstilsynets mulighed for at føre et effektivt tilsyn med selskabet, og for tilsynets forståelse for selskabets risikoprofil. En manglende opgørelse af minimumskapitalkravet på kvartalsvis basis og en manglende indberetning heraf kan påvirke såvel selskabets risikostyring, som Finanstilsynets mulighed for at føre et effektivt tilsyn med selskabet og dermed muligheden for at sikre varetagelsen af forsikringstagernes interesser.

Det foreslås derfor, at et gruppe 1-forsikringsselskab vil kunne ifalde bødestraf såfremt selskabet ikke indsender en begrundelse til Finanstilsynet, når selskabets minimumskapitalkrav ikke falder inden for grænserne i *stk. 4*, eller hvis selskabet ikke opgør minimumskapitalkravet mindst hvert kvartal og indsender resultatet heraf senest 20 arbejdsdage efter opgørelsen, jf. *stk. 6*.

§ 126 e, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 e, som affattet ved dette lovforslags nr. 33, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 126 e, stk. 4, kan straffes med bøde.

Et gruppe 1-forsikringsselskab vil dermed kunne ifalde bødestraf såfremt selskabet undlader at angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende en matchtilpasning eller en volatilitetsjustering i den rapport om solvens og finansiel situation, som selskabet skal offentliggøre, da dette påvirker gennemsigtigheden i forhold til den økonomiske betydning for selskabet af at anvende en justering af den risikofrie rentekurve.

§ 167, stk. 1, 3 og 5 i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af ændringer i §§ 158-167, som affattet ved dette lovforslags nr. 43 og 44, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Med lovforslaget ophæves de gældende bestemmelser i §§ 158-166 vedrørende investeringsregler for forsikringsselskaber til fordel for en ny § 158, der på et mere overordnet plan beskriver rammerne for selskabernes investeringer. Ændringen indebærer, at den hidtidige adgang til at straffe overtrædelser af §§ 158 og 159 udgår af § 373, stk. 1.

Med den foreslåede nye affattelse af § 167 foretages en opdatering af bestemmelsen vedrørende selskabernes registrering af deres aktiver. Det skal fortsat være muligt for forsikringsselskaberne at ifalde bødestraf såfremt selskaberne ikke overholder kravene til registrering af aktiver.

Det foreslås derfor, at overtrædelse af § 167, stk. 1, 3 og 5, kan straffes med bøde.

Et forsikringsselskab vil dermed kunne ifalde bødestraf såfremt selskabet ikke har en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser, og selskabet ikke fører et register over disse aktiver, jf. *stk. 1*, hvis selskabet ikke kvartalsvist indberetter de registrerede aktiver, jf. *stk. 3*, eller hvis selskabet registrerer lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer, jf. *stk. 5*.

En manglende overholdelse af § 167, stk. 1, 3 og 5, indebærer, at forsikringstagerne udsættes for en risiko for tab såfremt selskabet skulle gå konkurs eller blive taget under administration, da formålet med registret er at sikre forsikringstagerne og de begunstigede en seperatiststilling i forhold til de registrerede aktiver.

§ 175 b, stk. 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 175 b, som affattet ved dette lovforslags nr. 48, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 175 b, stk. 8 og 9, kan straffes med bøde.

En manglende årlig opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen, jf. § 175 b, *stk. 8*, kan påvirke såvel risikostyringen, som Finanstilsynets mulighed for at føre et effektivt tilsyn med den øverste modervirksomhed og dermed muligheden for at sikre varetagelsen af forsikringstagernes interesser.

En manglende offentliggørelse af rapporten om solvens og finansiel situation på koncernniveau, jf. § 175 b, *stk. 9*, vil påvirke gennemsigtigheden af koncernens kapitalforhold og økonomiske stilling, og en manglende indsendelse af en uddybende rapport om solvens og finansiel situation på koncernniveau til Finanstilsynet påvirker tilsynets mulighed for at føre et effektivt tilsyn med selskabet og dermed muligheden for at sikre varetagelsen af forsikringstagernes interesser.

Det foreslås derfor, at den øverste modervirksomhed vil kunne ifalde bødestraf såfremt den øverste modervirksomhed ikke opgør solvenskapitalkravet for koncernen årligt, ikke indsender denne opgørelse senest 20 arbejdsdage efter den 31. december, ikke offentliggør en rapport om solvens og finansiel situation på koncernniveau eller ikke indsender en uddybende rapport om solvens og finansiel situation på koncernniveau.

§ 283, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 283, som affattet ved dette lovforslags nr. 55, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 283, stk. 1, kan straffes med bøde.

En manglende offentliggørelse af rapporten om solvens og finansiel situation vil påvirke gennemsigtigheden af gruppe 1-forsikringsselskabets kapitalforhold og økonomiske stilling, og en manglende indsendelse af en uddybende rapport

om solvens og finansiel situation til Finanstilsynet påvirker tilsynets mulighed for at føre et effektivt tilsyn med selskabet og dermed muligheden for at sikre varetagelsen af forsikringstagernes interesser.

Det foreslås derfor, at et gruppe 1-forsikringsselskab vil kunne ifalde bødestraf, såfremt selskabet ikke offentliggør en rapport om solvens og finansiel situation eller ikke indsender en uddybende rapport om solvens og finansiel situation til Finanstilsynet.

§ 417 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 417 a, som affattet ved dette lovforslags nr. 84, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 417 a, stk. 4, kan straffes med bøde.

Det er af afgørende betydning, at selskaber, der anvender overgangsbestemmelsen i § 417 a, i den rapport om solvens og finansiel situation, som selskabet skal offentliggøre, oplyser, at selskabet anvender en justeret rentekurve, samt angiver den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende denne justerede rentekurve på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet. En manglende offentliggørelse af ovenstående i rapporten om solvens og finansiel situation vil påvirke gennemsigtigheden af gruppe 1-forsikringsselskabets kapitalforhold og økonomiske stilling.

Det foreslås derfor, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan ifalde bødestraf ved overtrædelse af § 417 a, stk. 4.

§ 417 b, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 417 b, som affattet ved dette lovforslags nr. 84, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 417 b, stk. 5, kan straffes med bøde.

Det er af afgørende betydning, at selskaber, der anvender overgangsbestemmelsen i § 417 b, i den rapport om solvens og finansiel situation, som selskabet skal offentliggøre, oplyser, at selskabet anvender et fradrag til de forsikringsmæssige hensættelser, samt angiver den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet. En manglende offentliggørelse af ovenstående i rapporten om solvens og finansiel situation vil påvirke gennemsigtigheden af gruppe 1-forsikringsselskabets kapitalforhold og økonomiske stilling.

Det foreslås derfor, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan ifalde bødestraf ved overtrædelse af § 417 b, stk. 5.

§ 417 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 417 c, som affattet ved dette lovforslags nr. 84, foreslås § 373, stk. 2, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at overtrædelse af § 417 c, stk. 3, kan straffes med bøde.

En manglende årlig indsendelse af en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet pr. 1. januar 2032 påvirker Finanstilsynets mulighed for at føre et effektivt tilsyn med selskabet og dermed muligheden for at sikre varetagelsen af forsikringstagernes interesser.

Det foreslås derfor, at et gruppe 1-forsikringsselskab vil kunne ifalde bødestraf, såfremt selskabet ikke årligt ved udgangen af første kvartal indsender en rapport med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet pr. 1. januar 2032.

Til nr. 80 (§ 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Som følge af, at der indsættes nye §§ 126 c og 126 f, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, foreslås § 373, stk. 3, ændret.

Den foreslåede ændring indebærer, at såfremt et gruppe 1-forsikringsselskab ikke følger Finanstilsynets påbud om at anvende en godkendt intern model, jf. § 126 c, stk. 4, når selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i standardformlen, kan selskabet straffes med bøde.

Endvidere indebærer den foreslåede ændring, at såfremt et gruppe 2-forsikringsselskab ikke følger Finanstilsynets påbud efter § 126 f om at anvende den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, kan selskabet straffes med bøde.

Strafudmålingen vil blandt andet afhænge af, hvor alvorlig situationen er for selskabet. Hvis forholdet er af en mindre alvorlig karakter vil det normalt være passende med en bødestraf.

Til nr. 81 (§ 373, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Med ændringen af § 373, stk. 10, bemyndiges Finanstilsynet til at udstede regler om straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Kommissionen i medfør af solvens II-direktivet og omnibus II-direktivet.

I bemærkningerne til den foreslåede § 372 b i lov om finansiel virksomhed angives ordlyden på de bestemmelser i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, der indeholder bemyndigelser til Kommissionen til udstedelse af gennemførelsesforanstaltninger (niveau 2-regulering). Der henvises til disse bemærkninger.

Finanstilsynets hjemmel omfatter også sådanne forordninger, der måtte være udstedt forinden lovens ikrafttræden.

Sanktioner kan knyttes til hver enkelt forordning ved lov. Imidlertid har Kommission mulighed for løbende at foretage ændringer af forordninger, hvorfor det vurderes, at være

mest hensigtsmæssigt, at fastsættelse af strafsanktioneringen sker ved bekendtgørelse.

Kommissionens forordninger indeholder normalt ikke detaljerede sanktionsbestemmelser. Ofte vil det foreskrives i bestemmelserne, at det er op til medlemslandene at vedtage de nødvendige strafsanktioner, hvorfor medlemslandene således er tildelt sanktionsvalget. Dette vil ligeledes være tilfældet, hvor forordningerne ikke indeholder bestemmelser om sanktion.

Medlemslandene er underlagt de almindelige principper, som EU-Domstolen har fastslået. Dette indebærer for det første, at medlemslandene er underlagt et princip om ligebehandling. De er herefter forpligtet til at sikre, at overtrædelser af fællesskabsretten sanktioneres efter samme materielle og processuelle regler, som efter national ret gælder for overtrædelser af samme art og grovhed. For det andet gælder et princip om effektivitet. Sanktionen for overtrædelse af EU-retten skal dermed være effektiv, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Indholdet af niveau 2-reguleringen fra Kommissionen er ikke endelig fastlagt på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse, hvorfor det ikke er muligt at redegøre nærmere for, hvordan bemyndigelsen vil blive udnyttet. Finanstilsynet skal dog kun udnytte bemyndigelsen til at fastsætte regler om straf i medfør af bestemmelsen i de tilfælde, hvor overtrædelse af en forordnings bestemmelser ligeledes ville medføre straf efter bestemmelser af lignende art i lov om finansiel virksomhed. Herefter skal bestemmelser af lignende art, der er strafbelagt i den gældende lov om finansiel virksomhed tages i betragtning, når det vurderes, om bestemmelser i forordninger skal strafbelægges. Det er således kun de pligter, som findes nødvendige at strafbelægge for at sikre en effektiv håndhævelse, som hjemlen for straf på bekendtgørelsesniveau vedrører. Muligheden for håndhævelse af disse bestemmelser vil også være påkrævet for at kunne gennemføre de fællesskabsretlige forpligtelser. Ved at give mulighed for at fastsætte sanktioner ved bekendtgørelse opnås en hensigtsmæssig fleksibilitet i forhold til Kommissionens mulighed for at udstede nye forordninger, herunder til ændring af eksisterende forordninger. Håndhævelse af sådanne forordninger vil således ikke kræve efterfølgende lovændring.

Til nr. 82 (§ 374, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget indebærer en konsekvensrettelse af § 374, stk. 3, som følge af indsættelsen af nyt stk. 4 i § 351, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 64, hvorefter Finanstilsynet fremover kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte ansatte, der er identificeret som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71.

Ændringen af § 374, stk. 3, betyder, at en virksomhed, der undlader at efterkomme påbud efter § 351, stk. 5, 1. pkt., om at afsætte en nøgleperson, kan pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Det samme gælder allerede i dag, dog kun for påbud vedrørende afsættelse af direktører.

Til nr. 83 (§ 408 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 408 ophæves. Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse, hvor overgangsperioden er udløbet pr. 1. januar 2009. Derudover nyaffattes § 126 med dette lovforslags § 1, nr. 32, som der henvises til i § 408. Overgangsbestemmelsen har derfor ikke længere relevans.

Bestemmelsen i § 408 indeholder regler om, at minimumskapitalkravet i den gældende § 126 først finder anvendelse 1. januar 2007. Denne frist kunne udskydes indtil 1. januar 2009.

Til nr. 84 (§§ 417 a-417 c i lov om finansiel virksomhed)

Til § 417 a

Den foreslåede bestemmelse vedrører overgangsforanstaltninger for den risikofrie rentekurve og gennemfører dele af artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 c i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne i de lande, der på nuværende tidspunkt ikke anvender markedskonsistent værdiansættelse og som ellers ville have udfordringer med at skifte over til solvens II-reguleringen. Lettelsen består i en justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e. Gruppe 1-forsikringsselskaberne får mulighed for at ansøge om justering af den risikofrie rentekurve over en 16-årig periode. I Danmark beregnes den årlige justering af den risikofrie rentekurve ved at måle forskellen mellem den danske diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015 og den til enhver tid gældende risikofrie rentekurve primo året. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et årligt lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

I Danmark anvendes allerede i dag en markedskonsistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne. Anvendelse af overgangsforanstaltningen for danske selskaber vil derfor medføre, at selskaberne, der allerede nu anvender markedskonsistent værdiansættelse, vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse i seksten år, for så derefter at komme tilbage til markedskonsistent værdiansættelse. Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringsselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen, da selskaberne herved i en periode vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse, hvilket kan give udfordringer i forhold til blandt andet selskabernes risikostyring. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringsselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre at beskyttelsen af forsikringstagernes interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringsselskaber at anvende en justeret rentekurve opgjort efter *stk. 2* i en sekstenårig periode, der starter den 1. januar 2016 og slutter den 1. januar 2032. Justeringen foretages i forhold til den risikofrie rentekurve i §

126 e, *stk. 1*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, eventuelt justeret med en volatilitetsjustering efter § 126 e, *stk. 3*.

Ønsker et gruppe 1-forsikringsselskab at gøre brug af den justerede rentekurve, jf. *stk. 2*, skal selskabet have tilladelse hertil inden den 1. januar 2016. Tilladelsen gælder for hele den sekstenårige periode og et selskab, der anvender denne overgangsforanstaltning, kan derfor ikke vælge at overgå til den risikofrie rentekurve i § 126 e, *stk. 1*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, før den 1. januar 2032.

Der vil blive lagt vægt på en række faktorer, når Finanstilsynet skal vurdere, om et forsikringsselskab kan få godkendt anvendelsen af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet vil blandt andet lægge vægt på baggrunden for de kapitalmæssige udfordringer, og hvordan udfordringerne er relateret til overgangen til solvens II, samt hvorvidt anvendelse af overgangsforanstaltningen kan bidrage til at afhjælpe de kapitalmæssige udfordringer. Desuden skal forsikringsselskabet dokumentere, at det kan foretage effektiv risikomåling og risikostyring ved anvendelse af overgangsforanstaltningen, og at forsikringsselskabet kan opnå bedst muligt afkast til gavn for forsikringstagerne, når der tages højde for omkostningerne ved at afdække den yderligere risiko ved at anvende overgangsforanstaltningen.

Forsikringsselskaber, der anvender overgangsforanstaltningen, vil være underlagt Finanstilsynets skærpede tilsyn.

Det følger endvidere af *stk. 1*, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en matchtilpasning efter § 126 e, *stk. 2*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, og gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender fradraget efter § 417 b, ikke samtidig kan anvende den justerede rentekurve opgjort efter § 417 a, *stk. 2*. Desuden fremgår, at den justerede rentekurve som udgangspunkt kun kan anvendes for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan dog få tilladelse til, at anvende den justerede rentekurve for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, hvordan justeringen skal opgøres. For hver valuta, som et selskab har forpligtelser i, opgøres tilpasningen som en andel af forskellen mellem den effektive rente baseret på den gældende diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015, og den årlige effektive rente, som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, *stk. 1* og *stk. 3*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Hvor et selskab anvender en volatilitetsjustering vil denne indgå i den risikofrie rentekurve. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 pct. den 1. januar 2032. Den opgjorte tilpasning tillægges den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, *stk. 1* og *3*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for alle løbetider.

Det foreslåede *stk. 3* fastslår, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for et forsikringsselskab, der anvender justeringen efter *stk. 2*, såfremt Finanstilsynet vurderer, at selskabet har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra antagelserne, der ligger til grund for anvendelsen heraf. Kapitaltil-

lægget vil blive opgjort i overensstemmelse med § 350 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 63.

Der henvises til §§ 126 e og 350 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33 og 63, samt bemærkningerne hertil for nærmere information om den risikofrie rentekurve og kapitaltillægget.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter, at gruppe 1-forsikringselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, som en del af deres rapport om solvens og finansiell situation, jf. § 283, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 55, skal offentliggøre, at de anvender overgangsforanstaltningen, samt den beløbsmæssige effekt heraf på de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Offentliggørelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed i forhold til den beløbsmæssige effekt af overgangsforanstaltningen.

Til § 417 b

Den foreslåede bestemmelse vedrører overgangsforanstaltninger for de forsikringsmæssige hensættelser og gennemfører dele af artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 d i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse i forsikringselskaberne i de lande, der på nuværende tidspunkt ikke anvender markedskonsistent værdiansættelse og som ellers ville have udfordringer med at skifte over til solvens II-reguleringen.

Lettelsen af overgangen består i en justering af de forsikringsmæssige hensættelser, der opgøres i overensstemmelse med reglerne fastsat i den bekendtgørelse som Finanstilsynet efter § 283, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 55, bemyndiges til at udstede. Justeringen sker i forhold til de værdiansættelsesprincipper, som selskaberne skal anvende før den 1. januar 2016, hvor dette lovforslag træder i kraft. Værdiansættelsesprincipperne, der anvendes før den 1. januar 2016 vil i vidt omfang blive fastlagt ud fra de samme overordnede principper, som der beskrives i reglerne i den bekendtgørelse, som Finanstilsynet er bemyndiget til at udstede i medfør af § 283, stk. 3, men en række særlige hensyn bevirker, at der vil være visse forskelle.

Selskaberne får mulighed for at ansøge om justering af de forsikringsmæssige hensættelser over en 16-årig periode. I Danmark beregnes den årlige justering af hensættelserne ved at måle forskellen mellem de forsikringsmæssige hensættelser pr. den 31. december 2015 og den 1. januar 2016. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

I Danmark anvendes allerede i dag en markedskonsistent værdiansættelse i forsikringselskaberne. Anvendelse af overgangsforanstaltningen for danske selskaber vil derfor

medføre, at selskaberne, der allerede nu anvender markedskonsistent værdiansættelse, vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse i seksten år, for så derefter at komme tilbage til markedskonsistent værdiansættelse. Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre at beskyttelsen af forsikringstagernes interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringselskaber at anvende et fradrag opgjort efter stk. 2 i de forsikringsmæssige hensættelser i en sekstenårig periode, der starter den 1. januar 2016 og slutter den 1. januar 2032.

Fradraget kan anvendes særskilt ned på enkelte homogene risikogrupper. Finanstilsynet vil i vurderingen af, om risikogruppen er homogen lægge vægt på reglerne fastsat i medfør af § 20, stk. 3, og § 21, stk. 6, der på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse findes i bekendtgørelse nr. 358 af 6. april 2010 om contributionsprincippet.

Ønsker et gruppe 1-forsikringselskab, at gøre brug af fradraget, jf. stk. 2, skal selskabet have tilladelse hertil inden den 1. januar 2016. Tilladelsen gælder for hele den sekstenårige periode og et selskab, der anvender fradraget, kan derfor ikke vælge at overgå til at opgøre de forsikringsmæssige hensættelser uden at anvende fradraget før den 1. januar 2032.

Det fremgår yderligere af forslaget, at gruppe 1-forsikringselskaber ikke kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende den justerede rentekurve efter § 417 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84, når selskabet har fået tilladelse til at anvende fradraget opgjort efter stk. 2. Det fremgår ovenfor, at formålet med overgangsforanstaltningerne er at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse. I de medlemslande, der i dag anvender kostprisbaseret værdiansættelse, kan forskellige nationalt bestemte lovgivningsmæssige forhold betyde, at det er mere hensigtsmæssigt at ansøge om tilladelse til anvendelsen af den justerede rentekurve end om anvendelsen af fradraget eller omvendt. Det er dog ikke hensigten, at anvendelsen af overgangsforanstaltningerne skal anvendes som et redskab til en generel nedsættelse af de forsikringsmæssige hensættelser, hvorfor det ikke er muligt at anvende både en justeret rentekurve og et fradrag.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, hvordan fradraget skal opgøres. Fradraget opgøres som en andel af forskellen mellem beløbene angivet i stykkets nr. 1 og nr. 2.

Beløbet i *nr. 1*, er de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 283, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 55, om gruppe 1-forsikringselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver,

herunder forsikringsmæssige hensættelser pr. 1. januar 2016.

Anvender gruppe 1-forsikringsselskabet en volatilitetsjustering, som omhandlet i § 126 e, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, skal de forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016 opgøres i overensstemmelse med denne tilpasning.

Beløbet i nr. 2 er de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser pr. 31. december 2015.

Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 pct. den 1. januar 2032.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, at udgangspunktet er, at fradraget i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter *stk. 2*, kun opgøres en gang for hele perioden. Efter det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, kan Finanstilsynet dog påbyde eller give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis risikoprofil har ændret sig væsentligt på et tidspunkt i overgangsperioden, der løber fra 1. januar 2016 til 1. januar 2032, opgør de forsikringsmæssige hensættelser, der er nævnt i *stk. 2*, hvert andet år eller oftere.

Bestemmelsen skal medvirke til at sikre, at selskaber, der i den 16-årige overgangsperiode ændrer deres risikoprofil, får mulighed for eller påbydes at opgøre de forsikringsmæssige hensættelser, der ligger til grund for opgørelsen af fradraget. Hermed vil fradraget ændre sig i takt med selskabets risikoprofil og således i højere grad afspejle selskabets situation og dermed sikre en smidig overgang til de nye regler for opgørelsen af forsikringsmæssige hensættelser.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4*, at Finanstilsynet har mulighed for, at begrænse fradraget, hvis et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, bliver mindre end det største af summen af de i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10. Det fremkomne beløb svarer til det gældende kapitalkrav for forsikringsselskaber. Det betyder, at hvis selskaber, der anvender fradraget herved får et solvenskapitalkrav, der er mindre end det kapitalkrav selskaberne skulle opfylde inden lovens ikrafttræden, har Finanstilsynet mulighed for at begrænse fradraget.

I følge *stk. 4* skal selskabet således opgøre summen af nummer 1-5 og sammenligne resultatet heraf med det for selskabet relevante beløb i nummer 6-10, og det største af de to fremkomne beløb vil dermed afspejle det beløb, der skal sammenlignes med solvenskapitalkravet i vurderingen af, om fradraget skal nedsættes. Beløbene i nummer 1-10 stammer fra en række EU-direktiver, der ophæves ved ikrafttrædelsen af solvens II-direktivet.

Beløbet efter det foreslåede *nr. 1* og 2 udgør 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for

livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 8, hvor virksomheden har en investeringsrisiko og 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser og 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 8, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 8, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.

De risikovægtede poster forventes at blive nærmere beskrevet i en bekendtgørelse herom, som Finanstilsynet efter denne bestemmelses *stk. 6* bliver bemyndiget til at udstede. For nærmere information herom henvises til bemærkningerne hertil.

Livsforsikringshensættelser, der omtales i nr. 1, opgøres i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015, ved lovforslagets fremsættelse bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013.

Beløbet efter det foreslåede *nr. 3* udgør 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.

Ved de forsikringsmæssige administrationsomkostninger forstås de omkostninger, der er forbundet med at erhverve og administrere et forsikringsselskabs forsikringsbestand, herunder den dertil svarende andel af personaleomkostninger, provisioner, markedsføringsomkostninger, husleje, udgifter til kontorartikler og kontorhold samt afskrivning af driftsmidler.

Beløbet efter det foreslåede *nr. 4*, udgør 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti.

Forsikringsselskaber har i henhold til § 29, *stk. 4*, i lov om finansiel virksomhed mulighed for at modtage særskilte SP-konti. Nr. 4 fastsætter kravet til kapitalens størrelse for denne kapitaltype. SP-konti er en forkortelse for Særlig Pensionsopsparring, og disse er reguleret i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP-loven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014.

Beløbet efter det foreslåede *nr. 5* udgør det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover, og b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.

Bruttopræmier forstås i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015, ved lovforslagets fremsættelse bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar

2013. Bruttopræmieindtægten er den periodiserede andel af præmien for den relevante periode, det vil sige inklusive ændring i præmiehensættelser.

§ 417 b, stk. 4, nr. 5, litra b, skal sikre, at selskaberne ikke ved at sætte præmierne for lavt kan mindske kravet til kapitalens størrelse. Opgørelsen efter litra a tager nemlig ikke højde for, at selskaberne ved at sætte en lavere præmie end den, der er udtryk for forsikringsrisikoen, kan få et lavere krav end tilsigtet. Kravet efter litra b udtrykker den historiske risiko, som selskabet har påtaget sig.

Nr. 6 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8 til lov om finansiel virksomhed. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasserne i bilag 8 omfatter almindelig livsforsikring, ægteskabs- og fødselsforsikring, forsikringer der er tilknyttet investeringsfonde, langvarig sygeforsikring, tontinere virksomhed og kapitaliseringsvirksomhed.

Nr. 7 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 omfattet af bilag 7 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 2,5 mio. euro.

Forsikringsklasse 1-9 og 16-18 omfatter ulykker, sygdom, kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel), kaskoforsikring for jernbanekøretøjer, kaskoforsikring for luftfartøjer, kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods), brand og naturkræfter, andre skader på ejendom, diverse økonomiske tab, retshjælp-forsikring og assistance.

Nr. 8 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 omfattet af bilag 7 til lov om finansiel virksomhed. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasse 10-15 omfatter ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer, ansvarsforsikring for luftfartøjer, ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, almindelig ansvarsforsikring, kredit og kaution.

Nr. 9 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,6 mio. euro.

Et forsikringsselskab, der udøver genforsikringsvirksomhed, overtager forsikringsmæssige risici fra et andet forsikringsselskab mod en præmie.

Nr. 10 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed som captivegenforsikringsselskab. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 1,2 mio. euro.

Et captivegenforsikringsselskab er i § 5, stk. 1, nr. 23, i den gældende lov om finansiel virksomhed defineret som et forsikringsselskab, hvis virksomhed er begrænset til at gen-

forsikre forsikringsrisici i den koncern, som selskabet er en del af, når koncernen ikke indeholder andre forsikringsselskaber.

Det foreslåede *stk. 5* fastsætter, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, som en del af deres rapport om solvens og finansiel situation, jf. § 283 som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 55, skal offentliggøre, at de anvender overgangsforanstaltningen, samt angive den beløbsmæssige effekt heraf på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet samt på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Offentliggørelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed i forhold til den beløbsmæssige effekt af overgangsforanstaltningen.

Det foreslåede *stk. 6* bemyndiger Finanstilsynet til at udstede nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster efter stk. 4. Bemyndigelsen er indsat med det formål at sikre klare regler for, hvorledes de risikovægtede poster i medfør af stk. 4, nr. 1, 2, 3 og 5, skal opgøres. Reglerne om opgørelsen af de risikovægtede poster fremgår i dag af regler fastsat af Finanstilsynet i bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber og kan med indsættelsen af denne bemyndigelse videreføres i en ny bekendtgørelse, der udelukkende regulerer denne opgørelse.

Til § 417 c

Den foreslåede bestemmelse vedrører opfyldelsen af solvenskapitalkravet samt udarbejdelsen af en redegørelse og gennemfører dele af artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 e i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Efter det foreslåede *stk. 1* skal forsikringsselskaber, der anvender en justeret rentekurve efter § 417 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84, eller fradraget efter § 417 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84, straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, såfremt selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget.

Informationen om, at et selskab ikke ville opfylde solvenskapitalkravet, såfremt selskabet ikke anvendte en af overgangsforanstaltningerne, er væsentlig for at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med selskabets solvensmæssige situation.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at forsikringsselskabet senest to måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Dette kan for eksempel være foranstaltninger, der reducerer selskabets risikoprofil. Forsikringsselskabet kan ændre i de planlagte foranstaltninger i løbet af

overgangsperioden, og skal derefter indsende en ny redegørelse til Finanstilsynet.

Efter det foreslåede *stk. 3* skal forsikringsselskabet hvert år indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet pr. 1. januar 2032. Rapporten skal indsendes senest ved udgangen af første kvartal.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4*, at forsikringsselskabet den 1. januar 2032 skal opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, uden at anvende den justerede rentekurve eller fradraget.

Efter det foreslåede *stk. 5* tilbagekalder Finanstilsynet tilladelsen til anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter *stk. 3* vurderer, at det ikke er sandsynligt, at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Til § 2

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 311 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og omhandler ikrafttrædelsen af dette lovforslag.

Det foreslås med *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2016, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at § 3, *stk. 1* og *2*, der omhandler Finanstilsynets forhåndsgodkendelse af en række områder, jf. nærmere herom i bemærkningerne til dette lovforslags § 3, *stk. 1* og *2*, træder i kraft 1. april 2015.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at § 3, *stk. 3* og *4*, der omhandler forhold som Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, jf. nærmere herom i bemærkningerne til dette lovforslags § 3, *stk. 3* og *4*, træder i kraft 1. juli 2015.

Til § 3

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 308 a i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og omhandler ikrafttrædelsen af dette lovforslag.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet fra den 1. april 2015 kan afgive forhåndsgodkendelse om en række områder, som er beskrevet i nr. 1-7.

Muligheden for forhåndsgodkendelse skal sikre en smidig indfasning af de nye regler.

Proceduren for forhåndsgodkendelse vil fremgå nærmere af den niveau 2-regulering, som Kommissionen vedtager. For nærmere information om niveau 2-reguleringen se bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, samt punkt 1.2 i de almindelige bemærkninger.

Det fremgår af det foreslåede *nr. 1*, at Finanstilsynet fra den 1. april 2015 kan forhåndsgodkende anvendelsen af supplerende kapitalgrundlag og anden kapital, der kan medregnes i kapitalgrundlaget, jf. § 126 b, *stk. 1* og *4*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Formålet er at sikre, at selskaber, der ønsker at medregne supplerende kapitalgrundlag eller kapital, der ikke fremgår af de regler, som Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 97 i solvens II-direktivet,

forud for lovens ikrafttræden kan få klarhed over, hvilken kapital selskabet kan medregne i kapitalgrundlaget. Der henvises til bemærkningerne til § 126 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for nærmere information om kapitalgrundlaget.

Det fremgår af det foreslåede *nr. 2*, at Finanstilsynet fra den 1. april 2015 kan forhåndsgodkende anvendelsen af selskabsspecifikke parametre og interne modeller, jf. § 126 c, *stk. 2-4*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Formålet er at sikre, at selskaber forud for lovens ikrafttræden kan få klarhed over, om de kan anvende selskabsspecifikke parametre eller en godkendt intern model ved deres opgørelse af solvenskapitalkravet. Der henvises til bemærkningerne til § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for nærmere information om solvenskapitalkravet.

Det fremgår af det foreslåede *nr. 3*, at Finanstilsynet fra den 1. april 2015 kan forhåndsgodkende anvendelsen af matchtilpasning og volatilitetsjustering, jf. § 126 e, *stk. 2* og *3*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Formålet er at sikre, at selskaber forud for lovens ikrafttræden kan få klarhed over, om de kan anvende matchtilpasning eller volatilitetsjustering ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser. Der henvises til bemærkningerne til § 126 e, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for nærmere information om matchtilpasningen og volatilitetsjusteringen.

Det fremgår af det foreslåede *nr. 4*, at Finanstilsynet fra den 1. april 2015 kan forhåndsgodkende koncerninterne modeller og koncerntilsynets omfang, jf. § 175 b, *stk. 3* og *7*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48. Formålet er at sikre, at selskaber forud for lovens ikrafttræden kan få klarhed over, om de kan anvende en godkendt intern model og hvilke selskaber, der skal medregnes ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen. Der henvises til bemærkningerne til § 175 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48, for nærmere information om opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen.

Det fremgår af det foreslåede *nr. 5*, at Finanstilsynet fra den 1. april 2015 kan forhåndsgodkende etableringen af IS-PV'er, jf. § 343 ø, *stk. 1*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 60. Formålet er, at sikre, at selskaber forud for lovens ikrafttræden kan få klarhed over, om de ved etableringen af et IS-PV, kan overføre nogle forsikringsmæssige risici til IS-PV'et. Der henvises til bemærkningerne til § 5, *stk. 1*, nr. 47, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 9, og § 343 ø, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 60, for nærmere information om IS-PV'er.

Det fremgår af det foreslåede *nr. 6*, at Finanstilsynet fra den 1. april 2015 kan forhåndsgodkende anvendelsen af en justeret rentekurve, jf. § 417 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84. Formålet er, at sikre, at selskaber forud for lovens ikrafttræden kan få klarhed over, om selskaberne i en overgangsperiode på 16 år, kan anvende en justeret rentekurve ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser. Der henvises til bemærkningerne til § 417 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84, for nærmere information om den justerede rentekurve.

Det fremgår af det foreslåede *nr. 7*, at Finanstilsynet fra den 1. april 2015 kan forhåndsgodkende anvendelsen af et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser, jf. § 417 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84. Formålet er, at sikre, at selskaber forud for lovens ikrafttræden kan få klarhed over, om selskaberne i en overgangsperiode på 16 år, kan anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser. Der henvises til bemærkningerne til § 417 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84, for nærmere information om opgørelsen af fradraget.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at Finanstilsynets beslutninger om forhåndsgodkendelse efter *stk. 1* har virkning fra den 1. januar 2016.

Muligheden for at forhåndsgodkende forud for ikrafttrædelsen af dette lovforslag skal sikre en smidig indfasning af de nye regler.

Det foreslås i *stk. 3* at Finanstilsynet kan træffe afgørelse efter § 175 b, *stk. 4*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48, og afgørelse efter dette lovforslags § 3 om forsikringsselskaber under afvikling, fra den 1. juli 2015. Herved får Finanstilsynet mulighed for at træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen ikke skal opgøres på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering, hvilket i visse tilfælde kan være hensigtsmæssigt, hvis koncernen indeholder andre finansielle virksomheder end forsikringsselskaber.

Endvidere får Finanstilsynet mulighed for at træffe afgørelse om anvendelsen af overgangsbestemmelsen for forsikringsselskaber under afvikling. Muligheden for at træffe afgørelse om ovenstående forud for ikrafttrædelsen af dette lovforslag skal sikre en smidig indfasning af de nye regler.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at afgørelser efter *stk. 3* har virkning fra den 1. januar 2016.

Muligheden for at Finanstilsynet kan træffe afgørelser forud for ikrafttrædelsen af dette lovforslag skal sikre en smidig indfasning af de nye regler.

Det foreslåede *stk. 5* tager stilling til, hvordan der skal forholdes for ansatte, som på tidspunktet for lovens ikrafttræden varetager en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som indebærer, at de vil blive identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, *stk. 4*, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27. Den regulering, som med lovforslagets § 1, nr. 25 (§ 64, *stk. 8*, i lov om finansiel virksomhed), skal gælde for disse medarbejdere vil gælde fuldt ud for ansatte, som identificeres som nøglepersoner efter lovens ikrafttræden den 1. januar 2016. For ansatte, der allerede varetager en stilling, der indebærer, at de vil blive identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, *stk. 4*, senest ved lovens ikrafttræden, ville det imidlertid være et stort indgreb, såfremt reglerne gjaldt fuldt ud.

Ansatte, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden varetager en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som medfører, at de pågældende vil skulle identificeres som nøglepersoner i medfør af det foreslåede § 71, *stk. 4*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27, ved lovens ikrafttræden, vil derfor ikke skulle egnetheds- og hæderlighedsvurderes i medfør

af § 64, *stk. 1-3*, i lov om finansiel virksomhed. Derved sikres det, at disse personer kan fortsætte i deres stillinger, uanset at de på tidspunktet for lovens ikrafttræden ikke måtte opfylde betingelserne. Konsekvensen ville i modsat fald være, at en nøgleperson kunne miste sin stilling i de tilfælde, hvor denne er dømt for en strafbar overtrædelse eller gået konkurs, jf. § 64, *stk. 3*, nr. 1 og 2, før lovens ikrafttræden.

Finanstilsynet vil kunne påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der varetager en stilling, der ved lovforslagets ikrafttræden medfører, at personen identificeres som nøgleperson i medfør af § 71, *stk. 4*, såfremt vedkommende efter lovens ikrafttræden bliver pålagt strafansvar, går konkurs eller i øvrigt ikke opfylder kravene i § 64, *stk. 2* og 3.

Hvis en ansat i et gruppe 1-forsikringsselskab, der var identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, *stk. 4*, ved lovens ikrafttræden, efterfølgende skifter til anden stilling som nøgleperson i et gruppe 1-forsikringsselskab, skal den pågældende egnetheds- og hæderlighedsvurderes i medfør af § 64, *stk. 1-3*, i forhold til den nye stilling. Dette gælder, uanset at der er tale om en stilling i samme gruppe 1-forsikringsselskab.

De pågældende nøglepersoner vil derudover være omfattet af oplysningspligten efter § 64, *stk. 5*, efter lovens ikrafttræden. Dette indebærer, at såfremt en nøgleperson eksempelvis bliver dømt for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, da har nøglepersonen pligt til selv at orientere Finanstilsynet herom. Nøglepersonen skal i den forbindelse selv vurdere, om den idømte straf giver anledning til, at der er risiko for, at nøglepersonen ikke kan varetage sin stilling på betryggende vis fremadrettet. På baggrund af nøglepersonens underretning til Finanstilsynet, foretager Finanstilsynet en vurdering af, om domfældelsen giver anledning til at antage, at den pågældende ikke længere vil kunne varetage sit hverv på betryggende vis.

Til § 4

Den foreslåede bestemmelse vedrører forsikringsselskaber under afvikling og gennemfører artikel 308 b, *stk. 1-3*, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at forsikringsselskaber, der den 1. januar 2016 er ophørt eller ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler, vil være omfattet af de regler i lov om finansiel virksomhed, der efter dette lovforslag gælder for gruppe 2-forsikringsselskaber, hvis selskabet har erklæret over for Finanstilsynet, at forsikringsvirksomheden vil være afsluttet inden den 1. januar 2019 eller, at selskabet er omfattet af regler fastsat i overensstemmelse med § 242 i den gældende lov om finansiel virksomhed og en administrator er udpeget.

Bestemmelsen sikrer, at forsikringsselskaber under afvikling ikke skal opfylde de strengere krav for gruppe 1-forsikringsselskaber, der indføres med dette lovforslag. Der tages på denne måde hensyn til, at forsikringsselskabet er under afvikling, hvorfor det ikke vil give mening at stille de sam-

me krav til et sådant selskab, som der stilles til gruppe 1-forsikringsselskaber.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at forsikringsselskaber kun omfattes af *stk. 1*, såfremt en række nærmere betingelser er opfyldt. Bestemmelsen sikrer, at et forsikringsselskab, der er en del af en koncern, der som helhed ikke er i gang med at afvikle sine aktiviteter, ikke er omfattet af *stk. 1*, selvom forsikringsselskabet er under afvikling.

Der stilles desuden krav om, at forsikringsselskabet skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de fremskridt, der er gjort i forbindelse med afviklingen af selskabets aktiviteter. Hvis selskabet anser sig selv som omfattet af *stk. 1* skal Finanstilsynet meddeles herom.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at hvis et forsikringsselskab, omfattet af *stk. 1*, nr. 1, ikke afvikler sine aktiviteter inden den 1. januar 2019, vil forsikringsselskabet fra den 1. januar 2019 ændre status til at være et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis forsikringsselskabet opfylder betingelserne for at være et gruppe 1-forsikringsselskab. Dermed skal selskabet efter 1. januar 2019 efterleve de regler, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Det fremgår desuden, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at selskabet, fra en dato fastsat af Finanstilsynet, er et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis Finanstilsynet vurderer, at afviklingen af selskabet ikke er sandsynligt inden den 1. januar 2019, og forsikringsselskabet i øvrigt opfylder betingelserne for at være et gruppe 1-forsikringsselskab. Bestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet kan foretage en vurdering af, om afviklingen inden for den givne tidsramme er sandsynlig og reagere, såfremt dette ikke er tilfældet.

Af det foreslåede *stk. 4* fremgår endvidere, at et forsikringsselskab, der er omfattet af regler fastsat i overensstemmelse med § 242 i den gældende lov om finansiel virksomhed, og hvor en administrator er udpeget, vil være et gruppe 1-forsikringsselskab fra den 1. januar 2021, hvis selskabets aktiviteter ikke er afviklet inden denne dato, og forsikringsselskabet i øvrigt opfylder betingelserne for at være et gruppe 1-forsikringsselskab. Det fremgår desuden, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at selskabet, fra en dato fastsat af Finanstilsynet, er et gruppe 1-forsikringsselskab, såfremt Finanstilsynet vurderer, at en afvikling af selskabet ikke er sandsynligt inden den 1. januar 2021, og forsikringsselskabet i øvrigt opfylder betingelserne for at være et gruppe 1-forsikringsselskab. Dermed skal selskabet efterleve de regler, der gælder herfor. Bestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet kan foretage en vurdering af, om afviklingen inden for den givne tidsramme er sandsynlig og reagere, såfremt dette ikke er tilfældet.

Til § 5

Den foreslåede bestemmelse vedrører opfyldelsen af solvenskapitalkravet i en overgangsperiode og gennemfører solvens II-direktivets artikel 308 b, *stk. 14*, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der den 31. december 2015 opfylder solven-

skravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed, senest den 31. december 2017 skal være i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet efter den foreslåede § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33.

Der er tale om en overgangsbestemmelse, der sikrer, at forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttræden ikke opfylder solvenskapitalkravet i den foreslåede § 126 c, men som opfylder solvenskravet i den nugældende § 126, *stk. 2*, i lov om finansiel virksomhed, har en overgangsperiode på to år til at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at et gruppe 1-forsikringsselskab omfattet af *stk. 1*, i overensstemmelse med § 248 a, *stk. 1*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, skal indsende en plan for genoprettelse. Planen skal efter § 248 a, *stk. 1*, beskrive de foranstaltninger, der er nødvendige for, at selskabet atter kan opfylde solvenskapitalkravet og planen skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest to måneder efter at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet.

Desuden fremgår det, at et forsikringsselskab, der er omfattet af *stk. 1*, hver tredje måned efter indsendelsen af planen for genoprettelse skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet. Viser redegørelsen, at der ikke er sket fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet, kan tilsynet kræve, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet inden den frist, der følger af *stk. 1*. Finanstilsynet vil her fastsætte en frist, som selskabet skal opfylde solvenskapitalkravet indenfor. Bestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet løbende kan følge udviklingen i forsikringsselskabets kapitalisering og foretage rettidige indgreb, såfremt redegørelserne ikke viser fremskridt i retning mod en opfyldelse af solvenskapitalkravet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan forlænge fristen i *stk. 1* i overensstemmelse med § 248 a, *stk. 3*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52. Det medfører, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan meddele en fristforlængelse ad flere omgange, men at den samlede fristforlængelse ikke må overstige 7 år. Der henvises til § 248 a, *stk. 3*, med tilhørende bemærkninger, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4*, at § 248 a, *stk. 2*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, ikke finder anvendelse for gruppe 1-forsikringsselskaber, der er omfattet af *stk. 1* og 3. Dette medfører, at Finanstilsynet ikke i den efter *stk. 1* eller 3 angivne periode kan kræve, at planen for genoprettelse skal føre til, at solvenskapitalkravet opfyldes senest seks måneder efter selskabet konstaterede den manglende opfyldelse heraf. Bestemmelsen indebærer således en midlertidig undtagelse fra dette krav.

Til § 6

Den foreslåede bestemmelse vedrører opfyldelsen af solvenskapitalkravet i en koncern omfattet af lovforslagets § 175 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48, i en

overgangsperiode og gennemfører solvens II-direktivets artikel 308 b, stk. 17, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at når den øverste modervirksomhed den 31. december 2015 opfylder det for den øverste modervirksomhed gældende solvenskrav, som beskrevet i lov om finansiel virksomhed, men som den 31. december 2016 ikke er i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav efter § 175 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til inden den 31. december 2017 at opfylde solvenskapitalkravet efter § 175 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48. Bestemmelsen gælder for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark og den øverste modervirksomhed er et gruppe 1-forsikringselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringselskab, og den øverste modervirksomhed.

Der er tale om en overgangsbestemmelse, der giver en overgangsperiode på to år til at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet, i de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed i koncernen, ved lovens ikrafttræden ikke opfylder solvenskapitalkravet for koncernen i den foreslåede § 175 b, men som opfylder solvenskravet for koncernen i den gældende § 170, stk. 1, eller § 170 a, i lov om finansiel virksomhed.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at den øverste modervirksomhed omfattet af stk. 1, i overensstemmelse med § 248 a, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, skal indsende en plan for genoprettelse. Planen skal efter § 248 a, stk. 1, beskrive de foranstaltninger, der er nødvendige for at den øverste modervirksomhed atter kan opfylde solvenskapitalkravet for koncernen og planen skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest to måneder efter at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet for koncernen.

Desuden fremgår det, at såfremt den øverste modervirksomhed, der er omfattet af stk. 1, hver tredje måned skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt i retning af at opfylde solvenskapitalkravet for koncernen. Viser redegørelsen, at der ikke er sket fremskridt i retning af at opfylde solvenskapitalkravet for koncernen, kan tilsynet kræve, at den øverste modervirksomhed opfylder solvenskapitalkravet for koncernen inden den frist, der følger af stk. 1. Finanstilsynet vil her fastsætte en frist, som den øverste modervirksomhed skal opfylde solvenskapitalkravet indenfor.

Bestemmelsen sikrer således, at Finanstilsynet løbende kan følge udviklingen i koncernens kapitalisering og foretage rettidige indgreb, såfremt redegørelserne ikke viser fremskridt i retning mod en opfyldelse af solvenskapitalkravet for koncernen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan forlænge fristen i stk. 1 i overensstemmelse med § 248 a, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags

§ 1, nr. 52. Det medfører, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan meddele en fristforlængelse ad flere omgange, men at den samlede fristforlængelse ikke må overstige 7 år. Der henvises til § 248 a, stk. 3, med tilhørende bemærkninger, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4*, at § 248 a, stk. 2, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 52, ikke finder anvendelse for den øverste modervirksomhed, der er omfattet af stk. 1 og 3. Dette medfører, at Finanstilsynet ikke i den efter stk. 1 eller 3 angivne periode kan kræve, at planen for genoprettelse skal føre til, at solvenskapitalkravet for koncernen opfyldes senest seks måneder efter den øverste modervirksomhed konstaterede den manglende opfyldelse heraf. Bestemmelsen indebærer således en midlertidig undtagelse fra dette krav.

Til § 7

Den foreslåede bestemmelse vedrører opfyldelsen af minimumskapitalkravet i en overgangsperiode og gennemfører solvens II-direktivets artikel 131, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at et forsikringselskab, der den 31. december 2015 opfylder minimumskapitalkravet i den nugældende § 126 i lov om finansiel virksomhed, senest den 31. december 2016 skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet efter den foreslåede § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33.

Overgangsbestemmelsen sikrer, at forsikringselskaber, der ved lovens ikrafttræden ikke opfylder minimumskapitalkravet i den foreslåede § 126 c, men som opfylder minimumskapitalkravet i den gældende § 126 i lov om finansiel virksomhed, har en overgangsperiode på et år til at sikre opfyldelsen af minimumskapitalkravet i den foreslåede § 126 c. I denne overgangsperiode vil Finanstilsynet ikke gøre § 224, stk. 7, og § 248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 51 og 52, gældende. Selskabet vil i den pågældende periode således ikke skulle udarbejde finansieringsplaner, ligesom Finanstilsynet ikke vil kunne inddrage selskabets tilladelse med henvisning til manglende udarbejdelse og gennemførelse heraf.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at såfremt et forsikringselskab ikke opfylder stk. 1 inden for den fastsatte frist, vil selskabets tilladelse blive tilbagekaldt i overensstemmelse med kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed, som ændret ved § 224, stk. 6 og 7, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 51.

Overgangsbestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet ved udløbet af overgangsperioden den 31. december 2016, har en forpligtelse til at inddrage forsikringselskabets tilladelse, hvis selskabet ikke opfylder minimumskapitalkravet i medfør af § 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at tilsynet inddrager selskabets tilladelse i overensstemmelse med kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed, hvis forsikringselskabet ikke er i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse

med § 126 b og 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, og regler udstedt i medfør heraf til dækning af minimumskapitalkravet den 31. december 2016. Minimumskapitalkravet er udtryk for, hvad et forsikrings-selskabs basiskapitalgrundlag som minimum skal udgøre, for at forsikrings-tagernes interesser ikke udsættes for unødigt risiko. En manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet betyder, at forsikrings-selskabet med stor sandsynlighed ikke kan opfylde sine forpligtelser overfor forsikringstagerne, hvorfor Finans-tilsynet skal inddrage selskabets tilladelse, hvis selskabet ikke ved udløbet af overgangsperioden kan opfylde minimumskapitalkravet

Lov om finansiel virksomhed kapitel 15 indeholder bestemmelser om blandt andet inddragelse af tilladelse, afvikling, særlige regler for likvidation og konkurs samt rekonstruktionsbehandling.

Til § 8

Den foreslåede bestemmelse vedrører anvendelsen af standardformlen i en overgangsperiode og implementerer artikel 129, stk. 3, 2. pkt., i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse, at gruppe 1-forsikrings-selskaber, der anvender en af Finanstilsynet god-

kendt intern model ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, stk. 2, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 26, indtil den 31. december 2017 udelukkende skal anvende standardformlen, når de opgør de procentsatser, der følger af § 126 d, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33.

Overgangsbestemmelsen medfører, at Finanstilsynet i en toårig periode efter ikrafttrædelsen af § 126 c skal se bort fra et gruppe 1-forsikrings-selskabs solvenskapitalkrav opgjort ved anvendelse af en godkendt intern model i forhold til afgrænsningen af det opgjorte minimumskapitalkrav. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet opnår en større forståelse for selskabets interne model, når denne bliver sammenholdt med standardformlen, hvorfor kravet stilles.

Til § 9

Den foreslåede bestemmelse vedrører lovforslagets territoriale gyldighedsområde. Det foreslås, at loven som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. Loven kan ikke sættes i kraft ved kongelig anordning for Færøerne, da forsikringsområdet er et færøsk særanliggende.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 928 af 4. august 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 2 i lov nr. 244 af 19. marts 2014, § 1 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og § 1 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 (1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 3, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1976, nr. L 189, side 13, dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1985, nr. L 339, side 21, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 (2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1988, nr. L 172, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, dele af Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990 (ændring af 1. og 2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1990, nr. L 330, side 44, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 (3. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets di-

1. I fodnoten til lovens titel udgår »Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 (1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 3, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1976, nr. L 189, side 13,«, »Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1985, nr. L 339, side 21,«, »Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 (2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1988, nr. L 172, side 1,«, »dele af Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990 (ændring af 1. og 2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1990, nr. L 330, side 44,«, »Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 (3. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1,«, »Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 209, side 46, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (forsikringsgruppetdirektivet), EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 1,«, »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 (likvidationsdirektivet for forsikring), EF-Tidende 2001, nr. L 110, side 28,«, »og direktiverne 79/267, 90/619, 92/96 og 2002/12, der nu er sammenskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 (livsforsikringsdirektivet), EF-Tidende 2002, nr. L 345, side 1,« samt »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF

rektiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 209, side 46, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (forsikringsgruppedirektivet), EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 (likvidationsdirektivet for forsikring), EF-Tidende 2001, nr. L 110, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens 1-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, og direktiverne 79/267, 90/619, 92/96 og 2002/12, der nu er sammenskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 (livsforsikringsdirektivet), EF-Tidende 2002, nr. L 345, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (MiFID), EU-Tidende 2004, nr. L 145, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF (genforsikringsdirektivet), EU-Tidende 2005, nr. L 323, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af

og 2002/83/EF (genforsikringsdirektivet), EU-Tidende 2005, nr. L 323, side 1,«, og efter »EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32,« indsættes: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1,«, og efter »EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV)« indsættes: », Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens II), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1«.

direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV). I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for

systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1,« og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1 (CRR). Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 1. Denne lov finder anvendelse på finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, samt virksomhed omfattet af stk. 2-12 og 15.

Stk. 2. For finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder finder §§ 6, 6 a og 6 b, § 43, stk. 1, kapitel 7, § 64, stk. 6, §§ 70 og 71, § 75, §§ 77 a-77 d, §§ 117, 175 a og 179-181, kapitel 13, §§ 344-348 og 357, § 361, stk. 1, nr. 5, og stk. 2, § 368, stk. 2, og 3, stk. 4, nr. 1, og stk. 5, og §§ 369 og 370 anvendelse. For finansielle holdingvirksomheder finder §§ 170, 171-175 og 176-178 desuden anvendelse. For forsikringsholdingvirksomheder finder § 126 og 170 a desuden anvendelse.

Stk. 3-12 ---

Stk. 13-14 ---

Stk. 15. For leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 27 og 28, finder §§ 6, 6 a, 6 b og § 347, stk. 1 og 5, anvendelse.

§ 2. §§ 61, 61 a-c, 62 og 170-178 finder ikke anvendelse på tværgående pensionskasser og de af loven omfattede gensidige forsikringsselskaber.

§ 5.

1-23) ---

2. I § 1, *stk. 1*, ændres »stk. 2-12« til: »stk. 2-13«.

3. I § 1, *stk. 2, 3. pkt.*, ændres »§ 126 og 170 a« til: »§§ 175 b og 175 c«.

4. I § 1 indsættes efter stk. 12 som nyt stykke:

»*Stk. 13.* Kapitel 20 g finder anvendelse på ISPV'er.«

Stk. 13-15 bliver herefter stk. 14-16.

5. I § 1, *stk. 15*, der bliver stk. 16, ændres »nr. 27 og 28« til: »nr. 30 og 31«.

6. I § 2 ændres »og 170-178« til: », 170-175a og 176-178«.

7. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter nr. 23 som nye numre:

»24) Gruppe 1-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der opfylder mindst én af følgende betingelser:

a) Forsikringsselskabets årlige bruttopræmie har oversteget 5 mio. euro i tre på hinanden følgende år, eller selskabet forventer at dette beløb overstiges i et af de kommende 5 år.

b) Forsikringsselskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år, eller selskabet forventer, at dette beløb overstiges i et af de kommende 5 år.

c) Forsikringsselskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år, eller koncernen forventer, at dette beløb overstiges i et af de kommende 5 år.

d) Forsikringsselskabet udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af én eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessoriske risici.

e) Forsikringsselskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som i tre på hinanden følgende år har oversteget 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier, eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, eller selskabet forventer, at et af disse beløb overstiges i et af de kommende 5 år.

f) Forsikringsselskabet udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 eller 39.

25) Gruppe 2-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.

26) Accessoriske risici: Forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 7, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 11, stk. 1, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringsselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser.«

Nr. 24-42 bliver herefter nr. 27-45.

24-32) ---

33) Kombineret kapitalbufferkrav: Den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer, jf. nr. 34, forhøjet med en virksomhedsspecifik kontraktyklisk kapitalbuffer, jf. nr. 35, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 38, og en systemisk buffer, jf. nr. 40, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3.

34-42) ---

8. I § 5, stk. 1, nr. 33, der bliver nr. 36, ændres »nr. 34« til: »nr. 37«, »nr. 35« til: »nr. 38«, »nr. 38« til: »nr. 41«, og »nr. 40« til: »nr. 43«.

9. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 42, der bliver nr. 45, som nye numre:

»46) Solvenscertifikat: Et certifikat, hvoraf det fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 126 c og 126 d.

47) ISPV (Insurance Special Purpose Vehicle): En juridisk person, som afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.

48) Standardformlen: En matematisk formel til opgørelse af et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

49) Matchtilpasning: En tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, hvis betalingsstrømme afspejler betalingsstrømmene for forsikringsforpligtelserne.

50) Volatilitetsjustering: En justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget.«

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. I denne lov forstås:

- 1) Solvenskrav i overensstemmelse med § 124, stk. 3, § 125, stk. 8, § 126, stk. 3 og 9, og § 126 a, stk. 7.

2) ---

3) Minimumskapitalkrav i overensstemmelse med §§ 124, 125, 126 og 126 a.

4) ---

10. I § 5, stk. 6, nr. 1, udgår »§ 126, stk. 3 og 9,«.

11. I § 5, stk. 6, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) Solvenskapitalkrav i overensstemmelse med § 126 c.«

Nr. 2-4 bliver herefter nr. 3-5.

12. I § 5, stk. 6, nr. 3, der bliver nr. 4, ændres »126 og 126 a« til: »126 a og 126 d«.

5) ---

6) Kapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 a, stk. 9, artikel 4, stk. 1, nr. 118, i forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

7-14) ---

15) Risikovægtede poster i overensstemmelse med § 142, stk. 2.

16) ---

Stk. 7-8 ---

§ 11.

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. En virksomhed, der søger om tilladelse efter stk. 1, skal have en basiskapital, der mindst udgør et beløb svarende til det i § 126 nævnte.

Stk. 6. ---

13. I § 5, *stk. 6*, indsættes efter nr. 4, der bliver nr. 5, som nyt nummer:

»6) Minimumsbasiskapital i overensstemmelse med § 126.«

Nr. 5 og 6 bliver herefter nr. 7 og 8.

14. I § 5, *stk. 6, nr. 6*, der bliver nr. 8, indsættes efter »§ 126 a, stk. 9,«: »§ 126 b, stk. 1,«, og efter »og regler fastsat i medfør af« indsættes: »§ 126 b, stk. 5, og«.

15. I § 5, *stk. 6*, indsættes efter nr. 6, der bliver nr. 8, som nye numre:

»9) Basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 2, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.

10) Supplerende kapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 3, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.«

Nr. 7-15 bliver herefter nr. 11-19.

16. § 5, stk. 6, nr. 15, der bliver nr. 19, ophæves.

Nr. 16 bliver herefter nr. 19.

17. § 11, *stk. 5*, affattes således:

»*Stk. 5.* En virksomhed, der søger om tilladelse efter stk. 1, skal:

1) Opfylde kapitalkravene i §§ 126 c og 126 d, såfremt virksomheden forventes at blive et gruppe 1-forsikringsselskab.

2) Opfylde kapitalkravene i § 126, såfremt virksomheden forventes at blive et gruppe 2-forsikringsselskab.«

18. I § 11 indsættes som *stk. 7 og 8*:

»*Stk. 7.* Et forsikringsselskab, der ændrer status fra at være et gruppe 1-forsikringsselskab til et gruppe 2-forsikringsselskab eller fra at være et gruppe 2-forsikringsselskab til et gruppe 1-forsik-

ringsselskab, jf. § 5, stk. 1, nr. 24 og 25, skal straks underrette Finanstilsynet og senest 8 arbejdsdage herefter indsende dokumentation for statusændringen.

Stk. 8. Et gruppe 2-forsikringsselskab kan ansøge om at blive omfattet af reglerne i denne lov for gruppe 1-forsikringsselskaber. Vurderer Finanstilsynet, at gruppe 2-forsikringsselskabet opfylder kravene i § 11, stk. 5, nr. 1, vil selskabet opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab.«

§ 14.

Stk. 1.

1-2) ---

3-8) ---

Stk. 2-6. ---

§ 20.

Stk. 1.

1-6) ---

7) regler, hvorefter pensionsordninger med løbende udbetalinger tegnet eller aftalt som obligatoriske ordninger i et forsikringsselskab eller en pensionskasse kan overføres fra eller til selskabet i forbindelse med overgang til anden ansættelse eller i forbindelse med virksomhedsoverdragelse eller virksomhedsomdannelse.

Stk. 2-3. ---

§ 30.

Stk. 1-8. ---

Stk. 9. Virksomheden skal meddele Finanstilsynet enhver ændring af de i stk. 4, nr. 1-4, og stk. 5-8 nævnte forhold senest 1 måned før ændringen foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen senest 1 måned før ændringen foretages, skal meddelelse ske snarest muligt. Virksomheden skal dog ikke meddele Finanstilsynet ændringer i virksomhedernes basiskapital og solvensnøgletal.

19. I § 14, *stk. 1*, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»3) de ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der skal identificeres som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, opfylder kravene i § 64,«.

Nr. 3-8 bliver herefter nr. 4-9.

20. I § 20, *stk. 1, nr. 7*, udgår »eller en pensionskasse«.

21. I § 30, *stk. 9, 3. pkt.*, ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag«.

Stk. 10-11. ---

§ 37 a.

Stk. 1. ---

Stk. 2. Stk. 1 gælder tilsvarende for andre udenlandske forsikringsselskaber, der er meddelt koncession i et af Den Europæiske Unions medlemslande eller i lande, der har gennemført Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 og Rådets direktiv 2002/83/EF af 10. november 1992, når forsikringsselskabet uden at være omfattet af bestemmelserne i § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, har aktiver her i landet.

§ 38.

Stk. 1-7. ---

Stk. 8. Såfremt Finanstilsynet har krævet, at et forsikringsselskab udarbejder en plan for genoprettelse, jf. § 248, skal Finanstilsynet undlade at videregive solvenscertifikat.

§ 39.

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. Såfremt Finanstilsynet har krævet, at et forsikringsselskab udarbejder plan for genoprettelse, jf. § 248, skal Finanstilsynet undlade at videregive solvenscertifikat.

Stk. 6-8. ---

§ 64.

Stk. 1-7. ---

§ 71.

Stk. 1. ---

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed og en for-

22. I § 37 a, stk. 2, ændres »Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 og Rådets direktiv 2002/83/EF af 10. november 1992« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«.

23. § 38, stk. 8, affattes således:

»*Stk. 8.* Opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d, skal Finanstilsynet ikke videregive solvenscertifikatet.«

24. § 39, stk. 5, affattes således:

»*Stk. 5.* Opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d, skal Finanstilsynet ikke videregive solvenscertifikatet.«

25. I § 64 indsættes som *stk. 8*:

»*Stk. 8.* Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene i stk. 1-3.«

26. I § 71, stk. 2, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 3 og 4«.

sikringsholdingvirksomhed skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1.

Stk. 3. ---

§ 75.

Stk. 1-2. ---

Stk. 3. Hvis et medlem af en finansiel virksomheds bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar må formode, at den finansielle virksomhed ikke opfylder kapitalkravet efter § 126, kapitalkravene efter § 126 a, stk. 2-6, kapitalgrundlagskravet efter artikel 92, stk. 1, minimumskapitalkravet i artikel 93 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller solvensbehovet efter § 124, stk. 2, § 125, stk. 4, § 126, stk. 8, og § 126 a, stk. 1, 2. pkt., skal den pågældende straks meddele dette til Finanstilsynet.

Stk. 4. ---

§ 77 a.

Stk. 1. ---

1-5) ---

6) Virksomheden kan undlade at udbetale en variabel løndel helt eller delvis, såfremt virksomheden på tidspunktet for udbetaling af den variable løndel ikke overholder kapitalkravet eller solvenskravet i § 124, stk. 1-4, § 125, stk. 1-6 og 8, § 126 a, stk. 1-3, 5 og 7, og §§ 127, 170 og 170 a samt artikel 11, stk. 1 og 2, artikel 92, stk. 1, og artikel 93, 97 og 500 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, eller hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor.

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden skal sikre sig, at såfremt bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil,

27. I § 71 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Et gruppe 1-forsikrings-selskab skal som led i selskabets virksomhedsstyring, jf. stk. 1, identificere selskabets nøglepersoner.«

28. I § 75, *stk. 3*, udgår »kapitalkravet efter § 126,«, og »eller solvensbehovet efter § 124, stk. 2, § 125, stk. 4, § 126, stk. 8, og § 126 a, stk. 1, 2. pkt.,« ændres til: », solvensbehovet efter § 124, stk. 2, § 125, stk. 4, § 126, stk. 4, og § 126 a, stk. 1, 2. pkt., kravet til minimumsbasiskapitalen efter § 126, stk. 2 og 3, solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d,«.

29. I § 77 a, *stk. 1, nr. 6*, ændres »og §§ 127, 170 og 170 a« til: »§ 170«, og efter »krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber« indsættes: », kravet til minimumsbasiskapitalen i § 126, stk. 2 og 3, solvenskapitalkravet i § 126 c, stk. 1-4, eller solvenskapitalkravet for koncernen i § 175 b, stk. 1, 3 og 4,«.

30. I § 77 a, *stk. 6, 1. pkt.*, ændres »nr. 42« til: »nr. 45«.

tildeles en pensionsydelse, som helt eller delvis kan sidestilles med variable løndele, jf. § 5, stk. 1, nr. 42, skal virksomheden, hvis modtageren forlader virksomheden inden pensionstidspunktet, beholde denne del af pensionsydelsen i 5 år i form af instrumenter som nævnt i stk. 1, nr. 4. Stk. 4 og 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 1. pkt. nævnte tilfælde. Hvis modtageren er medlem af bestyrelsen eller ansat i virksomheden ved pensionsalderen, skal virksomheden udbetale den variable del af pensionsydelsen til modtageren i form af de i stk. 1, nr. 4, nævnte instrumenter uden mulighed for afhændelse eller udnyttelse i en periode på 5 år. Stk. 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 3. pkt. nævnte tilfælde.

Stk. 7-10. ---

§ 118.

Stk. 1-2. ---

Stk. 3. Forsikringsselskaber og pensionskasser kan til brug for rådgivning om livsforsikrings- og pensionsordninger samt personforsikringer, der indgår i disse ordninger, videregive oplysninger om kundeforhold til forsikringsselskaber, som forsikringsselskabet eller pensionskassen er koncernforbundet med, til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab, til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud og til Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. § 23, stk. 4, og § 26 b, stk. 3, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. Oplysninger om helbredsmæssige forhold og andre følsomme oplysninger kan alene videregives, hvis den, der videregives oplysninger om, har givet samtykke hertil.

Stk. 4-6. ---

§ 126. Forsikringsselskaber og tværgående pensionskassers bestyrelse og direktion skal sikre, at virksomheden har en tilstrækkelig basiskapital og råder over interne procedurer til risikomåling og risikostyring til løbende vurdering og opretholdelse af en basiskapital af en størrelse, type og fordeling, som er passende til at dække virksomhedens risici.

Stk. 2. Basiskapitalen i forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser skal mindst udgøre

31. I § 118, stk. 3, 1. pkt., udgår »og pensionskasser« og »eller pensionskassen«.

32. § 126 affattes således:

»§ 126. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at virksomheden har en tilstrækkelig basiskapital til at dække virksomhedens risici.

Stk. 2. Kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber udgør, jf. dog stk. 3: 1) 3,7 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.

1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse I-IV og VI, hvor virksomheden har en investeringsrisiko,

2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V og i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år,

3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år,

4) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti,

5) det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af

a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover og

b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår,

6) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der driver livsforsikringsvirksomhed,

7) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der udøver forsikringsklasserne 1-9 og 16-18,

8) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 10-15,

9) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, og

10) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

2) 2,5 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.

3) 3,6 mio. euro for selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.

4) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 3. For gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber omfattet af stk. 2, nr. 2, hvor vedtægterne giver selskabet mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne, udgør kravet til minimumsbasiskapitalen:

1) 0,225 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-8, 16 og 18, jf. bilag 7.

2) 0,15 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 9 og 17, jf. bilag 7.

Stk. 4. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal på baggrund af stk. 1 opgøre virksomhedens individuelle solvensbehov.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte et højere individuelt solvensbehov end det af selskabet efter stk. 4, opgjorte individuelle solvensbehov.«

Stk. 3. Solvenskravet udgør summen af de i stk. 2, nr. 1-5, nævnte beløb.

Stk. 4. Minimumskapitalkravet udgør det største af beløbene i stk. 2, nr. 6-10.

Stk. 5. For gensidige forsikringselskaber, der er omfattet af stk. 2, nr. 7 eller 8, kan minimumskapitalkravet nedsættes på nærmere betingelser.

Stk. 6. For gensidige forsikringselskaber omfattet af stk. 2, nr. 7 eller 8, som opfylder betingelserne i stk. 5 og 7, er minimumskapitalkravet nedsat til det største beløb af

- 1) 0,225 mio. euro for tilladelse til forsikringsklasse 1-8, 16 og 18 og
- 2) 0,15 mio. euro for tilladelse til forsikringsklasse 9 og 17.

Stk. 7. For at være omfattet af det nedsatte kapitalkrav i stk. 6 skal et gensidigt forsikringselskab ud over de i stk. 5 anførte betingelser tillige opfylde følgende betingelser:

- 1) Vedtægterne skal give mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne,
- 2) det seneste regnskabsårs bruttopræmieindtægter må ikke overstige 5 mio. euro,
- 3) selskabet må ikke have tilladelse til forsikringsklasse 10-15, og
- 4) mindst halvdelen af det seneste regnskabsårs bruttopræmieindtægter skal hidrøre fra forsikringer, hvor forsikringstagerne er fysiske personer, der er medlemmer af selskabet.

Stk. 8. Forsikringselskaber og tværgående pensionskassers bestyrelse og direktion skal på baggrund af vurderingen i henhold til stk. 1 opgøre virksomhedens individuelle solvensbehov.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte et højere individuelt solvenskrav end det, der fremgår af stk. 3.

§ 126 a. ---

33. Efter § 126 a indsættes:

»§ 126 b. Gruppe 1-forsikringselskabers kapitalgrundlag består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Anvendelse af det supplerende kapitalgrundlag ved opgørelsen af kapitalgrundlaget kræver Finanstilsynets godkendelse.

Stk. 2. Basiskapitalgrundlaget består af summen af det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger

værdien af forpligtelser, fratrukket værdien af egne aktier, der ejes af gruppe 1-forsikringsselskabet med tillæg af værdien af efterstillet gæld.

Stk. 3. Det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab.

Stk. 4. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 97 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), hvilken kapital, der kan indgå i kapitalgrundlaget. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende anden kapital, skal ansøge om forudgående godkendelse fra Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget.

§ 126 c. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. stk. 2.

Stk. 2. Solvenskapitalkravet opgøres enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender standardformlen, kan anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, såfremt Finanstilsynet godkender dette.

Stk. 4. Afviger gruppe 1-forsikringsselskabets risikoprofil væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for standardformlen, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de relevante risikomoduler.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal opgøre solvenskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at

dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelsen af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse og opgørelse af en intern model.

§ 126 d. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Stk. 2. Minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbet i stk. 3 og det største af det for selskabet relevante beløb i stk. 5.

Stk. 3. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav må ikke udgøre under 25 pct. eller over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav opgjort i overensstemmelse med § 126 c og inklusive ethvert kapitaltillæg, som Finanstilsynet påbyder i henhold til § 350 b. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav under 25 pct. af solvenskapitalkravet, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav over 45 pct. af solvenskapitalkravet, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 45 pct.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal indsende en begrundelse til Finanstilsynet i forbindelse med indberetningen efter stk. 6, hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger uden for grænserne i stk. 3.

Stk. 5. De nedre grænser for minimumskapitalkravet er:

- 1) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.
- 2) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 3) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.
- 4) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 5) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 6. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 126 e. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, som fastlægges og offentliggøres af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA).

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve i stk. 1 på en af selskabet udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser.

Stk. 3. Finanstilsynet kan give tilladelse til at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i stk. 1 for forsikringsmæssige hensættelser, hvor selskabet ikke anvender en matchtilpasning efter stk. 2.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en matchtilpasning efter stk. 2 eller en volatilitetsjustering efter stk. 3, skal i den rapport om solvens og finansiell situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende stk. 2 eller 3 på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, samt på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen, jf. stk. 2, og om volatilitetsjusteringen, jf. stk. 3, samt om forudsætningerne for at opnå tilladelse efter disse bestemmelser.

§ 126 f. Finanstilsynet kan kræve, at et gruppe 2-forsikringssselskab ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvender den risikofri rentekurve efter § 126 e, stk. 1.

§ 126 g. Et gruppe 1-forsikringssselskab skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Selskabet skal ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de analyser, selskabet skal foretage efter stk. 1.«

§ 127. Kapitalkravet for forsikringssselskaber er det største af solvenskravet og minimumskapitalkravet i § 126.

§ 128. Basiskapitalen for forsikringssselskaber og forsikringsholdingvirksomheder består af kernekapitalen tillagt den supplerende kapital med fradrag.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter regler for opgørelsen af basiskapitalen, herunder kernekapital og supplerende kapital for forsikringssselskaber og forsikringsholdingvirksomheder.

Stk. 3-4. ---

§ 142.

Stk. 1. ---

Stk. 2. Ved de risikovægtede poster for forsikringssselskaber og tværgående pensionskasser forstås poster, der er korrigeret for forsikringstype, løbetid, særlige forhold i genforsikring, gennemsnitlige præmiegrundlag, administrationsomkostninger og erstatningsudgifter samt andre poster i risikosummen.

§ 143.

Stk. 1. ---

1) opgørelse af de risikovægtede poster for forsikringssselskaber og forsikringsholdingvirksomheder,

34. § 127 ophæves.

35. I § 128, *stk. 1 og 2*, ændres »forsikringssselskaber og forsikringsholdingvirksomheder« til: »gruppe 2-forsikringssselskaber«.

36. § 142, *stk. 2*, ophæves.

37. § 143, *stk. 1, nr. 1*, affattes således:

»1) fristerne for indberetninger som følge af regler udstedt i medfør af artikel 35, stk. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af for-

- sikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.
- 2) opgørelser efter § 124, stk. 1 og 2, § 125, stk. 1 og 4, § 126, stk. 1 og 8, og § 126 a, stk. 1,
- 3) indberetning af solvensbehovet for finansielle virksomheder og koncerner, der er omfattet af §§ 171-174, indberetning af de risikovægtede poster, kapitalkravet og basiskapitalen for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, indberetning af den samlede risikoeksponering, kapitalgrundlagskravet og kapitalgrundlaget for den øverste modervirksomhed i Danmark og koncernen, i det omfang disse er omfattet af § 170, stk. 1, 2, 4 og 5, og indberetning af kapitalgrundlaget for fondsmæglerselskaber, der alene har tilladelse til aktiviteterne nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 1 og 5, og som ikke opbevarer midler eller værdipapirer, der tilhører deres kunder, for investeringsforvaltnings-selskaber og for den øverste modervirksomhed i Danmark og koncernen, i det omfang disse er omfattet af § 170, stk. 3,
- 4-5) ---
- 6) betingelser for nedsættelse af minimumskapitalkravet, jf. § 126, stk. 5.
- 7-8) ---
- Stk. 2. ---*
- Stk. 3.* For den øverste modervirksomhed i Danmark og koncernen, i det omfang disse er omfattet af § 170, stk. 1, 2, 4 og 5, kan de risikovægtede poster, jf. stk. 1, nr. 1, også opgøres ved anvendelse af interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster. Anvendelse af interne metoder kræver tilladelse af Finanstilsynet. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om tilladelse til at anvende interne metoder.
- Særlige regler for forsikringsselskaber og pensionskasser om midlernes anbringelse og likviditet.*
- § 158. De midler, et forsikringsselskab eller en pensionskasse råder over, skal investeres på en hensigtsmæssig og for de forsikrede tjenlig måde, således at der er betryggende sikkerhed for, at selskabet til enhver tid kan opfylde sine forpligtelser.
38. I § 143, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 126, stk. 1 og 8,« til: »§ 126, stk. 1 og 4,«.
39. I § 143, stk. 1, nr. 3, ændres »indberetning af de risikovægtede poster, kapitalkravet og basiskapitalen for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder,« til: »indberetning af kravet til minimumsbasiskapitalen og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber,«.
40. § 143, stk. 1, nr. 6, ophæves.
Nr. 7 og 8 bliver herefter nr. 6 og 7.
41. I § 143, stk. 3, 1. pkt., ændres »de risikovægtede poster, jf. stk. 1, nr. 1, også opgøres ved anvendelse af interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster.« til: »den samlede risikoeksponering, jf. § 142, også opgøres ved anvendelse af interne metoder.«
42. I overskriften før § 158 udgår »og pensionskasser«.
43. §§ 158-166 ophæves, og i stedet indsættes:
»§ 158. Forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af stk. 1.«

§ 159. Forsikringsselskaber og pensionskasser skal have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser.

Stk. 2. De aktiver, der omfattes af stk. 1, skal være udvalgt således, at de, set i forhold til arten af selskabets forsikringer, med hensyn til sikkerhed, afkast og likviditet er af en sådan art og en sådan sammensætning, at de er egnede til at sikre, at de forsikrede kan fyldestgøres. Der må ikke foreligge en uforholdsmæssig afhængighed af en bestemt kategori af aktiver, et bestemt investeringsmarked eller en bestemt investering.

§ 160. I henhold til bestemmelserne i dette kapitel opgøres aktiverne efter følgende regler:

- 1) Aktiverne opgøres og reguleres løbende i overensstemmelse med de regler, der fastsættes for årsrapporter efter § 196.
- 2) Der skal foretages fradrag for en eventuel behæftet del, og udlån kan kun indgå til en værdi, der fremkommer efter fradrag af forpligtelser, der kan modregnes over for låntager.
- 3) Finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser, skal medregnes med værdien af sådanne kontrakter i aktivernes værdi.
- 4) Tilgodehavende uforfaldne renter af aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 1-4, 6, 7, 9 og 11-14, medregnes i aktivernes værdi.

§ 161. I henhold til bestemmelserne i dette kapitel opgøres de forsikringsmæssige hensættelser efter følgende regler:

- 1) Hensættelserne opgøres og reguleres løbende i overensstemmelse med de regler, der fastsættes for årsrapporter efter § 196.
- 2) Hensættelser opgøres brutto for direkte tegnede forsikringer.
- 3) Den andel af forsikringsmæssige hensættelser for indirekte forsikringer, der modsvares af genforsikringsdepoter hos afgivende forsikringsselskaber, fradrages.

4) Indtil halvdelen af tilgodehavende forfaldne præmier fradrages.

§ 162. Følgende aktivtyper kan indgå blandt aktiverne omfattet af § 159, stk. 1:

1) Obligationer eller gældsbreve udstedt af eller garanteret af regeringer eller regionale myndigheder i zone A.

2) Obligationer optaget til handel på et reguleret marked i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller tilsvarende markeder i andre lande, og som er udstedt af internationale organisationer, der som medlem har mindst ét af medlemslandene i Den Europæiske Union.

3) Realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet samt andre obligationer udstedt i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der frembyder tilsvarende sikkerhed.

4) Tilgodehavender, dog ikke tilgodehavender, der er efterstillet andre kreditorer, hos kreditinstitutter og forsikringselskaber under offentligt tilsyn i lande omfattet af zone A samt andre tilgodehavender garanteret af kreditinstitutter eller forsikringselskaber under offentligt tilsyn i lande omfattet af zone A.

5) Grunde, boligejendomme, kontor- og forretningsejendomme samt andre ejendomme, hvis værdi er uafhængig af en særlig erhvervsudnyttelse.

6) Lån sikret ved tinglyst panteret i ejendomme, som er omfattet af nr. 5, for et beløb på op til 80 pct. af den seneste ejendomsvurdering for bolig-ejendomme og 60 pct. for øvrige ejendomme.

7) Lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer inden for disses genkøbsværdi.

8) Andele i afdelinger i UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter, der svarer til kapitalforeninger, hvis kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts vedtægter indeholder de i § 162 a og § 162 b anførte begrænsninger.

9) Andre obligationer og lån optaget til handel på et reguleret marked i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået

aftale med på det finansielle område, eller tilsvarende markeder i andre lande omfattet af zone A.

10) Kapitalandele optaget til handel på et reguleret marked i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller tilsvarende markeder i andre lande omfattet af zone A.

11) Ejendomme, der ikke er omfattet af nr. 5, og lån sikret ved tinglyst panteret i ejendomme, der ikke er omfattet af nr. 6.

12) Kapitalandele og andre værdipapirer optaget til handel på et marked i lande uden for zone A, hvis markedet svarer til et reguleret marked inden for Den Europæiske Union, samt andre værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller tilsvarende markeder i andre lande omfattet af zone A.

13) Andre lån og værdipapirer, som ikke omfattes af nr. 1-12.

14) Genforsikringskontrakter og tilgodehavender hos genforsikringselskaber samt særlige risikoafdækningsvirksomheder under offentligt tilsyn i lande omfattet af zone A eller genforsikringselskaber under offentligt tilsyn, der har opnået en rating af en anerkendt ratingvirksomhed svarende til mindst investment grade.

Stk. 2. I en dattervirksomhed, hvis aktivitet er begrænset til at foretage og forvalte investeringer i aktiver omfattet af stk. 1, kan dattervirksomhedens aktiver inden for værdien af kapitalandelene i og eventuelle lån til dattervirksomheden behandles som aktiver efter stk. 1. Er dattervirksomheden ikke helejet, indgår dens aktiver til en forholdsmæssig værdi svarende til den ejede andel af egenkapitalen.

Stk. 3. Hvis forsikringselskabet har et datterselskab, der driver direkte livsforsikringsvirksomhed med tilladelse efter denne lov, kan datterselskabets aktiver behandles som aktiver efter stk. 1. Den del af datterselskabets aktiver, der ikke medgår til dækning af datterselskabets forsikringsmæssige hensættelser, og et beløb, der modsvarer datterselskabets kapitalkrav, skal i så fald være af en sådan art og sammensætning, at de kan indgå blandt moderselskabets aktiver til dækning af de forsikrings-

mæssige hensættelser efter bestemmelserne i dette kapitel. Datterselskabets aktiver kan tilsammen højst indgå blandt de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, til en værdi, der svarer til værdien af moderselskabets aktier i og eventuelle lån til datterselskabet med fradrag af datterselskabets kapitalkrav. Er datterselskabet ikke helejet, indgår dets aktiver til den forholdsmæssige værdi svarende til den ejede andel af egenkapitalen.

Stk. 4. Stk. 3 kan anvendes tilsvarende på andre datterselskaber, som er forsikringsselskaber med tilladelse efter denne lov. Et sådant datterselskabs aktiver kan dog højst indgå blandt aktiverne til en værdi, der svarer til 5 pct. af moderselskabets forsikringsmæssige hensættelser.

§ 162 a. Vedtægterne for en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8, skal indeholde bestemmelser om,

1) at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut på en investors anmodning skal indløse investorens andel af formuen med midler, der hidrører fra formuen,

2) at kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger hverken må stille garantier for tredjemand eller yde eller optage lån bortset fra optagelse af kortfristede lån på højst 10 pct. af formuen for at indløse investorer, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler,

3) at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut kan investere sin formue i likvide midler, herunder valuta, eller i de finansielle instrumenter, som er nævnt i bilag 5, i overensstemmelse med de krav, der stilles til instrumenter og deres udstedere i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v., og

4) risikospredning, jf. § 162 b.

§ 162 b. En kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8, skal i sine vedtægter for hver afdeling fastsætte, at formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i stk. 2, 3, 4 eller 5.

Stk. 2. Formuen kan investeres i overensstemmelse med kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 3. Formuen kan investeres i likvide midler, herunder valuta eller de instrumenter, der er nævnt i bilag 5. Højst 10 pct. af formuen må investeres i finansielle instrumenter, som er udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern. 2. pkt. finder ikke anvendelse i følgende tilfælde:

1) Hvor afdelingen investerer i obligationer, der er udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere lande i Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, deltager i, og som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 147, stk. 4, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

2) Hvor afdelingen investerer i følgende typer af obligationer, dog således at højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer, som er udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern:

a) Kasse- og skibskreditobligationer udstedt af Danmarks Skibskredit A/S, realkreditobligationer udstedt af danske realkreditinstitutter og lignende realkreditobligationer udstedt af kreditinstitutter, som er godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen.

b) Særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO) og særligt dækkede obligationer (SDO) udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller Danmarks Skibskredit A/S eller tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter, som er godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen.

Stk. 4. Formuen kan udelukkende investeres i pengemarkedsinstrumenter, idet højst 30 pct. af formuen kan anbringes i pengemarkedsinstrumenter, som er udstedt af den samme emittent eller emittenter i samme koncern, dog således at formuen fuldt ud kan investeres i pengemarkedsinstrumenter, der er udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere lande i Den Europæiske Union eller lande,

som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, deltager i, og som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 5. Formuen kan investeres i andele i afdelinger i UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter, hvis vedtægter indeholder de begrænsninger, der er anført i § 162 a, dog således at højst 75 pct. af formuen må anbringes i andele, som er udstedt af en enkelt afdeling af disse UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter.

§ 163. Følgende grænser med hensyn til de forsikringsmæssige hensættelser er gældende for medregning af aktiver omfattet af § 159, stk. 1:

- 1) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8-14, må samlet højst udgøre 70 pct.
- 2) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 12, må samlet højst udgøre 10 pct.
- 3) Lån omfattet af § 162, stk. 1, nr. 13, må samlet højst udgøre 2 pct.
- 4) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 4, 6, 8-10, 12 og 13, udstedt eller garanteret af penge- og realkreditinstitutter, forsikringselskaber, afdelinger af UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8, der for hver virksomhed og afdeling af en forening eller et udenlandsk investeringsinstitut udgør mere end 5 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser, må samlet højst udgøre 40 pct.

Stk. 2. Andre lån og værdipapirer omfattet af § 162, stk. 1, nr. 13, må højst udgøre 10 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser. For genforsikringsvirksomhed udgør grænsen 30 pct.

§ 164. Aktiver, der udgør en risiko på en enkelt virksomhed eller en gruppe af indbyrdes forbundne virksomheder, kan indgå i de i § 159, stk. 1, nævnte aktiver inden for følgende grænser fastsat i forhold til de forsikringsmæssige hensættelser:

- 1) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 3, må højst udgøre 40 pct.
- 2) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 4, må højst udgøre 10 pct.
- 3) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8, jf. dog stk. 4, må højst udgøre 10 pct.

- 4) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 14, må højst udgøre 10 pct.
- 5) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 6, 7, 9, 10, 12 og 13, må samlet højst udgøre 4 pct. i forsikringsselskaber, der ikke driver direkte livsforsikringsvirksomhed, jf. dog stk. 2.
- 6) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 6, 7, 9, 10, 12 og 13, må samlet højst udgøre 2 pct. i pensionskasser og forsikringsselskaber, der driver direkte livsforsikringsvirksomhed, jf. dog stk. 2. Grænsen er 3 pct., hvis egenkapitalen i den virksomhed, som aktivet vedrører, overstiger 250 mio. kr., når virksomheden er hjemmehørende i et land omfattet af zone A og aktivet er optaget til handel på et reguleret marked i et land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller tilsvarende markeder i andre lande omfattet af zone A.
- 7) Aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 5-7 og 9-13, må samlet højst udgøre 5 pct.
- 8) Lån omfattet af § 162, stk. 1, nr. 13, må højst udgøre 1 pct.

Stk. 2. Ved investering i kapitalandele i og lån til en virksomhed eller en gruppe af indbyrdes forbundne virksomheder, hvis aktiviteter alene består i at investere i aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 5 og 11, må den samlede investering højst udgøre 5 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. § 159, stk. 1.

Stk. 3. Stk. 1, nr. 3 og 5-7, og stk. 2 og 5 finder ikke anvendelse på investeringer i en dattervirksomhed, der er omfattet af § 162, stk. 2-4.

Stk. 4. Stk. 1, nr. 3 og 5-7, og stk. 2 og 5 finder ikke anvendelse på investeringer i virksomheder, UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8, hvis aktivitet efter vedtægterne er begrænset til at foretage investeringer i aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 1-3. Sådanne investeringer kan i relation til grænserne fastsat i stk. 1, nr. 5-8, og stk. 2 samt § 163, stk. 1, nr. 1-3, betragtes som aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 1-3.

Stk. 5. For aktiver omfattet af § 162, stk. 1, nr. 6, 7, 9, 10, 12 og 13, udgør grænsen 5 pct. for investeringer i en enkelt virksomhed og 10 pct. for investeringer i en gruppe af indbyrdes forbundne virksomheder i forhold til et forsikringsselskabs hen-

sættelser til dækning af dets genforsikringsvirksomhed.

§ 165. I aktiverne omfattet af § 159, stk. 1, skal et beløb på mindst 80 pct. være denomineret i kongruente valutaer. For genforsikringsvirksomhed udgør grænsen mindst 70 pct.

Stk. 2. Aktiver, der er denomineret i euro, kan anvendes til at opfylde halvdelen af kravet i stk. 1 for de forsikringsmæssige hensættelser i en anden EU-valuta end euro.

Stk. 3. Kravet i stk. 1 finder ikke anvendelse, såfremt de forsikringsmæssige hensættelser i den pågældende valuta udgør mindre end 7 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser i øvrige valutaer.

§ 166. For forsikringsmæssige hensættelser i forsikringsklasse III, hvor forsikringsselskabet eller pensionskassen ikke har påtaget sig nogen investeringsrisiko, finder § 159, stk. 2, og §§ 163, 164 og 165 ikke anvendelse.

Stk. 2. For midler overtaget som særskilte SP-konti, hvor den enkelte kontohaver selv har indflydelse på valg af investeringspulje eller investeringsrisiko, finder § 159, stk. 2, og §§ 163-165 ikke anvendelse.

Stk. 3. Midler overtaget som særskilte SP-konti, hvor den enkelte kontohaver ikke har indflydelse på valg af investeringspulje eller investeringsrisiko, skal være anbragt i overensstemmelse med §§ 158-169, jf. dog stk. 4 og 5.

Stk. 4. § 163, stk. 1, nr. 4, og § 164, stk. 1, nr. 4, finder ikke anvendelse på midler placeret i andele i UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8.

Stk. 5. § 163, stk. 1, nr. 1, finder ikke anvendelse på midler placeret i andele i UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8, under forudsætning af at disse UCITS', kapitalforeningers eller udenlandske investeringsinstitutters beholdning af aktiver medgår ved opgørelsen af placeringen af midlerne omfattet af stk. 3, og at bestemmelserne i §§ 158-169 med de i stk. 4 nævnte undtagelser ved denne opgørelse er overholdt.

§ 167. I forsikringselskaber og pensionskasser skal der føres et register over aktiverne omfattet af § 159, stk. 1, samt finansielle kontrakter efter § 160, stk. 1, nr. 3. I skadeforsikringselskaber skal der derudover føres et register, der indeholder aktiver, der modsvarer indgåede præmier, hvor forsikringsperioden først påbegyndes efter regnskabsårets afslutning. De registrerede aktiver og kontrakter tjener udelukkende til fyldestgørelse af de forsikrede.

Stk. 2. Kravet om registrering finder ikke anvendelse på de i § 162, stk. 1, nr. 7, nævnte policelån.

Stk. 3. Indgår der fast ejendom blandt aktiverne, registreres et tinglyst ejerpantebrev.

Stk. 4. For dattervirksomheder, der omfattes af § 162, stk. 2, og datterselskaber, der omfattes af § 162, stk. 3 og 4, registreres kapitalandelene i og eventuelle lån til dattervirksomheden henholdsvis datterselskabet.

Stk. 5. Forsikringselskabet og pensionskassen giver indberetning til Finanstilsynet om, hvilke aktiver der indgår i registeret. Finanstilsynet eller den, Finanstilsynet bemyndiger hertil, kontrollerer tilstedeværelsen af disse aktiver efter nærmere regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan kræve registeret deponeret, hvis tilsynet beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver. Ved deponering af registeret skal Finanstilsynet registreres som berettiget i en værdipapircentral med hensyn til værdipapirer. Med hensyn til de øvrige aktiver og kontrakter, der tjener til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal disse håndpantsettes til fordel for Finanstilsynet.

Stk. 7. Enhver ændring i et deponeret register skal godkendes af Finanstilsynet og noteres i registret.

§ 168. Finanstilsynet kan for en tidsbegrænset periode dispensere fra §§ 162-162 b, § 163, stk. 1, nr. 4, og stk. 2, 1. pkt., og § 164, stk. 1, nr. 2-8, og stk. 2-5.

44. § 167 affattes således:

»**§ 167.** Forsikringselskaber skal have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. For at sikre tilstedeværelsen af tilstrækkelige aktiver skal forsikringselskaberne føre et register, der indeholder en optegnelse over

1) aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser, samt

2) værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne efter nr. 1 ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser.

Stk. 2. Forsikringselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 7, skal endvidere føre et register over aktiver, der modsvarer indgåede præmier, hvor forsikringsperioden først påbegyndes efter regnskabsårets afslutning.

Stk. 3. Forsikringselskabet skal kvartalsvist indberette til Finanstilsynet hvilke aktiver, der er registreret.

Stk. 4. Aktiverne i registrene efter stk. 1 og 2 tjener udelukkende til fyldestgørelse af forsikringsstagerne og de begunstigede.

Stk. 5. Lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer inden for disses genkøbsværdi skal ikke registreres.

Stk. 6. Finanstilsynet kan kræve aktiverne i registeret deponeret og pantsat til fordel for Finanstilsynet, hvis tilsynet efter § 251 beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver. Finanstilsynet skal registreres som pantnaver, og enhver efterfølgende ændring i den deponerede aktivmasse skal godkendes af Finanstilsynet og noteres i registeret.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indhold, opgørelse, indberetning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne indført i registrene.«

45. §§ 168 og 169 ophæves.

§ 169. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for

- 1) afgrænsningen af værdipapirer, der omfattes af flere af de i § 162, stk. 1, nævnte aktivgrupper,
- 2) aktivernes lokalisering og kongruente valutaer i forhold de forsikringsmæssige hensættelser,
- 3) dækning af forsikringsmæssige hensættelser for forsikringer, der omfattes af § 166, og
- 4) indberetning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne i registrene efter § 167.

§ 170 a. I koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, finder § 126 tilsvarende anvendelse på forsikringsholdingvirksomheden og koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

§ 175 a. Koncerner, hvor den øverste modervirksomhed i Danmark er en finansiel holdingvirksomhed eller en finansiel virksomhed, eller hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed, skal én gang årligt indberette alle eksponeringer, jf. § 5, stk. 1, nr. 18, der udgør mere end 10 pct. af koncernens kapitalgrundlag henholdsvis basiskapital.

Stk. 2-3. ---

46. § 170 a ophæves.

47. I § 175 a, stk. 1, udgår »henholdsvis basiskapital«.

48. Efter § 175 a indsættes før overskriften før § 176:

*»Særlige regler om koncernsolvens og
koncerntilsyn for gruppe 1-forsikringsselskaber
m.v.*

§ 175 b. Bestyrelsen og direktionen for den øverste modervirksomhed i en koncern skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen, når den øverste modervirksomhed i koncernen

- 1) er beliggende i Danmark, og
- 2) er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvor

mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikrings-selskab.

Stk. 2. Kapitalgrundlaget for koncernen, jf. stk. 1, skal opgøres i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør af stk. 9.

Stk. 3. Solvenskapitalkravet for koncernen opgøres på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering, jf. dog stk. 4, og enten ved anvendelse af standardformlen efter § 126 c, stk. 2, 3 og 6, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen ikke skal opgøres på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering efter stk. 3, eller at opgørelsen på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering efter stk. 3 skal kombineres med en anden opgørelsesmetode.

Stk. 5. Opfylder den øverste modervirksomhed, jf. stk. 1, ikke solvenskapitalkravet for koncernen, finder § 248 a anvendelse.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for koncernen i overensstemmelse med § 350 b.

Stk. 7. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen.

Stk. 8. Den øverste modervirksomhed skal hvert år opgøre solvenskapitalkravet for koncernen pr. 31. december og skal senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Den øverste modervirksomhed skal ved ændringer af betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for koncernen omfattet af stk. 1, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen efter stk. 3 og 4 og om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen.

§ 175 c. I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed ikke er beliggende i Danmark, og hvori der indgår et gruppe 1-forsikrings-selskab, kan Finanstilsynet, efter regler fastsat af Europa-Kommissio-

nen i medfør af artikel 216, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), træffe afgørelse om, at § 175 b eller dele heraf finder anvendelse på den danske del af koncernen. Det øverste forsikrings-selskab, forsikringsholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed i den danske del af koncernen påser overholdelsen af disse bestemmelser.«

§ 179. Finanstilsynet kan påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i finansielle virksomheder, at udskille de finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter i en delkoncern under en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, såfremt

1) koncernen er struktureret på en sådan måde, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskravet i § 170, § 170 a eller artikel 92, stk. 1, jf. artikel 11, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,
2-3)---

§ 180. Finanstilsynet kan påbyde, at en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed afhænder kapitalandele i en finansiell virksomhed, såfremt

1) modervirksomheden eller koncernen ikke opfylder solvenskravet i § 170, § 170 a eller artikel 92, stk. 1, jf. artikel 11, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
2-3)---

§ 224.

Stk. 1-5. ---

Stk. 6. Har et forsikringsselskab ikke inden for de frister, som Finanstilsynet har fastsat, gennemført de foranstaltninger, som er angivet i de genoprettelsesplaner, der nævnes i § 248, stk. 1 og 2, kan tilladelsen som forsikringsselskab inddrages.

49. I § 179, stk. 1, nr. 1, udgår », § 170 a eller«, og efter: »krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,« indsættes: »eller solvenskapitalkravet for koncernen i § 175 b, stk. 1, 3 og 4,«.

50. I § 180, stk. 1, nr. 1, udgår », § 170 a eller«, og efter: »krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,« indsættes: »eller solvenskapitalkravet for koncernen i § 175 b, stk. 1, 3 og 4,«.

51. § 224, stk. 6, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 6.* Har et gruppe 2-forsikringsselskab ikke gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse til opfyldelse af kravet til minimumsbasis-kapitalen inden for fristerne i § 248, skal tilladelsen som forsikringsselskab inddrages.

Stk. 7. Har et gruppe 1-forsikringselskab ikke gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse, jf. § 248 a, stk. 1, til opfyldelse af solvenskapitalkravet inden for fristerne i § 248 a, stk. 2 eller 3, kan tilladelsen som forsikringselskab inddrages. Har et gruppe 1-forsikringselskab ikke gennemført foranstaltningerne i finansieringsplanen, jf. § 248 b, stk. 1, til opfyldelse af minimumskapitalkravet inden for fristerne i § 248 b, stk. 2, skal tilladelsen som forsikringselskab inddrages.«

§ 248. Hvis et forsikringselskabs basiskapital er mindre end kapitalkravet, jf. § 127, skal Finanstilsynet kræve, at selskabet udarbejder en plan for genoprettelse af dets økonomiske stilling og forelægger planen for Finanstilsynet til bedømmelse af, om planen indeholder de foranstaltninger, der er nødvendige.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde, og om perioden, for hvilken planen skal udarbejdes.

Stk. 3. Selskabets plan skal tilsigte en genoprettelse af dets økonomiske stilling over et kortere tidsrum, der fastsættes af Finanstilsynet, når

- 1) basiskapitalen i et forsikringselskab er mindre end en tredjedel af solvenskravet eller
- 2) basiskapitalen i et forsikringselskab er mindre end minimumskapitalkravet.

Stk. 4. Har selskabet i henhold til loven forelagt en driftsplan for Finanstilsynet, træffer tilsynet i tilfælde af, at der er sket en forringelse af selskabets økonomiske stilling i forhold til denne plan, bestemmelse om de nødvendige foranstaltninger og kan herunder kræve, at der udarbejdes en ny driftsplan for de 3 følgende regnskabsår.

52. § 248 ophæves, og i stedet indsættes:

»**§ 248.** Et gruppe 2-forsikringselskab, som ikke opfylder kravet til minimumsbasiskapitalen, jf. § 126, stk. 2 og 3, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for, at selskabet kan opfylde kravet til minimumsbasiskapitalen. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsfrist.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde og om perioden, for hvilken planen skal udarbejdes.

§ 248 a. Et gruppe 1-forsikringselskab, som ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for, at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest to måneder efter at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet.

Stk. 2. Planen for genoprettelse skal føre til, at solvenskapitalkravet opfyldes senest 6 måneder efter selskabet konstaterede den manglende opfyldelse heraf. Finanstilsynet kan forlænge denne frist med 3 måneder én gang, hvis selskabet kan sandsynliggøre, at det vil blive i stand til at opfylde solvenskapitalkravet, såfremt fristen forlænges.

Stk. 3. I særlige tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger vurderer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, der berører forsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet, kan Finanstilsynet efter høring af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici forlænge fristen i stk. 2. Fristforlængelse kan meddeles af flere omgange, men den samlede fristforlængelse må ikke overstige 7 år.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået forlænget fristen efter stk. 3, skal hver tredje måned indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet. Viser redegørelsen, at der ikke er sket betydelige fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet, kan Finanstilsynet tilbagekalde forlængelsen af fristen.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde.

§ 248 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder minimumskapitalkravet, jf. § 126 d, skal udarbejde en finansieringsplan, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for, at selskabet kan opfylde minimumskapitalkravet. Finansieringsplanen skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest én måned efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet.

Stk. 2. Finansieringsplanen skal føre til, at minimumskapitalkravet opfyldes senest 3 måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse heraf.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, finansieringsplanen skal indeholde.«

§ 251. Som led i de i § 248, stk. 3, § 249, stk. 1, og § 250, stk. 1, nævnte foranstaltninger kan Finanstilsynet forbyde selskabet at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed herover. § 167 finder tilsvarende anvendelse.

§ 255. Når forsikringsbestanden er taget under administration, kan genkøb af forsikringer ikke finde sted. Dog kan genkøbsværdien helt eller delvis anvendes til dækning af de i § 162, stk. 1, nr. 7, nævnte policelån.

§ 258. ---

§ 291. Så længe selskabets basiskapital ikke opfylder kapitalkravene i medfør af denne lov, kan der ikke udbetales udbytte eller ekstraordinært udbytte til aktionærer, rente til garantier eller beløb til medlemmer i gensidige selskaber.

53. I § 251, 1. pkt., ændres »§ 248, stk. 3,« til: »§ 248, § 248 a, stk. 2, § 248 b, stk. 2,«.

54. § 255, 2. pkt., ophæves.

55. Efter § 258 indsættes før overskriften før § 284 i kapitel 18:

»Rapport om solvens og finansiel situation

§ 283. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal årligt offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation. Derudover skal gruppe 1-forsikringsselskaberne årligt indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation.

Stk. 2. Den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, skal årligt offentliggøre en rapport om koncernens solvens og finansielle situation. Derudover skal den øverste modervirksomhed årligt indsende en uddybende rapport om koncernens solvens og finansielle situation til Finanstilsynet.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om rapporterne, herunder om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, samt regler om de oplysninger rapporterne skal indeholde og fristerne for offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.«

56. I § 291 ændres »selskabets basiskapital ikke opfylder kapitalkravene i medfør af denne lov,« til: »gruppe 1-forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 d, eller gruppe 2-forsikringsselskabet ikke opfylder basiskapitalkravet i § 126,«.

§ 334. Virksomheder, der udøver virksomhed, som består i erhvervsmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden, og som anbringer de således modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut, skal have tilladelse som sparevirksomhed, hvis virksomheden ikke er

- 1) ---
- 2) omfattet af § 8, stk. 1,
- 3) omfattet af § 11, stk. 1
- 4) ---

Stk. 2. ---

§ 337.

Stk. 1. ---

Stk. 2. § 5, stk. 1, nr. 24 og 26-28, og § 72 a om finansielle virksomheders outsourcing finder tilsvarende anvendelse for sparevirksomheder.

§ 343 c.

Stk. 1.

- 1-5) ---
- 6) betingelserne i § 14, stk. 1, nr. 4 og 5, er opfyldt.

Stk. 2-5. ---

Afsnit X f ---

57. § 334, *stk. 1, nr. 2 og 3*, ophæves, og i stedet indsættes:

»2) omfattet af § 8, stk. 1, eller«.

Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

58. I § 337, *stk. 2*, ændres »nr. 24 og 26-28,« til: »nr. 27 og 29-31,«.

59. I § 343 c, *stk. 1, nr. 6*, ændres »nr. 4 og 5,« til: »nr. 5 og 6,«.

60. Efter afsnit X f indsættes:

»Afsnit X g

ISPV'er (Insurance Special Purpose Vehicles)

Kapitel 20 g

ISPV

§ 343 ø. Juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, jf. § 5, stk. 1, nr. 47, skal have tilladelse som ISPV.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om ISPV'er, herunder om muligheden for at inddrage tilladelsen til at udøve virksomhed som ISPV.«

§ 344. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr.

61. I § 344, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber«: »,

575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 75 b og § 77, stk. 1 og 2. Dog påser Erhvervsstyrelsen overholdelsen af § 15, stk. 1, 2 og 4, og §§ 83, 87, 91 og 112. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 og i regler udstedt i medfør af § 196 er overholdt for finansielle virksomheder, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 83, stk. 2 og 3, og § 83 b i lov om værdipapirhandel m.v. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger. Finanstilsynet gennemgår hvert år solvensbehovet hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr. Væsentlighedstilsynet medfører, at Finanstilsynet fører et intensivt tilsyn med de systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) og de globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFI). Finanstilsynets direktion har ansvaret for tilsynsvirksomhedens tilrettelæggelse.

Stk. 4-9. ---

§ 350 a. ---

forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«.

62. I § 344, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »marker«: », samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser«.

63. Efter § 350 a indsættes:

»§ **350 b.** Finanstilsynet kan fastsætte et krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for et gruppe 1-forsikringsselskab, såfremt Finanstilsynet vurderer, at

1) selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i standardformlen eller en anvendt godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, stk. 2,

2) selskabets virksomhedsstyring afviger væsentligt fra § 71, eller

3) selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for anvendelsen af en matchtilpasning, jf. § 126 e, stk. 2, eller en volatilitetsjustering, jf. § 126 e, stk. 3.

Stk. 2. Vurderingen af, om der foreligger en væsentlig afvigelse efter stk. 1, foretages i henhold til nærmere regler herom fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 37, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Stk. 3. Opfyldes betingelsen i stk. 1, nr. 1, opgøres kapitaltillægget i overensstemmelse med solvenskapitalkravet, jf. § 126 c.

Stk. 4. Finanstilsynet tager kravet om et kapitaltillæg op til revision mindst én gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet har rettet op på de forhold, der har foranlediget det.

Stk. 5. Fastsætter Finanstilsynet et kapitaltillæg efter stk. 1, udgør solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, sammen med kapitaltillægget det nye solvenskapitalkrav.

Stk. 6. Opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke det nye solvenskapitalkrav efter stk. 5 finder § 248 a tilsvarende anvendelse.«

§ 351.

Stk. 1-3. ---

64. I § 351 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 2 eller 3, ikke kan bestride stillingen.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.

Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 64, stk. 3, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 5. ---

Stk. 6. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-4 kan af den finansielle virksomhed og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 7. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2 og 3, og stk. 4, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 8. Har den finansielle virksomhed ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2-4.

65. I § 351, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »en direktør,«: »eller et gruppe 1-forsikrings-selskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4,« og »direktøren« ændres til: »den pågældende«.

66. I § 351, stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-5«.

67. I § 351, stk. 7, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 4, 3. pkt.« til: »stk. 5, 3. pkt.«

68. I § 351, stk. 8, 1. pkt., der bliver stk. 9, 1. pkt., indsættes efter »direktøren«: », eller har gruppe 1-forsikrings-selskabet ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4,« og i 2. pkt. ændres »stk. 2-4« til: »stk. 2, 3 og 5«.

§ 355. Som part i forhold til Finanstilsynet anses den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov retter sig mod, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2.

1-8) ---

9) Et medlem af en finansiel virksomheds bestyrelse eller direktion eller en kapitalejer, når tilsynet nægter en finansiel virksomhed tilladelse eller inddrager denne helt eller delvis, jf. § 14, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, § 224 og § 225, stk. 1.

10) Virksomheder, som tilsynet finder har snævre forbindelser til en finansiel virksomhed, når tilladelse nægtes eller inddrages efter § 14, stk. 1, nr. 4 og 5, og § 224.

11-15) ---

Stk. 3. Som part anses i øvrigt et bestyrelsesmedlem, en ansvarshavende aktuar, en revisor, en direktør eller andre ledende medarbejdere i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed, en udenlandsk finansiel virksomhed eller en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende. Det samme gælder for en likvidator, en administrator af en livsforsikringsbestand og en administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer.

Stk. 4-6. ---

§ 359. Forsikringsselskaber, filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet

69. I § 355, *stk. 1*, indsættes efter »forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

70. I § 355, *stk. 2, nr. 9*, ændres »nr. 1-3« til: »nr. 1, 2 og 4«.

71. I § 355, *stk. 2, nr. 10*, ændres »nr. 4 og 5« til: »nr. 5 og 6«.

72. I § 355, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed,«: »og ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4,«.

73. I § 359 ændres », filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet, og de

net, og de af denne lov omfattede pensionskasser registreres i Erhvervsstyrelsen.

§ 361.

Stk. 1.

1-5) ---

6) Hver udsteder af collateralized mortgage obligations og lignende virksomheder betaler 10.000 kr. pr. serie.

7-35) ---

Stk. 2. ---

§ 365. Forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed, tværgående pensionskasser og firmapensionskasser betaler årligt 18,3 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 361 og 362.

Stk. 2. ---

§ 372. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller regler udstedt i medfør af revisorlovens § 31, stk. 8, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Stk. 2-3. ---

§ 372 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter

af denne lov omfattede pensionskasser« til: »og filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet,«.

74. I § 361, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »collateralized mortgage obligations«: », ISPV-obligationer«.

75. I § 365, stk. 1, udgår », tværgående pensionskasser«.

76. I § 372, stk. 1, indsættes efter »forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

77. I § 372 a ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rå-

og investeringsselskaber og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 3-6, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1, 2, 5 og 6, § 11, stk. 1, 3 og 4, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 2. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1 og 6, og stk. 7, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40 og 44-46, § 49, stk. 1 og 2, § 52, § 53, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, § 64 a, § 65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, §§ 75, 76, 78 og 92, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 2, og 3, §§ 103-106 og 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1, 2 og 5, § 125, stk. 1-6, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 126, stk. 1, 2 og 8, § 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9, § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1-4, § 153, stk. 1 og 3, §§ 154, 156 og 170-175 a, § 182, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200 og 201, § 202, stk. 1 og 3, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 226, stk. 1 og 2, §§ 227 og 334, § 343 a, stk. 1, § 343 f, stk. 3, § 343 j, § 343 v, stk. 1, og § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, samt artikel 11, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 73, stk. 1, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 394, stk. 1, artikel 395 og 398 og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

dets direktiv 2009/138/EU af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og gensikringsvirksomhed (Solvens II), og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkeds-pensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed)«.

78. I § 373, stk. 1, ændres »§ 126, stk. 1, 2 og 8« til: »§ 126, stk. 1 og 4«, efter »§ 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9,« indsættes: »§ 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 g, stk. 1,«, efter »170-175 a« indsættes: »§ 175 b, stk. 1 og 3,«, »§§ 227 og 334« ændres til: »§ 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 334«, efter »§ 343 v, stk. 1,« indsættes: »§ 343 ø, stk. 1,« og efter »§ 404, stk. 1, 2, 4 og 5,« indsættes: »§ 417 c, stk. 1, 2 og 4,«.

Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 57 a, stk. 1, § 70, stk. 1-5, § 71, stk. 1 og 3, § 71 a, stk. 1, § 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt., § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 75 a, stk. 1, § 77, stk. 1-6 og 10, § 77 a, stk. 1-7 og 10, §§ 77 b og 77 c, § 77 d, stk. 1-3, § 79 a, stk. 1, nr. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 80 a, § 80 b, stk. 1-3 og 5, og § 80 c, stk. 1 og 2, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122 og 123, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 c, stk. 1, § 152 d, stk. 1, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2 og stk. 4, 1. pkt., § 152 j, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 eller 5, § 152 m, stk. 1, §§ 158, 159 og 167, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189 og 190, § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 6, § 247 a, stk. 9 og 10, § 312, § 343 t, stk. 1, § 347 b, stk. 3 og 6, § 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer samt artikel 28, artikel 41, stk. 1, litra b, artikel 49, stk. 1, litra c, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 63, artikel 73, stk. 6, artikel 76, stk. 2, artikel 77, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 129, stk. 3 og 7, artikel 221, stk. 1 og 2, artikel 256, stk. 7, 1. afsnit, artikel 259, stk. 1, litra b og e, artikel 262, stk. 2, 2. afsnit, artikel 263, stk. 2, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 2, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1, jf. artikel 435 og 436, artikel 437, stk. 1, artikel 438 og 439, artikel 440, stk. 1, artikel 441, stk. 1, artikel 442 og 444-450, artikel 451, stk. 1, artikel 431, stk. 3, artikel 433, 1.-3. afsnit, artikel 434, 1. afsnit, 2. og 3. pkt., og afsnit 2, 2. pkt., artikel 471, stk. 1, artikel 492, stk. 2-4, artikel 499, stk. 1, og artikel 501, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.

79. I § 373, *stk. 2*, indsættes efter »§ 57 a, stk. 1,«: »§ 64, stk. 8, 2. pkt.,«, »§ 71, stk. 1 og 3« ændres til: »§ 71, stk. 1, 3 og 4«, efter »§§ 122 og 123« indsættes: », § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 126 e, stk. 4«, »§§ 158, 159 og 167« ændres til: »§ 167, stk. 1, 3 og 5, § 175 b, stk. 8 og 9«, efter »§ 247 a, stk. 9 og 10,« indsættes: »§ 283, stk. 1,«, og efter »§ 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt.,« indsættes: »§ 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, stk. 3,«.

Stk. 3. Med bøde straffes en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 152 k, stk. 4, § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 348, stk. 2, 1. pkt., eller § 350, stk. 1, og overtrædelser af § 112, stk. 1, i selskabsloven. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 351, stk. 2 og 3, og stk. 4, 3. pkt.

Stk. 4-9. ---

Stk. 10. Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde ved overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

§ 374.

Stk. 1-2. ---

Stk. 3. Undlader en finansiel virksomhed at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 351, stk. 1 og stk. 4, 1. pkt., kan virksomheden pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Stk. 4-6. ---

§ 408. For de forsikringsklasser, som et forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse har fået koncession til på tidspunktet for ændringen af bekendtgørelse nr. 84 af 6. februar 2003 om kapitalgrundlag og driftsplaner for forsikringsselskabers ikrafttræden, træder bestemmelsen i § 126, stk. 1, nr. 6-8, om minimumskapitalkravet for forsik-

80. I § 373, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af«: »§ 126 c, stk. 4, § 126 f,«.

81. I § 373, *stk. 10*, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed)«.

82. I § 374, *stk. 3*, ændres »stk. 1 og stk. 4, 1. pkt.« til: »stk. 1, 4 og stk. 5, 1. pkt.«

83. § 408 ophæves.

ringsselskaber og tværgående pensionskasser først i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2. Inden udløbet af fristen i stk. 1 kan Finanstilsynet efter ansøgning tillade, at fristen i stk. 1 forlænges til den 1. januar 2009.

Stk. 3. Indtil bestemmelsen i § 126, stk. 1, nr. 6-8, træder i kraft, udgør minimumskapitalkravet følgende:

1) for forsikringsselskaber, som driver livsforsikringsvirksomhed: 0,8 mio. euro for aktieselskaber og 0,6 mio. euro for gensidige selskaber og tværgående pensionskasser, og

2) for forsikringsselskaber, som driver skadeforsikringsvirksomhed:

a) for forsikringsklasse 14 og 15: 1,4 mio. euro for aktieselskaber og 1,05 mio. euro for gensidige selskaber,

b) for forsikringsklasse 10-13: 0,4 mio. euro for aktieselskaber og 0,3 mio. euro for gensidige selskaber,

c) for forsikringsklasse 1-8, 16 og 18: 0,3 mio. euro for aktieselskaber og 0,225 mio. euro for gensidige selskaber, og

d) for forsikringsklasse 9 og 17: 0,2 mio. euro for aktieselskaber og 0,15 mio. euro for gensidige selskaber.

§ 417. ---

84. Efter § 417 indsættes før overskriften til § 418:

»§ 417 a. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2 i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016, jf. dog 3. pkt. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015.

Stk. 2. Den justerede rentekurve opgøres for hver enkelt valuta ved udgangen af hvert år, som en andel af forskellen mellem renten som fastsat efter

diskonteringsrentekurven pr. 31. december 2015, og den årlige effektive rente, som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og 3. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg i overensstemmelse med § 350 b, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve, har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra forudsætningerne, der ligger til grund for anvendelsen heraf.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om solvens og finansiel situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om, at selskabet anvender en justeret rentekurve, samt angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende denne justerede rentekurve på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2, i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 a.

Stk. 2. Fradraget opgøres som en andel, der opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032, af forskellen mellem

1) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 283, stk. 3, for så vidt angår gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016, og

2) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og

opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015.

Stk. 3. Fradraget opgøres en gang for hele perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Finanstilsynet kan påbyde eller give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringselskab, hvis risikoprofil i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 ændrer sig væsentligt, opgør de forsikringsmæssige hensættelser efter stk. 2, herunder volatilitetsjusteringen, jf. § 126 e, stk. 3, hvert 2. år eller oftere.

Stk. 4. Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de nedenfor i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10:

1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 8, hvor virksomheden har en investeringsrisiko.

2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 8, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 8, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.

3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.

4) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti.

5) Det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af

a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter

op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover, og

b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.

6) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed.

7) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.

8) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.

9) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.

10) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om, at selskabet anvender fradraget samt angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster efter stk. 4, nr. 1, 2, 3 og 5.

§ 417 c. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b, skal straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet opgjort efter § 126 c, såfremt selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget.

Stk. 2. Senest to måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal gruppe 1-forsikringsselskabet indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Ændrer forsikringsselskabet de planlagte for-

anstaltninger i løbet af overgangsperioden efter 1. pkt., skal forsikringsselskabet straks orientere Finanstilsynet om ændringerne.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal hvert år ved udgangen af første kvartal indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal den 1. januar 2032 opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, uden at anvende den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b.

Stk. 5. Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen efter § 417 a eller § 417 b, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter stk. 3 vurderer, at det ikke er sandsynligt, at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2016, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 3, stk. 1 og 2, træder i kraft den 1. april 2015.

Stk. 3. § 3, stk. 3 og 4, træder i kraft den 1. juli 2015.

§ 3

Stk. 1. Finanstilsynet kan fra den 1. april 2015 forhåndsgodkende:

- 1) Anvendelsen af supplerende kapitalgrundlag og anden kapital, der kan medregnes i kapitalgrundlaget, jf. § 126 b, stk. 1 og 4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.
- 2) Anvendelsen af selskabsspecifikke parametre og interne modeller, jf. § 126 c, stk. 2-4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.
- 3) Anvendelsen af en matchtilpasning eller volatilitetsjustering, jf. § 126 e, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.
- 4) Anvendelsen af en koncernintern model, jf. § 175 b, stk. 3 og 7, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48.

5) Etableringen af et ISPV, jf. § 343 ø, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 60.

6) Anvendelsen af en justeret rentekurve, jf. § 417 a i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 84.

7) Anvendelsen af et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser, jf. § 417 b i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 84.

Stk. 2. Finanstilsynets beslutning om forhåndsgodkendelse efter stk. 1 har virkning fra den 1. januar 2016.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fra den 1. juli 2015 træffe afgørelse efter § 175 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48, samt træffe afgørelse om anvendelse af overgangsbestemmelsen om forsikringsselskaber under afvikling efter denne lovs § 5.

Stk. 4. Finanstilsynets afgørelser efter stk. 3 har virkning fra den 1. januar 2016.

Stk. 5. For ansatte, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. § 2, stk. 1, varetager en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som indebærer, at den ansatte skal identificeres som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 27, finder § 64, stk. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 25, alene anvendelse på forhold, der opstår efter lovens ikrafttræden.

§ 4

Stk. 1. Forsikringsselskaber, der den 1. januar 2016 er ophørt eller ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler, og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at ophøre med at drive forsikringsvirksomhed, er et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. dog stk. 2-4, hvis selskabet

1) erklærer over for Finanstilsynet, at det vil afslutte sin virksomhed inden den 1. januar 2019, eller
2) er omfattet af regler fastsat i overensstemmelse med § 242 i lov om finansiel virksomhed, og en administrator er udpeget.

Stk. 2. Et forsikringsselskab skal opfylde følgende betingelser for at blive omfattet af stk. 1

- 1) selskabet er ikke del af en koncern, eller forsikringsselskabet er del af en koncern, hvor samtlige forsikringsselskaber ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler efter den 31. december 2015,
- 2) selskabet indsender, senest 20 arbejdsdage efter den 31. december 2015, en redegørelse til Finanstilsynet om, hvilke tiltag selskabet har foretaget i forbindelse med afviklingen af dets aktiviteter, og
- 3) selskabet meddeler Finanstilsynet, at det omfattes af stk. 1.

Stk. 3. Afvikler et forsikringsselskab omfattet af stk. 1, nr. 1, ikke sine aktiviteter inden den 1. januar 2019, vil selskabet fra den 1. januar 2019 ændre status til at være et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7. Vurderer Finanstilsynet, at en afvikling af selskabets aktiviteter inden den 1. januar 2019 ikke er sandsynligt, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at selskabet, fra en af Finanstilsynet nærmere fastsat dato, bliver et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7.

Stk. 4. Et forsikringsselskab omfattet af stk. 1, nr. 2, hvis aktiviteter ikke er afviklet inden den 1. januar 2021 bliver et gruppe 1-forsikringsselskab fra denne dato, hvis selskabet opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7. Vurderer Finanstilsynet, at en afvikling af forsikringsselskabets aktiviteter inden den 1. januar 2021 ikke er sandsynligt, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at selskabet, fra en af Finanstilsynet nærmere fastsat dato, bliver et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7.

§ 5

Stk. 1. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som den 31. december 2015 opfylder solvenskravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed, og som den 31. december 2016 ikke er i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af solven-

skapitalkravet efter § 126 c i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til inden den 31. december 2017 at opfylde solvenskapitalkravet.

Stk. 2. Et gruppe 1-forsikringselskab omfattet af stk. 1, skal indsende en plan for genoprettelse i overensstemmelse med § 248 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, og skal herefter hver tredje måned indsende en redegørelse, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet. Viser redegørelsen, at der ikke er sket betydelige fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet, på et nærmere angivet tidspunkt, inden fristen efter stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde forlænge fristen i stk. 1 i overensstemmelse med § 248 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52.

Stk. 4. § 248 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for selskaber, der omfattes af stk. 1 og 3.

§ 6

Stk. 1. Koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og den øverste modervirksomhed er et gruppe 1-forsikringselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, i lov om finansiel virksomhed, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringselskab, og den øverste modervirksomhed den 31. december 2015 opfylder det for den øverste modervirksomhed gældende solvenskrav i medfør af lov om finansiel virksomhed, men som den 31. december 2016 ikke er i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav efter § 175 b i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til inden den 31. december 2017 at opfylde solvenskapitalkravet efter § 175 b i lov

om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 48.

Stk. 2. Den øverste modervirksomhed omfattet af stk. 1, skal indsende en plan for genoprettelse i overensstemmelse med § 248 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, og skal herefter hver tredje måned indsende en redegørelse, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet for koncernen. Viser redegørelsen, at der ikke er sket betydelige fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet for koncernen, kan Finanstilsynet kræve, at den øverste modervirksomhed opfylder solvenskapitalkravet for koncernen, på et nærmere angivet tidspunkt, inden fristen efter stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde forlænge fristen i stk. 1 i overensstemmelse med § 248 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52.

Stk. 4. § 248 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for den øverste modervirksomhed, der omfattes af stk. 1 og 3.

§ 7

Stk. 1. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som den 31. december 2015 opfylder minimumskapitalkravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed, skal senest den 31. december 2016 være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet efter § 126 d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.

Stk. 2. Et gruppe 1-forsikringsselskab omfattet af stk. 1 vil i perioden indtil den 31. december 2016 ikke skulle udarbejde en finansieringsplan efter § 248 b i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, og vil ikke i perioden kunne få inddraget dets tilladelse efter § 224, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 51.

Stk. 3. Er gruppe 1-forsikringsselskabet ikke i besiddelse af et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet den 31. december 2016, inddrager Finanstilsynet selskabets tilladelse i over-

ensstemmelse med kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed.

§ 8

Indtil den 31. december 2017 skal gruppe 1-forsikringselskaber, der anvender en af Finanstilsynet godkendt intern model ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, anvende solvenskapitalkravet som opgjort efter standardformlen i forhold til procentsatserne, der følger af § 126 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 33.

§ 9

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 2

Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

Der er tale om en konsolideret udgave af solvens II-direktivet, dvs. en sammenskrivning af det oprindelige direktiv med opdateringer som følge af efterfølgende ændringer

► **B** **EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2009/138/EF**

af 25. november 2009

om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

(EFT L 335, 17.12.2009, p. 1)

Ændret ved:

		Nr.	Tidende Side	dato
► M1	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU EØS-relevant tekst af 16. november 2011	L 326	113	8.12.2011
► M2	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/23/EU EØS-relevant tekst af 12. september 2012	L 249	1	14.9.2012
► M3	Rådets direktiv 2013/23/EU af 13. maj 2013	L 158	362	10.6.2013
► M4	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU EØS-relevant tekst af 11. december 2013	L 341	1	18.12.2013
► M5	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014	L 153	1	22.5.2014

Berigtiget ved:

► **C1** Berigtigelse, EFT L 219, 25.7.2014, s. 66 (2009/138/EF)

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2009/138/EF

af 25. november 2009

om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række væsentlige ændringer i Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring³⁾, Rådets direktiv 78/473/EØF af 30. maj 1978 om samordning af administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet⁴⁾, Rådets direktiv 87/344/EØF af 22. juni 1987 om samordning af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om retshjælpsforsikring⁵⁾, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser⁶⁾, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (tredje skadesforsikringsdirektiv)⁷⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe⁸⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 om sanering og likvidation af forsikringsselskaber⁹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikringsvirksomhed¹⁰⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed¹¹⁾. Af klarhedshensyn bør disse direktiver omarbejdes.

(2) For at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for livsforsikrings- og genforsikringsvirksomhed er det nødvendigt at fjerne de alvorligste forskelle i medlemsstaternes lovgivning for så vidt angår de regler, som forsikrings- og genforsikringsselskaber er underlagt. Der bør derfor opstilles retlige rammer for forsikrings- og genforsikringsselskabers udøvelse af forsikringsvirksomhed i hele det indre marked for dermed at gøre det lettere for forsikrings- og genforsikringsselskaber med hovedsæde i Fællesskabet at påtage sig risici og forpligtelser i hele Fællesskabet.

(3) Af hensyn til et velfungerende indre marked bør der fastlægges samordnede regler for tilsyn med forsikringskoncerner og for foranstaltninger til sanering og likvidation af forsikringsselskaber med henblik på kreditorbeskyttelse.

(4) Visse selskaber, som præsterer forsikringstjenesteydelser, bør ikke være omfattet af det system, der oprettes i kraft af dette direktiv, det være sig på grund af deres størrelse, retlige status eller art — f.eks. en tæt tilknytning til offentlige forsikringsordninger — eller de specifikke tjenesteydelser, de præsterer. Det vil endvidere være hensigtsmæssigt i flere medlemsstater at udelukke bestemte organer, hvis virksomhed kun omfatter en meget begrænset sektor, og som lovgivningsmæssigt er begrænset til et bestemt geografisk område eller til bestemte personer.

(5) Meget små forsikringsselskaber, som opfylder visse betingelser, herunder bruttopræmieindtægter på under 5 mio. EUR, er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde. Alle forsikrings- og genforsikrings-selskaber, som allerede er godkendt i henhold til de nuværende direktiver, bør dog fortsat være godkendt,

når dette direktiv gennemføres. Selskaber, som er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde, bør kunne gøre brug af de grundlæggende friheder i henhold til traktaten. Disse selskaber bør have mulighed for at ansøge om tilladelse i henhold til dette direktiv med henblik på at drage fordel af enhedstilladelsen i henhold til dette direktiv.

(6) Det bør være muligt for medlemsstater at kræve, at selskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, og som er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde, registrerer sig. Medlemsstaterne kan også lade disse selskaber blive omfattet af finansielt og lovpligtigt tilsyn.

(7) Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse¹²⁾, Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber¹³⁾, Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer¹⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter¹⁵⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut¹⁶⁾ indeholder generelle regler på områderne bogholderi, ansvarsforsikring for motorkøretøjer, finansielle instrumenter og kreditinstitutter og definitioner inden for disse områder. Visse af definitionerne i disse direktiver bør finde anvendelse i forbindelse med dette direktiv.

(8) Adgang til udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed bør være betinget af en forudgående tilladelse. Der bør derfor fastsættes betingelser og procedurer for meddelelse af denne tilladelse og for et eventuelt afslag.

(9) De direktiver, som ophæves ved dette direktiv, fastsætter ikke nogen bestemmelser for omfanget af de genforsikringsaktiviteter, som et forsikringssselskab har fået tilladelse til at udøve. Det er op til medlemsstaterne at beslutte, om der skal fastsættes bestemmelser for dette.

(10) Henvisninger i dette direktiv til forsikrings- eller genforsikringssselskaber bør omfatte captive-forsikringssselskaber og captive-genforsikringssselskaber, undtagen når der er fastsat særlige bestemmelser for disse selskaber.

(11) Da dette direktiv udgør et centralt element i virkeliggørelsen af det indre marked, bør forsikrings- og genforsikringssselskaber, der har opnået tilladelse i deres hjemlande, have ret til at udøve en del af eller alle deres aktiviteter i hele Fællesskabet ved at etablere filialer eller præstere tjenesteydelser. Der bør derfor tages skridt til at tilvejebringe den harmonisering, der er nødvendig og tilstrækkelig til at opnå gensidig anerkendelse af tilladelser og tilsynsordninger, og dermed en fælles tilladelse, som gælder i hele Fællesskabet, og som åbner mulighed for, at tilsynet med et selskab udføres af hjemlandet.

(12) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)¹⁷⁾ er der fastsat regler for udnævnelse af skadesbehandlingsrepræsentanter. Disse regler bør finde anvendelse i forbindelse med dette direktiv.

(13) Genforsikringssselskaber bør begrænse deres målsætninger til udøvelse af genforsikringsvirksomhed og hermed forbundne aktiviteter. Et sådant krav bør ikke hindre et genforsikringssselskab i at udøve aktiviteter som f.eks. statistisk eller aktuariemæssig rådgivning, risikoanalyse eller forskning på sine kunders vegne. Det kan også omfatte udøvelse af funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringssselska-

ber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat¹⁸). Under alle omstændigheder tillader dette krav ikke, at der udøves bankvirksomhed eller finansielle aktiviteter, der ikke er relaterede hertil.

(14) Beskyttelse af forsikringstagerne forudsætter, at forsikrings- og genforsikringsselskaber er underlagt effektive solvenskrav, som vil føre til en effektiv kapitalfordeling i hele Den Europæiske Union. Det nuværende system er ikke længere tilstrækkeligt i lyset af udviklingen på markedet. Det er derfor nødvendigt at indføre en ny lovramme.

(15) I tråd med den seneste udvikling inden for risikostyring i International Association of Insurance Supervisors, International Accounting Standards Board og International Actuarial Association og på baggrund af den seneste udvikling inden for andre finanssektorer bør der vedtages en metode, som bygger på den økonomiske risiko, og som tilskynder forsikrings- og genforsikringsselskaber til at måle og forvalte deres risici korrekt. Harmoniseringen bør øges med specifikke regler for værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

(16) Hovedformålet med regulering af og tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af forsikringstagere og begunstigede. Begrebet begunstigede har til formål at dække enhver fysisk eller juridisk person, som har en rettighed i henhold til en forsikringsaftale. Finansiell stabilitet samt redelige og stabile markeder er andre mål for regulering af og tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, og disse bør også tages i betragtning, dog uden at hovedformålet af den grund undermineres.

(17) Solvensregimet, der fastsættes i dette direktiv, forventes at føre til en endnu bedre beskyttelse for forsikringstagerne. Det vil kræve, at medlemsstaterne tildeler tilsynsmyndigheder ressourcer til at nå deres forpligtelser, som er fastsat i dette direktiv. Dette omfatter alle nødvendige kapaciteter, herunder finansielle og menneskelige ressourcer.

(18) Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder bør derfor have alle nødvendige beføjelser til at sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten det sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. For at sikre et effektivt tilsyn skal alle tilsynsmyndighedernes tiltag være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med et forsikringsselskabs eller et genforsikringsselskabs virksomhed, uanset hvilken betydning det omhandlede selskab har for den overordnede finansielle stabilitet på markedet.

(19) Dette direktiv bør ikke være for belastende for små og mellemstore forsikringsselskaber. En af måderne hvorpå dette kan opnås er ved en passende anvendelse af proportionalitetsprincippet. Dette princip bør både anvendes på kravene, der stilles til forsikrings- og genforsikringsselskaber, og på udøvelsen af tilsynsbeføjelser.

(20) Dette direktiv bør navnlig ikke være for belastende for forsikringsselskaber, der specialiserer sig i at præstere særlige typer af forsikringer eller tjenesteydelser til særlige kundesegmenter, og der bør i den forbindelse erkendes, at specialisering på denne måde kan være en værdifuld måde til effektivt og reelt at styre risiko. For at nå dette mål såvel som en passende anvendelse af proportionalitetsprincippet bør det også være muligt i specielle tilfælde at tillade, at selskaber anvender deres egne oplysninger til at kalibrere i risikomodulerne i solvenskapitalkravets standardformel.

(21) Dette direktiv bør også tage hensyn til captive-forsikringsselskabers og captive-genforsikringsselskabers særlige forhold. Da disse selskaber kun dækker risiko i forbindelse med den industri- eller handelskoncern, som de tilhører, bør der indføres passende fremgangsmåder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet for at afspejle arten, omfanget og kompleksiteten af deres virksomhed.

(22) Tilsynet med genforsikringsaktiviteter bør tage hensyn til genforsikringssektorens særlige forhold, navnlig dens globale karakter og det forhold, at forsikringstagerne selv er forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

(23) Tilsynsmyndighederne bør kunne indhente de oplysninger fra forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er nødvendige med henblik på tilsynet, herunder i givet fald de oplysninger, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab offentliggør i forbindelse med regnskaber, børsnotering eller andre retlige eller reguleringsmæssige krav.

(24) Ansvar for overvågningen af forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers økonomiske soliditet bør pålægges tilsynsmyndighederne i hjemlandet. De bør til dette formål regelmæssigt udføre undersøgelser og evalueringer.

(25) Tilsynsmyndighederne bør kunne tage hensyn til følgerne for risiko- og kapitalforvaltning af frivillige adfærdskodekser og gennemsigtighedskrav, som overholdes af de relevante institutioner, der handler med uregulerede og alternative instrumenter.

(26) Solvenskapitalkravet danner udgangspunkt for, hvorvidt de kvantitative krav i forsikringsbranchen er tilstrækkelige. Tilsynsmyndighederne bør derfor alene under exceptionelle omstændigheder, i de tilfælde, der er nævnt i dette direktiv, have beføjelse til at stille krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet i forlængelse af tilsynsprocessen. Hensigten med standardformlen for solvenskapitalkravet er at afspejle de fleste forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers risikoprofil. Denne standardmetode vil i nogle tilfælde ikke i tilstrækkelig grad afspejle et selskabs meget specifikke risikoprofil.

(27) Kravet om et kapitaltillæg er exceptionelt i den forstand, at det kun bør anvendes som en sidste mulighed, når andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige. Begrebet exceptionelt bør ses inden for rammerne af en særlig situation i det selskab i stedet for i forhold til antallet af kapitaltillæg, som indføres på et specifikt marked.

(28) Kapitaltillægget bør opretholdes, så længe der ikke er rettet op på de forhold, der var gældende, da kravet blev indført. Når den komplette eller partielle interne model rummer væsentlige mangler, eller der forekommer væsentlige ledelsesmæssige svigt, bør tilsynsmyndighederne sikre, at det pågældende selskab gør sit yderste for at rette op på de mangler, der førte til kravet om et kapitaltillæg. Når standardmetoden imidlertid ikke i tilstrækkelig grad afspejler et selskabs meget specifikke risikoprofil, kan kapitaltillægget opretholdes i de efterfølgende år.

(29) Nogle risici kan kun imødegås i tilstrækkelig grad med ledelseskrav snarere end med de kvantitative krav, der afspejles i solvenskapitalkravet. Et effektivt ledelsessystem er derfor afgørende for en hensigtsmæssig ledelse af forsikringsselskabet og for reguleringssystemet.

(30) Ledelsessystemet omfatter risikostyringsfunktionen, compliance-funktionen, den interne ► **C1** auditfunktion ◀ og aktuarfunktionen.

(31) En funktion er en administrativ kapacitet til at varetage særlige ledelsesopgaver. Identificeringen af en særlig funktion forhindrer ikke selskabet i frit at beslutte, hvordan denne funktion skal organiseres i praksis, medmindre andet er anført i dette direktiv. Dette bør ikke føre til unødigt byrdefulde krav, fordi der skal tages hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af selskabets aktiviteter. Det bør derfor være muligt for disse funktioner at bemandes med eget personale, bero på rådgivning fra eksterne eksperter eller udliciteres til eksperter inden for de grænser, direktivet sætter.

(32) I mindre, og mindre komplekse, selskaber undtagen i forbindelse med den interne ► **C1** auditfunktion ◀ bør det være muligt, at én person eller organisatorisk enhed endvidere kan udføre mere end én funktion.

(33) De funktioner, der indgår i ledelsessystemet, anses for nøglefunktioner og er derfor også vigtige og afgørende funktioner.

(34) Alle personer, som udfører nøglefunktioner, bør være egnede og hæderlige. Kun personer, der besidder nøgleposter, bør være omfattet af oplysningskravene til tilsynsmyndigheden.

(35) For at vurdere det krævede niveau af sagkundskab, bør de faglige kvalifikationer og erfaringen hos dem, som reelt driver selskabet eller besidder andre nøgleposter, inddrages som yderligere faktorer.

(36) Alle forsikrings- og genforsikringsselskaber bør som en integrerende del af deres forretningsstrategi regelmæssigt vurdere deres samlede solvensbehov med deres specifikke risikoprofil for øje (vurdering af egen risiko og solvens). Denne vurdering kræver hverken, at der udarbejdes en intern model, eller har til formål at beregne et kapitalkrav, som er forskelligt fra solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet. Resultaterne af hver vurdering bør indberettes til tilsynsmyndighederne som en del af de oplysninger, der skal udleveres i tilsynsøjemed.

(37) For at sikre et effektivt tilsyn med outsourcete funktioner eller aktiviteter er det afgørende, at de myndigheder, der fører tilsyn med det outsourcende forsikrings- eller genforsikringsselskabet, har adgang til alle relevante data, der opbevares af den outsourcende tjenesteyder, uanset om sidstnævnte er en tilsynspligtig enhed eller ej, og at tilsynsmyndighederne har ret til at udføre kontrol på stedet. For at tage hensyn til udviklingen på markederne og sikre, at outsourcing-betingelserne til stadighed er opfyldt, bør tilsynsmyndigheden på forhånd informeres om outsourcing af afgørende eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Disse krav bør tage hensyn til arbejdet i Det Fælles Forum, og de stemmer overens med gældende regler og praksis i banksektoren og direktiv 2004/39/EF og dets anvendelse på kreditinstitutter.

(38) Af hensyn til gennemsigtigheden bør forsikrings- og genforsikringsselskaber mindst én gang årligt offentliggøre — dvs. stille gratis til rådighed for offentligheden enten i trykt eller elektronisk form — væsentlige oplysninger om deres solvens og finansielle situation. Selskaber bør have mulighed for at offentliggøre yderligere oplysninger på et frivilligt grundlag.

(39) Der bør tillades udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og de myndigheder eller organer, der i kraft af deres funktion bidrager til at styrke stabiliteten i det finansielle system. Det er derfor nødvendigt at fastsætte, på hvilke betingelser denne udveksling af oplysninger bør være mulig. Når det derudover er fastsat, at oplysninger kun kan offentliggøres med tilsynsmyndighedernes udtrykkelige tilladelse, bør disse myndigheder i givet fald kunne betinge deres samtykke af, at visse strenge krav overholdes.

(40) Det er nødvendigt at fremme tilsynsmæssig konvergens, ikke blot hvad angår tilsynsværktøjer, men også hvad angår tilsynspraksis. Det Europæiske Tilsynsudvalg for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (CEIOPS), der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2009/79/EF¹⁹⁾, bør spille en væsentlig rolle i den henseende og regelmæssigt aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Kommissionen om fremskridt på området.

(41) Formålet med de oplysninger og rapporten, som skal forelægges i forbindelse med kapitaltillæggene til CEIOPS, er ikke at forbyde deres anvendelse i henhold til dette direktiv, men at bidrage til en stadig højere grad af tilsynsmæssig konvergens ved anvendelse af kapitaltillæg mellem tilsynsmyndighederne i de enkelte medlemsstater.

(42) For at lette den administrative byrde og undgå dobbeltarbejde bør tilsynsmyndighederne og de nationale statistiske kontorer samarbejde og udveksle oplysninger.

(43) Med henblik på at styrke tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber og beskytte forsikringstagerne bør revisorer, i den betydning der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber²⁰⁾, have pligt til omgående at indberette oplysninger, som kan få alvorlig indflydelse på et forsikringsselskabs eller et genforsikringsselskabs finansielle situation eller administrative organisation.

(44) Forsikringsselskaber, der udøver både livs- og skadesforsikringsvirksomhed, bør adskille forvaltningen af disse aktiviteter for at beskytte de livsforsikredes interesser. Disse selskaber bør bl.a. pålægges samme kapitalkrav, som gælder for en tilsvarende forsikringskoncern bestående af et livsforsikringsselskab og et skadesforsikringsselskab, under hensyntagen til kapitalens øgede overførbare hos forsikringsselskaber, der tegner flere forsikringsklasser.

(45) Vurderingen af forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers finansielle stilling bør bero på fornuftige økonomiske principper og gøre optimal brug af de oplysninger, som leveres af de finansielle markeder, og på de almindeligt tilgængelige data om forsikringstekniske risici. Specielt bør solvenskrav baseres på en økonomisk værdiansættelse af hele balancen.

(46) Værdiansættelsesnormer med henblik på tilsynet bør så vidt muligt være forenelige med udviklingen i internationale regnskabsstandarder for at lette den administrative byrde for forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

(47) I overensstemmelse med denne fremgangsmåde bør kapitalkravene dækkes ved hjælp af ► **C1** kapitalgrundlag ◀, uanset om det er balanceførte eller ikke-balanceførte poster. Eftersom ikke alle finansielle ressourcer yder fuld dækning i tilfælde af likvidation og på going concern-basis, bør ► **C1** elementer af kapitalgrundlaget ◀ klassificeres i overensstemmelse med kvalitetskriterier i tre tiers, og ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af kapitalkravene bør afgrænses tilsvarende. De gældende grænser for ► **C1** elementer af kapitalgrundlaget ◀ bør alene anvendes med henblik på at fastslå forsikrings- og genforsikringsselskabers solvens, og de bør ikke yderligere begrænse disse selskabers frihed med hensyn til deres interne kapitalforvaltning.

(48) Generelt kan aktiver, der er fri for enhver påregnelig forpligtelse, benyttes til at absorbere tab som følge af negative udsving i deres aktiviteter på going-concern basis og i forbindelse med likvidation. Hovedparten af de overskydende aktiver i forhold til passiver, som værdiansættes i overensstemmelse med principperne i dette direktiv, bør derfor behandles som kapital af høj kvalitet (tier 1).

(49) Ikke alle aktiver i et selskab er uden begrænsninger. I nogle medlemsstater indebærer specifikke produkter afgrænsede fondsstrukturer, der giver en kategori af forsikringstagerne større rettigheder til aktiver inden for deres egen fond. Selv om disse aktiver er medtaget i beregningen af de overskydende aktiver i forhold til passiver med henblik på ► **C1** kapitalgrundlag ◀, kan de faktisk ikke benyttes til at imødegå risici uden for den afgrænsede fond. For at være i overensstemmelse med den økonomiske tilgang bør vurderingen af ► **C1** kapitalgrundlag ◀ tilpasses for at afspejle den anderledes karakter af de aktiver, der er en del af en afgrænset ordning. Beregningen af solvenskapitalkravet bør ligeledes afspejle reduktionen i pooling eller diversifikation i forbindelse med disse afgrænsede fonde.

(50) Det er for øjeblikket praksis i visse medlemsstater, at forsikringsselskaber sælger livsforsikringsprodukter, hvor forsikringstagerne og de begunstigede bidrager til selskabets risikovillige kapital til gengæld for hele eller en del af afkastet af bidragene. Denne akkumulerede fortjeneste er overskudskapital, som er den retlige enheds ejendom, hvori den er genereret.

(51) Overskudskapital bør værdiansættes i overensstemmelse med den økonomiske tilgang, der er fastlagt i dette direktiv. En simpel henvisning til værdiansættelsen af overskudskapitalen i det lovpligtige årsregnskab bør således ikke være tilstrækkelig. På linje med kravene til ► **C1** kapitalgrundlag ◀, bør overskudskapital være underlagt de kriterier, der er fastsat i dette direktiv om klassificering i tiers. Det indebærer bl.a., at kun overskudskapital, der opfylder kravene til klassificering i tier 1, bør betragtes som tier 1-kapital.

(52) Gensidige og gensidiglignende sammenslutninger med variable bidrag kan opkræve yderligere bidrag fra deres medlemmer (supplerende medlemsbidrag) med henblik på at øge de finansielle midler, som de besidder for at absorbere tab. Supplerende medlemsbidrag kan udgøre en betydelig finansieringskilde for gensidige og gensidiglignende sammenslutninger, når disse sammenslutninger er stillet over for negative udsving i deres aktiviteter. ► **C1** Supplerende medlemsbidrag bør derfor anerkendes som elementer af det supplerende kapitalgrundlag og ◀ behandles i overensstemmelse hermed til solvensformål. Navnlig i forbindelse med gensidige eller gensidiglignende rederisammenslutninger med variable bidrag, der udelukkende forsikrer maritime risici, er anvendelse af supplerende medlemsbidrag en længerevarende praksis, der er genstand for særlige genopretningsordninger og beløb, som godkendes af deres medlemmer, bør behandles som kapital af god kvalitet (tier 2). Tilsvarende i forbindelse med andre gensidige og gensidiglignende sammenslutninger, hvor supplerende medlemsbidrag er af tilsvarende kvalitet, bør det godkendte beløb af disse medlemsbidrag også behandles som kapital af god kvalitet (tier 2).

(53) For at gøre det muligt for forsikrings- og genforsikringsselskaber at opfylde deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede bør medlemsstaterne pålægge disse selskaber at oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser. Principperne og de aktuarmæssige og statistiske metoder, der ligger til grund for beregningen af disse forsikringsmæssige hensættelser, bør harmoniseres i hele Fællesskabet for at forbedre sammenligneligheden og gennemsigtigheden.

(54) Beregningen af disse forsikringsmæssige hensættelser bør stemme overens med værdiansættelsen af aktiver og andre forpligtelser samt være markedskonform og i tråd med den internationale udvikling på regnskabs- og tilsynsområdet.

(55) Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser bør derfor afspejle det beløb, et forsikrings- eller genforsikringsselskab skulle betale, hvis det omgående overførte sine kontraktlige rettigheder og forpligtelser til et andet selskab. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser bør derfor afspejle det beløb, som et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab (referenceselskabet) kan forventes at få behov for med henblik på at overtage og honorere de underliggende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser. Størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser bør afspejle forsikringsporteføljens grundlæggende karakteristika. Der bør derfor kun anvendes selskabsspecifikke oplysninger, som f.eks. oplysninger om forvaltning af fordringer og udgifter, til beregningen af disse, for så vidt disse oplysninger sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til bedre at afspejle den underliggende forsikringsporteføljes karakteristika.

(56) De antagelser, der gøres om det referenceselskab, der forventes at overtage og honorere de underliggende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser bør harmoniseres i hele Fællesskabet. Navnlig de antagelser om det referenceselskab, som beslutter, hvorvidt det og i hvilket omfang diversifikationseffekter bør inddrages i beregningen af risikotillægget, bør undersøges som led i konsekvensanalysen af gennemførelsesforanstaltninger og bør derefter harmoniseres på fællesskabsplan.

(57) Rimelig interpolation og ekstrapolation fra direkte observerbare markedsværdier bør også kunne anvendes til at beregne forsikringsmæssige hensættelser.

(58) Det er nødvendigt at beregne den forventede nutidsværdi af forsikringsforpligtelser på grundlag af aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser under hensyn til finansielle garantier og optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler, for at afgive en økonomisk værdiansættelse af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser. Der bør stilles krav om anvendelse af effektive og harmoniserede aktuarmæssige metoder.

(59) For at afspejle små og mellemstore virksomheders særlige situation bør der fastlægges forenklede fremgangsmåder for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser.

(60) Der bør i tilsynsordningen fastlægges dels et risikofølsomhedskrav, der bygger på en prospektiv beregning for at sikre, at tilsynsmyndighederne kan foretage et præcist og rettidigt indgreb (solvenskapitalkravet), dels et sikkerhedsmæssigt minimumsniveau, som de finansielle ressourcer mindst bør overholde (minimumskapitalkravet). Begge kapitalkrav bør harmoniseres i Fællesskabet for at opnå et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagere. For at dette direktiv kan blive velfungerende, bør der være en passende skala for tilsynsmæssig indgriben mellem solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

(61) For at afbøde for mulige u hensigtsmæssige procykliske virkninger i det finansielle system og undgå en situation hvor forsikrings- og genforsikringsselskaber unødigt tvinges til at tilvejebringe yderligere kapital eller sælge deres investeringer som følge af urimelige negative bevægelser på de finansielle markeder, bør standardmetodens markedsrisikomodul for solvenskapitalkravet indeholde en symmetrisk justeringsmekanisme for ændringerne i aktiekursernes niveau. Herudover bør der i tilfælde af usædvanligt store fald på de finansielle markeder, og hvor denne symmetriske justeringsmekanisme ikke er tilstrækkelig til, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne kan overholde deres solvenskapitalkrav, fastsættes en bestemmelse, som gør det muligt for tilsynsmyndighederne at forlænge den periode, indenfor hvilken forsikrings- og genforsikringsselskaberne på ny skal afsætte ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet.

(62) Solvenskapitalkravet bør afspejle et niveau for ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀, som sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til at dække betydelige tab, og som giver forsikringstagerne og de begunstigede en rimelig sikkerhed for, at forfaldne betalinger vil blive effektueret.

(63) For at sikre at forsikrings- og genforsikringsselskaber har et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀, som til stadighed dækker solvenskapitalkravet, idet der tages hensyn til ændringerne i deres risikoprofil, bør disse selskaber mindst én gang årligt beregne solvenskapitalkravet, løbende kontrollere det og beregne det på ny, når risikoprofilen ændres væsentligt.

(64) For at fremme god risikostyring og bringe de lovregulerede kapitalkrav i overensstemmelse med erhvervslivets praksis bør solvenskapitalkravet fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikrings- og genforsikringsselskaber skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkurssituation hvert 200. tilfælde eller alternativt, når disse selskaber stadig har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 99,5 % at overholde deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder. Denne økonomiske kapital bør beregnes på grundlag af disse selskabers sande risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker samt diversifikationseffekter.

(65) Der bør fastlægges en standardformel til beregning af solvenskapitalkravet, så alle forsikrings- og genforsikringsselskaber har mulighed for at vurdere deres økonomiske kapital. Ved struktureringen af standardformlen bør der benyttes en modulær metode, hvilket indebærer, at hvert enkelt engagement inden for hver risikokategori bør vurderes i et første trin og derefter aggregeres i et andet trin. Hvis selskabets sande risikoprofil afspejles bedre med anvendelsen af virksomhedsspecifikke parametre, bør dette tillades på den forudsætning, at sådanne parametre er beregnet ud fra en standardmetode.

(66) For at afspejle små og mellemstore virksomheders særlige situation bør der fastlægges forenkede fremgangsmåder for beregning af solvenskapitalkravet i henhold til standardformlen.

(67) Den nye risikobaserede indfaldsvinkel omfatter principielt ikke begrebet kvantitative begrænsninger for investeringer og kriterier for anerkendelse af aktiver. Det bør dog være muligt at indføre begrænsninger for investeringer og kriterier for anerkendelse af aktiver for at modvirke risici, som ikke er tilstrækkeligt dækket af et delmodul til standardformlen.

(68) I overensstemmelse med den risikoorienterede tilgang til solvenskapitalkravet bør det være muligt under specifikke omstændigheder at benytte partielle eller komplette interne modeller i stedet for standardformlen til at beregne dette krav. For at yde forsikringstagerne og de begunstigede et ækvivalent beskyttelsesniveau bør sådanne modeller være underlagt et krav om forudgående tilsynsmæssig godkendelse på grundlag af harmoniserede processer og standarder.

(69) Når ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ ikke lever op til minimumskapitalkravet, bør forsikrings- og genforsikringsselskabers tilladelse tilbagekaldes, hvis de ikke inden for et kort tidsrum er i stand til at genskabe ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ og dermed overholde minimumskapitalkravet.

(70) Minimumskapitalkravet bør sikre et minimumsniveau, som de finansielle ressourcer mindst bør overholde. Det er nødvendigt, at dette niveau beregnes efter en enkel formel, som indeholder et fastsat minimum og et loft for det risikobaserede solvenskapitalkrav for at gøre det muligt med en gradvist højere skala for tilsynsmæssige indgreb, og at den baseres på data, som kan revideres.

(71) Forsikrings- og genforsikringsselskaber bør råde over aktiver af en tilstrækkelig kvalitet til at dække deres samlede økonomiske behov. Forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers samlede investeringsbeholdning bør administreres efter »prudent person«-princippet.

(72) Medlemsstaterne bør ikke kræve, at forsikrings- eller genforsikringsselskaber investerer deres aktiver i bestemte kategorier af aktiver, da et sådant krav kan være uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i traktatens artikel 56.

(73) Det er nødvendigt at forbyde bestemmelser, hvorved medlemsstaterne kan kræve, at forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber skal stille aktiver som sikkerhed for de forsikringsmæssige hensættelser, uanset hvilken form dette krav måtte antage, når forsikringsselskabet er genforsikret hos et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller hos et tredjelandsforsikringsselskab, når tilsynsordningen i dette tredjeland anses for at være ækvivalent.

(74) I de hidtidige retlige rammer har der ikke været fastsat hverken detaljerede kriterier for tilsynsmæssig vurdering af den påtænkte erhvervelse eller en procedure for anvendelsen af dem. Der er derfor behov for en præcisering af kriterierne og processen i forbindelse med tilsynsmæssig vurdering for at tilvejebringe den nødvendige retssikkerhed, klarhed og forudsigelighed med hensyn til vurderingsprocessen samt med hensyn til resultaterne heraf. Disse kriterier og procedurer blev fastlagt ved bestemmelser i direktiv 2007/44/EF. For så vidt angår forsikring og genforsikring bør disse bestemmelser derfor kodificeres og integreres i dette direktiv.

(75) Det er derfor helt afgørende at sikre størst mulig harmonisering i hele Fællesskabet af disse procedurer og tilsynsmæssige vurderinger. Bestemmelserne vedrørende kvalificeret deltagelse bør imidlertid ikke forhindre medlemsstaterne i at foreskrive, at tilsynsmyndighederne skal underrettes om erhvervelse af kapitalandele under tærsklerne i disse bestemmelser, når højst én yderligere tærskel under 10 % i den forbindelse kræves af en medlemsstat. Disse bestemmelser bør heller ikke forhindre tilsynsmyndighederne i

at fastsætte generelle retningslinjer for, hvornår sådanne kapitalandele anses for at resultere i betydelig indflydelse.

(76) Grundet unionsborgernes øgede mobilitet udbydes ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i stigende omfang på tværs af landegrænser. For at sikre, at ordningen med grønne kort og aftalerne mellem de nationale foreninger af udbydere af motorkøretøjsforsikringer fortsat fungerer efter hensigten, bør medlemsstaterne kunne pålægge forsikringsselskaber, som på medlemsstaternes område udbyder ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, at være medlemmer af og deltage i finansieringen af den nationale forening og garantifonden, der er etableret i denne medlemsstat. Medlemsstaten, hvor tjenesteydelserne præsteres, bør pålægge selskaber, der udbyder motorkøretøjsforsikringer, at udnævne en repræsentant på medlemsstatens område for at indsamle alle nødvendige oplysninger i relation til erstatningskrav og repræsentere det pågældende selskab.

(77) Inden for rammerne af det indre marked er det i forsikringstagerens interesse at have adgang til det bredest mulige udvalg af forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet. Den medlemsstat, hvor risikoen består, eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, bør derfor sikre, at intet hindrer markedsføringen på dens område af forsikringsprodukter, der udbydes i Fællesskabet, forudsat at de ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i denne medlemsstat, og såfremt de almene hensyn ikke er beskyttet af hjemlandets retsregler.

(78) Der bør indføres en sanktionsordning, som kan bringes i anvendelse, når et forsikringsselskab i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, ikke overholder eventuelle gældende bestemmelser begrundet i almene hensyn.

(79) I et indre marked for forsikring har forbrugerne et større og mere varieret udvalg af forsikringer end tidligere. Hvis forbrugerne skal kunne drage fuldt udbytte af denne diversitet og den øgede konkurrence, bør de forsynes med alle nødvendige oplysninger, inden aftalen indgås og i hele aftalens løbetid, således at de kan vælge den aftale, som bedst opfylder deres behov.

(80) Et forsikringsselskab, der tilbyder aftaler om assistance, bør råde over de nødvendige midler til inden for en passende frist at præstere de naturalydelse, som det tilbyder. Der bør fastlægges særlige bestemmelser for beregningen af solvenskapitalkravet og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet, som et sådant selskab skal være i besiddelse af.

(81) Den faktiske udøvelse af coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, som på grund af dens art eller betydning sandsynligvis vil blive dækket gennem international coassurance, bør lettes ved et minimum af harmonisering for at undgå konkurrenceforvridning og forskelsbehandling. Det ledende forsikringsselskab bør i den forbindelse opgøre skaderne og fastsætte mindstebeløbet for de forsikringsmæssige hensættelser. Det er desuden vigtigt, at der for coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet skabes et særligt samarbejde mellem medlemsstaternes tilsynsmyndigheder såvel som mellem disse myndigheder og Kommissionen.

(82) Af hensyn til beskyttelsen af de forsikrede bør den nationale lovgivning om retshjælpsforsikring harmoniseres. Eventuelle interessekonflikter, der bl.a. kan skyldes, at forsikringsselskabet dækker en anden person eller dækker en person med hensyn til både retshjælp og en anden forsikringsklasse, bør så vidt muligt undgås eller afhjælpes. Der findes til dette formål forskellige muligheder for at opnå en passende beskyttelse af forsikringstagerens rettigheder. Uanset hvilken mulighed der vælges, bør alle, der har tegnet en retshjælpsforsikring, være omfattet af ækvivalente garantier.

(83) Konflikter mellem forsikrede og forsikringsselskaber, der vedrører retshjælp, bør løses på den mest rimelige og hurtigst mulige måde. Medlemsstaterne bør derfor indføre en voldgiftsprocedure eller en anden procedure, som giver tilsvarende sikkerhed.

(84) I visse medlemsstater træder privat eller frivilligt indgået sygeforsikring delvis eller fuldstændig i stedet for den sygesikring, der er indbygget i de sociale sikringsordninger. Den særlige karakter af en sådan sygeforsikring adskiller den fra anden skadesforsikring og fra livsforsikring, eftersom det er nødvendigt at sikre, at forsikringstagerne reelt har adgang til en privat eller frivilligt indgået sygeforsikring uanset alder eller risikoprofil. På grund af karakteren og de sociale konsekvenser af sygeforsikringsaftalerne bør tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen består, kunne kræve systematisk anmeldelse af de almindelige og specielle aftalebetingelser for private eller frivilligt indgåede sygeforsikringer med henblik på kontrol af, at disse aftaler delvist eller fuldstændigt træder i stedet for den sygesikring, der er indbygget i den sociale sikringsordning. En sådan kontrol bør ikke være en betingelse for afsætning af forsikringsprodukterne.

(85) Nogle medlemsstater har indført specifikke retsfor skrifter til dette formål. Af almene hensyn bør det være muligt at vedtage eller bibeholde sådanne retsfor skrifter, såfremt de ikke uforholdsmæssigt begrænser den frie etableringsret eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser, idet forskrifterne dog bør anvendes på identisk vis. De pågældende retsfor skrifter kan variere alt efter forholdene i den enkelte medlemsstat. Målet om at beskytte almene hensyn kan også nås, hvis det kræves, at forsikringsselskaber, som tegner private eller frivilligt indgåede sygeforsikringer, skal tilbyde standardpolicer, der svarer til dækningen under den lovpligtige sociale sikringsordning, til en præmie, som ikke overstiger et bestemt maksimum, og at de skal deltage i tabsudligningsordninger. Det kan også kræves, at privat eller frivilligt indgået sygeforsikring teknisk skal fungere på samme måde som livsforsikring.

(86) Værtslandene bør kunne kræve af alle forsikringsselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskadeforsikringer, at de overholder de specifikke nationale bestemmelser vedrørende denne form for forsikring. Et sådant krav kan dog ikke omfatte bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende bør henhøre under hjemlandets kompetence.

(87) Nogle medlemsstater pålægger ikke forsikringsvirksomhed nogen form for indirekte skatter, mens flertallet af dem anvender særlige skatter og andre bidragsformer, herunder ekstragebyr bestemt til kompensationsorganer. I de medlemsstater, hvor sådanne skatter og bidrag opkræves, varierer deres struktur og procentsats meget. Det bør undgås, at de bestående forskelle resulterer i konkurrenceforvridning mellem medlemsstaterne med hensyn til forsikring. Med forbehold af yderligere harmonisering kan anvendelsen af de skatteordninger og andre former for bidrag, der gælder i den medlemsstat, hvor risikoen består, eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, afhjælpe en sådan ulempe, og det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de bestemmelser, som skal sikre opkrævningen af disse skatter og bidrag.

(88) De medlemsstater, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)²¹, bør i overensstemmelse med dette direktiv anvende bestemmelserne i den forordning til at afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på forsikringsaftaler, der falder ind under artikel 7 i den forordning.

(89) For at tage hensyn til de internationale aspekter af genforsikring bør det være muligt at indgå internationale aftaler med et tredjeland, som tager sigte på at definere tilsynsmidlerne over for genforsikringsselskaber, som udøver virksomhed på hver kontraherende parts område. Der bør endvidere fastsættes en smidig procedure, der gør det muligt at vurdere den tilsynsmæssige ækvivalens med tredjelande på et fællesskabsgrundlag, således at liberaliseringen af genforsikringstjenesteydelser i tredjelande øges, hvad enten det sker i kraft af reglerne om etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

(90) I betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for finite reinsurance-aktiviteter, bør medlemsstaterne sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-aktiviteter, på korrekt vis kan identificere, måle og holde kontrol med de risici, der opstår som følge af disse aftaler eller aktiviteter.

(91) Der bør fastsættes regler for special purpose vehicles, som overtager risici fra forsikrings- og genforsikringsselskaber uden at være et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab. Inddrivelige beløb fra en special purpose vehicle bør betragtes som beløb, der kan fratrækkes i medfør af genforsikrings- eller retrocessionsaftaler.

(92) Special purpose vehicles, som er tilladt inden den 31. oktober 2012, bør være omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som har tilladt den pågældende special purpose vehicle. For at undgå regelarbejde bør enhver ny aktivitet, som er indledt af en sådan special purpose vehicle efter den 31. oktober 2012 være omfattet af bestemmelserne i dette direktiv.

(93) Som følge af at forsikringsvirksomhed i stigende grad er af grænseoverskridende karakter, bør forskelle mellem medlemsstaters ordninger for special purpose vehicles, som er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv, i videst mulig omfang mindskes under hensyntagen til deres tilsynsstrukturer.

(94) Det fortsatte arbejde med special purpose vehicles bør udføres ved at tage hensyn til det arbejde, der udføres i andre finansielle sektorer.

(95) Foranstaltninger vedrørende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern skal gøre det muligt for de myndigheder, der fører tilsyn med et forsikrings- eller genforsikringsselskab, at danne sig et mere pålideligt billede af selskabets finansielle situation.

(96) Et sådant tilsyn på koncernniveau bør i det fornødne omfang tage hensyn til forsikringsholdingselskaber og blandede forsikringsholdingselskaber. Dette direktiv bør dog på ingen måde indebære, at medlemsstaterne har pligt til at føre tilsyn med de enkelte selskaber.

(97) Selv om tilsynet med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver det grundlæggende princip for tilsynet med forsikringsselskaber, er det nødvendigt at fastslå, hvilke selskaber der er omfattet af tilsyn på koncernniveau.

(98) Navnlig gensidige og gensidiglignende sammenslutninger bør under hensyntagen til fællesskabsretten og national ret være i stand til at danne koncentrationer eller koncerner ikke via kapitaltilknytning, men via formaliserede, stærke og holdbare forbindelser, som er baseret på en aftalemæssig eller anden materiel anerkendelse, der sikrer en finansiell solidaritet mellem disse selskaber. Hvis der udøves betydelig eller bestemmende indflydelse gennem en central samordning, bør der føres tilsyn med disse selskaber i henhold til de samme regler som dem, der gælder for koncerner med kapitaltilknytning for at give forsikringstagere et passende beskyttelsesniveau og sikre ensartede regler for koncernerne.

(99) Tilsyn med koncerner bør i alle tilfælde gælde for det endelige moderselskab, som har sit hovedsæde i Fællesskabet. Medlemsstaterne bør dog kunne tillade, at deres tilsynsmyndigheder fører tilsyn på koncernniveau for et begrænset antal lavere niveauer, når de skønner dette nødvendigt.

(100) Det er nødvendigt at beregne solvensen på koncernniveau for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der udgør en del af en koncern.

(101) En koncerns konsoliderede solvenskapitalkrav bør tage hensyn til den samlede diversifikation af de risici, som findes i alle forsikrings- og genforsikringsselskaberne i koncernen for behørigt at afspejle koncernens risikoeksponering.

(102) Forsikrings- og genforsikringsselskaber, der tilhører en koncern, bør kunne ansøge om godkendelse af en intern model, der anvendes til solvensberegningen på både koncernniveau og individuelle niveauer.

(103) Nogle af bestemmelserne i dette direktiv fastsætter udtrykkeligt en forligs- eller en konsultationsrolle for CEIOPS, men det bør ikke udelukke CEIOPS' muligheder for ligeledes at spille en forligs- eller konsultationsrolle i forbindelse med andre bestemmelser.

(104) Dette direktiv afspejler en innovativ tilsynsmodel, hvor den koncerntilsynsførende spiller en nøglerolle, samtidig med at solo-tilsynsmyndighedens vigtige rolle erkendes og bevares. Tilsynsmyndighedernes beføjelser og ansvar er forbundet med deres ansvar.

(105) Alle forsikringstagere og begunstigede bør behandles lige uanset deres nationalitet eller opholdssted. Enhver medlemsstat bør med henblik på dette sikre, at alle de foranstaltninger, som en tilsynsmyndighed træffer på grundlag af denne tilsynsmyndighedens nationale mandat, ikke betragtes som modstridende med denne medlemsstats eller forsikringstagernes og de begunstigedes interesser i denne medlemsstat. Aktiver bør i alle situationer i forbindelse med afvikling af fordringer og likvidation fordeles på et rimeligt grundlag til alle relevante forsikringstagere uanset deres nationalitet eller opholdssted.

(106) Det er nødvendigt at sikre, at ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ er hensigtsmæssigt fordelt inden for koncernen og er disponibel til om fornødent at beskytte forsikringstagerne og de begunstigede. Forsikrings- og genforsikringsselskaber inden for en koncern ► **C1** bør til dette formål have et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at dække ◀ deres solvenskapitalkrav.

(107) Alle, der fører tilsyn med koncerner, må kunne forstå de trufne afgørelser, navnlig når disse afgørelser træffes af den koncerntilsynsførende. Så snart de bliver tilgængelige for en af tilsynsmyndighederne, bør de relevante oplysninger derfor udveksles med de øvrige tilsynsmyndigheder, så alle tilsynsmyndigheder kan danne sig en mening ud fra de samme relevante oplysninger. Såfremt de kompetente tilsynsmyndigheder ikke kan nå til enighed, anmodes CEIOPS om en kvalificeret udtalelse med henblik på at løse problemet.

(108) Solvenssituationen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er et datterselskab under et forsikringsholdingselskab, et tredjelandsforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab, kan påvirkes af de finansielle ressourcer i den forsikringskoncern, selskabet er en del af, og af fordelingen af disse ressourcer inden for koncernen. Tilsynsmyndighederne bør derfor have mulighed for på koncernniveau at føre tilsyn med og træffe passende foranstaltninger over for forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, hvis dets solvenssituation er kritisk eller i fare for at blive det.

(109) Risikokoncentrationer og koncerninterne transaktioner kan påvirke forsikringsselskabers eller genforsikringsselskabers finansielle stilling. Tilsynsmyndighederne bør derfor kunne føre tilsyn med disse risikokoncentrationer og koncerninterne transaktioner ved at tage hensyn til karakteren af forbindelserne mellem regulerede enheder såvel som ikke-regulerede enheder, herunder forsikringsholdingselskaber og blandede forsikringsholdingselskaber og træffe passende foranstaltninger over for forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, hvis dets solvenssituation er kritisk eller i fare for at blive det.

(110) Forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern bør have et egnet ledelsessystem, der kan underkastes tilsynsmæssig kontrol.

(111) Alle forsikrings- og genforsikringskoncerner, der underkastes tilsyn på koncernniveau, bør have en koncerntilsynsførende udnævnt blandt de involverede tilsynsmyndigheder. Den koncerntilsynsførendes rettigheder og pligter bør omfatte hensigtsmæssige koordinerings- og beslutningsbeføjelser. De myndig-

heder, der er involveret i tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber, som tilhører samme koncern, bør fastlægge koordineringsarrangementer.

(112) I lyset af de koncerntilsynsførendes øgede beføjelser bør det sikres, at kriterierne for valget af den koncerntilsynsførende ikke vilkårligt kan omgås. I særlige tilfælde, hvor den koncerntilsynsførende vil blive udpeget, idet der tages hensyn til koncernens struktur og de relative betydning af forsikrings- og genforsikringsselskabets aktiviteter på de forskellige markeder, koncerninterne transaktioner såvel som koncernens genforsikringsaktiviteter bør ikke medregnes dobbelt, når deres relative betydning i et marked vurderes.

(113) Tilsynsmyndighederne fra alle medlemsstater, hvori et selskab i koncernen er etableret, bør deltage i tilsynet på koncernniveau via et tilsynskollegium (kollegiet). De bør alle rutinemæssigt have adgang til dokumentation, som stilles til rådighed for andre tilsynsmyndigheder i kollegiet, og hele tiden inddrages i beslutningstagningen. Der bør etableres et samarbejde mellem de myndigheder, som er ansvarlige for tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, samt mellem disse myndigheder og de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med selskaber inden for de øvrige finansielle sektorer.

(114) Kollegiets aktiviteter bør svare til karakteren, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til virksomheden for alle de selskaber, som er en del af koncernen, og til den grænseoverskridende dimension. Kollegiet bør oprettes for at sikre, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og høringsprocessen mellem kollegiets tilsynsmyndigheder i praksis finder sted i overensstemmelse med dette direktiv. Tilsynsmyndighederne bør benytte kollegiet til at skabe konvergens mellem deres respektive afgørelser og samarbejde tættere om at udføre deres tilsynsaktiviteter i hele koncernen efter harmoniserede kriterier.

(115) Dette direktiv bør tildele CEIOPS en rådgivende rolle. CEIOPS' udtalelse til den pågældende tilsynsmyndighed bør ikke være bindende for denne tilsynsmyndighed, når den træffer sin afgørelse. Når den pågældende tilsynsmyndighed træffer en afgørelse, bør den dog tage fuldt ud hensyn til denne udtalelse og redegøre for en væsentlig afvigelse fra denne.

(116) Forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er en del af en koncern med hovedsæde uden for Fællesskabet, bør være underkastet ækvivalente og passende tilsynsordninger på koncernniveau. Det er derfor nødvendigt at indføre gennemsigtige regler og informationsudveksling med myndigheder i tredjelande om alle relevante omstændigheder. For at sikre en harmoniseret tilgang til fastsættelse og vurdering af ækvivalensen af tredjelandstilsyn med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, bør det være muligt for Kommissionen at træffe en bindende afgørelse om ækvivalensen af tredjelandenes solvensregimer. For de tredjelande, som Kommissionen ikke har truffet nogen afgørelse om, bør vurderingen af ækvivalens træffes af den koncerntilsynsførende efter høring af de andre relevante tilsynsmyndigheder.

(117) Da den nationale lovgivning om saneringsforanstaltninger og likvidation ikke er harmoniseret, er det hensigtsmæssigt inden for rammerne af det indre marked at sikre en gensidig anerkendelse af medlemsstaternes saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer for så vidt angår forsikringsselskaber og det nødvendige samarbejde under hensyntagen til behovet for ensartethed, universalitet, samordning og offentlighed i henseende til sådanne foranstaltninger samt ensartet behandling og beskyttelse af forsikringskreditorer.

(118) Det bør sikres, at de saneringsforanstaltninger, som den kompetente myndighed i en medlemsstat har truffet med henblik på at bevare eller genoprette et forsikringsselskabs finansielle soliditet og for i så høj grad som muligt at forebygge en likvidation, får fuld virkning inden for Fællesskabet. Virkningerne af sådanne saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer i forhold til tredjelande bør dog ikke berøres heraf.

(119) Der bør skelnes mellem kompetente myndigheder med hensyn til saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer og tilsynsmyndigheder for forsikringsselskaber.

(120) Definitionen af en filial i forhold til insolvens bør i overensstemmelse med de eksisterende principper for insolvens tage hensyn til forsikringsselskabets status som én juridisk person. Hjemlandets lovgivning bør imidlertid bestemme, hvorledes de aktiver og passiver, som indehaves af uafhængige personer, der har fast bemyndigelse til at handle som befuldmægtigede for forsikringsselskabet, skal behandles i forbindelse med det pågældende forsikringsselskabs likvidation.

(121) Der bør fastlægges betingelser således, at likvidation, som uden at være baseret på insolvens indebærer, at der opstilles en rangorden for fyldestgørelse af forsikringskrav, også er omfattet af dette direktiv. Når de ansatte i et forsikringsselskab fremsætter fordringer i relation til arbejdsaftaler eller arbejdsforhold, bør en national løngarantifond kunne indtræde i deres rettigheder. En sådan indtræden bør være omfattet af behandlingen i henhold til hjemlandets lovgivning (lex concursus).

(122) Saneringsforanstaltninger udelukker ikke, at der indledes en likvidation. Likvidation bør derfor kunne indledes, uden at der er truffet saneringsforanstaltninger, eller efter at sådanne foranstaltninger er vedtaget, og den kan afsluttes med en tvangsakkord eller andre tilsvarende foranstaltninger, herunder saneringsforanstaltninger.

(123) Afgørelser om likvidation af forsikringsselskaber bør alene kunne træffes af de kompetente myndigheder i hjemlandet. Afgørelserne bør have virkning i hele Fællesskabet og bør anerkendes af alle medlemsstaterne. Afgørelserne bør offentliggøres i overensstemmelse med procedurerne i hjemlandet og i Den Europæiske Unions Tidende. Oplysningerne bør også stilles til rådighed for kendte kreditorer med bopæl i Fællesskabet, som bør have ret til at anmelde fordringer eller indgive bemærkninger.

(124) Alle forsikringsselskabets aktiver og passiver bør inddrages i likvidationen.

(125) Alle betingelser for indledning, afvikling og afslutning af likvidationen bør være underlagt hjemlandets lovgivning.

(126) For at sikre en samordnet indsats blandt medlemsstaterne, bør tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i alle andre medlemsstater straks underrettes om indledningen af en likvidation.

(127) Det er yderst vigtigt, at forsikrede personer, forsikringstagere, begunstigede og enhver skadelidt, som har ret til at rejse krav direkte mod forsikringsselskabet som følge af forsikringstransaktioner, er beskyttet i forbindelse med likvidationen, men denne beskyttelse bør dog ikke omfatte fordringer, som ikke følger af forpligtelser i henhold til forsikringsaftaler eller forsikringstransaktioner, men af et civilretligt ansvar, som en befuldmægtiget har udløst under forhandlinger, og som denne i henhold til den lovgivning, som gælder for forsikringsaftalen eller forsikringstransaktionen, ikke hæfter for i forbindelse med den pågældende aftale eller transaktion. Med henblik herpå bør medlemsstaterne kunne vælge mellem ækvivalente metoder for at sikre forsikringskreditorer særbehandling, idet ingen af disse metoder dog må forhindre en medlemsstat i at indføre en rangorden mellem forskellige kategorier af forsikringskrav. Der bør derudover sikres en passende balance mellem beskyttelsen af forsikringskreditorer og andre privilegerede kreditorer, som er beskyttet i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning.

(128) Indledningen af en likvidation bør medføre, at forsikringsselskabets tilladelse til at drive virksomhed inddrages, medmindre dette allerede er sket.

(129) Kreditorerne bør i en likvidation have ret til at anmelde fordringer eller skriftligt indgive bemærkninger til fordringerne. Fordringer fra kreditorer, som har bopæl i en anden medlemsstat end hjemlandet,

bør behandles på samme måde som tilsvarende fordringer i hjemlandet uden nogen forskel på grundlag af nationalitet eller opholdssted.

(130) For at beskytte berettigede forventninger og sikkerheden i forbindelse med bestemte transaktioner i andre medlemsstater end hjemlandet er det nødvendigt at afgøre, hvilken lovgivning der gælder for konsekvenserne af saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer for verserende retssager og individuel tvangsfuldbyrdelse som følge af retssager.

(131) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen²²⁾.

(132) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelser til at vedtage de nødvendige foranstaltninger angående tilpasning af bilag og foranstaltninger, som bl.a. specificerer de tilsynsmæssige beføjelser og tiltag, der skal iværksættes, og som nærmere fastlægger krav til f.eks. ledelsessystem, oplysningspligt, kvalificeret deltagelse, beregning af forsikringsmæssige hensættelser og kapitalkrav, investeringsregler og tilsyn med koncerner. Kommissionen bør også tillægges beføjelser til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger til at tildele tredjelands ækvivalensstatus i forhold til bestemmelserne i dette direktiv. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, herunder ved at supplere det med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal foranstaltninger vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

(133) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(134) Rådets direktiv 64/225/EØF af 25. februar 1964 om ophævelse af begrænsningerne i etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for genforsikring og retrocession²³⁾, Rådets direktiv 73/240/EØF af 24. juli 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden inden for direkte forsikring bortset fra livsforsikring²⁴⁾, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 om ændring af direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring²⁵⁾ og Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 om ændring, navnlig for så vidt angår turistassistance, af første direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring²⁶⁾ bør ophæves, da de nu er forældede.

(135) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget væsentlige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre bestemmelser, der er uændrede, er fastsat i de tidligere direktiver.

(136) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de frister for gennemførelse af direktiverne i national ret, der er fastsat i bilag VI, del B.

(137) Kommissionen vurderer ækvivalensen af de eksisterende garantiordninger i forsikringssektoren og forelægge et passende lovgivningsforslag.

(138) I artikel 17, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed²⁷⁾ henvises til de gældende bestemmelser om solvensmargener. Disse henvisninger bør bevares for at opretholde status quo. Kommissionen bør

snarest mulig gennemføre sin revision af direktiv 2003/41/EF i henhold til dets artikel 21, stk. 4. Kommissionen bør med bistand fra CEIOPS udarbejde en hensigtsmæssig ordning for solvensregler for arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, samtidig med at der tages fuldt ud hensyn til forsikringssektorens væsentlige særlige karakteristika, og bør derfor ikke på forhånd træffe afgørelse om anvendelse af de regler i dette direktiv, som disse pensionskasser skal pålægges.

(139) Vedtagelsen af dette direktiv ændrer forsikringsselskabets risikoprofil over for forsikringstageren. Kommissionen bør snarest muligt og under alle omstændigheder ved udgangen af 2010 fremsætte et forslag til revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling²⁸⁾ under hensyntagen til dette direktivs følger for forsikringstagerne.

(140) Yderligere omfattende reformer af de regulerings- og tilsynsmodeller, der gælder for EU's finanssektor, er meget påkrævede og bør snarest forelægges af Kommissionen med behørig hensyntagen til konklusionerne af 25. februar 2009 fra ekspertgruppen under forsæde af Jacques de Larosière. Kommissionen bør forelægge forslag til lovgivning, der er nødvendig for at rette op på de mangler, der er konstateret i bestemmelserne om tilsynssamordning og samarbejdsordninger.

(141) Det er nødvendigt at anmode om en udtalelse fra CEIOPS om, hvor man bedst kan tage fat på spørgsmålet om et forbedret koncerntilsyn og kapitalforvaltning i en koncern med forsikrings- eller genforsikringsselskaber. CEIOPS bør opfordres til at afgive udtalelser, som vil hjælpe Kommissionen med at udarbejde dens forslag under forhold, som er forenelige med et højt beskyttelsesniveau for forsikringstagerne (og begunstigede) og sikring af den finansielle stabilitet. CEIOPS bør således anmodes om at rådgive Kommissionen om, hvilken struktur og hvilke principper der bør danne grundlag for de ændringer af dette direktiv, der kan blive behov for i fremtiden for at sikre, at de ændringer, som kan blive foreslået, får virkning. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport efterfulgt af passende forslag til alternative ordninger for tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i koncerner, som vil fremme den effektive kapitalforvaltning i koncerner, hvis det viser sig, at der findes en passende støttende lovramme for indførelse af denne ordning.

Det er navnlig hensigtsmæssigt, at en ordning for koncernstøtte fungerer på et sundt grundlag, som er baseret på tilstedeværelsen af harmoniserede og tilstrækkeligt finansierede forsikringsgarantiordninger, en harmoniseret og retligt bindende ramme for de kompetente myndigheder, centralbanker og finansministerier vedrørende krisestyring og -løsning samt finansiell byrdefordeling, som tilnærmer tilsynsbeføjelser og finansielt ansvar, en retligt bindende ramme for mægling i tilsynstvister, en harmoniseret ramme for tidlig indgriben og en harmoniseret ramme om aktivers overførbarehed, insolvens og likvidationsprocedurer, som fjerner de relevante nationale selskabsretlige hindringer for aktivers overførbarehed. Kommissionen bør også i sin rapport tage hensyn til diversifikationseffekternes adfærd over tid og den risiko, der er at være en del af en koncern, praksis inden for centraliseret risikostyring på koncernplan, funktionen af koncernens interne modeller såvel som tilsyn med koncerninterne transaktioner og risikokoncentrationer.

(142) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning²⁹⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og i Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

INDHOLDSFORTEGNELSE

AFSNIT I	ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM ADGANG TIL OG UDØVELSE AF DIREKTE FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED	
KAPITEL I	Genstand, anvendelsesområde og definitioner	
AFDELING 1	Genstand og anvendelsesområde	Artikel 1 og 2
AFDELING 2	Udelukkelse fra anvendelsesområdet	
Underafdeling 1	Generelt	Artikel 3 og 4
Underafdeling 2	Skadesforsikring	Artikel 5 til 8
Underafdeling 3	Livsforsikring	Artikel 9 og 10
Underafdeling 4	Genforsikring	Artikel 11 og 12
AFDELING 3	Definitioner	Artikel 13
KAPITEL II	Adgang til udøvelse af virksomhed	Artikel 14 til 26
KAPITEL III	Tilsynsmyndigheder og almindelige bestemmelser	Artikel 27 til 39
KAPITEL IV	Betingelserne for udøvelse af virksomhed	
AFDELING 1	Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar	Artikel 40
AFDELING 2	Ledelsessystem	Artikel 41 til 50
AFDELING 3	Oplysningspligt	Artikel 51 til 56
AFDELING 4	Kvalificeret deltagelse	Artikel 57 til 63
AFDELING 5	Tavshedspligt, informationsudveksling og fremme af tilsynsmæssig konvergens	Artikel 64 til 71
AFDELING 6	Revisorernes opgaver	Artikel 72
KAPITEL V	Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed	Artikel 73 og 74
KAPITEL VI	Regler vedrørende værdiansættelse af aktiver og passiver, forsikringsmæssige hensættelser, ► C1 kapitalgrundlag ◀, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og investeringer	
AFDELING 1	Værdiansættelse af aktiver og passiver	Artikel 75
AFDELING 2	Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser	Artikel 76 til 86
AFDELING 3	► C1 Kapitalgrundlag ◀	
Underafdeling 1	Bestemmelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀	Artikel 87 til 92
Underafdeling 2	Bestemmelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀	Artikel 93 til 97
Underafdeling 3	Anerkendelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀	Artikel 98 og 99
AFDELING 4	Solvenskapitalkrav	
Underafdeling 1	Underafdeling 1 almindelige bestemmelser vedrørende solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen eller en intern model	Artikel 100 til 102
Underafdeling 2	Solvenskapitalkrav — standardformel	Artikel 103 til 111
Underafdeling 3	Solvenskapitalkrav — komplette og partielle interne modeller	Artikel 112 til 127
AFDELING 5	Minimumskapitalkrav	Artikel 128 til 131
AFDELING 6	Investeringer	Artikel 132 til 135
KAPITEL VII	Forsikrings- og genforsikringselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold	Artikel 136 til 144
KAPITEL VIII	Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser	
AFDELING 1	Forsikringselskabers etableringsret	Artikel 145 til 146
AFDELING 2	Fri udveksling af tjenesteydelser: forsikringselskaber	

Underafdeling 1	Generelle bestemmelser	Artikel 147 til 149
Underafdeling 2	Ansvarsforsikring for motorkøretøjer	Artikel 150 til 152
AFDELING 3	Beføjelser tillagt værtslandets tilsynsmyndigheder	
Underafdeling 1	Forsikring	Artikel 153 til 157
Underafdeling 2	Genforsikring	Artikel 158
AFDELING 4	Statistiske oplysninger	Artikel 159
AFDELING 5	Behandling af aftaler indgået af filialer i forbindelse med likvidation	Artikel 160 til 161
KAPITEL IX	Filialer, der er etableret inden for fællesskabet, og som hører under forsikrings- eller genforsikrings-selskaber med hovedsæde uden for fællesskabet	
AFDELING 1	Adgang til udøvelse af virksomhed	Artikel 162 til 171
AFDELING 2	Genforsikring	Artikel 172 til 175
KAPITEL X	Datterselskaber af forsikrings- og genforsikrings-selskaber, der henhører under et tredjeland's lovgivning, og sådanne selskabers erhvervelse af kapitalinteresser	Artikel 176 og 177
AFSNIT II	SÆRLIGE BESTEMMELSER VEDRØRENDE FORSIKRING OG GENFORSIKRING	
KAPITEL I	Gældende lovgivning og betingelser i direkte forsikringsaftaler	
AFDELING 1	Gældende lovgivning	Artikel 178
AFDELING 2	Lovpligtig forsikring	Artikel 179
AFDELING 3	Almene hensyn	Artikel 180
AFDELING 4	Betingelser i forsikringsaftaler og beregning af tariffer	Artikel 181 og 182
AFDELING 5	Oplysninger til forsikringstagere	
Underafdeling 1	Skadesforsikring	Artikel 183 og 184
Underafdeling 2	Livsforsikring	Artikel 185 og 186
KAPITEL II	Særlige bestemmelser vedrørende skadesforsikring	
AFDELING 1	Almindelige bestemmelser	Artikel 187 til 189
AFDELING 2	Coassurance inden for fællesskabet	Artikel 190 til 196
AFDELING 3	Assistance	Artikel 197
AFDELING 4	Retshjælpsforsikring	Artikel 198 til 205
AFDELING 5	Sygeforsikring	Artikel 206
AFDELING 6	Arbejdsskadeforsikring	Artikel 207
KAPITEL III	Særlige bestemmelser vedrørende livsforsikring	Artikel 208 og 209
KAPITEL IV	Særlige bestemmelser vedrørende genforsikring	Artikel 210 og 211
AFSNIT III	TILSYN MED FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSSELSKABER I EN KONCERN	
KAPITEL I	Koncertilsyn: definitioner, anvendelsestilfælde, -område og -niveauer	
AFDELING 1	Definitioner	Artikel 212
AFDELING 2	Anvendelsestilfælde og -område	Artikel 213 og 214
AFDELING 3	Anvendelsesniveauer	Artikel 215 til 217
KAPITEL II	Finansiel situation	
AFDELING 1	Koncernsolvens	
Underafdeling 1	Almindelige bestemmelser	Artikel 218 og 219

Underafdeling 2	Valg af beregningsmetode og generelle principper	Artikel 220 til 224
Underafdeling 3	Anvendelse af beregningsmetoder	Artikel 225 til 229
Underafdeling 4	Beregningsmetoder	Artikel 230 til 234
Underafdeling 5	Tilsyn med koncernsolvensen for forsikrings- og genforsikringselskaber, der er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab	Artikel 235
Underafdeling 6	Tilsyn med koncernsolvensen for koncerner med centraliseret risikostyring	Artikel 236 til 243
AFDELING 2	Risikokoncentration og koncerninterne transaktioner	Artikel 244 og 245
AFDELING 3	Risikostyring og intern kontrol	Artikel 246
KAPITEL III	Foranstaltninger til fremme af koncerntilsyn	Artikel 247 til 259
KAPITEL IV	Tredjelande	Artikel 260 til 264
KAPITEL V	Blandede forsikringsholdingselskaber	Artikel 265 og 266
AFSNIT IV	SANERING OG LIKVIDATION AF FORSIKRINGSSELSKABER	
KAPITEL I	Anvendelsesområde og definitioner	Artikel 267 og 268
KAPITEL II	Saneringsforanstaltninger	Artikel 269 til 272
KAPITEL III	Likvidation	Artikel 273 til 284
KAPITEL IV	Fælles bestemmelser	Artikel 285 til 296
AFSNIT V	ANDRE BESTEMMELSER	Artikel 297 til 304
AFSNIT VI	OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER	
KAPITEL I	Overgangsbestemmelser	
AFDELING 1	Forsikring	Artikel 305 og 306
AFDELING 2	Genforsikring	Artikel 307 og 308
AFDELING 3	Forsikring og genforsikring	Artikel 308a til 308e
KAPITEL II	Afsluttende bestemmelser	Artikel 309 til 312
<i>BILAG I</i>	SKADESFORSIKRINGSKLASSER	
A.	Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser	
B.	Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser	
<i>BILAG II</i>	LIVSFORSIKRINGSKLASSER	
<i>BILAG III</i>	SELSKABSFORMER	
A.	Skadesforsikringselskabsformer	
B.	Livsforsikringselskabsformer	
C.	Genforsikringselskabsformer	
<i>BILAG IV</i>	STANDARDFORMEL FOR SOLVENSKAPITALKRAVET (SCR)	
1.	Beregning af det primære solvenskapitalkrav	
2.	Beregning af risikomodulet for skadesforsikringer	
3.	Beregning af tegningsrisikomodulet for livsforsikringer	
4.	Beregning af markedsrisikomodulet	
<i>BILAG V</i>	GRUPPER AF SKADESFORSIKRINGSKLASSER,	
	JF. ARTIKEL 159	
<i>BILAG VI</i>		

Part A	Ophævede direktiver med ændringer (jf. Artikel 310)
Part B	Frister for gennemførelse i national ret (jf. Artikel 310)
<i>BILAG VII</i>	SAMMENLIGNINGSTABEL

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM ADGANG TIL OG UDØVELSE AF DIREKTE FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED

KAPITEL I

Genstand, anvendelsesområde og definitioner

Afdeling 1

Genstand og anvendelsesområde

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter bestemmelser om følgende:

- 1) adgang til og udøvelse af selvstændig direkte forsikringsvirksomhed og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet
- 2) tilsynet med forsikrings- og genforsikringskoncerner
- 3) sanering og likvidation af selskaber, der udøver direkte forsikringsvirksomhed.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på direkte tegnende livsforsikrings- og skades- forsikringsselskaber, der er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der.

Direktivet finder også anvendelse på genforsikringsselskaber, der kun udøver genforsikringsvirksomhed, og som er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der, dog med undtagelse af afsnit IV.

2. For så vidt angår skadeforsikring gælder dette direktiv for skadeforsikringsaktiviteter i de klasser, der er fastsat i del A i bilag I. Med henblik på stk. 1, første afsnit, inkluderer skadeforsikringsvirksomhed virksomhed, der består i at yde assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted. Den består i mod forudgående præmiebetaling at forpligte en virksomhed til omgående at yde den sikrede i henhold til en aftale om assistance bistand i de tilfælde og på de betingelser, der er fastsat i aftalen, når vedkommende kommer i vanskeligheder som følge af en hændelig begivenhed.

Bistanden kan bestå i kontantydelse eller naturalydelse. Naturalydelse kan også præsteres ved benyttelse af tjenesteyderens eget personale eller materiel.

Assistancevirksomhed omfatter ikke pasning, vedligeholdelse, eftersalgsservice eller blot henvisning til eller tilvejebringelse af bistand ved formidling.

3. For så vidt angår livsforsikring finder dette direktiv anvendelse:

- a) på følgende former for livsforsikringsvirksomhed, såfremt de er baseret på en aftale:

- i) livsforsikring, der omfatter livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel
 - ii) renteforsikring
 - iii) accessoriske forsikringer, der tegnes i tilknytning til livsforsikringer, dvs. navnlig forsikring mod legemsbeskadigelse herunder erhvervsudygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde, forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom
 - iv) forsikringstyper, der praktiseres i Irland og Det Forenede Kongerige under betegnelsen »permanent health insurance«, som er uopsigelig
- b) på følgende former for virksomhed, såfremt de er baseret på en aftale og er undergivet tilsyn fra de myndigheder, der er kompetente til at udøve tilsyn med privatforsikring:
- i) virksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede (tontiner)
 - ii) kapitaliseringsvirksomhed baseret på aktuarberegninger, og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbsstørrelse, mod erlæggelse af et engangsbeløb eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger
 - iii) virksomhed, der omfatter forvaltning af kollektive pensionsmidler, herunder forvaltning af investeringer og især de aktiver, der dækker hensættelserne i de organer, som betaler ydelserne ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen
 - iv) virksomhed som omhandlet i nr. iii), når der hertil er knyttet en forsikringsgaranti med sigte på enten bevarelse af kapitalen eller sikring af en minimumsrente
 - v) virksomhed, som udøves af den slags livsforsikringsselskaber, der er omhandlet i den franske »Code des assurances«, bog IV, afsnit 4, kapitel 1
- c) på virksomhed, der er afhængig af levetiden, og som er nærmere bestemt eller fastsat i lovgivningen om socialforsikring, såfremt en sådan virksomhed udøves eller forvaltes af livsforsikringsselskaber for disses egen risiko, i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning.

Afdeling 2

Udelukkelse fra anvendelsesområdet

Underafdeling 1

Generelt

Artikel 3

Lovbestemte ordninger

Dette direktiv finder ikke anvendelse på direkte forsikring, der omfattes af en lovbestemt social sikringsordning, jf. dog artikel 2, stk. 3, litra c).

Artikel 4

Udelukkelse fra anvendelsesområdet som følge af størrelse

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på et forsikringsselskab, som opfylder alle følgende betingelser, jf. dog. artikel 3 og artikel 5-10:

- a) forsikringsselskabets årlige bruttopræmieindtægter overstiger ikke 5 mio. EUR
- b) selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles som omtalt i artikel 76 overstiger ikke 25 mio. EUR

- c) når selskabet tilhører en koncern, overstiger koncernens samlede forsikringsmæssige hensættelser, der er defineret som bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, ikke 25 mio. EUR
- d) selskabets virksomhed omfatter ikke forsikrings- eller genforsikringsaktiviteter, der omfatter ansvars-, kredit- og kautionsforsikringsrisiko, medmindre de udgør accessoriske risici i henhold til artikel 16, stk. 1
- e) selskabets virksomhed omfatter ikke genforsikringsaktiviteter, som overstiger 0,5 mio. EUR af dets bruttopræmieindtægter eller 2,5 mio. EUR af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles eller mere end 10 % af dets bruttopræmieindtægter eller mere end 10 % af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles.

2. Overskrides de i stk. 1 anførte beløb i tre på hinanden følgende år, finder dette direktiv anvendelse fra det fjerde år.

3. Uanset stk. 1 finder dette direktiv anvendelse på alle selskaber, som ansøger om tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsaktiviteter, hvis årlige bruttopræmieindtægter eller de forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles forventes at overskride de stk. 1 anførte beløb i de fem efterfølgende år.

4. Dette direktiv finder ikke længere anvendelse på de forsikringsselskaber, for hvilke tilsynsmyndigheden har kontrolleret, at alle de følgende betingelser er opfyldt:

- a) ingen af de i stk. 1 anførte grænseværdier er blevet overskredet i de tre sidste på hinanden følgende år, og
- b) ingen af de i stk. 1 anførte grænseværdier forventes at blive overskredet i løbet af de fem efterfølgende år.

Så længe det pågældende forsikringsselskab udøver aktiviteter i henhold til artikel 145-149, finder nærværende artikels stk. 1 ikke anvendelse.

5. Stk. 1 og 4 hindrer ikke et selskab i at ansøge om tilladelse eller bevare sin tilladelse i henhold til dette direktiv.

Underafdeling 2

Skadesforsikring

Artikel 5

Virksomhedsformer

For så vidt angår skadesforsikring vedrører dette direktiv ikke:

- 1) kapitaliseringsvirksomhed, således som denne er nærmere fastlagt i de enkelte medlemsstaters lovgivning
- 2) virksomhed, der udøves af forsørgelses- og understøttelsesorganer, hvis ydelsen varierer efter de disponible midler, mens medlemsbidraget udgør et fast beløb
- 3) virksomhed, der udøves af organisationer, der ikke har status som juridisk person, og hvis formål er gensidig sikring af dens medlemmer uden betaling af præmier og uden oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser, eller
- 4) eksportkreditvirksomhed for statens regning eller med statsgaranti eller de tilfælde, hvor staten står som forsikrer.

Artikel 6

Assistance

1. Dette direktiv vedrører ikke assistancevirksomhed, der opfylder alle de følgende betingelser:

- a) assistancen ydes i tilfælde af en ulykke eller en skade, der rammer et vej køretøj, når ulykken eller skaden er sket inden for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende
- b) assistanceforpligtelsen er begrænset til følgende opgaver:
 - i) reparation på stedet, hvor yderen af sikkerheden i de fleste tilfælde anvender sit eget personale og materiel
 - ii) transport af køretøjet til det nærmeste eller mest hensigtsmæssige sted, hvor reparation kan foretages, samt eventuel befordring, i almindelighed med samme hjælpe køretøj, af føreren og passagererne til det nærmeste sted, hvorfra de kan fortsætte deres rejse på anden måde, og
 - iii) såfremt den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, bestemmer det: transport af det pågældende køretøj, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for den pågældende medlemsstat, og
- c) assistancen ydes ikke af en virksomhed, der er omfattet af dette direktiv.

2. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, litra b), nr. i) og ii), skal betingelsen om, at ulykken eller skaden skal være sket inden for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, ikke være opfyldt, når den sikrede er medlem af den organisation, der yder sikkerheden, og såfremt reparationen eller transporten af køretøjet blot ved forevisning af medlemskortet og uden betaling af tillægspræmie foretages af en tilsvarende organisation i det pågældende land i henhold til en aftale om gensidighed, eller, i Irlands og Det Forenede Kongeriges tilfælde, når assistancen ydes af en og samme organisation med virksomhed i begge disse stater.

3. Direktivet finder ikke anvendelse på de former for virksomhed, der er omhandlet i stk. 1, litra b), nr. iii), såfremt ulykken eller skaden er sket på Irlands område eller på Nordirlands område, og køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, transporteres til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for det ene eller det andet af disse områder.

4. Dette direktiv finder ikke anvendelse på assistancevirksomhed, som udøves af Automobile Club du Grand Duché de Luxembourg, når den ulykke eller skade, der har ramt et vej køretøj, er sket uden for Storhertugdømmet Luxembourg, og assistancen består i at transportere det køretøj, der har været udsat for denne ulykke eller skade, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl.

Artikel 7

Gensidige selskaber

Dette direktiv finder ikke anvendelse på gensidige forsikringsselskaber, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, og som med andre gensidige forsikringsselskaber har indgået en aftale, der omfatter fuld genforsikring af de forsikringsaftaler, som de indgår, eller indebærer det overtagende selskabs indtræden i det overdragende selskabs sted ved opfyldelsen af forpligtelser i henhold til de nævnte aftaler. I så fald er det overtagende forsikringsselskab dog omfattet af dette direktiv.

Artikel 8

Institutioner

Dette direktiv vedrører ikke følgende institutioner, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, medmindre deres vedtægts- eller lovmæssige kompetence ændres for så vidt angår kapacitet:

- 1) i Danmark: Falck Danmark
- 2) i Tyskland, følgende halvstatslige institutioner:
 - a) Postbeamtenkrankenkasse
 - b) Krankenversicherung der Bundesbahnbeamten
- 3) i Irland: Voluntary Health Insurance Board
- 4) i Spanien: Consorcio de Compensación de Seguros

Underafdeling 3

Livsforsikring

Artikel 9

Virksomhedsformer

For så vidt angår livsforsikring vedrører dette direktiv ikke følgende former for virksomhed:

- 1) virksomhed, der udøves af forsørgs- og understøttelsesorganer, som tildeler ydelser, der varierer efter de disponible midler, og som på forhånd fastsætter medlemsbidraget til et bestemt beløb
- 2) virksomhed, der udøves af andre organer end de i artikel 2 nævnte selskaber, og som har til formål at tildele lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er sammensluttet enten inden for et selskab eller en koncern af selskaber eller inden for en faglig eller tværfaglig sektor, ydelser ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen, uanset om de forpligtelser, der følger af nævnte virksomhed, til enhver tid dækkes fuldt ud af præmiereserven
- 3) virksomhed, der udøves af pensionsforsikringselskaber, som omhandlet i den finske lov om ansattes pension (TyEL) eller anden finsk lovgivning på området, forudsat at:
 - a) pensionsforsikringselskaber, der allerede efter finsk lov skal have adskilt bogholderi og forvaltning for deres pensionsvirksomhed, fra den 1. januar 1995 opretter separate juridiske enheder til at udøve disse aktiviteter, og
 - b) de finske myndigheder uden forskelsbehandling tillader statsborgere og selskaber fra medlemsstaterne i henhold til finsk lovgivning at udøve de i artikel 2 omhandlede former for virksomhed, som er forbundet med denne undtagelse, ved at kunne eje eller deltage i et eksisterende forsikringselskab eller en eksisterende koncern eller ved at kunne oprette eller deltage i nye forsikringselskaber eller -koncerner, herunder pensionsforsikringselskaber.

Artikel 10

Organisationer, virksomheder og institutter

For så vidt angår livsforsikring vedrører dette direktiv ikke følgende organisationer, virksomheder og institutter:

- 1) organisationer, som udelukkende sikrer ydelser ved dødsfald, dersom størrelsen af disse ydelser ikke overstiger de gennemsnitlige begravelsesomkostninger, eller såfremt disse ydelser tager form af natu-
rallydelser
- 2) »Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen« i Tyskland, medmindre dens vedtægtsmæssige kompetence ændres
- 3) »Consorcio de Compensación de Seguros« i Spanien, medmindre dens aktiviteter eller vedtægtsmæssige kompetence ændres.

Underafdeling 4

Genforsikring

Artikel 11

Genforsikring

For så vidt angår genforsikring gælder dette direktiv ikke for genforsikringsvirksomhed, der udøves af eller dækkes af en fuldstændig garanti stillet af en medlemsstats regering, når denne regering af grunde, der vedrører væsentlige offentlige interesser, handler som genforsikrer i sidste instans, herunder under omstændigheder, hvor denne rolle er nødvendig som følge af en markedssituation, hvor det er umuligt at opnå tilstrækkelig genforsikringsdækning på markedsvilkår.

*Artikel 12***Genforsikringsselskaber, som indstiller deres virksomhed**

1. Genforsikringsselskaber, som den 10. december 2007 er ophørt med at indgå nye genforsikringsaftaler og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at indstille deres virksomhed, er ikke underlagt dette direktiv.

2. Medlemsstaterne udarbejder en liste over de heraf berørte genforsikringsselskaber og videregiver denne liste til alle de øvrige medlemsstater.

Afdeling 3**Definitioner***Artikel 13***Definitioner**

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forsikringsselskab«: et direkte tegnende livsforsikrings- eller skadesforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 14
- 2) »captive-forsikringsselskab«: et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern, som nævnt i litra c) i artikel 212, stk. 1, eller af en ikke-finansiell virksomhed, som har til formål udelukkende at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af
- 3) »tredjelandsforsikringsselskab«: et selskab, som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Fællesskabet, skulle have en tilladelse som forsikringsselskab i overensstemmelse med artikel 14
- 4) »genforsikringsselskab«: et selskab, som har opnået administrativ tilladelse til udøvelse af genforsikringsvirksomhed i henhold til artikel 14
- 5) »captive-genforsikringsselskab«: et genforsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern som omhandlet i artikel 212, stk. 1, litra c), eller af en ikke-finansiell virksomhed, som har til formål udelukkende at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som captive-genforsikringsselskabet er en del af
- 6) »tredjelandsgenforsikringsselskab«: et selskab, som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Fællesskabet, skulle have en tilladelse som genforsikringsselskab i henhold til artikel 14
- 7) »genforsikring«:
 - a) den form for virksomhed, der består i overtagelse af risici cederet af et forsikringsselskab eller et tredjelandsforsikringsselskab eller af et andet genforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab, eller
 - b) hvad angår assurandørsammenslutningen Lloyd's den form for virksomhed, der består i, at et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab end Lloyd's overtager risici cederet af et medlem af Lloyd's
- 8) »hjemland«:
 - a) i forbindelse med skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde
 - b) i forbindelse med livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
 - c) i forbindelse med genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende

-
- 9) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab har en filial eller præsterer tjenesteydelser; i forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring er den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab præsterer tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat
 - 10) »tilsynsmyndighed«: den eller de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber
 - 11) »filial«: et forsikrings- eller genforsikringsselskabs agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets
 - 12) »etableret forretningssted«: et selskabs hovedsæde eller en af dets filialer
 - 13) »den medlemsstat, hvor risikoen består«: en af følgende:
 - a) den medlemsstat, hvor genstanden befinder sig, såfremt forsikringen dækker enten fast ejendom eller fast ejendom og indbo, i det omfang indboet er dækket af samme forsikringspolice
 - b) den medlemsstat, hvor registreringer er sket, såfremt forsikringen dækker transportmidler af enhver art
 - c) den medlemsstat, hvor forsikringstageren har indgået aftalen, hvor der er tale om en aftale med en varighed på højst fire måneder vedrørende risici i forbindelse med rejser eller ferie, uanset hvilken forsikringsklasse der er tale om
 - d) i alle de tilfælde, der ikke eksplicit er dækket af litra a), b) eller c), den medlemsstat, hvor en af følgende er beliggende:
 - i) forsikringstagerens sædvanlige opholdssted eller
 - ii) hvis forsikringstageren er en juridisk person, den i aftalen omhandlede forsikringstagers etablerede forretningssted
 - 14) »den medlemsstat, hvor forpligtelsen består«: den medlemsstat, hvor en af følgende er beliggende:
 - a) forsikringstagerens sædvanlige opholdssted
 - b) hvis forsikringstageren er en juridisk person, den i aftalen omhandlede forsikringstagers etablerede forretningssted
 - 15) »moderselskab«: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 i direktiv 83/349/EØF
 - 16) »datterselskab«: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 i direktiv 83/349/EØF, inkl. datterselskaber heraf
 - 17) »snævre forbindelser«: en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kontrol eller kapitalinteresser eller en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er varigt knyttet til den samme person gennem kontrol
 - 18) »kontrol«: den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab, jf. artikel 1 i direktiv 83/349/EØF, eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og et selskab
 - 19) »koncerninterne transaktioner«: alle transaktioner, hvor igennem et forsikrings- eller genforsikringsselskab direkte eller indirekte forlader sig på andre selskaber inden for samme koncern eller på fysiske eller juridiske personer, der er forbundet med selskaberne inden for den pågældende koncern ved hjælp af en »snæver forbindelse«, med hensyn til opfyldelse af en forpligtelse, aftalemæssig eller ikke-aftalemæssig og mod betaling eller gratis
 - 20) »kapitalinteresser«: besiddelse af mindst 20 % af stemmerettighederne eller af kapitalen i en virksomhed, enten direkte eller gennem kontrol
 - 21) »kvalificeret deltagelse«: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne eller enhver anden mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af det pågældende selskab
 - 22) »reguleret marked«:

- a) i tilfælde af et marked, der ligger i en medlemsstat: et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF eller
- b) i tilfælde af et marked beliggende i et tredjeland: et finansielt marked, der opfylder følgende betingelser:
- i) det er anerkendt af forsikringssekskabets hjemland og opfylder krav svarende til dem i direktiv 2004/39/EF, og
 - ii) de finansielle instrumenter, der omsættes dér, er af en kvalitet, der svarer til kvaliteten af de instrumenter, der omsættes på det eller de regulerede markeder i hjemlandet
- 23) »nationalt bureau«: et nationalt forsikringsbureau som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 72/166/EØF
- 24) »national garantifond«: det organ, der er omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF
- 25) »finansiell virksomhed«: et af følgende selskaber:
- a) et kreditinstitut, et finansieringsinstitut eller en accessorisk bankservicevirksomhed som omhandlet i henholdsvis artikel 4, nr. 1), 5) og 21), i direktiv 2006/48/EF
 - b) et forsikringssekskab, et genforsikringssekskab eller et forsikringsholdingssekskab, jf. artikel 212, stk. 1, litra f)
 - c) et investeringsselskab eller finansieringsinstitut, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF, eller
 - d) et blandet finansielt holdingssekskab, jf. artikel 2, nr. 15), i direktiv 2002/87/EF
- 26) »special purpose vehicle«: ethvert selskab, uanset om der er tale om et aktieselskab eller ej, bortset fra et eksisterende forsikrings- eller genforsikringssekskab, som overtager risici fra forsikrings- eller genforsikringssekskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra udstedelse af obligationer eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingsrettighederne for dem, der har stillet lånet eller de andre finansieringsordninger til rådighed, er omfattet af de genforsikringsforpligtelser, der gælder for et sådant selskab
- 27) »store risici«:
- a) risici under forsikringsklasse 4, 5, 6, 7, 11 og 12 i del A i bilag I
 - b) risici under forsikringsklasse 14 og 15 i del A i bilag I, når forsikringstageren i erhvervsmæssigt øjemed udøver industri-, handels- eller liberal virksomhed, og risiciene vedrører denne virksomhed
 - c) risici under forsikringsklasse 3, 8, 9, 10, 13 og 16 i del A i bilag I, for så vidt forsikringstageren ligger over den talmæssige grænse for mindst to af nedenstående kriterier
 - i) en balancesum på 6,2 mio. EUR
 - ii) en nettoomsætning, jf. Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer³⁰⁾, på 12,8 mio. EUR
 - iii) et gennemsnitligt antal medarbejdere i løbet af regnskabsåret på 250.
- Såfremt forsikringstageren indgår i en koncern af virksomheder, for hvilke der udarbejdes konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med direktiv 83/349/EØF, gælder kriterierne i første afsnit, litra c), for de konsoliderede regnskaber.
- Medlemsstaterne har mulighed for til den i første afsnit, litra c), omhandlede kategori at tilføje risici, som forsikres af faglige sammenslutninger, joint ventures og ad hoc-sammenslutninger
- 28) »outsourcing«: et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikrings- eller genforsikringssekskab og en tjenesteyder, der kan være en tilsynspligtig enhed eller ej, i kraft af hvilket tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som forsikrings- eller genforsikringssekskabet ellers selv ville have udført

- 29) »funktion« inden for et ledelsessystem: en intern kapacitet til at varetage praktiske opgaver; et ledelsessystem indbefatter risikostyret ringsfunktionen, compliance-funktionen, den interne ►**C1** auditfunktion ◀ og aktuarfunktionen
- 30) »forsikringsrisiko«: risikoen for tab eller en ugunstig udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af u hensigtsmæssige antagelser i forbindelse med prissætning og hensættelser
- 31) »markedsrisiko«: risikoen for tab eller for negativ forandring i den finansielle situation som direkte eller indirekte følge af bevægelser i niveauet og volatiliteten for markedspriserne på aktiver, passiver og finansielle instrumenter
- 32) »kreditrisiko«: risikoen for tab eller for en ugunstig forandring i den finansielle situation som følge af bevægelser i kreditværdigheden hos emittenter af værdipapirer, modparter og debitorer, som forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber er udsatte for i form af koncentrationer af modpartsrisici, spredningsrisici eller markedsrisici

▼**M5**

- 32a) »kvalificeret central modpart« (QCCP): en central modpart, der enten er meddelt tilladelse i overensstemmelse med artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012³¹), eller som er anerkendt i overensstemmelse med artikel 25 i nævnte forordning

▼**B**

- 33) »operationel risiko«: risikoen for tab som følge af utilstrækkelige eller fejlbehæftede interne processer, medarbejderfejl eller systemfejl eller som følge af udefra kommende begivenheder
- 34) »likviditetsrisiko«: risikoen for, at forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan afhænde investeringer og andre aktiver med henblik på at imødekomme deres finansielle forpligtelser rettidigt
- 35) »koncentrationsrisiko«: alle risikobehæftede engagementer med et potentielt tab, der er stort nok til at kunne true forsikrings- eller genforsikringsselskabets solvens eller finansielle stilling
- 36) »risikoreduktionsteknikker«: alle teknikker, der sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til at overføre alle eller en del af deres risici til en anden part
- 37) »diversifikationseffekter«: mindskelsen af forsikrings- og genforsikringsselskabers samt forsikrings- og genforsikringskoncerners risikoeksponering i forbindelse med diversifikationen af deres virksomhed, der er forårsaget af det ugunstige resultat af en risiko, kan opvejes af et mere fordelagtigt resultat af en anden risiko, forudsat at der ikke er fuldstændig korrelation mellem risiciene
- 38) »forventet sandsynlighedsfordeling«: en matematisk funktion, der til et udtømmende sæt af indbyrdes udelukkende fremtidige begivenheder tildeler en sandsynlighed for, at de rent faktisk vil indtræffe
- 39) »risikomåling«: en matematisk funktion, der tildeler en given forventet sandsynlighedsfordeling et monetært beløb, og som stiger monotont med den risikoeksponering, der knytter sig til denne forventede sandsynlighedsfordeling.

▼**M5**

- 40) »eksternt kreditvurderingsbureau« eller »ECAI«: et kreditvurderingsbureau, som er registreret eller godkendt i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009³²), eller en centralbank, som udsteder kreditvurderinger, der er undtaget fra anvendelsen af nævnte forordning.

▼**B**

KAPITEL II

Adgang til udøvelse af virksomhed

Artikel 14

Tilladelse

1. Adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed, der er omfattet af dette direktiv, er betinget af en forudgående tilladelse.
2. Ansøgning om den i stk. 1 nævnte tilladelse indgives til hjemlandets tilsynsmyndigheder af følgende:
 - a) selskaber, der etablerer deres hovedsæde på denne medlemsstats område, eller
 - b) forsikringsselskaber, der efter at have modtaget tilladelse i overensstemmelse med stk. 1 ønsker at udvide deres virksomhed til en hel forsikringsklasse eller andre forsikringsklasser end dem, som tilladelsen allerede dækker.

Artikel 15

Omfanget af tilladelsen

1. En tilladelse, der gives i henhold til artikel 14, gælder for hele Fællesskabet. Den giver forsikrings- og genforsikringsselskaber ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.
2. Tilladelsen gives særskilt for hver klasse af direkte forsikringsvirksomhed som defineret i del A i bilag I eller i bilag II, jf. dog artikel 14. Den omfatter hele den pågældende forsikringsklasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der hører under denne forsikringsklasse.
Risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, klassificeres ikke i en anden forsikringsklasse bortset fra de tilfælde, der er anført under artikel 16.
Der kan gives tilladelse for flere forsikringsklasser, såfremt medlemsstatens nationale lovgivning tillader, at disse forsikringsklasser udøves samtidigt.
3. For så vidt angår skadesforsikring har hver medlemsstat mulighed for at meddele tilladelse for de grupper af forsikringsklasser, der er anført i del B i bilag I.
Tilsynsmyndighederne kan begrænse den tilladelse, der ansøges om for en af disse forsikringsklasser, til de former for virksomhed, der er anført i den i artikel 23 nævnte driftsplan.
4. Virksomheder, der er omfattet af dette direktiv, må kun udøve den i artikel 6 omhandlede assistancevirksomhed, hvis de er godkendt for forsikringsklasse 18 under del A i bilag I, dog med forbehold af artikel 16, stk. 1. I dette tilfælde finder nærværende direktiv anvendelse på denne form for virksomhed.
5. For så vidt angår genforsikring gives tilladelsen til udøvelse af skadesgenforsikringsvirksomhed, livs- genforsikringsvirksomhed og alle former for genforsikringsvirksomhed.
Ansøgningen om tilladelse vurderes på baggrund af den driftsplan, der skal forelægges i henhold til artikel 18, stk. 1, litra c), og opfyldelsen af de betingelser, der er fastsat for tilladelsen af den medlemsstat, i hvilken der ansøges om tilladelse.

Artikel 16

Accessoriske risici

1. Et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse til en principal risiko, som falder under en forsikringsklasse eller en gruppe af forsikringsklasser som beskrevet i bilag I, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden forsikringsklasse, uden at der skal indhentes tilladelse til dækning af sådanne risici, forudsat at risiciene opfylder alle de følgende betingelser:
 - a) de indgår i den principale risiko
 - b) de angår det objekt, der er dækket mod den principale risiko, og
 - c) de er dækket af den aftale, der dækker den principale risiko.
2. Uanset stk. 1 betragtes de risici, der er omfattet af de under del A i bilag I nævnte forsikringsklasser 14, 15 og 17, ikke som accessoriske risici til andre forsikringsklasser.

Retshjælpsforsikring som angivet under forsikringsklasse 17 kan dog betragtes som en accessorisk risiko til forsikringsklasse 18, når betingelserne i stk. 1 og en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) hovedrisikoen vedrører kun assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted, eller
- b) forsikringen vedrører tvister eller risici, som skyldes brug af søfartøjer, eller som kan henføres til sådan brug.

Artikel 17

Forsikrings- eller genforsikringsselskabets retlige form

1. Hjemlandet kræver, at selskaber, der ansøger om tilladelse i henhold til artikel 14, antager en af de i bilag III anførte retlige former.

2. Medlemsstaterne kan oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber.

▼M5

3. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter vedrørende listen over de former, der er beskrevet i bilag III, undtagen nr. 28 og 29 i del A, B og C.

▼B

Artikel 18

Betingelser for tilladelse

1. Hjemlandet kræver, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse:
 - a) for så vidt angår forsikringsselskaber, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed
 - b) for så vidt angår genforsikringsselskaber, begrænser deres formål til genforsikringsvirksomhed og hermed forbundne aktiviteter; dette krav kan omfatte at udøve funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i direktiv 2002/87/EF
 - c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 23
 - d) råder over ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet, jf. artikel 129, stk. 1, litra d)
 - e) kan godtgøre, at det fremover vil råde over et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet, jf. artikel 100
 - f) kan godtgøre, at det fremover vil råde over et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet, jf. artikel 128
 - g) kan godtgøre, at det er i stand til at overholde reglerne vedrørende ledelsessystemet, jf. kapitel IV, afdeling 2
 - h) for så vidt angår skadesforsikringsselskaber, oplyser navn og adresse på alle skadebehandlingsrepræsentanter, som er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I i dette direktiv, bortset fra fragtførerens ansvar.

2. Et forsikringsselskab, der søger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre forsikringsklasser eller til udvidelse af en tilladelse, der kun dækker en del af de risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 23.

Det skal endvidere godtgøre, at ► **C1** det råder over det i artikel 100, stk. 1, og artikel 128 fastsatte anerkendte kapitalgrundlag til dækning af ◀ solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

3. Uden at dette i øvrigt berører stk. 2, skal et forsikringsselskab, der udøver livsforsikringsvirksomhed, og som ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til også at omfatte dækning af risiciene under forsikringsklasse 1 eller 2 under del A i bilag I, jf. artikel 73, godtgøre, at det:

- a) råder over ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 129, stk. 1, litra d)
- b) også fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der er omhandlet i artikel 74, stk. 3.

4. Uden at dette i øvrigt berører stk. 2, skal et forsikringsselskab, der udøver skadesforsikringsvirksomhed inden for forsikringsklasse 1 eller 2 i del A i bilag I, og som ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til dækning af livsforsikringsrisici, jf. artikel 73, godtgøre at det:

- a) råder over ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 129, stk. 1, litra d)
- b) også fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der er omhandlet i artikel 74, stk. 3.

Artikel 19

Snævre forbindelser

Foreligger der snævre forbindelser mellem forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler tilsynsmyndighederne kun deres tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

Tilsynsmyndighederne afslår ligeledes at meddele tilladelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med anvendelsen af disse foranstaltninger.

Tilsynsmyndighederne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne meddeler dem de oplysninger, de har behov for, for at myndighederne til enhver tid kan sikre sig, at de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt.

Artikel 20

Forsikrings- og genforsikringsselskabers hovedsæde

Medlemsstaterne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaber har hovedsæde og vedtægtsmæssigt hjemsted i samme medlemsstat.

Artikel 21

Policebetingelser og tariffer

1. Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et selskab agter at anvende over for forsikringstagerne eller cederende eller retrocederende selskaber.

Inden for livsforsikring kan hjemlandet dog med det ene formål at kontrollere, at nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser. Dette må dog ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et livsforsikringsselskab kan opnå tilladelse.

2. Medlemsstaterne må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

3. Medlemsstaterne kan underkaste selskaber, der ansøger om eller har fået tilladelse for forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, tilsyn med de direkte eller indirekte midler i form af personale og materiel, herunder lægeholdenes kvalifikationer og kvaliteten af det udstyr, de råder over med henblik på at opfylde deres forpligtelser i forbindelse med denne forsikringsklasse.

4. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

Artikel 22

Markedets økonomiske behov

Medlemsstaterne må ikke kræve, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 23

Driftsplan

1. Den i artikel 18, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) hvilke former for risici eller forpligtelser det pågældende forsikrings- eller genforsikringselskab har til hensigt at dække
- b) hvilke typer genforsikringsarrangementer genforsikringselskabet agter at indgå med cederende selskaber
- c) grundprincipperne for genforsikring og retrocession
- d) de ► **C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der repræsenterer det absolutte minimum for minimumskapitalkravet
- e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, de midler, som forsikringselskabet råder over med henblik på at yde den lovede assistance.

2. Ud over kravene i stk. 1 skal driftsplanen for de første tre regnskabsår indeholde:

- a) en prognosticeret balance
- b) skøn over det fremtidige solvenskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1, på basis af den i litra a) nævnte prognosticerede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- c) skøn over det fremtidige minimumskapitalkrav, jf. artikel 128 og 129, på basis af den i litra a) nævnte prognosticerede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet
- e) for så vidt angår skadesforsikring og genforsikring ligeledes følgende:
 - i) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
 - ii) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter
- f) for så vidt angår livsforsikringsvirksomhed ligeledes en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring.

Artikel 24

Aktionærer og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret deltagelse

1. Hjemlandets tilsynsmyndigheder meddeler ikke et selskab tilladelse til at påbegynde forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, før de har fået meddelelse om navnene på alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret deltagelse i selskabet, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Disse myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af et forsikrings- eller genforsikringsselskab ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagernes egnethed.

2. Med henblik på stk. 1 i denne artikel tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 9 og 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtkravs i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked³³), samt betingelserne for sammenlægning heraf i det nævnte direktivs artikel 12, stk. 4 og 5, i betragtning.

Medlemsstaterne tager ikke hensyn til stemmerettigheder eller aktier, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter måtte besidde, som følge af at de har ydet emissionsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse som omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 6), i direktiv 2004/39/EF, forudsat at sådanne rettigheder dels ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse, dels tidligst afhændes et år efter erhvervelsen.

Artikel 25

Afslag på tilladelse

Enhver beslutning om afslag skal indeholde den fulde begrundelse og meddeles det pågældende selskab.

Hver medlemsstat sikrer, at der er adgang til domstolsprøvelse af enhver beslutning om afslag på tilladelse.

Samme adgang til domstolsprøvelse indføres for det tilfælde, at tilsynsmyndighederne endnu ikke har afgivet svar på ansøgningen om tilladelse senest seks måneder fra modtagelsesdatoen.

▼ M5

Artikel 25a

Meddelelse og offentliggørelse af tilladelser eller inddragelse af tilladelser

Enhver tilladelse eller inddragelse af tilladelse meddeles Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (»EIOPA«), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010³⁴). Navnet på ethvert forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvortil der gives tilladelse, optages på en fortegnelse. EIOPA offentliggør og ajour fører denne fortegnelse på sit websted.

▼ B

Artikel 26

Forudgående høring af myndighederne i de andre medlemsstater

1. Der skal finde forudgående høring sted af tilsynsmyndighederne i enhver berørt medlemsstat inden tilladelse meddeles til:

a) et datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat

b) et datterselskab af moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat, eller

c) et selskab kontrolleret af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat.

2. Der skal finde forudgående høring sted af de myndigheder, der i en berørt medlemsstat fører tilsyn med kreditinstitutter eller investeringsselskaber, inden der meddeles tilladelse til et forsikrings eller genforsikringsselskab, der er:

a) et datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet

b) et datterselskab af et moderselskab for et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, eller

c) et selskab kontrolleret af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede relevante myndigheder skal især konsultere hinanden ved vurderingen af aktionærernes egnethed samt egnetheds- og hæderlighedskravene til alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter i et andet selskab i samme koncern.

De udveksler alle oplysninger om aktionærers egnethed samt om egnetheds- og hæderlighedskravene til alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter, som har betydning for de øvrige involverede kompetente myndigheder, for meddelelsen af tilladelse og for den løbende vurdering af, om driftsbetingelserne er opfyldt.

KAPITEL III

Tilsynsmyndigheder og almindelige bestemmelser

Artikel 27

Hovedformål med tilsynet

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne råder over de nødvendige redskaber og har den relevante ekspertise, kapacitet og mandat til at kunne opfylde hovedformålet med tilsynet, nemlig beskyttelse af forsikringstagerne og de begunstigede.

Artikel 28

Finansiel stabilitet og procyklikalitet

Uden at det berører hovedformålet med tilsyn som nævnt i artikel 27, sikrer medlemsstaterne, at tilsynsmyndighederne, når de udfører deres generelle opgaver, behørigt tager hensyn til den mulige indvirkning af deres afgørelser på stabiliteten i de relevante finansielle systemer i Den Europæiske Union, navnlig i nødsituationer under hensyntagen til de tilgængelige oplysninger på det pågældende tidspunkt.

Tilsynsmyndighederne tager i forbindelse med ekstraordinære bevægelser på de finansielle markeder hensyn til de mulige procykliske virkninger af deres foranstaltninger.

Artikel 29

Generelle principper for tilsynet

1. Tilsynet bygger på en prospektiv og risikobaseret tilgang. Det omfatter en kontinuerlig kontrol af, om forsikrings- eller genforsikringsselskabet drives på korrekt vis og af, om de overholder tilsynsreglerne.

2. Tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber indeholder en passende kombination af aktiviteter i og kontrol uden for selskabets forretningslokaler.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de i dette direktiv fastsatte krav håndhæves på en måde, der står i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs virksomhed.

▼M5

4. De delegerede retsakter og reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der vedtages af Kommissionen, tager hensyn til proportionalitetsprincippet, og dermed sikres en hensigtsmæssig anvendelse af dette direktiv, navnlig for så vidt angår små forsikringsselskaber.

De udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som EIOPA fore lægger i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010, de udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som forelægges i overensstemmelse med artikel 15 deri, og de retningslinjer og henstillinger, som udstedes i overensstemmelse med artikel 16 deri, tager hensyn til proportionalitetsprincippet, og sikrer dermed en hensigtsmæssig anvendelse af dette direktiv, navnlig for så vidt angår små forsikringsselskaber.

▼B

Artikel 30

Tilsynsmyndigheder og omfanget af tilsynet

1. Ansvar for det finansielle tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder tilsyn med den virksomhed, de udøver gennem filialer og i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence.

2. Det finansielle tilsyn, jf. stk. 1, dækker forsikrings- og genforsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og afsættelsen af forsikringsmæssige hensættelser, dets aktiver og ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ i overensstemmelse med de regler og den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fællesskabsplan.

Har det pågældende forsikringsselskab tilladelse til at dække de risici, der er klassificeret under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, omfatter tilsynet også kontrol med de tekniske midler, som forsikringsselskabet råder over for at kunne udføre de assistanceopgaver, det har påtaget sig, dersom hjemlandets lovgivning foreskriver kontrol med disse midler.

3. Hvis tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller i tilfælde af et genforsikringsselskab hvis tilsynsmyndigheder i værtslandet har en begrundet formodning om, at et forsikrings- eller genforsikringsselskabs virksomhed vil kunne skade selskabets finansielle soliditet, underretter de tilsynsmyndighederne i forsikringsselskabets hjemland herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder kontrollerer, at selskabet overholder de i dette direktiv fastsatte forsigtighedsprincipper.

Artikel 31

Gennemsigtighed og ansvarlighed

1. Tilsynsmyndighederne udfører deres hverv på gennemsigtig og ansvarlig vis og respekterer hensynet til beskyttelse af fortrolige oplysninger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at følgende offentliggøres:

a) love, administrative bestemmelser og generel vejledning på forsikringsområdet

b) de generelle kriterier og metoder, herunder de måder, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 34, stk. 4, der benyttes som led i tilsynsprocessen som beskrevet i artikel 36

c) aggregerede statistiske data vedrørende centrale aspekter af anvendelsen af tilsynsreglerne

d) den måde, hvorpå der gøres brug af de valgmuligheder, som dette direktiv tillader

e) målsætningerne for tilsynet og de vigtigste funktioner og aktiviteter i forbindelse med tilsynet.

De oplysninger, der offentliggøres i overensstemmelse med første afsnit, skal være tilstrækkelige til, at der kan foretages en sammenligning af de tilsynsmetoder, som vælges af tilsynsmyndighederne i de forskellige medlemsstater.

Oplysningerne stilles til rådighed i et fælles format, og de ajourføres regelmæssigt. Der skal være adgang til de oplysninger, der henvises til i litra a)-e) i første afsnit, via en enkelt elektronisk adresse i hver medlemsstat.

3. Medlemsstaterne indfører gennemsigtige procedurer for udpegning og afsættelse af medlemmer af tilsynsmyndighedernes styrende organer og ledelse.

▼ **M5**

4. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter vedrørende denne artikels stk. 2, hvori specificeres de centrale aspekter, for hvilke der skal offentliggøres aggregerede statistiske data, og oplysningernes indhold og offentliggørelsesdato, jf. dog artikel 35, artikel 51, artikel 254, stk. 2, og artikel 256.

5. For at sikre ensartede anvendelsesbetingelser for så vidt angår denne artikels stk. 2 og uden at det berører artikel 35, artikel 51, artikel 254, stk. 2, og artikel 256, udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som præciserer modellerne og strukturen for oplysninger som fastsat i denne artikel.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ **B**

Artikel 32

Forbud mod afvisning af genforsikringsaftaler eller retrocessionsaftaler

1. Et forsikringssselskabs hjemland må ikke afvise en genforsikringsaftale indgået med et genforsikringssselskab eller et forsikringssselskab, der har opnået tilladelse i henhold til artikel 14, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringssselskabs eller forsikringssselskabs finansielle soliditet.

2. Et genforsikringssselskabs hjemland må ikke afvise en retrocessionsaftale indgået af et genforsikringssselskab med et genforsikringssselskab eller et forsikringssselskab, der har opnået tilladelse i henhold til artikel 14, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringssselskabs eller forsikringssselskabs finansielle soliditet.

Artikel 33

Tilsyn med filialer i andre medlemsstater

Når et forsikrings- eller genforsikringssselskab, der har opnået tilladelse i en anden medlemsstat, udøver virksomhed gennem en filial, skal medlemsstaterne sørge for, at hjemlandets tilsynsmyndigheder efter at

have givet værtslandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom selv eller ved personer, der er bemyndiget hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet.

Det pågældende værtslands myndigheder kan deltage i denne kontrol.

▼ **M5**

Hvis en tilsynsmyndighed har meddelt tilsynsmyndighederne i en værts medlemsstat, at den agter at foretage kontroller på stedet i overensstemmelse med stk. 1, og hvis det forbydes denne tilsynsmyndighed at udøve sin ret til at foretage disse kontroller på stedet, eller hvis tilsynsmyndighederne i værtsmedlemsstaten i praksis ikke er i stand til at udøve deres ret til at deltage i henhold til stk. 2, kan tilsynsmyndighederne henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

I overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1094/2010 er EIOPA berettiget til at deltage i undersøgelser på stedet, såfremt de udføres af to eller flere tilsynsmyndigheder i fællesskab.

▼ **B**

Artikel 34

Generelle tilsynsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at træffe forebyggende og korrigerende foranstaltninger med henblik på at sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber overholder de love og administrative bestemmelser, som de skal overholde i hver medlemsstat.

2. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder, hvor det er relevant, administrative eller finansielle foranstaltninger, over for forsikrings- og genforsikringsselskaber og medlemmerne af deres administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan.

3. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at forlange at få udleveret alle de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet, jf. artikel 35.

4. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til, foruden beregningen af solvenskapitalkravet og i det omfang, det er relevant og nødvendigt, at udvikle kvantitative værktøjer som led i tilsynsprocessen til vurdering af forsikrings- eller genforsikringsselskabers evne til at håndtere eventuelle begivenheder eller fremtidige forandringer i de økonomiske vilkår, der kunne få ugunstige konsekvenser for deres samlede økonomiske stilling. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at forlange, at selskaberne gennemfører tilsvarende test.

5. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at gennemføre kontroller på stedet i forsikrings- og genforsikringsselskabers forretningslokaler.

6. Tilsynsbeføjelser skal håndhæves rettidigt og på en måde, der står i et rimeligt forhold til formålet.

7. De i stk. 1-5 nævnte beføjelser i forhold til forsikrings- og genforsikringsselskaber skal også gælde i forhold til forsikrings- og genforsikringsselskabers outsourcete aktiviteter.

8. Beføjelserne i stk. 1-5 og stk. 7 udøves om nødvendigt ved håndhævelse og, hvor det er hensigtsmæssigt, ved rettens hjælp.

Artikel 35

Oplysninger, der skal udleveres i tilsynsøjemed

▼ **M5**

1. Medlemsstaterne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forelægger tilsynsmyndighederne de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet, under hensyntagen til målene med tilsynet som fastsat i artikel 27 og 28. Sådanne oplysninger omfatter mindst de oplysninger, der er nødvendige for at kunne udføre følgende i forbindelse med den i artikel 36 omhandlede proces:

▼B

- a) til at vurdere selskabernes ledelsessystem, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapitalsammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning
- b) til at træffe de nødvendige afgørelser i forlængelse af udøvelsen af deres tilsynsmæssige rettigheder og pligter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne tillægges følgende beføjelser:

- a) beføjelse til at bestemme arten, omfanget og formatet af de i stk. 1 nævnte oplysninger, som de forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber skal udlevere
 - i) med bestemte mellemrum
 - ii) ved bestemte begivenheder
 - iii) i forbindelse med undersøgelser af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs situation
- b) beføjelse til at indhente alle oplysninger om aftaler, som mæglere er i besiddelse af, eller om aftaler indgået med tredjeparter, og
- c) beføjelse til at forlange oplysninger fra eksterne eksperter såsom revisorer og aktuarer.

3. De i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal omfatte følgende:

- a) kvalitative eller kvantitative elementer eller en passende kombination heraf
- b) historiske, aktuelle eller prospektive elementer eller en passende kombination heraf, og
- c) data fra interne eller eksterne kilder eller en passende kombination heraf.

4. De i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal overholde følgende principper:

- a) de skal afspejle arten, omfanget og kompleksiteten af det pågældende selskabs virksomhed og navnlig de risici, der knytter sig til denne virksomhed
- b) de skal være tilgængelige, komplette i alle væsentlige henseender, sammenlignelige og konsekvente over tid, og
- c) de skal være relevante, troværdige og forståelige.

5. Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører passende systemer og strukturer til overholdelse af kravene i stk. 1-4 og skriftligt fastlægger en af forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan godkendt politik, der kan sikre, at de afgivne oplysninger altid er fyldestgørende.

▼M5

6. Hvis de bestemte mellemrum, der er omhandlet i stk. 2, litra a), nr. i), er under et år, kan de pågældende tilsynsmyndigheder, uden at dette berører artikel 129, stk. 4, begrænse den regelmæssige tilsynsindberetning, hvis:

- a) indberetningen af disse oplysninger ville være uforholdsmæssigt byrdefuld i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til selskabets virksomhed
- b) oplysningerne indberettes mindst årligt.

Tilsynsmyndighederne begrænser ikke den regelmæssige tilsynsindberetning med en frekvens, der er kortere end et år, for forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der indgår i en koncern, jf. artikel 212, stk. 1, litra c), medmindre selskabet til tilsynsmyndighedens tilfredshed kan påvise, at regelmæssig tilsynsindberetning med en frekvens, der er kortere end et år, er uhensigtsmæssig i betragtning af arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til koncernens virksomhed.

Begrænsningen af den regelmæssige tilsynsindberetning gælder kun for selskaber, der ikke tegner sig for over 20 % af en medlemsstats marked for henholdsvis livsforsikring eller skadesforsikring, hvis markedet for skadesforsikring er baseret på bruttopræmieindtægter, og markedet for livsforsikring er baseret på bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler.

Tilsynsmyndighederne giver prioriteret til de mindste selskaber, når de fastlægger, hvilke selskaber disse begrænsninger kan gælde for.

7. De pågældende tilsynsmyndigheder kan begrænse den regelmæssige tilsynsindberetning eller undtage forsikrings- eller genforsikrings selskaber fra kravet om post-for-post-indberetning, hvis:

- a) indberetningen af disse oplysninger ville være uforholdsmæssigt byrdefuld i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til selskabets virksomhed
- b) indberetningen af de pågældende oplysninger ikke er nødvendig for et effektivt tilsyn med selskabet
- c) undtagelsen ikke undergraver stabiliteten af de berørte finansielle systemer i Unionen, og
- d) selskabet kan fremlægge oplysningerne på ad hoc-basis.

Tilsynsmyndighederne undtager ikke forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der indgår i en koncern, jf. artikel 212, stk. 1, litra c), fra kravet om post-for-post-indberetning, medmindre selskabet til tilsynsmyndig hedens tilfredshed kan påvise, at post-for-post-indberetning er uhensigtsmæssig i betragtning af arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til koncernens virksomhed, og under hensyntagen til målet om finansiell stabilitet.

Undtagelsen fra kravet om post-for-post-indberetning indrømmes kun til selskaber, der ikke tegner sig for over 20 % af en medlemsstats marked for henholdsvis livsforsikring eller skadesforsikring, hvis markedet for skadesforsikring er baseret på bruttopræmieindtægter, og markedet for livsforsikring er baseret på bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler.

Tilsynsmyndighederne giver prioriteret til de mindste selskaber, når de fastlægger, hvilke selskaber disse undtagelser kan gælde for.

8. Når det gælder stk. 6 og 7, vurderer tilsynsmyndighederne som led i tilsynsprocessen, om indberetningen af oplysningerne vil være uforholdsmæssigt byrdefuld i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af selskabets risici under hensyntagen til mindst:

- a) omfanget af selskabets præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver
- b) volatiliteten af de forsikringskrav og -ydelse, der dækkes af selskabet
- c) de markedsrisici, som selskabets investeringer giver anledning til
- d) graden af risikokoncentrationer
- e) det samlede antal livsforsikrings- og skadesforsikringsklasser, der er givet tilladelse til
- f) de mulige virkninger af forvaltningen af selskabets aktiver for den finansielle stabilitet
- g) selskabets systemer og strukturer for indberetning af oplysninger til tilsynsformål og med henblik på den skriftlige politik, der er omhandlet i stk. 5
- h) hensigtsmæssigheden af selskabets ledelsessystem
- i) niveauet af kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkrav
- j) om selskabet er et captive-, forsikrings- eller genforsikringsselskab, der kun dækker risici, der er knyttet til den industri- eller handels koncern, selskabet tilhører.

9. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a til præcisering af de i nærværende artikels stk. 1-4 nævnte oplysninger og fristerne for indberetning af disse oplysninger med det formål at sikre en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

10. For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende regelmæssig tilsynsindberetning med hensyn til modellerne for indgivelse af oplysninger til tilsynsmyndighederne, jf. stk. 1 og 2.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

11. For at styrke en ensartet og sammenhængende anvendelse af stk. 6 og 7 udsteder EIOPA retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1094/2010 for yderligere at præcisere de metoder, der skal anvendes ved fastlæggelsen af de markedsandele, som er omhandlet i stk. 6, tredje afsnit, og stk. 7, tredje afsnit.

▼B

Artikel 36

Tilsynsproces

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne undersøger og evaluerer de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, som forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører med henblik på at overholde de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.

Denne undersøgelse og evaluering skal omfatte en vurdering af de kvalitative krav til ledelsessystemet, en vurdering af de risici, som de pågældende selskaber står overfor eller kan komme til at stå overfor, samt en vurdering af selskabernes evne til at måle disse risici under hensyn til den kontekst, som de opererer inden for.

2. Tilsynsmyndighederne undersøger især, om forsikrings- og genforsikringsselskaber:

- a) overholder reglerne vedrørende ledelsessystemet, herunder vurdering af egen risiko og solvens som fastsat i kapitel IV, afdeling 2
- b) overholder reglerne vedrørende forsikringsmæssige hensættelser som fastsat i kapitel VI, afdeling 2
- c) overholder kapitalkravene som fastsat i kapitel VI, afdeling 4 og 5
- d) overholder investeringsreglerne som fastsat i kapitel VI, afdeling 6
- e) overholder reglerne vedrørende ►C1 kapitalgrundlagets ◀ kvalitet og størrelse som fastsat i kapitel VI, afdeling 3
- f) til stadighed overholder kravene til komplette eller partielle interne modeller, jf. kapitel IV, afdeling 4, underafdeling 3, når de benytter sådanne modeller.

3. Tilsynsmyndighederne indfører passende overvågningsredskaber, der sætter dem i stand til at afsløre en forværring af de finansielle vilkår inden for et forsikrings- eller genforsikringsselskab og til at overvåge, hvordan der rettes op denne forværring.

4. Tilsynsmyndighederne vurderer, om de metoder og den praksis, som forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører til afsløring af mulige begivenheder eller fremtidige ændringer i de økonomiske vilkår, der kunne få negativ indflydelse på selskabets generelle økonomiske situation, er tilstrækkelige.

Tilsynsmyndighederne vurderer, om selskaberne vil være i stand til at modstå sådanne begivenheder eller fremtidige ændringer i de økonomiske vilkår.

5. Tilsynsmyndighederne skal have de fornødne beføjelser til at kunne forlange, at forsikrings- og genforsikringsselskaber retter op de svagheder eller mangler, der afsløres som led i tilsynsprocessen.

6. De i stk. 1, 2 og 4 nævnte undersøgelser, evalueringer og vurderinger foretages med regelmæssige mellemrum.

Tilsynsmyndighederne fastsætter, med hvilket interval og i hvilket omfang disse undersøgelser, evalueringer og vurderinger skal finde sted, under hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed.

Artikel 37

Kapitaltillæg

1. I forlængelse af tilsynsprocessen kan tilsynsmyndighederne i exceptionelle tilfælde og ved begrundet afgørelse stille krav om et kapitaltillæg for et forsikrings- eller genforsikringsselskab. Denne mulighed må kun benyttes i følgende tilfælde:

- a) tilsynsmyndighederne finder, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som beregnet ved hjælp af standardformlen i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2, og:
 - i) kravet om at anvende en intern model efter artikel 119 er uhensigtsmæssig eller har været ineffektiv, eller
 - ii) en partiel eller komplet intern model er under udvikling i overensstemmelse med artikel 119

▼ **M5**

- b) tilsynsmyndigheden finder, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som beregnet ved hjælp af en intern model eller en delvist intern model i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3, fordi visse kvantificerbare risici ikke fanges i tilstrækkelig grad, og det ikke inden for en passende tidsramme er lykkedes at tilpasse modellen, så den bedre afspejler den givne risikoprofil

▼ **B**

- c) tilsynsmyndighederne finder, at ledelsessystemet i et forsikrings- eller genforsikringsselskab afviger væsentligt fra standarderne i kapitel IV, afdeling 2, at disse afvigelser forhindrer selskabet i at sikre en korrekt identifikation, måling, overvågning, styring og rapportering af de risici, som det er eller kunne blive udsat for, og at gennemførelsen af andre foranstaltninger i sig selv næppe vil kunne udbedre manglerne i tilstrækkelig grad inden for en passende tidshorisont.

▼ **M5**

- d) forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvender matchtilpasningen, jf. artikel 77b, volatilitetsjusteringen, jf. artikel 77d eller overgangsforanstaltninger, jf. artikel 308c og 308d, og tilsynsmyndigheden finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for disse justeringer og overgangsforanstaltninger.

2. I de i stk. 1, litra a) og b), anførte tilfælde beregnes kapitaltillægget på en måde, der sikrer, at selskabet overholder artikel 101, stk. 3.

I de i stk. 1, litra c), nævnte situationer skal kapitaltillægget være proportionalt med de væsentlige risici, som skyldes de mangler, der medførte, at tilsynsmyndigheden besluttede at indføre tillægget.

I de i stk. 1, litra d), anførte situationer skal kapitaltillægget være proportionalt med de væsentlige risici, som skyldes den mangel, der er omhandlet i nævnte stykke.

▼ **B**

3. I de i stk. 1, litra b) og c), nævnte situationer sikrer tilsynsmyndighederne, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet gør sit yderste for at rette op på de mangler, der har ført til kravet om et kapitaltillæg.

4. Tilsynsmyndighederne tager det i stk. 1 nævnte kapitaltillæg op til revision mindst én gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet her rettet op på de mangler, der har foranlediget det.

5. Solvenskapitalkravet inklusive kapitaltillægget erstatter det utilstrækkelige solvenskapitalkrav.

Uanset afsnit 1 kan solvenskapitalkravet ikke indeholde kapitaltillægget, der kan stilles krav om i henhold til stk. 1, litra c) med henblik på beregning af risikotillægget i artikel 77, stk. 5.

▼ **M5**

6. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der nærmere præciserer, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et kapitaltillæg.

7. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der nærmere præciserer metoderne til beregning af kapitaltillæg.

8. For at sikre ensartede betingelser for anvendelse i forbindelse med denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for afgørelser om at indføre, beregne og ophæve kapitaltillæg.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

Artikel 38

Tilsyn med outsourcete funktioner og aktiviteter

1. Uden at dette berører artikel 49 sikrer medlemsstaterne, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der outsourcer en funktion eller en forsikrings- eller genforsikringsaktivitet, træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de følgende krav er opfyldt:

- a) at tjenesteyderen samarbejder med de myndigheder, der fører tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, i forbindelse med den outsourcete funktion eller aktivitet
- b) at forsikrings- og genforsikringsselskaber, deres revisorer og tilsynsmyndigheder skal have effektiv adgang til data angående de outsourcete funktioner eller aktiviteter
- c) tilsynsmyndighederne skal have effektiv adgang til tjenesteyderens forretningslokaler og skal være i stand til at udøve disse adgangsrettigheder.

2. Den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er hjemmehørende, giver de myndigheder, der fører tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskabet, ret til enten selv eller gennem personer, de udpeger til dette formål, at gennemføre kontrolundersøgelser i tjenesteyderens lokaler. Tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet underretter den relevante myndighed i tjenesteyderens medlemsstat, inden den gennemfører kontrolundersøgelsen. Såfremt der er tale om en ikke-tilsynspligtig enhed, er tilsynsmyndigheden den relevante myndighed.

Tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet er hjemmehørende, kan overlade kontrolundersøgelserne til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er hjemmehørende.

▼M5

Hvis en tilsynsmyndighed har meddelt den relevante myndighed i tjenesteyderens medlemsstat, at den agter at foretage kontrol på stedet i overensstemmelse med dette stykke, eller, hvis den foretager en kontrol på stedet i overensstemmelse med første afsnit, hvis denne tilsynsmyndighed i praksis ikke er i stand til at udøve sin ret til at foretage denne kontrol på stedet, kan tilsynsmyndigheden henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til denne artikel.

I henhold til artikel 21 i forordning (EU) nr. 1094/2010 er EIOPA berettiget til at deltage i undersøgelser på stedet, såfremt de foretages af to eller flere tilsynsmyndigheder i fællesskab.

▼B

*Artikel 39***Overdragelse af portefølje**

1. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har hovedsæde på deres område, overdrager hele eller en del af deres portefølje, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller aftaler indgået i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet.

Der gives kun tilladelse til denne overdragelse, hvis tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland godtgør, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet som omhandlet i artikel 100, stk. 1.

2. Når der er tale om forsikringsselskaber, finder stk. 3-6 anvendelse.

3. Når en filial påtænker at overdrage hele eller en del af sin portefølje, skal den medlemsstat, hvor den pågældende filial er beliggende, høres.

4. I de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde meddeler tilsynsmyndighederne i det afgivende forsikringsselskabs hjemland tilladelse til overdragelsen efter at have indhentet samtykke fra myndighederne i de medlemsstater, hvor aftalerne blev indgået enten i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

5. Myndighederne i de hørte medlemsstater meddeler myndighederne i det overdragende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter modtagelsen af høringsanmodningen.

Har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse af en portefølje, der tillades i henhold til stk. 1-5, skal offentliggøres enten før eller efter tilladelsen som foreskrevet i hjemlandets lovgivning, i den medlemsstat, hvor risikoen eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overtagne aftaler.

Første og andet afsnit berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsigte aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

*KAPITEL IV**Betingelserne for udøvelse af virksomhed*

Afdeling 1

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar*Artikel 40***Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar**

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan har det ultimative ansvar for selskabets overholdelse af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.

Afdeling 2

Ledelsessystem

Artikel 41

Generelle ledelseskra

1. Medlemsstaterne kræver, at alle forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører et effektivt ledelsessystem, der sikrer en sund og forsigtig ledelse af selskabets virksomhed.

Systemet skal mindst omfatte en hensigtsmæssig og gennemsigtig organisationsstruktur med en klar fordeling og passende adskillelse af ansvarsområder samt et effektivt informationsformidlingssystem. Det skal sikre overholdelse af kravene i artikel 42-49.

Ledelsessystemet tages regelmæssigt op til intern revision.

2. Ledelsessystemet skal stå i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber fastlægger skriftlige politikker vedrørende mindst risikostyring, intern kontrol, ► **C1** intern audit ◀ og eventuelt outsourcing. De sikrer, at disse politikker gennemføres.

Disse skriftlige politikker tages op til revision mindst én gang årligt. De skal forhåndsgodkendes af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet og justeres i lyset af eventuelle større ændringer af det pågældende system eller inden for det pågældende område.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber træffer passende foranstaltninger til at sikre kontinuitet og regelmæssighed i udøvelsen af deres virksomhed, inklusive udarbejdelse af beredskabsplaner. Selskabet anvender med henblik herpå hensigtsmæssige og rimeligt afpassede systemer, ressourcer og procedurer.

5. Tilsynsmyndighederne skal råde over de nødvendige midler, metoder og beføjelser til at kunne verificere forsikrings- og genforsikringsselskabernes ledelsessystem og til at kunne evaluere de nye risici, som selskaberne identificerer, og som vil kunne påvirke selskabernes finansielle soliditet.

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at kunne forlange, at ledelsessystemet forbedres og styrkes med henblik på at sikre overholdelse af kravene i artikel 42-49.

Artikel 42

Egnetheds- og hæderlighedskravene til personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber sikrer, at alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter, til enhver tid opfylder følgende betingelser:

- a) deres faglige kvalifikationer, viden og erfaring skal være tilstrækkelig til at muliggøre en sund og forsigtig ledelse (egnethed), og
- b) deres omdømme og integritet skal være af god standard (hæderlighed).

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne om enhver ændring med hensyn til de personer, der reelt driver selskabet eller er ansvarlige for andre nøgleposter, og fremlægger alle sådanne oplysninger, der er nødvendige for vurdere, om de nyudnævnte ledere opfylder egnetheds- og hæderlighedskravet.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne, hvis en af de i stk. 1 og 2 nævnte personer er blevet udskiftet, fordi vedkommende ikke længere opfylder kravet i stk. 1.

Artikel 43

Bevis for hæderlighed

1. Såfremt en medlemsstat af sine statsborgere kræver bevis for hæderlighed, at de ikke tidligere har været erklæret konkurs, eller begge, skal denne medlemsstat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra de øvrige medlemsstater godkende fremlæggelse af en udskrift af strafferegistret, eller i mangel heraf, et tilsvarende dokument, udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

2. Såfremt det i stk. 1 omhandlede dokument ikke udstedes i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ► **C1** kan det erstattes af en erklæring under ed — eller i medlemsstater, hvor en sådan edsaflæggelse ikke finder sted, af en tro og love erklæring — der afgives af den pågældende udenlandske statsborger ◀ for en kompetent retslig eller administrativ myndighed, eller i givet fald for en notar i hjemlandet eller den medlemsstat, som den udenlandske statsborger kommer fra.

▼ **C1**

Denne myndighed afgiver en attestation til bekræftelse af denne edsaflæggelse eller tro og love erklæring.

▼ **B**

Den i første afsnit nævnte erklæring om, at der ikke foreligger eller har foreligget konkurs, kan ligeledes afgives for en kompetent erhvervsorganisation i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter må ved deres forelæggelse ikke være ældre end tre måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger de myndigheder og organer, der er kompetente med hensyn til udstedelse af de i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter, og underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Ligeledes underretter hver medlemsstat de øvrige medlemsstater og Kommissionen om de myndigheder og organer, for hvilke de i stk. 1 og 2 nævnte dokumenter skal forelægges til støtte for ansøgningen om tilladelse til på denne medlemsstats område at måtte udøve de i artikel 2 nævnte former for virksomhed.

Artikel 44

Risikostyring

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører effektive risikostyringssystemer, der omfatter de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, der er nødvendige for til stadighed at identificere, måle, overvåge, styre og, på såvel et individuel som et aggregeret plan, indberette de risici, som de er eller kan blive udsat for, og deres indbyrdes sammenhæng.

Dette risikostyringssystem skal være effektivt og velintegreret i forsikrings- eller genforsikringsselskabets organisationsstruktur og i beslutningstagningsproces under behørig hensyntagen til de personer, som reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter.

2. Risikostyringssystemet skal dække de risici, der skal indgå i beregningen af solvenskapitalkravet, jf. artikel 101, stk. 4, samt se risici, som ikke eller ikke til fulde indgår i beregningen heraf.

Risikostyringssystemet skal dække mindst følgende områder:

- a) forsikringstegning og hensættelser
- b) asset–liability management
- c) investering, navnlig afledte instrumenter og lignende forpligtelser
- d) styring af likviditets- og koncentrationsrisici
- e) styring af operationel risiko
- f) genforsikring og andre risikoreduktionsteknikker.

Den i artikel 41, stk. 3, nævnte skriftlige risikostyringspolitik skal omfatte politikker vedrørende andet afsnit, litra a)-f).

▼ M5

Når forsikrings- eller genforsikringsselskaber anvender matchtilpasningen, jf. artikel 77b, eller volatilitetsjusteringen, jf. artikel 77d, udarbejder de en likviditetsplan, der forudsiger ind- og udgående cash flows i forbindelse med aktiver og passiver, som er genstand for disse justeringer.

2a. For så vidt angår aktiv-passiv-styringen skal forsikrings- og genforsikringsselskaber regelmæssigt vurdere:

- a) følsomheden af deres forsikringsmæssige hensættelser og anerkendte kapitalgrundlag over for de antagelser, der ligger til grund for ekstrapoleringen af den relevante risikofrie rentekurve, jf. artikel 77a
- b) når matchtilpasningen omhandlet i artikel 77b anvendes:
 - i) følsomheden af deres forsikringsmæssige hensættelser og anerkendte kapitalgrundlag over for de antagelser, der ligger til grund for beregningen af matchtilpasningen, herunder beregningen af den grundlæggende spread, jf. artikel 77c, stk. 1, litra b), og de mulige virkninger af et tvungent salg af aktiver for deres anerkendte kapitalgrundlag
 - ii) følsomheden af deres forsikringsmæssige hensættelser og anerkendte kapitalgrundlag over for ændringer i sammensætningen af den tilknyttede aktivportefølje
 - iii) virkningen af en nedsættelse af matchtilpasningen til nul
- c) når volatilitetsjusteringen omhandlet i artikel 77d anvendes:
 - i) følsomheden af deres forsikringsmæssige hensættelser og anerkendte kapitalgrundlag over for de antagelser, der ligger til grund for beregningen af volatilitetsjusteringen, og de mulige virkninger af et tvungent salg af aktiver for deres anerkendte kapitalgrundlag
 - ii) virkningen af en nedsættelse af volatilitetsjusteringen til nul.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber sender årligt vurderingerne omhandlet i første afsnit, litra a), b) og c), til tilsynsmyndigheden som led i indberetningen efter artikel 35. Såfremt en nedsættelse af matchtilpasningen eller af volatilitetsjusteringen til nul vil medføre, at solvenskapitalkravet ikke længere overholdes, fremsender selskabet endvidere en analyse af, hvilke foranstaltninger det kunne træffe i en sådan situation for at genskabe det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller til en reduktion af risikoprofilen, således at selskabet igen opfylder solvenskapitalkravet.

Hvis den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering anvendes, skal den skriftlige politik for risikostyring, jf. artikel 41, stk. 3, omfatte en politik for kriterierne for anvendelsen af volatilitetsjusteringen.

▼ B

3. For så vidt angår deres investeringsrisiko skal forsikrings- og genforsikringsselskaber påvise, at de overholder bestemmelserne i kapitel VI, afdeling 6.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal indrette en risikostyringsfunktion med en struktur, der kan lette gennemførelsen af risikostyringssystemet.

▼ M5

4a. For at undgå overdreven afhængighed af eksterne kreditvurderingsbureauer skal forsikrings- og genforsikringsselskaberne, når de anvender eksterne kreditvurderinger ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og solvenskapitalkravet, som led i deres risikostyring vurdere hensigtsmæssigheden af disse eksterne kreditvurderinger, idet de så vidt muligt benytter yderligere vurderinger for ikke automatisk at blive afhængige af eksterne vurderinger.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelse i forbindelse med dette stykke udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurene for vurderingen af eksterne kreditvurderinger.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i andet afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

5. For forsikrings- og genforsikringsselskaber, der benytter en partiel eller komplet intern model, der er godkendt i overensstemmelse med artikel 112 og 113, skal risikostyringsfunktionen dække følgende supplerende opgaver:

- a) design og implementering af interne modeller
- b) afprøvning og validering af interne modeller
- c) dokumentering af den interne model og efterfølgende ændringer heraf
- d) analyse af resultaterne af den interne model og udarbejdelse af kortfattede rapporter herom
- e) underretning af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om resultaterne af den interne model med forslag til eventuelle forbedringer samt løbende underretning af dette organ om bestræbelserne på at udbedre tidligere påviste svagheder.

Artikel 45

Vurdering af egen risiko og solvens

1. Som led i deres risikostyringssystem gennemfører alle forsikrings- og genforsikringsselskaber vurderinger af deres egen risiko og solvens.

Denne vurdering skal mindst omfatte følgende:

- a) selskabets samlede solvensbehov under hensyntagen til dets specifikke risikoprofil, godkendte risikotolerancegrænser og forretningsstrategi
- b) selskabets løbende overholdelse af kapitalkravene som fastsat i kapitel VI, afdeling 4 og 5, og af kravene vedrørende forsikringsmæssige hensættelser som fastsat i kapitel VI, afdeling 2
- c) det omfang, i hvilket det pågældende selskabs risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som omhandlet i artikel 101, stk. 3, og beregnet ved hjælp af standardformlen i kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2, eller ved hjælp af selskabets partielle eller komplette interne model i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3.

2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal selskabet råde over processer, der står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med dets virksomhed, og som sætter det i stand til på korrekt vis at identificere og vurdere de risici, det står overfor på kort og lang sigt, og som det er eller vil kunne blive udsat for. Selskabet skal demonstrere de metoder, det benytter til at foretage denne vurdering.

▼M5

2a. Såfremt forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvender matchtilpasningen, jf. artikel 77b, volatilitetsjusteringen, jf. artikel 77d, eller overgangsforanstaltningerne, jf. artikel 308c og 308d, skal de foretage en vurdering af overholdelsen af kapitalkravene i stk. 1, litra b), såvel med som uden hensyntagen til disse justeringer og overgangsforanstaltninger.

▼B

3. I det i stk. 1, litra c), nævnte tilfælde skal vurderingen, når der benyttes en intern model, udføres sammen med den rekalkibrering, der transformerer de interne risikocifre til sådanne risikomål og kalibrerede værdier, der benyttes ved beregning af solvenskapitalkravet.

4. Vurderingen af egen risiko og solvens skal udgøre en integrerende del af forretningsstrategien, og der skal til stadighed tages hensyn hertil i selskabets strategiske beslutninger.

5. Forsikrings- og genforsikringsselskaber gennemfører den i stk. 1 nævnte vurdering med regelmæssige mellemrum og straks efter enhver væsentlig ændring i deres risikoprofil.

6. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne om resultatet af hver vurdering af egen risiko og solvens som led i indberetningen efter artikel 35.

7. Vurderingen af egen risiko og solvens må ikke benyttes til beregning af kapitalkrav. Solvenskapitalkravet korrigeres kun i overensstemmelse med artikel 37, artikel 231, 232 og 233 og 238.

Artikel 46

Intern kontrol

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører et effektivt internt kontrolsystem.

Systemet skal mindst omfatte administrative procedurer og regnskabsprocedurer, en intern kontrolstruktur, passende rapporteringsrutiner på alle niveauer i selskabet og en compliance-funktion.

2. Compliance-funktionen skal bl.a. rådgive administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om overholdelsen af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv. Den skal også foretage vurderinger af de potentielle konsekvenser af lovændringer for det pågældende selskabs virksomhed samt identificere og vurdere compliance-risici.

Artikel 47

▼C1

Intern audit

▼B

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører en effektiv intern ►**C1** auditfunktion ◀.

Den interne ►**C1** auditfunktion ◀ skal foretage vurderinger af, om det interne kontrolsystem og andre dele af ledelsessystemet er hensigtsmæssige og effektive.

2. Den interne ►**C1** auditfunktion ◀ skal være objektiv og være uafhængig af selskabets operationelle funktioner.

3. Den interne ►**C1** auditfunktion ◀ skal indberette alle sine undersøgelsesresultater og henstillinger til administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet, der afgør, hvilke foranstaltninger der skal træffes for de enkelte resultatets og henstillingers vedkommende, og sikrer, at disse foranstaltninger iværksættes.

Artikel 48

Aktuarfunktion

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører en effektiv aktuarfunktion til at:

- a) koordinere beregningen af forsikringsmæssige hensættelser
- b) sikre, at de metodologier, underliggende modeller og antagelser, der anvendes og lægges til grund ved beregningen af forsikringsmæssige hensættelser, er fyldestgørende
- c) vurdere, om de data, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er tilstrækkelige og af den påkrævede kvalitet
- d) sammenligne bedste skøn med de hidtidige erfaringer
- e) informere administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om, hvorvidt beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser er troværdig og fyldestgørende
- f) føre tilsyn med beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser i de i artikel 82 nævnte tilfælde
- g) afgive udtalelse om den overordnede tegningspolitik
- h) afgive udtalelse om, hvorvidt genforsikringsarrangementerne er fyldestgørende, og

i) bidrage til den effektive gennemførelse af det i artikel 44 omhandlede risikostyringssystem, navnlig med hensyn til de risikomodeller, der ligger til grund for beregningen af kapitalkravene i kapitel VI, afdeling 4 og 5, og den i artikel 45 omhandlede vurdering.

2. Aktuarfunktionen skal varetages af personer, der har kendskab til aktuarmatematik og finansmatematik på et niveau, som står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed, og som kan påvise, at de har relevant erfaring med gældende faglige standarder og andre standarder.

Artikel 49

Outsourcing

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til dette direktiv, når de outsourcer funktioner eller en hvilken som helst forsikrings- eller genforsikringsaktivitet.

2. Outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter må ikke foregå på en måde, der kan:

- a) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i det pågældende selskab
- b) medføre en uretmæssig forøgelse af den operationelle risiko
- c) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser
- d) være til hinder for, at selskabet til stadighed kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal i god tid underrette tilsynsmyndighederne om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter og om efterfølgende væsentlige forandringer for så vidt angår disse funktioner eller aktiviteter.

▼M5

Artikel 50

Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for nærmere at præcisere følgende:

- a) elementerne i de systemer, der er omhandlet i artikel 41, 44, 46 og 47, særlig de områder, der skal være dækket af forsikrings- og genforsikringsselskabers asset-liability management og investeringspolitik som omhandlet i artikel 44, stk. 2
- b) de funktioner, der er omhandlet i artikel 44, 46, 47 og 48.

2. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) kravene i artikel 42 og de funktioner, der er berørt heraf
- b) betingelserne for outsourcing, især til tjenesteydere etableret i tredjelande.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til den i artikel 45, stk. 1, litra a), omhandlede vurdering, udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for yderligere at præcisere elementerne i denne vurdering.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

Afdeling 3

Oplysningspligt

Artikel 51

Rapport om solvens og finansiell situation: indhold

1. Medlemsstaterne kræver under hensyn til oplysningerne, der er krævet i stk. 3 og principperne i artikel 35, stk. 4, at forsikrings- og genforsikringselskaber årligt offentliggør en rapport om deres solvens og finansielle situation.

Rapporten skal indeholde følgende oplysninger, enten i komplet form eller i form af henvisninger til tilsvarende oplysninger, for så vidt angår såvel art og omfang, der er offentliggjort i henhold til andre love eller administrative forskrifter:

- a) en beskrivelse af den virksomhed, der udøves, og en gennemgang af selskabets resultater
- b) en beskrivelse af ledelsessystemet og en vurdering af, om det lever op til selskabets risikoprofil
- c) en for hver risikokategori særskilt beskrivelse af risikoeksponeringen, risikokoncentrationen, risikoreduktionen og risikofølsomheden
- d) særskilte beskrivelser af det grundlag og de metoder, der benyttes til værdiansættelse af aktiver, forsikringsmæssige hensættelser og andre forpligtelser, sammen med en forklaring på større forskelle mellem disse og det grundlag og de metoder, der benyttes til deres værdiansættelse i regnskaber
- e) en beskrivelse af kapitalforvaltningen med nærmere oplysninger om mindst følgende:
 - i) ► **C1** kapitalgrundlagets ◀ sammensætning, størrelse og kvalitet
 - ii) beløbene af solvenskapitalkravet og af minimumskapitalkrav
 - iii) valgmuligheden som omhandlet i artikel 304 for beregning af solvenskapitalkravet
 - iv) oplysninger, der gør det muligt at forstå hovedforskellene mellem de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, og dem, der ligger til grund for den interne model, som selskabet benytter til beregning af sit solvenskapitalkrav
 - v) omfanget af alle afvigelser fra minimumskapitalkravet eller væsentlige afvigelser fra solvenskapitalkravet i den periode, som rapporten dækker, selv hvis der i mellemtiden er blevet rettet op herpå, med en redegørelse for årsagen til og konsekvenserne af afvigelserne samt en beskrivelse af eventuelle korrigerende foranstaltninger.

▼M5

1a. Når matchtilpasningen omhandlet i artikel 77b anvendes, skal beskrivelsen omhandlet i stk. 1, litra d), indeholde en beskrivelse af matchtilpasningen og af den portefølje af forpligtelser og overdragne aktiver, for hvilke matchtilpasningen anvendes, såvel som en kvantificering af indvirkningen på selskabets finansielle position af, at matchtilpasningen ændres til nul.

Beskrivelsen omhandlet i stk. 1, litra d), skal endvidere indeholde en erklæring om, hvorvidt den volatilitetsjustering, der er omhandlet i artikel 77d, anvendes af selskabet, samt en kvantificering af indvirkningen på selskabets finansielle position af, at volatilitetsjusteringen ændres til nul.

▼B

2. Den i stk. 1, litra e), nr. i), nævnte beskrivelse skal inkludere en analyse af eventuelle betydelige ændringer i forhold til den forudgående rapporteringsperiode og en forklaring på eventuelle større forskelle i forhold til værdien af sådanne elementer i regnskaberne samt en kort beskrivelse af kapitalens overførbarehed.

De i stk. 1, litra e), nr. ii), nævnte oplysninger om solvenskapitalkravet skal indeholde særskilte angivelser af dels det i henhold til kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2 og 3, beregnede beløb, dels alle krav om kapitaltillæg i henhold til artikel 37 eller konsekvensen af de specifikke parametre, forsikrings- eller

genforsikringsselskabet er forpligtet til at benytte i henhold til artikel 110, sammen med kortfattede oplysninger om de pågældende tilsynsmyndigheders begrundelse herfor.

▼ **M5**

Uden at dette berører den oplysningspligt, der gælder i henhold til anden lovgivning, kan medlemsstaterne, selv om der er afgivet oplysning om det samlede solvenskapitalkrav omhandlet i stk. 1, litra e), nr. ii), bestemme, at der ikke skal offentliggøres særskilte oplysninger om kapitaltillægget eller konsekvensen af de specifikke parametre, forsikrings- eller genforsikringsselskabet er forpligtet til at benytte i henhold til artikel 110, i en overgangsperiode, der ikke slutter senere end den 31. december 2020.

▼ **B**

Offentliggørelsen af solvenskapitalkravet skal i givet fald ledsages af en angivelse af, at tilsynsmyndighederne endnu ikke har fastsat dets endelige størrelse.

▼ **M5**

Artikel 52

Oplysninger til og rapporter fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger

1. Med forbehold af artikel 35 i forordning (EU) nr. 1094/2010 kræver medlemsstaterne, at tilsynsmyndighederne hvert år forelægger EIOPA følgende oplysninger:

- a) det gennemsnitlige kapitaltillæg pr. selskab og fordelingen af de kapitaltillæg, som tilsynsmyndigheden har stillet krav om i det foregående år, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet og angivet særskilt for:
 - i) forsikrings- og genforsikringsselskaber
 - ii) livsforsikringsselskaber
 - iii) skadesforsikringsselskaber
 - iv) forsikringsselskaber, som udøver både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed
 - v) genforsikringsselskaber
- b) for hver offentliggørelse fastsat i nærværende stykkes litra a), andelen af kapitaltillæg, der er stillet krav om efter artikel 37, stk. 1, litra a), b) og c), henholdsvis
- c) antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der drager nytte af begrænsningen af tilsynsindberetning, og antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der drager nytte af fritagelsen fra post til post-indberetning, jf. artikel 35, stk. 6 og 7, samt mængden af hhv. deres kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver som procentdele af den samlede mængde af kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver for forsikrings- og genforsikringsselskaber i medlemsstaten
- d) antallet af koncerner, der drager nytte af begrænsningen af tilsynsindberetning, og antallet af koncerner, der drager nytte af fritagelsen fra post til post-indberetning, jf. artikel 254, stk. 2, samt mængden af hhv. deres kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver som procentdele af den samlede mængde af kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver for alle koncerner.

2. EIOPA offentliggør desuden hvert år følgende oplysninger:

- a) for alle medlemsstater som helhed: den samlede fordeling af kapitaltillæg målt som en procentdel af solvenskapitalkravet, for hver af følgende:
 - i) forsikrings- og genforsikringsselskaber
 - ii) livsforsikringsselskaber
 - iii) skadesforsikringsselskaber
 - iv) forsikringsselskaber, som udøver både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

- v) genforsikringsselskaber
 - b) for hver medlemsstat særskilt: fordelingen af kapitaltillæg, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet og omfattende samtlige forsikrings- og genforsikringsselskaber i den respektive medlemsstat
 - c) andelen af kapitaltillæg, der er stillet krav om i henhold til artikel 37, stk. 1, litra a), b) og c), henholdsvis
 - d) for alle medlemsstater tilsammen: det samlede antal af forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner, der drager nytte af begrænsningen af tilsynsindberetning, og det samlede antal af forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner, der drager nytte af fritagelsen fra post til post-indberetning, jf. artikel 35, stk. 6 og 7, og artikel 254, stk. 2, samt mængden af hhv. deres kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver som procentdele af den samlede mængde af kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner
 - e) for hver medlemsstat særskilt: antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner, der drager nytte af begrænsningen af tilsynsindberetning, og antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner, der drager nytte af fritagelsen fra post til post-indberetning, jf. artikel 35, stk. 6 og 7, og artikel 254, stk. 2, samt mængden af hhv. deres kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver som procentdele af den samlede mængde af kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver for forsikrings- og genforsikringsselskaberne og -koncernerne i medlemsstaten.
3. EIOPA forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen de i stk. 2 omhandlede oplysninger sammen med en rapport, der viser graden af konvergens mellem de nationale tilsynsmyndigheders anvendelse af kapitaltillægskrav.

▼B

Artikel 53

Rapport om solvens og finansiel situation: gældende principper

1. Tilsynsmyndighederne tillader, at forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke offentliggør oplysninger i følgende tilfælde:
 - a) hvis selskabernes konkurrenter opnår en stor og urimelig fordel, hvis oplysningerne udleveres
 - b) hvis selskaberne er bundet af tavsheds- eller fortrolighedspligt som følge af forpligtelser over for forsikringstagerne eller enhver forbindelse med en modpart.
2. Når tilsynsmyndighederne tillader, at bestemte oplysninger ikke udleveres, anfører selskaberne dette i rapporten om deres solvens og finansielle situation sammen med en begrundelse herfor.
3. Tilsynsmyndighederne tillader, at forsikrings- og genforsikringsselskaber gør brug af — eller henviser til — oplysninger, der offentliggøres i henhold til andre love eller administrative bestemmelser, forudsat at disse oplysninger er af samme art og har samme rækkevidde som de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 51.
4. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på de oplysninger, der er omhandlet i artikel 51, stk. 1, litra e).

Artikel 54

Rapport om solvens og finansiel situation: ajourføringer og frivillig udlevering af supplerende oplysninger

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaberne offentliggør passende oplysninger om karakteren og virkningerne af større begivenheder, der har væsentlig indflydelse på relevansen af de i henhold til artikel 51 og 53 offentliggjorte oplysninger.

Med henblik på første afsnit anses mindst følgende at udgøre en større begivenhed:

- a) når der konstateres en afvigelse fra minimumskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne enten finder, at selskabet ikke vil være i stand til at fremlægge en realistisk kortsigtet finansieringsplan, eller ikke modtager en sådan plan inden for en frist på en måned efter den dato, hvor afvigelsen blev konstateret
- b) når der konstateres væsentlig afvigelse fra solvenskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne ikke inden for en frist på to måneder efter den dato, hvor afvigelsen blev konstateret, modtager en realistisk genoprettelsesplan.

For så vidt angår andet afsnit, litra a), forlanger tilsynsmyndighederne, at det pågældende selskab øjeblikkeligt giver meddelelse om afvigelsens omfang sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og om de korrigerende foranstaltninger, det måtte have truffet. Hvis det trods gennemførelsen af en kortsigtet finansieringsplan, der oprindeligt blev betragtet som realistisk, ikke er lykkedes at korrigere afvigelsen fra minimumskapitalkravet senest tre måneder efter konstateringen heraf, offentliggøres dette ved udløbet af den pågældende frist sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og oplysninger om de korrigerende foranstaltninger, selskabet måtte have truffet, samt eventuelle andre planlagte korrigerende foranstaltninger.

For så vidt angår andet afsnit, litra b), forlanger tilsynsmyndighederne, at det pågældende selskab øjeblikkeligt giver meddelelse om afvigelsens omfang sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og om de korrigerende foranstaltninger, det måtte have truffet. ► **C1** Hvis det trods gennemførelsen af en genoprettelsesplan, der oprindeligt blev betragtet som realistisk, ikke er lykkedes at korrigere en væsentlig afvigelse fra solvenskapitalkravet senest seks måneder efter konstateringen heraf, offentliggøres dette ◀ ved udløbet af den pågældende frist sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og oplysninger om de korrigerende foranstaltninger, selskabet måtte have truffet, samt eventuelle andre planlagte korrigerende foranstaltninger.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan frivilligt offentliggøre alle sådanne oplysninger og forklaringer om deres solvens og finansielle situation, som ikke allerede kræves offentliggjort i henhold til artikel 51 og 53 og stk. 1 i denne artikel.

Artikel 55

Rapport om solvens og finansiell situation: politik og godkendelse

1. Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører systemer og strukturer, der sikrer, at de opfylder kravene i artikel 51 og 53 og artikel 54, stk. 1, og fastlægger en skriftlig politik, der sikrer, at de oplysninger, der offentliggøres i henhold til artikel 51, 53 og 54, altid er fyldestgørende.

2. Rapporten om solvens og finansiell situation forelægges forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan til godkendelse og offentliggøres først, når godkendelsen er givet.

▼ **M5**

Artikel 56

Rapport om solvens og finansiell situation: delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne i henhold til del 3.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne del udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, formaterne og modellerne.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 2 omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

Afdeling 4

Kvalificeret deltagelse

Artikel 57

Erhvervelser

1. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske eller juridiske personer, som handler samlet, (»den påtænkte erhverver«), der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller direkte eller indirekte yderligere at forøge sådan en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab med det resultat, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikrings- eller genforsikringsselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab, (»den påtænkte erhvervelse«), forinden skriftligt skal underrette tilsynsmyndighederne for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori de søger at erhverve eller forøge en kvalificeret deltagelse, om størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet, og de relevante oplysninger, der er omhandlet i artikel 59, stk. 4. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.

2. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, forinden skriftligt skal underrette hjemlandets tilsynsmyndigheder herom med angivelse af størrelsen af vedkommendes kapitalandel efter den påtænkte opgivelse. En sådan person skal ligeledes underrette tilsynsmyndighederne om en beslutning om at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikrings- eller genforsikringsselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.

Artikel 58

Vurderingsperiode

1. Tilsynsmyndighederne anerkender straks og under alle omstændigheder senest to arbejdsdage efter modtagelsen af den i artikel 57, stk. 1, omhandlede underretning eller i forbindelse med eventuel efterfølgende modtagelse af de i stk. 2 omhandlede oplysninger skriftligt modtagelsen heraf over for den påtænkte erhverver.

Tilsynsmyndighederne har en frist på højst tres arbejdsdage fra datoen for den skriftlige anerkendelse af modtagelsen af underretningen og alle de dokumenter, som medlemsstaten kræver vedlagt underretningen på grundlag af den i artikel 59, stk. 4 omhandlede liste (»vurderingsperioden«), til at foretage den i artikel 59, stk. 1, omhandlede vurdering (»vurderingen«).

Tilsynsmyndighederne underretter den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber, samtidig med anerkendelsen af modtagelsen.

2. Tilsynsmyndighederne kan om nødvendigt i løbet af vurderingsperioden, men ikke efter den halvtredstydende arbejdsdag i vurderingsperioden, anmode om yderligere oplysninger, der måtte være nødvendige for at afslutte vurderingen. Denne anmodning skal fremsættes skriftligt og præcisere, hvilke supplerende oplysninger der er behov for.

I perioden mellem tilsynsmyndighedernes anmodning om oplysninger og modtagelsen af svar herpå fra den påtænkte erhverver afbrydes vurderingsperioden. Afbrydelsen må ikke overstige tyve arbejdsdage. Eventuelle yderligere anmodninger fra tilsynsmyndighedernes side om at supplere eller præcisere oplysningerne afhænger af de kompetente myndigheders skøn, men må ikke medføre en afbrydelse af vurderingsperioden.

3. Tilsynsmyndighederne kan forlænge afbrydelsen som nævnt i stk. 2, andet afsnit, i indtil tredive arbejdsdage, hvis den påtænkte erhverver er:

- a) placeret eller er omfattet af lovgivning uden for Fællesskabet, eller
- b) en fysisk eller juridisk person, som ikke er underlagt tilsyn i medfør af dette direktiv, Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)³⁵⁾ eller direktiv 2004/39/EF eller direktiv 2006/48/EF.

4. Beslutter tilsynsmyndighederne efter afslutningen af deres vurdering at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, skal de inden for en frist på to arbejdsdage og uden at overskride vurderingsperioden underrette den påtænkte erhverver skriftligt herom og begrunde denne beslutning. Med forbehold af den nationale lovgivning kan der på den påtænkte erhververs anmodning offentliggøres en passende begrundelse for denne beslutning. Dette forhindrer ikke en medlemsstat i at lade tilsynsmyndigheden offentliggøre en sådan begrundelse, uden at den påtænkte erhverver har anmodet herom.

5. Gør tilsynsmyndighederne ikke i løbet af vurderingsperioden skriftligt indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, anses den for at være godkendt.

6. Tilsynsmyndighederne kan fastsætte en maksimumsperiode for afslutningen af den påtænkte erhvervelse og om nødvendigt forlænge denne.

7. Medlemsstaterne må ikke indføre krav vedrørende underretning af tilsynsmyndighederne om eller tilsynsmyndighedernes godkendelse af direkte eller indirekte erhvervelse af stemmerettigheder eller kapitalandele, der er strengere end kravene i dette direktiv.

▼ **M5**

8. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del kan EIOPA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at opstille en udtømmende liste over de oplysninger, som er omhandlet i artikel 59, stk. 4, som påtænkte erhververe skal vedlægge deres underretning, jf. dog artikel 58, stk. 2.

For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del og tage hensyn til den fremtidige udvikling udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere tilpasningen af de i artikel 59, stk. 1, fastsatte kriterier.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første og andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

9. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af dette direktiv kan EIOPA udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, skemaerne og modellerne for samrådet mellem de relevante tilsynsmyndigheder, jf. artikel 60.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ **B**

*Artikel 59***Vurdering**

1. Ved vurderingen af den i artikel 57, stk. 1, omhandlede underretning og de i artikel 58, stk. 2, omhandlede oplysninger vurderer tilsynsmyndighederne for at sikre en sund og forsigtig forvaltning af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori der påtænkes en erhvervelse, og under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på forsikrings- eller genforsikringsselskabet den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle sundhed i forhold til alle de følgende kriterier:

- a) den påtænkte erhververs omdømme
- b) omdømmet og erfaringen hos den person, som vil lede forsikrings- eller genforsikringsselskabet som følge af den påtænkte erhvervelse
- c) den påtænkte erhververs forsvarlige og fornuftige forvaltning især i forhold til den type forretninger, der forfølges eller påtænkes forfulgt i det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget
- d) om forsikrings- eller genforsikringsselskabet vil kunne overholde og fortsætte med at overholde tilsynskravene på grundlag af dette direktiv og i givet fald andre direktiver, særlig direktiv 2002/87/EF, navnlig om den koncern, som selskabet kommer til at indgå i, har en struktur, der gør det muligt at gennemføre et effektivt tilsyn og en effektiv udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne samt at fastslå, hvordan ansvaret skal fordeles mellem tilsynsmyndighederne
- e) om der er rimelige grunde til i forbindelse med den påtænkte erhvervelse at formode, at der foretages eller har været foretaget hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, som omhandlet i artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme³⁶⁾, eller gøres eller har været gjort forsøg herpå, eller at den påtænkte erhvervelse vil kunne øge risikoen herfor.

2. Tilsynsmyndighederne må kun gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, hvis der er rimelige grunde dertil på baggrund af kriterierne i stk. 1, eller de af den påtænkte erhverver afgivne oplysninger ikke er fyldestgørende.

3. Medlemsstaterne må hverken pålægge forhåndsbetingelser vedrørende størrelsen af den kapitalandel, der skal erhverves, eller tillade deres tilsynsmyndigheder at vurdere den påtænkte erhvervelse ud fra markedets økonomiske behov.

4. Medlemsstaterne offentliggør en liste med de oplysninger, der er nødvendige for at foretage vurderingen, og som skal stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne på tidspunktet for den underretning, der er omhandlet i artikel 57, stk. 1. Omfanget af de nødvendige oplysninger skal stå i rimeligt forhold til og være afpasset efter karakteren af den påtænkte erhverver og den påtænkte erhvervelse. Medlemsstaterne må ikke forlange oplysninger, som ikke er relevante for en tilsynsmæssig vurdering.

5. Har tilsynsmyndigheden modtaget underretning om to eller flere påtænkte erhvervelser eller forøgelse af kvalificerede deltagelser i det samme forsikrings- eller genforsikringsselskab, skal den uanset artikel 58, stk. 1, 2 og 3, behandle alle de påtænkte erhververe uden forskelsbehandling.

*Artikel 60***Regulerede finansielle selskabers erhvervelser**

1. De relevante tilsynsmyndigheder arbejder i tæt samråd med hinanden, når vurderingen foretages, hvis den påtænkte erhverver er en af følgende:

- a) et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab, jf. artikel 1a, nr. 2), i direktiv 85/611/EØF, («administrationsselskab for et investeringsinstitut»), der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget
- b) moderselskabet for et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab for et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget, eller
- c) en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab for et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget.

2. Tilsynsmyndighederne udveksler uden unødigt forsinkelse alle oplysninger, som er væsentlige eller relevante for vurderingen. I denne forbindelse videregiver tilsynsmyndighederne efter anmodning alle relevante oplysninger til hinanden og videregiver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger. En beslutning truffet af tilsynsmyndigheden, der har meddelt tilladelse til det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget, skal anføre ethvert synspunkt eller forbehold, som den tilsynsmyndighed, der er ansvarlig for den påtænkte erhverv, har givet udtryk for.

Artikel 61

Forsikrings- og genforsikringsselskabets underretning af tilsynsmyndighederne

Så snart forsikrings- eller genforsikringsselskabet har fået kendskab dertil, giver de hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som bevirker, at disse andele overskrider eller falder under en af de tærskler, som er nævnt i artikel 57 og 58, stk. 1-7.

Endvidere giver forsikrings- eller genforsikringsselskabet mindst én gang årligt tilsynsmyndigheden i hjemlandet meddelelse om identiteten på aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne deltagelse, således som disse oplysninger bl.a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling af aktionærer eller selskabsdeltagere eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de gældende bestemmelser for børsnoterede selskaber.

Artikel 62

Kvalificeret deltagelse, tilsynsmyndighedernes beføjelser

Medlemsstaterne kræver, at tilsynsmyndighederne i hjemlandet for det selskab, hvori der søges en kvalificeret deltagelse, eller hvori en kvalificeret deltagelse forøges, i tilfælde af, at de i artikel 57, omhandlede personers indflydelse vil kunne være til skade for en sund og forsigtig forvaltning af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, træffer de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bestå i f.eks. påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension af de stemmerettigheder, der er knyttet til de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres aktier eller andele.

Lignende foranstaltninger skal kunne bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i artikel 57 omhandlede anmeldelsespligt.

Hvis en kapitalandel erhverves mod tilsynsmyndighedernes vilje, træffer medlemsstaterne uafhængigt af andre sanktioner følgende foranstaltninger:

- 1) de suspenderer de tilhørende stemmerettigheder, eller
- 2) de erklærer de afgivne stemmer ugyldige eller annullerer dem.

*Artikel 63***Stemmerettigheder**

Ved anvendelsen af dette afsnit tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 9 og 10 i direktiv 2004/109/EF samt betingelserne for sammenlægning heraf i det nævnte direktivs artikel 12, stk. 4 og 5, i betragtning.

Medlemsstaterne tager ikke hensyn til stemmerettigheder eller aktier, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter måtte besidde, som følge af at de har ydet emissionsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse som omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 6), i direktiv 2004/39/EF, forudsat at sådanne rettigheder dels ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse, dels tidligst afhændes et år efter erhvervelsen.

*Afdeling 5***Tavshedspligt, informationsudveksling og fremme af tilsynsmæssig konvergens***Artikel 64***Tavshedspligt**

Medlemsstaterne fastsætter, at alle, der arbejder for eller har arbejdet for tilsynsmyndighederne, samt revisorer og eksperter, der har handlet på disse myndigheders vegne, har tavshedspligt.

Uden at dette berører tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen, videregives fortrolige oplysninger, der modtages af sådanne personer i forbindelse med udøvelsen af deres hverv, ikke til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, således at de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan identificeres.

Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab er erklæret konkurs eller er genstand for tvangsløslidation, kan fortrolige oplysninger, som ikke vedrører tredjepart, der er involveret i forsøg på at redde genforsikringsselskabet, dog videregives under civile retssager eller handelssager.

*Artikel 65***Informationsudveksling mellem medlemsstaternes tilsynsmyndigheder**

Artikel 64 er ikke til hinder for, at tilsynsmyndighederne i de forskellige medlemsstater udveksler oplysninger. Disse oplysninger er undergivet den i artikel 64 omhandlede tavshedspligt.

▼M5*Artikel 65a***Samarbejde med EIOPA**

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne samarbejder med EIOPA, for så vidt angår dette direktiv, i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1094/2010.

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne omgående giver EIOPA alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan varetage sine opgaver i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

*Artikel 66***Samarbejdsaftaler med tredjelande**

Medlemsstaterne kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelandes tilsynsmyndigheder samt med de i artikel 68, stk. 1 og 2, omhandlede myndigheder eller organer i tredjelande, forudsat at de oplysninger, der meddeles, er sikret ved en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er foreskrevet i denne afdeling. Denne udveksling af oplysninger skal være beregnet til at bruges ved udførelsen af de pågældende myndigheders eller organers tilsynsopgaver.

Stammer de oplysninger, som en medlemsstat agter at meddele et tredjeland, fra en anden medlemsstat, videregives de ikke uden udtrykkelig tilladelse fra denne medlemsstats tilsynsmyndigheder og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

*Artikel 67***Brug af fortrolige oplysninger**

Tilsynsmyndigheder, der i henhold til artikel 64 eller 65 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelsen af deres hverv og til følgende formål:

- 1) til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, og ledelsessystemet
- 2) til pålæggelse af sanktioner
- 3) hvis tilsynsmyndighedernes afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed
- 4) i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til dette direktiv.

▼M5*Artikel 67a***Europa-Parlamentets undersøgelsesbeføjelser**

Artikel 64 og 67 berører ikke de undersøgelsesbeføjelser, der tillægges Europa-Parlamentet ved artikel 226 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

▼B*Artikel 68***Informationsudveksling med andre myndigheder**

1. Artikel 64 og 67 er ikke til hinder for følgende:

- a) udveksling af oplysninger mellem flere tilsynsmyndigheder i den samme medlemsstat med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver
- b) udveksling af oplysninger med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, mellem tilsynsmyndigheder og en eller flere af følgende, der er hjemmehørende i samme medlemsstat:
 - i) de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med kreditinstitutter og andre finansieringsinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne
 - ii) de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringselskaber eller genforsikringselskaber og i andre lignende procedurer
 - iii) personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringselskabers, genforsikringselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber
- c) udlevering til organer, der forvalter tvangslukvidationsprocedurer eller garantifonde, af de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde.

De i litra b) og c), omhandlede informationsudvekslinger kan også finde sted mellem forskellige medlemsstater.

Oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i artikel 64 omhandlede tavshedspligt.

2. Bestemmelserne i artikel 64-67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan tillade udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og en eller flere af følgende:

- a) de myndigheder, der fører tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikrings- eller genforsikringsselskaber og lignende procedurer
- b) de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med de personer, der står for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber
- c) uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, samt de organer, der er ansvarlige for at føre tilsyn med disse aktuarer.

Medlemsstater, som anvender bestemmelserne i første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

- a) oplysningerne skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit
- b) de oplysninger, der modtages, skal underlægges den i artikel 64 fastsatte tavshedspligt
- c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, og de må kun videregives til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, personer eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til første og andet afsnit.

3. Bestemmelserne i artikel 64-67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne, med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, kan tillade udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og de myndigheder eller organer, der er ansvarlige for at opspore og efterforske overtrædelser af selskabsretten.

Medlemsstater, som anvender bestemmelserne i første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

- a) oplysningerne skal bruges til opsporing og efterforskning som omhandlet i første afsnit
- b) de oplysninger, der modtages, skal underlægges den i artikel 64 fastsatte tavshedspligt
- c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, og de må kun videregives til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Udfører de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer i en medlemsstat deres opsporings- eller efterforskningsopgaver med bistand fra dertil bemyndigede, ikke offentligt ansatte personer, fordi disse er i besiddelse af særlig sagkundskab, kan den i første afsnit nævnte mulighed for udveksling af oplysninger udvides til også at gælde sådanne personer på de i andet afsnit fastsatte betingelser.

Ved anvendelsen af andet afsnit, litra c), meddeler de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, hvilke personer oplysningerne vil blive videregivet til med nøjagtig angivelse af disse personers beføjelser.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, personer eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til stk. 3.

Artikel 69

Videregivelse af oplysninger til statslige forvaltninger med ansvar for den finansielle lovgivning

Artikel 64 og 67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne i henhold til lovbestemmelser kan give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre enheder i deres centraladministration, som er ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, investeringsservice og forsikrings- og genforsikringsselskaber, samt inspektører, som handler på de pågældende enheders vegne.

▼M5

Oplysningerne må kun videregives, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsigtighedstilsynet. Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages i henhold til artikel 65 og artikel 68, stk. 1, samt oplysninger, der stammer fra kontrol på stedet, jf. artikel 33, kun må videregives, hvis de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, eller tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor kontrollen på stedet er foretaget, har givet deres udtrykkelige samtykke.

Artikel 70

Overførsel af oplysninger til centralbanker, pengepolitiske myndigheder, tilsynsførende med betalingssystemer og Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici

1. Med forbehold af artikel 64-69 kan en kompetent myndighed sende oplysninger til følgende med henblik på udførelsen af deres opgaver:

- a) centralbanker i Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB), herunder Den Europæiske Centralbank (ECB) og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder, når disse oplysninger er relevante for udøvelsen af deres respektive lovbestemte opgaver, herunder gennemførelse af pengepolitikken og dermed forbundne likviditetsforanstaltninger, overvågning af betalinger og clearing- og afviklingssystemer samt opretholdelse af stabilitet i det finansielle system
- b) hvor det er relevant, andre nationale offentlige myndigheder, der fører tilsyn med betalingssystemerne samt
- c) Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010³⁷), når disse oplysninger er relevante for udførelsen af dets opgaver.

2. I en nødsituation, herunder en krisesituation som omhandlet i artikel 18 i forordning (EU) nr. 1094/2010, tillader medlemsstaterne tilsynsmyndighederne straks at sende oplysninger til centralbankerne i ESCB, herunder ECB, når disse oplysninger er relevante for udøvelsen af deres lovbestemte opgaver, herunder gennemførelse af pengepolitikken og dermed forbundne likviditetsforanstaltninger, overvågning af betalinger og clearing- og afviklingssystemer samt opretholdelse af stabilitet i det finansielle system, og ESRB, når sådanne oplysninger er relevante for udøvelsen af de opgaver, det har fået pålagt.

3. Sådanne myndigheder eller organer kan også sende tilsynsmyndighederne sådanne oplysninger, som er nødvendige for dem med henblik på artikel 67. Oplysninger, som modtages i denne forbindelse, er omfattet af fortrolighedsbestemmelserne i denne afdeling.

▼B

Artikel 71

Tilsynsmæssig konvergens

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighedernes mandat på passende vis kommer til at omfatte en Europæisk Unions dimension.

▼ M5

2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne under udøvelsen af deres opgaver tager hensyn til konvergensen i forbindelse med tilsynsredskaber og tilsynspraksis ved anvendelsen af love og administrative bestemmelser vedtaget i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer med henblik herpå, at:

- a) tilsynsmyndighederne deltager i arbejdet i EIOPA
- b) tilsynsmyndighederne gør sig alle bestræbelser på at overholde de retningslinjer og anbefalinger, EIOPA har udstedt i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1094/2010, og anfører en begrundelse, hvis de ikke gør det
- c) de nationale mandater, der er tildelt tilsynsmyndighederne, ikke forhindrer dem i at udføre deres opgaver som medlemmer af EIOBA i medfør af dette direktiv.

▼ B

Afdeling 6

Revisorernes opgaver*Artikel 72***Revisorernes opgaver**

1. Medlemsstaterne fastsætter som et minimum, at personer, der er autoriseret i henhold til Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om autorisation af personer, der skal foretage lovpligtig revision af regnskaber³⁸⁾, og som i et forsikrings- eller genforsikrings-selskab foretager den lovpligtige revision, der er omhandlet i artikel 51 i Rådets direktiv 78/660/EØF, artikel 37 i direktiv 83/349/EØF eller artikel 31 i direktiv 85/611/EØF, eller udfører ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til tilsynsmyndighederne om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende dette selskab, som de har fået kendskab til under udførelsen af sit hverv, og som kan:

- a) udgøre en materiel overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der omhandler betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som specielt omhandler forsikrings- og genforsikrings-selskabers udøvelse af virksomhed
- b) skade forsikrings- eller genforsikrings-selskabets fortsatte drift
- c) medføre nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold
- d) resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller
- e) resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

De i første afsnit nævnte personer skal ligeledes indberette forhold eller beslutninger, som de måtte få kendskab til som led i udførelsen af et hverv som beskrevet i første afsnit, der udføres i en virksomhed, som gennem kontrol har snævre forbindelser med det forsikrings- eller genforsikrings-selskab, i hvilket de udfører det pågældende hverv.

2. Det forhold, at de personer, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF, i god tro videregiver oplysninger til tilsynsmyndighederne om forhold eller beslutninger som omhandlet i stk. 1, betragtes ikke som brud på den tavshedspligt, som gælder i henhold til aftale eller love eller administrative bestemmelser, og påfører ikke de pågældende personer nogen form for ansvar.

KAPITEL V

Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

Artikel 73

Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Forsikringsselskaber meddeles ikke tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte at:

- a) selskaber, der har fået tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, ligeledes kan få tilladelse til udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 under del A i bilag I
- b) selskaber, der udelukkende har fået tilladelse for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 under del A i bilag I, kan få tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed.

De to former for virksomhed skal dog forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 74.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i stk. 2 omhandlede selskaber skal følge de regnskabsregler, der gælder for livsforsikringsselskaber, for så vidt angår deres virksomhed som helhed. Indtil der er sket en samordning på området, kan medlemsstaterne endvidere fastsætte, at den virksomhed, der vedrører de risici, der er omhandlet i nr. 1 og 2 under del A i bilag I, og som udøves af disse selskaber, for så vidt angår reglerne for likvidation ligeledes skal være underlagt de regler, der gælder for livsforsikringsvirksomhed.

4. Når et skadesforsikringsselskab har økonomisk, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til et livsforsikringsselskab, skal hjemlandenes tilsynsmyndigheder påse, at de pågældende selskabers regnskaber ikke forvanskes ved aftaler, der indgås mellem dem, eller ved nogen anden ordning, der kan influere på fordelingen af udgifter og indtægter.

5. Selskaber, som på følgende datoer udøvede såvel livsforsikrings- som skadesforsikringsvirksomhed som omhandlet i dette direktiv, kan fortsætte hermed på betingelse af, at disse former for virksomhed forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 74:

- a) 1. januar 1981 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Grækenland
- b) 1. januar 1986 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Spanien og Portugal
- c) 1. januar 1995 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Østrig, Finland og Sverige
- d) 1. maj 2004 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet
- e) 1. januar 2007 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Bulgarien og Rumænien

▼ **M3**

- ea) 1. juli 2013 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Kroatien

▼ **B**

- f) 15. marts 1979 for alle andre selskaber.

Hjemlandet kan kræve af forsikringsselskaber, at de inden for en af denne medlemsstat fastsat frist ophører med samtidig udøvelse af den livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed, som de udøvede på de i første afsnit nævnte datoer.

Artikel 74

Særskilt forvaltning af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Den i artikel 73 nævnte særskilte forvaltning gennemføres således, at der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed.

De livs- og skadesforsikredes respektive interesser må ikke tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring må kun komme de livsforsikrede til gode på samme måde, som hvis forsikrings-selskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

2. Uden at dette berører artikel 100 og 128, beregner de i artikel 73, stk. 2 og 5, nævnte forsikrings-selskaber:

- a) et teoretisk minimumskapitalkrav i relation til deres forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på livsforsikringsområdet, der beregnes som om det pågældende selskab kun udøver denne form for virksomhed, på basis af de i stk. 6 nævnte særskilte regnskaber, og
- b) et teoretisk minimumskapitalkrav i relation til deres forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på skadesforsikringsområdet, der beregnes som om det pågældende selskab kun udøver denne form for virksomhed, på basis af de i stk. 6 nævnte særskilte regnskaber.

3. Som et minimum dækker de i artikel 73, stk. 2 og 5, nævnte forsikrings-selskaber følgende ved hjælp af et tilsvarende beløb i anerkendte ►**C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀:

- a) det teoretiske minimumskapitalkrav inden for livsforsikring
- b) det teoretiske minimumskapitalkrav inden for skadesforsikring.

De i første afsnit nævnte finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsvirksomhed, må ikke bæres af den anden form for virksomhed.

4. Når de i stk. 3 omhandlede finansielle minimumsforpligtelser er opfyldt, og forudsat at tilsynsmyndighederne underrettes herom, kan selskabet til dækning af det i artikel 100 omhandlede solvenskapitalkrav dog anvende de eksplicitte anerkendte ►**C1** elementer af kapitalgrundlaget ◀, der fortsat står til rådighed for den ene eller anden form for virksomhed.

5. Tilsynsmyndighederne skal ved gennemgang af resultaterne af både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomheden påse, at kravene i stk. 1-4 overholdes.

6. Regnskabet føres således, at det særskilt fremgår, hvorledes resultatet for henholdsvis livsforsikring og skadesforsikring er opnået. Samtlige indtægter, bl.a. præmier, indbetalinger fra genforsikrere, finansielt udbytte, og udgifter, bl.a. forsikringsydelse, tillæg til forsikringsmæssige hensættelser, genforsikringspræmier og driftsudgifter til forsikringsvirksomheden, opdeles alt efter deres oprindelse. Poster, der er fælles for de to virksomhedsformer, opføres i regnskabet efter en fordelingsnøgle, der skal godkendes af tilsynsmyndighederne.

Forsikrings-selskaberne udarbejder på grundlag af regnskabet et dokument, hvori de ►**C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der medgår til dækning af hvert af de teoretiske minimumskapitalkrav som omhandlet i stk. 2, er klart identificeret i overensstemmelse med artikel 98, stk. 4.

7. Såfremt de ►**C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der henføres til en af virksomhedsformerne, ikke er tilstrækkelige til at opfylde de finansielle minimumsforpligtelser, der er omhandlet i stk. 3, første afsnit, træffer tilsynsmyndighederne over for denne virksomhedsform de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger, uanset hvilke resultater der er opnået af den anden virksomhedsform.

Som en undtagelse fra stk. 3, andet afsnit, kan disse foranstaltninger gå ud på at tillade overførsel af eksplicitte anerkendte ►**C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ fra den ene virksomhedsform til den anden.

KAPITEL VI

Regler vedrørende værdiansættelse af aktiver og passiver, forsikringsmæssige hensættelser, ► C1 kapitalgrundlag ◀, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og investeringer

Afdeling 1

Værdiansættelse af aktiver og passiver

Artikel 75

Værdiansættelse af aktiver og passiver

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, medmindre andet gælder, værdiansætter deres aktiver og passiver som følger:

- a) aktiver værdiansættes til det beløb, for hvilket de kunne handles mellem vidende og samtykkende parter på markedsvilkår
- b) passiver værdiansættes til det beløb, for hvilket de kunne overføres eller afvikles mellem vidende og samtykkende parter på markedsvilkår.

Ved værdiansættelsen af passiver jf. litra b), foretages ingen justering for at tage hensyn til forsikrings- eller genforsikringsselskabets egen kreditværdighed.

▼ M5

2. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a, hvori den fastlægger de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med den i stk. 1 omhandlede værdiansættelse af aktiver og passiver.

3. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til værdiansættelsen af aktiver og passiver udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) i det omfang de i stk. 2 omhandlede delegerede retsakter kræver anvendelse af internationale regnskabsstandarder som godkendt af Kommissionen i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002, overensstemmelsen mellem disse standarder og værdiansættelsesmetoden for aktiver og passiver som fastsat i stk. 1 og 2
- b) de metoder og antagelser, der skal anvendes, når noterede markedspriser enten ikke foreligger, eller når internationale regnskabsstandarder som vedtaget af Kommissionen i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1606/2002 enten midlertidigt eller permanent ikke stemmer overens med værdiansættelsesmetoden for aktiver og passiver som fastsat i stk. 1 og 2
- c) de metoder og antagelser, der skal anvendes til værdiansættelsen af aktiver og passiver som fastsat i stk. 1, når de delegerede retsakter omhandlet i stk. 2 giver mulighed for anvendelse af alternative værdiansættelsesmetoder.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ B

Afdeling 2

Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser

Artikel 76

Almindelige bestemmelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber afsætter forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede af forsikrings- eller genforsikringsaftaler.

2. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser skal afspejle det beløb, forsikrings- og genforsikringsselskaber reelt ville skulle betale, hvis de på det givne tidspunkt skulle overdrage deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser til et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser skal tage udgangspunkt i og være i overensstemmelse med oplysninger fra de finansielle markeder og almindeligt tilgængelige oplysninger om forsikringsrisici (markedskonformitet).

4. Forsikringsmæssige hensættelser beregnes på forsigtig, troværdig og objektiv vis.

5. I overensstemmelse med principperne i stk. 2, 3 og 4 og under hensyntagen til principperne i artikel 75, stk. 1, beregnes forsikringsmæssige hensættelser efter bestemmelserne i artikel 77-82 og artikel 86.

Artikel 77

Beregning af forsikringsmæssige hensættelser

1. Værdien af forsikringsmæssige hensættelser svarer til summen af et bedste skøn og et risikotillæg, jf. stk. 2 og 3.

2. Det bedste skøn afspejler det sandsynlighedsvægtede gennemsnit af fremtidige cash flows, hvor der tages hensyn til tidsværdien (forventet nutidsværdi af fremtidige cash flows) beregnet ved hjælp af den relevante risikofri rentekurve.

Beregningen af det bedste skøn baseres på ajourførte og troværdige oplysninger og realistiske antagelser og foretages ved hjælp af passende, anvendelige og relevante aktuarmæssige og statistiske metoder.

Den cash flow-fremskrivning, der benyttes ved beregningen af det bedste skøn, skal tage hensyn til den likviditetstilførsel og det likviditetsforbrug, der er nødvendigt for at honorere forsikrings- og genforsikringsforpligtelser frem til afløb.

Det bedste skøn beregnes brutto, dvs. uden fradrag af beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles. Disse beløb beregnes særskilt i overensstemmelse med artikel 81.

3. Risikotillægget beregnes på en måde, der gør det muligt at sikre, at værdien af de forsikringsmæssige hensættelser svarer til det beløb, som forsikrings- og genforsikringsselskaber kan forventes at kræve for at overtage og honorere forsikrings- og genforsikringsforpligtelser.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber foretager særskilte værdiansættelser af det bedste skøn og risikotillægget.

Når fremtidige cash flows forbundet med forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser kan beregnes pålideligt ved hjælp af finansielle instrumenter, for hvilke der findes en troværdig og observerbar markedsværdi, bestemmes værdien af forsikringsmæssige hensættelser, som er forbundet med disse fremtidige cash flows, dog på basis af markedsværdien af disse finansielle instrumenter. I det tilfælde stilles der ikke krav om særskilte beregninger af det bedste skøn og risikotillægget.

5. Når forsikrings- og genforsikringsselskaber værdiansætter det bedste skøn og risikotillægget særskilt, beregner de risikotillægget med udgangspunkt i omkostningerne forbundet med at stille et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ svarende til solvenskapitalkravet til rådighed til støtte for forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne frem til afløb.

Den sats, der benyttes til at bestemme omkostningerne forbundet ► **C1** med at stille det pågældende anerkendte kapitalgrundlag til rådighed ◀ (kapitalomkostningssats), er den samme for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber, og den skal tages op til revision med regelmæssige mellemrum.

Den kapitalomkostningssats, der benyttes, svarer til den supplerende sats i forhold til den relevante risikofri rente, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab med et beløb i ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ som fastsat i afdeling 3 svarende til solvenskapitalkravet, der er nødvendigt til støtte for forsikrings- og genforsikringsforpligtelser frem til afløb af disse forpligtelser, vil pådrage sig.

▼ **M5**

Artikel 77a

Ekstrapolering af den relevante risikofrie rentekurve

Fastsættelsen af den relevante risikofrie rentekurve, jf. artikel 77, stk. 2, sker under anvendelse af og i overensstemmelse med oplysninger afledt af relevante finansielle instrumenter. Denne fastsættelse tager hensyn til relevante finansielle instrumenter med løbetider, for hvilke markedet for de pågældende finansielle instrumenter samt for obligationer er udbredt, likvidt og gennemsigtigt. For løbetider, hvor markedet for de relevante finansielle instrumenter eller for obligationer ikke længere er dybt, likvidt og gennemsigtigt, ekstrapoleres den relevante risikofrie rentekurve.

Den ekstrapolerede del af den relevante risikofrie rentekurve baseres på forwardrenter, idet der konvergeres jævnt fra en eller flere forwardrenter i forhold til de længste løbetider, for hvilke der for de relevante finansielle instrumenter og obligationerne kan konstateres en ultimativ forwardrente i et udbredt og likvidt marked.

Artikel 77b

Matchtilpasning af den relevante risikofrie rentekurve

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan anvende en matchtilpasning på den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn for en portefølje af livsforsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, herunder annuiteter hidrørende fra skadesforsikrings- eller genforsikringsaftaler, såfremt der er indhentet forhåndsgodkendelse hos tilsynsmyndighederne, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskabet har afsat en aktivportefølje bestående af obligationer og andre aktiver med tilsvarende cash flow-egenskaber til dækning af det bedste skøn over porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser og bevarer denne tilknyttede portefølje over forpligtelsernes løbetid, undtagen i forbindelse med opretholdelse af beregningen af den forventede cash flow mellem aktiver og forpligtelser i situationer, hvor dette cash flow har undergået væsentlige ændringer
- b) porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, som matchtilpasningen anvendes på, og den tilknyttede aktivportefølje er klassificeret, organiseret og forvaltet separat fra selskabets øvrige aktiviteter, og den tilknyttede aktivportefølje må ikke anvendes til at dække tab, der hidrører fra selskabets øvrige aktiviteter
- c) den tilknyttede aktivporteføljes forventede cash flow beregnes som hver af de fremtidige cash flow for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser i samme valuta, og eventuelle misforhold giver ikke anledning til væsentlige risici i forhold til risiciene for den forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, som en matchtilpasning anvendes på

- d) aftalerne bag porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser giver ikke anledning til fremtidige betalinger af præmier
- e) de eneste forsikringsrisici i forbindelse med porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser er longevity risk (risiko forbundet med høj alder), expense risk (udgiftsrisici), revision risk (risiko forbundet med lovændringer eller en forandring i den forsikredes sundhedstilstand) og mortality risk (risiko forbundet med en stigning i dødelighedsintensiteten)
- f) når forsikringsrisiciene i forbindelse med porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser omfatter mortality risk, forøges det bedste skøn over porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser ikke med mere end 5 % under et mortality risk-stress, som kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 2-5
- g) de aftaler, der ligger til grund for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelserne indeholder ingen optioner for forsikringstageren eller kun en tilbagekøbsoption, hvor tilbagekøbsværdien ikke overstiger værdien af aktiverne, værdiansat i overensstemmelse med artikel 75, til dækning af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelserne på tidspunktet for udnyttelsen af tilbagekøbsoptionen
- h) cash flowene for den tilknyttede aktivportefølje ligger fast og kan ikke ændres af udstederne af aktiverne eller af tredjemand
- i) forsikrings- eller genforsikringsforpligtelserne i en forsikrings- eller genforsikringsaftale adskilles ikke i forskellige dele ved sammensætningen af porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser med henblik på dette stykke.

Uanset litra h) i første afsnit kan forsikrings- eller genforsikringsselskaber anvende aktiver, hvis cash flow er fast, bortset fra inflationsafhængigheden, forudsat at beregningen af disse aktiver indbefatter de cash flow for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, der er inflationsafhængige.

I tilfælde af, at udstedere eller tredjemand har ret til at ændre et aktivs cash flow på en sådan måde, at investoren modtager tilstrækkelig compensation, således at det bliver muligt at opnå tilsvarende cash flow ved at geninvestere i aktiver af tilsvarende eller bedre kreditkvalitet, diskvalificerer retten til at ændre cash flow ikke aktivet fra optagelse i den tilknyttede portefølje i overensstemmelse med litra h) i første afsnit.

2. Forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som anvender matchtilpasningen på en portefølje af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, må ikke vende tilbage til en metode, som ikke indeholder en matchtilpasning. Er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som anvender matchtilpasningen, ikke længere i stand til at overholde de i stk. 1 anførte betingelser, underretter det straks tilsynsmyndigheden og træffer de fornødne foranstaltninger til på ny at sikre overholdelsen af disse betingelser. Kan selskabet ikke inden for to måneder fra datoen for den manglende overholdelse sikre overholdelsen af disse betingelser, skal det ophøre med at anvende matchtilpasningen på sine forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser og må ikke anvende matchtilpasningen i en periode på yderligere 24 måneder.

3. Matchtilpasningen anvendes ikke for så vidt angår forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, hvis den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn for disse forpligtelser omfatter en volatilitetsjustering, jf. artikel 77d, eller overgangsforanstaltning for de risikofrie rentesatser, jf. artikel 308c.

Artikel 77c

Beregning af matchtilpasningen

1. For hver valuta beregnes matchtilpasningen i overensstemmelse med følgende principper:
 - a) matchtilpasningen skal være lig med forskellen mellem følgende:
 - i) den årlige effektive rente, beregnet som den enkelte diskonteringsats, der er anvendt på cash flows for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, giver en værdi svarende til værdien i henhold til artikel 75 af den tilknyttede aktivportefølje

- ii) den årlige effektive rente, beregnet som den enkelte diskonterings-sats, der anvendt på cash flows for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, giver en værdi svarende til værdien af det bedste skøn for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, hvor der tages hensyn til tidsværdien under anvendelse af den tilgrundliggende risikofrie rentekurve
- b) matchtilpasningen skal ikke omfatte det grundlæggende spread, der afspejler forsikrings- eller genforsikringsselskabets risici
- c) uanset litra a) skal det grundlæggende spread øges, når det er nødvendigt for at sikre, at matchtilpasningen for aktiver med en kreditkvalitet, der ligger under investeringsklassens, ikke overstiger matchtilpasningen for aktiver med investeringsklassens kreditkvalitet og samme løbetid og aktivklasse
- d) anvendelsen af eksterne kreditvurderinger ved beregningen af matchtilpasningen skal være i overensstemmelse med specifikationerne i artikel 111, stk. 1, litra n).

2. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra b), skal det grundlæggende spread

- a) være lig med summen af følgende:
 - i) kreditspread svarende til sandsynligheden for misligholdelse af aktiverne
 - ii) kreditspread svarende til det forventede tab som følge af en nedklassificering af aktivet
- b) for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaters centralregeringer og centralbanker, ikke ligge under 30 % af det langsigtede gennemsnit for spread over den risikofrie rentekurve for aktiver med samme varighed, kreditkvalitet og aktivklasse som konstateret på de finansielle markeder
- c) for så vidt angår andre aktiver end eksponeringer mod medlemsstaters centralregeringer og centralbanker, ikke ligge under 35 % af det langsigtede gennemsnit for spread over den risikofrie rentekurve for aktiver med samme varighed, kreditkvalitet og aktivklasse som konstateret på de finansielle markeder.

Den i første afsnit, litra a), nr. i), omhandlede sandsynlighed for misligholdelse skal baseres på langsigtede statistikker over misligholdelse af relevans for det pågældende aktiv i forhold til dets varighed, kreditkvalitet og aktivklasse.

Hvis der ikke kan udledes nogen pålidelig kreditspread af misligholdelsesstatistikkerne som omhandlet i andet afsnit, er det grundlæggende spread lig med den del af det langsigtede gennemsnit for spread over den risikofrie rentekurve, der er fastsat i litra b) og c).

Artikel 77d

Volatilitetsjustering af den relevante risikofrie rentekurve

1. Medlemsstaterne kan kræve forhåndsgodkendelse fra tilsynsmyndighederne, for at forsikrings- og genforsikringsselskaber kan anvende en volatilitetsjustering på den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn, jf. artikel 77, stk. 2.

2. For hver valuta baseres volatilitetsjusteringen af den relevante risikofrie rentekurve på spreadet mellem den rentesats, der kunne tjenes på aktiver indeholdt i en referenceportefølje for den pågældende valuta, og satserne for den relevante tilgrundliggende risikofrie rentekurve for den pågældende valuta.

En valutas referenceportefølje skal være repræsentativ for de aktiver, der er fastsat i den pågældende valuta, og som forsikrings- og genforsikringsselskaber har investeret i, for at dække det bedste skøn over forsikrings- og genforsikringsforpligtelser fastsat i den pågældende valuta.

3. Størrelsen af volatilitetsjusteringen af risikofrie rentesatser skal svare til 65 % af det risikokorrigerede valutaspread.

Det risikokorrigerede valutaspread beregnes som forskellen mellem det spread, der er omhandlet i stk. 2, og den andel af dette spread, der kan henføres til en realistisk vurdering af forventede tab eller uventet kreditrisiko eller andre risici i forbindelse med aktiverne.

Volatilitetsjusteringen finder kun anvendelse på de relevante risikofrie rentesatser i rentekurven, som ikke er udledt ved hjælp af ekstrapolering i overensstemmelse med artikel 77a. Ekstrapoleringen af de relevante risikofrie rentesatser i rentekurven baseres på disse justerede risikofrie rentesatser.

4. For hvert relevant land forhøjes volatilitetsjusteringen af de risikofrie rentesatser omhandlet i stk. 3 for det pågældende lands valuta, inden anvendelse af 65 %-faktoren, med forskellen mellem det risikokorrigerede landespread og to gange det risikokorrigerede valutaspread, når denne forskel er positiv, og det risikokorrigerede landespread er over 100 basispoint. Den forhøjede volatilitetsjustering anvendes i forbindelse med beregningen af det bedste skøn over forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne for produkter, der sælges på det pågældende lands forsikringsmarked. Det risikokorrigerede landespread beregnes på samme måde som det risikokorrigerede valutaspread for det pågældende lands valuta, men baseret på en referenceportefølje, som er repræsentativ for de aktiver, forsikrings- og genforsikringsselskaber er investeret i, for at dække det bedste skøn over forsikrings- og genforsikringsforpligtelser for produkter, der sælges på det pågældende lands forsikringsmarked og er fastsat i det pågældende lands valuta.

5. Volatilitetsjusteringen anvendes ikke for så vidt angår forsikringsforpligtelser, hvis den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn for disse forpligtelser omfatter en matchtilpasning, jf. artikel 77b.

6. Uanset artikel 101 omfatter solvenskapitalkravet ikke risikoen for tab af basiskapitalgrundlag som følge af ændring af volatilitetsjusteringen.

Artikel 77e

Tekniske oplysninger fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger

1. EIOPA fastlægger og offentliggør følgende tekniske oplysninger for hver relevant valuta mindst hvert kvartal:

- a) en relevant risikofri rentekurve til at beregne det bedste skøn, jf. artikel 77, stk. 2, uden nogen matchtilpasning eller volatilitetsjustering
- b) for hver relevant varighed, kreditkvalitet og aktivklasse, et grundlæggende spread for beregningen af matchtilpasningen, jf. artikel 77c, stk. 1, litra b)
- c) for hvert relevant nationalt forsikringsmarked, en volatilitetsjustering af den relevante risikofrie rentekurve, jf. artikel 77d, stk. 1.

2. For at sikre ensartede betingelser for beregningen af forsikringsmæssige hensættelser og basiskapitalgrundlag kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der for hver relevant valuta fastsætter de i stk. 1 omhandlede tekniske oplysninger. Disse gennemførelsesretsakter skal anvende disse oplysninger.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 301, stk. 2.

I behørigt begrundede tilfælde af særligt hastende karakter vedrørende tilgængeligheden af den relevante risikofrie rentekurve vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks, efter proceduren i artikel 301, stk. 3.

3. Såfremt de tekniske oplysninger omhandlet i stk. 1 er vedtaget af Kommissionen i overensstemmelse med stk. 2, anvender forsikrings- og genforsikringsselskaberne disse tekniske oplysninger ved beregningen af det bedste skøn i overensstemmelse med artikel 77, matchtilpasningen i overensstemmelse med artikel 77c og volatilitetsjusteringen i overensstemmelse med artikel 77d.

For så vidt angår valutaer og nationale markeder, for hvilke der ikke er fastsat den i stk. 1, litra c), omhandlede justering i de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i stk. 2, anvendes der ingen volatilitetsjustering på den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn.

Artikel 77f

Vurdering af foranstaltninger vedrørende langsigtede garantier og equity risk

1. EIOPA rapporterer årligt og frem til den 1. januar 2021 til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om virkningen af anvendelsen af artikel 77a-77e og 106 samt artikel 138, stk. 4, og artikel 304, 308c og 308d, herunder de delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, der vedtages i medfør heraf.

Tilsynsmyndigheder forsyner årligt i samme periode EIOPA med følgende oplysninger:

- a) tilgængeligheden af langsigtede garantier i forsikringsprodukter på deres nationale markeder og forsikrings- og genforsikringsselskabernes adfærd som langsigtede investorer
- b) antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der anvender matchtilpasningen, volatilitetsjusteringen, forlængelse af tilbagebetalingsperioden i henhold til artikel 138, stk. 4, det løbetidsbaserede »equity risk«-undermodul og de overgangsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 308c og 308d
- c) indvirkningen på forsikrings- og genforsikringsselskabernes finansielle stilling af matchtilpasningen, volatilitetsjusteringen, den symmetriske justeringsmekanisme for aktiekapitalkravet, det løbetidsbaserede »equity risk«-undermodul og de overgangsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 308c og 308d, på nationalt plan og i anonymiseret form for hvert selskab
- d) indvirkningen af matchtilpasningen, volatilitetsjusteringen, den symmetriske justeringsmekanisme for aktiekapitalkravet og det løbetidsbaserede »equity risk«-undermodul på forsikrings- og genforsikringsselskabernes investeringsadfærd, samt hvorvidt de tilvejebringer uberettiget kapitalfritagelse
- e) indvirkningen af en eventuel forlængelse af tilbagebetalingsperioden i henhold til artikel 138, stk. 4, på forsikrings- og genforsikringsselskabernes bestræbelser på at genskabe det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller til reduktion af risikoprofilen med henblik på at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet
- f) såfremt forsikrings- og genforsikringsselskaberne anvender overgangsforanstaltningerne i artikel 308c og 308d, hvorvidt de overholder de i artikel 308e omhandlede indfasningsplaner og udsigterne til mindre afhængighed af disse overgangsforanstaltninger, herunder foranstaltninger der er truffet, eller som forventes at blive truffet, af selskaberne og tilsynsmyndighederne under hensyntagen til de lovgivningsmæssige rammer i den pågældende medlemsstat.

2. EIOPA forelægger, når det er hensigtsmæssigt, efter samråd med ESRB, og efter afholdelsen af en offentlig høring Kommissionen en udtalelse om vurderingen af anvendelsen af artikel 77a-77e og 106 samt artikel 138, stk. 4, og artikel 304, 308c og 308d, herunder de delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i medfør heraf. Denne vurdering skal inddrage tilgængeligheden af langsigtede garantier for forsikringsprodukter, forsikrings- og genforsikringsselskabernes adfærd som langsigtede investorer og, mere generelt, den finansielle stabilitet.

3. Med udgangspunkt i den i stk. 2 omhandlede udtalelse forelagt af EIOPA forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 1. januar 2021 eller eventuelt tidligere. Rapporten skal navnlig undersøge virkningerne for

- a) beskyttelsen af forsikringstagerne
- b) de europæiske forsikringsmarkeders funktion og stabilitet
- c) det indre marked og især konkurrencen og de lige konkurrencevilkår på de europæiske forsikringsmarkeder
- d) i hvilket omfang forsikrings- og genforsikringsselskaberne fortsat virker som langsigtede investorer
- e) tilgængeligheden og prisfastsættelsen af annuitetsprodukter
- f) tilgængeligheden og prisfastsættelsen af konkurrerende produkter
- g) forsikringsselskabernes langsigtede investeringsstrategier for så vidt angår produkter, der falder ind under artikel 77b og 77c, set i forhold til andre langsigtede garantier
- h) forbrugerpræferencer og forbrugernes risikobevindsthed

- i) graden af diversificering af forsikrings- og genforsikringsselskabernes virksomhed og aktivporteføljer
- j) finansiel stabilitet.

Endvidere skal rapporten tage udgangspunkt i erfaringerne med tilsynet med anvendelsen af artikel 77a-77e og 106, artikel 138, stk. 4, og artikel 304, 308c og 308d, herunder de delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i medfør heraf.

4. Kommissionens rapport skal, hvis det er nødvendigt, være ledsaget af lovgivningsmæssige forslag.

▼B

Artikel 78

Andre elementer, der skal tages med i betragtning ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser

Foruden bestemmelserne i artikel 77 tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til følgende elementer ved beregningen af deres forsikringsmæssige hensættelser:

- 1) alle udgifter forbundet med honoreringen af forsikrings- og genforsikringsforpligtelser
- 2) inflation, inkl. inflationseffekten for udgifter og erstatningskrav
- 3) alle betalinger til forsikringstagere og begunstigede, inkl. de fremtidige diskretionære bonusbeløb, som forsikrings- og genforsikringsselskaber forventes at tilskrive, hvad enten disse betalinger skyldes en aftalegaranti eller ej, medmindre de falder ind under artikel 91, stk. 2.

Artikel 79

Værdiansættelse af finansielle garantier og aftalebestemte optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler

Ved beregningen af deres forsikringsmæssige hensættelser tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til værdien af finansielle garantier og eventuelle optioner indeholdt i deres forsikrings- og genforsikringsaftaler.

Alle antagelser, der formuleres af forsikrings- og genforsikringsselskaber med hensyn til sandsynligheden for, at forsikringstagerne vil udnytte deres aftalebestemte optioner, herunder betalingsafbrydelser og tilbagekøb, skal være realistiske og baseret på aktuelle og troværdige oplysninger. Antagelserne skal enten eksplicit eller implicit tage hensyn til de potentielle følger af fremtidige ændringer i de finansielle og ikke-finansielle vilkår for udnyttelsen af disse optioner.

Artikel 80

Segmentering

Forsikrings- og genforsikringsselskaber segmenterer deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser i homogene risikogrupper og mindst efter branche, når de beregner deres forsikringsmæssige hensættelser.

Artikel 81

Beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles

Ved beregningen af beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, overholder forsikrings- og genforsikringsselskaber bestemmelserne i artikel 76-80.

Ved beregningen af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til tidsforskellen mellem tilbagebetalinger og direkte betalinger.

Resultatet af denne beregning justeres for at tage hensyn til forventede tab som følge af misligholdelse fra modpartens side. Denne justering bygger på en vurdering af sandsynligheden for misligholdelse og det gennemsnitlige tab som følge deraf (»loss-given-default«).

Artikel 82

Datakvalitet og anvendelse af approksimative størrelser, herunder individuel tilgang, til beregning af forsikringsmæssige hensættelser

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører interne processer og procedurer til sikring af, at de data, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige.

Hvis forsikrings- og genforsikringsselskaber i specifikke tilfælde ikke råder over en tilstrækkelig mængde data af tilfredsstillende kvalitet til at kunne anvende en pålidelig aktuarmæssig metode på en mængde eller en delmængde af deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser eller de beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, kan der anvendes relevante approksimative størrelser, herunder individuel tilgang fra sag til sag, ved beregning af det bedste skøn.

Artikel 83

Sammenligning med hidtidige erfaringer

Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører processer og procedurer til at sikre, at de bedste skøn og de antagelser, der ligger til grund for beregningen af de bedste skøn, regelmæssigt sammenlignes med deres hidtidige erfaringer.

Når sammenligningen afslører systematiske forskelle mellem de hidtidige erfaringer og forsikrings- og genforsikringsselskabets beregninger af bedste skøn, foretager selskabet de nødvendige justeringer af de aktuarmæssige metoder og/eller antagelser, der benyttes.

Artikel 84

Forsikringsmæssige hensættelser af en passende størrelse

Efter anmodning fra tilsynsmyndighederne påviser forsikrings- og genforsikringsselskaber, at deres forsikringsmæssige hensættelser er af passende størrelse, at de benytter anvendelige og relevante metoder, og at de underliggende statistiske data er tilstrækkelige.

Artikel 85

Forøgelse af de forsikringsmæssige hensættelser

Såfremt beregningen af forsikrings- og genforsikringsselskabers forsikringsmæssige hensættelser ikke er i overensstemmelse med artikel 76-83, kan tilsynsmyndighederne forlange, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne afsætter større forsikringsmæssige hensættelser, således at de svarer til det i henhold til disse artikler fastsatte niveau.

▼M5

Artikel 86

Delegerede retsakter og reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder

1. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de aktuarmæssige og statistiske metoder til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 77, stk. 2
- b) de metoder, principper og teknikker, der anvendes til fastlæggelsen af den relevante risikofrie rentekurve, som skal anvendes til beregning af det i artikel 77, stk. 2, omhandlede bedste skøn
- c) de tilfælde, hvor de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes som en helhed eller som summen af et bedste skøn og et risikotillæg, og de metoder, der skal anvendes i tilfælde, hvor forsikringsmæssige hensættelser beregnes som en helhed, jf. artikel 77, stk. 4
- d) de metoder og antagelser, der skal benyttes ved beregning af risikotillægget, herunder fastsættelse af det anerkendte kapitalgrundlag, der er nødvendig for at kunne dække forsikrings- og genforsikringsforpligtelser, og kalibrering af kapitalomkostningssatsen, jf. artikel 77, stk. 5
- e) de brancher, som forsikrings- og genforsikringsforpligtelser skal fordeles på med henblik på beregning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. artikel 80
- f) de standarder, der skal overholdes for at sikre, at de data, der benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige, og de specifikke tilfælde, hvor anvendelse af approksimative størrelser, herunder en individuel tilgang, til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 82 vil være hensigtsmæssig
- g) specifikationer af kravene i artikel 77b, stk. 1, herunder de metoder, antagelser og standardparametre, der skal anvendes til beregning af det mortality riskstress, der er omhandlet i artikel 77b, stk. 1, litra e)
- h) specifikationer af kravene i artikel 77c, herunder de antagelser og metoder, der skal anvendes til beregning af matchtilpasningen og det grundlæggende spread
- i) metoder og antagelser til beregning af den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering, herunder en formel til beregning af det spread, der er omhandlet i nævnte artikels stk. 2.

2. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til metoder til beregning af forsikringsmæssige hensættelser udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) de metoder, der skal anvendes ved beregning af den i artikel 81 omhandlede justering, der tjener til at indregne det forventede tab som følge af modpartens misligholdelse
- b) om nødvendigt, de forenklede metoder og teknikker, der kan benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser for at sikre, at de i litra a) og d) omhandlede aktuarmæssige og statistiske metoder står i et rimeligt forhold til arten, kompleksiteten og omfanget af de risici, som forsikrings- og genforsikringsselskaber påtager sig, herunder captive-, forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 77b udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for godkendelse af anvendelsen af en matchtilpasning, jf. artikel 77b, stk. 1.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ B

Afdeling 3

▼ C1

Kapitalgrundlag

▼ B

Underafdeling 1

Bestemmelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀

Artikel 87

▼ C1

Kapitalgrundlag

▼ B

► C1 Kapitalgrundlaget ◀ består af summen af ► C1 basiskapitalgrundlaget ◀ som omhandlet i artikel 88 og ► C1 det supplerende kapitalgrundlag ◀ som omhandlet i artikel 89.

Artikel 88

▼ C1

Basiskapitalgrundlag

▼ B

► C1 Basiskapitalgrundlaget ◀ består af følgende:

- 1) det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af passiver som værdiansat i henhold til artikel 75 og afdeling 2
- 2) efterstillet gæld.

Beløbet i nr. 1), reduceres med værdien af egne aktier, der ejes af forsikrings- eller genforsikrings-selskabet.

Artikel 89

▼ C1

Supplerende kapitalgrundlag

▼ B

1. ► C1 Det supplerende kapitalgrundlag ◀ består af andre kapitalelementer end ► C1 basiskapitalgrundlaget ◀, som kan benyttes til dækning af tab.

► C1 Det supplerende kapitalgrundlag ◀ kan omfatte følgende elementer, forudsat at de ikke er en del af ► C1 basiskapitalgrundlaget ◀:

- a) ikke-indbetalt aktiekapital eller garantikapital
- b) remburs og garantier
- c) andre retligt bindende tilsagn modtaget af forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Ved gensidige og gensidiglignende foreninger med variable bidrag kan ► C1 det supplerende kapitalgrundlag ◀ også omfatte fremtidige fordringer, som selskabet kan have på sine medlemmer i form af krav om ekstrabidrag inden for de følgende 12 måneder.

▼ C1

2. Når der er blevet indbetalt eller indkaldt et element af det supplerende kapitalgrundlag, behandles dette som et aktiv og ophører med at udgøre en del af elementerne af det supplerende kapitalgrundlag.

▼ B

Artikel 90

Tilsynsmyndighedernes godkendelse af ► C1 det supplerende kapitalgrundlag ◀

1. De supplerede kapitalelementer, der tages med i betragtning ved beregning af ► C1 kapitalgrundlaget ◀, skal først godkendes af tilsynsmyndighederne.
2. Det beløb, som fastsættes for hvert ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀, skal afspejle elementets tabsabsorberingsevne og bygge på forsigtige og realistiske antagelser. Hvis et ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀ har en fast nominel værdi, skal beløbet for det pågældende element svare til dets nominelle værdi, såfremt det på passende vis afspejler elementets tabsabsorberingsevne.
3. Tilsynsmyndighederne skal godkende et af følgende:
 - a) et monetært beløb for hvert ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀
 - b) en metode til beregning af størrelsen af hvert ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀, i hvilket tilfælde tilsynsmyndighedernes godkendelse af det ved hjælp af denne metode fastsatte beløb gives for et bestemt tidsrum.
4. For hvert ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀ baserer tilsynsmyndighederne deres godkendelse på en vurdering af følgende:
 - a) de berørte modparters status for så vidt angår deres evne og villighed til at betale
 - b) muligheden for at inddrive midlerne i betragtning af det pågældende elements juridiske form samt de forhold, der kunne lægge hindringer i vejen for indkrævningen af kapitalelementet
 - c) eventuelle oplysninger om udfaldet af forsikrings- og genforsikringsselskabers tidligere indkaldelser af ► C1 supplerende kapitalgrundlag ◀, forudsat at sådanne oplysninger kan bruges som pålideligt grundlag for en vurdering af det forventede udfald af fremtidige kapitalindkaldelser.

Artikel 91

Overskudskapital

1. Overskudskapital betragtes som akkumuleret fortjeneste, som ikke er afsat til udlodning til forsikringstagerne og de begunstigede.
2. For så vidt den nationale lovgivning tillader det, betragtes overskudskapital ikke som forsikrings- eller genforsikringspassiver, så længe denne kapital opfylder kriterierne i artikel 94, stk. 1.

Artikel 92

Gennemførelsesforanstaltninger

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:
 - a) kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse som omhandlet i artikel 90
 - b) behandlingen af kapitalinteresser som omhandlet i artikel 212, stk. 2, tredje afsnit, i finansierings- og kreditinstitutter med henblik på beregningen af ► C1 kapitalgrundlaget ◀.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.
2. De i stk. 1, litra b), nævnte kapitalinteresser i finansierings- og kreditinstitutter omfatter følgende:
 - a) kapitalinteresser, som forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder i:
 - i) kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 1) og 5), i direktiv 2006/48/EF
 - ii) investeringsselskaber eller finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF

- b) efterstillede fordringer og de i artikel 63 og artikel 64, stk. 3, i direktiv 2006/48/EF omhandlede instrumenter, som forsikrings- og genforsikringselskaber besidder i de i litra a) definerede institutter og selskaber, i hvilke de har kapitalinteresser.

Underafdeling 2

Bestemmelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀

Artikel 93

Karakteristika og andre faktorer, der benyttes til opdeling af ► C1 kapitalgrundlag ◀ i tiers

1. ► C1 Elementer af kapitalgrundlaget ◀ opdeles i tre tiers. Klassificeringen af disse elementer afhænger af, om de er ► C1 elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ eller ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀ er, og i hvilket omfang de er kendetegnet ved følgende karakteristika:

- elementet er tilgængeligt, eller kan kræves indkaldt, til i fuldt omfang at absorbere tab, såvel på going concern-basis som i tilfælde af likvidation (permanent tilgængeligt)
- elementets samlede beløb kan benyttes til at absorbere tab i tilfælde af likvidation og elementet ikke tilbagebetales til ejeren, før alle andre forpligtelser er opfyldt, herunder forsikrings- og genforsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og de af forsikrings- og genforsikringsaftaler begunstigede personer (efterstillelse).

2. Ved vurderingen af, i hvilket omfang ► C1 elementer af kapitalgrundlaget ◀ er kendetegnet ved de i stk. 1, litra a) og b) nævnte karakteristika, tages der både på nuværende tidspunkt og fremover behørigt hensyn til elementets varighed, navnlig om det har en løbetid eller ej. Når et ► C1 element af kapitalgrundlaget ◀ har en løbetid, tages der hensyn til elementets relative varighed i forhold til varigheden af selskabets forsikrings- og genforsikringsforpligtelser (tilstrækkelig varighed).

Derudover tages følgende faktorer i betragtning:

- om elementet er behæftet med krav om eller tilskyndelser til indløsning af det nominelle beløb (indløsningsfrihed)
- om elementet er behæftet med obligatoriske faste gebyrer (gebyrfrihed)
- om elementet er behæftet med andre byrder (byrdefrihed).

Artikel 94

Hovedkriterier for opdelingen i tiers

1. ► C1 Elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ klassificeres som tier 1-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

2. ► C1 Elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ klassificeres som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved det i artikel 93, stk. 1, litra b), nævnte karakteristikum, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

► C1 Elementer af det supplerende kapitalgrundlag ◀ klassificeres som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

3. ► C1 Elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ og ► C1 elementer af det supplerende kapitalgrundlag ◀, der ikke falder ind under stk. 1 og 2, klassificeres som tier 3-kapital.

*Artikel 95***Opdeling af ► C1 kapitalgrundlag ◀ i tiers**

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber opdeler deres ► C1 elementer af kapitalgrundlaget ◀ efter kriterierne i artikel 94.

Med henblik herpå henviser forsikrings- og genforsikringsselskaber, hvor det er relevant, til listen over ► C1 elementer af kapitalgrundlaget ◀ i artikel 97, stk. 1, litra a).

Når et ► C1 element af kapitalgrundlaget ◀ ikke optræder på denne liste, vurderes og klassificeres det af forsikrings- og genforsikringsselskaberne i overensstemmelse med stk. 1. Denne klassificering skal godkendes af tilsynsmyndighederne.

*Artikel 96***Klassificering af specifikke ► C1 elementer af kapitalgrundlaget ◀**

Med henblik på dette direktiv gælder følgende klassificeringer, jf. dog artikel 95 og artikel 97, stk. 1, litra a):

- 1) overskudskapital, der falder ind under artikel 91, stk. 2, klassificeres som tier 1-kapital
- 2) remburs og garantier, som forvaltes af et uafhængigt forvaltningsselskab til fordel for forsikringskreditorer, og som er henholdsvis udstedt og stillet af kreditinstitutter, der har modtaget tilladelse i henhold til direktiv 2006/48/EF, klassificeres som tier 2-kapital
- 3) fordringer, som gensidige eller gensidiglignende redersammenslutninger med variable bidrag, der udelukkende forsikrer risici i klasse 6, 12 og 17 i bilag I, del A, kan gøre gældende over for deres medlemmer i form af indkaldelse af supplerende bidrag inden for de følgende 12 måneder, klassificeres som tier 2-kapital.

Fremtidige fordringer, som gensidige eller gensidiglignende sammenslutninger med variable bidrag kan gøre gældende over for deres medlemmer i form af indkaldelse af supplerende bidrag inden for de følgende 12 måneder, og som ikke falder ind under afsnit 1, nr. 3, klassificeres i overensstemmelse med artikel 94, stk. 2, andet afsnit, som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

▼ M5*Artikel 97***Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder**

1. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der fastlægger en liste over de kapitalgrundlagselementer, herunder de i artikel 96 omhandlede elementer, der anses at opfylde kriterierne i artikel 94, og som samtidig for hvert enkelt kapitalgrundlagselement indeholder en præcis beskrivelse af de karakteristika, der har begrundet den pågældende klassificering.

2. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til klassificering af kapitalgrundlag udarbejder EIO-PA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de metoder, som tilsynsmyndighederne skal benytte, når de godkender vurderingen og klassificeringen af kapitalgrundlagselementer, der ikke optræder på den i stk. 1 omhandlede liste.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Kommissionen tager regelmæssigt den i stk. 1 omhandlede liste op til revision og ajourfører den i givet fald i lyset af markedsudviklingen.

▼ B

Underafdeling 3

Anerkendelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀

Artikel 98

Krav og grænseværdier gældende for tier 1, 2 og 3

1. For så vidt angår opfyldelse af solvenskapitalkravet er der fastsat anerkendte beløbsmæssige grænser for tier 2-kapitalelementer og tier 3-kapitalelementer. Disse grænser skal som minimum sikre, at følgende betingelser er opfyldt:

- a) at andelen af tier 1-kapitalelementer, der indgår i ► C1 det anerkendte kapitalgrundlag ◀, beløbsmæssigt udgør mere end en tredjedel af ► C1 det samlede anerkendte kapitalgrundlag ◀
- b) at det anerkendte beløb for tier 3-kapitalelementer udgør mindre end en tredjedel af ► C1 det samlede anerkendte kapitalgrundlag ◀.

2. For så vidt angår opfyldelse af minimumskapitalkravet gælder det, at de ► C1 elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der kan medgå til dækning af minimumskapitalkravet, og som er klassificeret under tier 2, er underlagt beløbsmæssige grænser. Disse grænser skal sikre, at andelen af tier 1-kapitalelementer, der indgår i ► C1 det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀, som minimum ► C1 udgør mere end halvdelen af det samlede anerkendte basiskapitalgrundlag. ◀.

3. ► C1 Det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet som fastsat i artikel 100 svarer til summen af tier 1-kapitalelementer, de anerkendte tier 2-kapitalelementer og de anerkendte tier 3-kapitalelementer.

4. ► C1 Det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet som fastsat i artikel 128 svarer til summen af tier 1-kapitalelementer og de anerkendte ► C1 elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der er klassificeret under tier 2.

▼ M5

Artikel 99

Delegerede retsakter om anerkendelse af kapitalgrundlag

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de i artikel 98, stk. 1 og 2, omhandlede beløbsmæssige grænser
- b) de justeringer, der skal foretages for at vise, at de kapitalgrundlagselementer, der kun kan anvendes til dækning af tab opstået inden for et særligt segment af forpligtelser eller i forbindelse med særlige risici, ikke kan overføres (afgrænsede fonde).

▼ B

Afdeling 4

Solvenskapitalkrav

Underafdeling 1

Almindelige bestemmelser vedrørende solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen eller en intern model*Artikel 100***Almindelige bestemmelser**

Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkravet beregnes enten i overensstemmelse med standardformlen i underafdeling 2 eller ved hjælp af en intern model, jf. underafdeling 3.

*Artikel 101***Beregning af solvenskapitalkravet**

1. Solvenskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med stk. 2-5.

2. Solvenskapitalkravet beregnes ud fra den antagelse, at selskabet vil udøve sin virksomhed som en going concern.

3. Solvenskapitalkravet kalibreres på en sådan måde, at der tages hensyn til alle kvantificerbare risici, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab udsættes for. Det skal dække den eksisterende virksomhed såvel som ny virksomhed, som forventes sat i værk inden for de følgende 12 måneder. Med hensyn til den eksisterende virksomhed skal det udelukkende dække uforudsete tab.

Det skal svare til Value-at-Risk, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs ► **C1** basiskapitalgrundlag ◀ ved et konfidensniveau på 99,5 % over en periode på ét år.

4. Solvenskapitalkravet dækker mindst følgende risici:

- a) forsikringsrisiko inden for skadesforsikring
- b) forsikringsrisiko inden for livsforsikring
- c) forsikringsrisiko inden for sygeforsikring
- d) markedsrisiko
- e) kreditrisiko
- f) operationel risiko.

Den i første afsnit, litra f), nævnte operationelle risiko omfatter juridisk risiko, men ikke risici, der følger af strategiske beslutninger, eller omdømmerisiko.

5. Ved beregning af solvenskapitalkravet tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til virkningen af risikobegrænsende teknikker, forudsat at kreditrisikoen og andre risici forbundet med anvendelsen af sådanne teknikker er korrekt afspejlet i solvenskapitalkravet.

*Artikel 102***Beregningshyppighed**

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber beregner solvenskapitalkravet mindst én gang årligt og indberetter resultatet af denne beregning til tilsynsmyndighederne.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal besidde et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀, der dækker det senest indberettede solvenskapitalkrav.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber kontrollerer til stadighed deres anerkendte ► **C1** kapitalgrundlag ◀ og solvenskapitalkravet.

Afviger et forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil væsentligt fra de antagelser, der lå til grund for det senest indberettede solvenskapitalkrav, genberegner selskabet øjeblikkeligt sit solvenskapitalkrav og indberetter det til tilsynsmyndighederne.

2. Når der er tegn på, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil har ændret sig væsentligt siden den dato, hvor solvenskapitalkravet sidst blev indberettet, kan tilsynsmyndighederne forlange, at selskabet genberegner solvenskapitalkravet.

Underafdeling 2

Solvenskapitalkrav — standardformel

Artikel 103

Standardformlens sammensætning

Solvenskapitalkravet beregnet på grundlag af standardformlen udgør summen af følgende:

- a) det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104
- b) kapitalkravet til dækning af operationel risiko, jf. artikel 107
- c) den justering, der foretages for at tage hensyn til de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne, jf. artikel 108.

Artikel 104

Det primære solvenskapitalkrav

1. Det primære solvenskapitalkrav består af risikomoduler, der aggregeres i overensstemmelse med punkt 1 i bilag IV.

Det består mindst af følgende risikomoduler:

- a) forsikringsrisiko inden for skadesforsikring
- b) forsikringsrisiko inden for livsforsikring
- c) forsikringsrisiko inden for sygeforsikring
- d) markedsrisiko
- e) modpartsrisiko.

2. Med henblik på stk. 1, litra a)-c), henføres forsikrings- og genforsikringsforretninger til det forsikringsrisikomodul, der bedst afspejler de underliggende risici tekniske karakter.

3. De korrelationskoefficienter, der benyttes til den i stk. 1 nævnte aggregering af risikomoduler, samt kalibreringen af kapitalkravet for hvert risikomodul skal resultere i et samlet solvenskapitalkrav, der overholder principperne i artikel 101.

4. Hvert af de i stk. 1 nævnte risikomoduler kalibreres ved hjælp af en Value-at-Risk-værdi med et konfidensniveau på 99,5 % over en periode på ét år.

Der tages, hvor det er hensigtsmæssigt, hensyn til virkningerne af diversifikationseffekter i hvert risikomoduls arkitektur.

5. Der benyttes samme design og specifikationer for alle forsikrings- og genforsikringsselskabers risikomoduler, både med hensyn til det primære solvenskapitalkrav og eventuelle forenklede beregninger som omhandlet i artikel 109.

6. For så vidt angår katastroferisici kan der, hvor det er hensigtsmæssigt, benyttes geografiske specificationer ved beregning af risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring.

7. Inden for rammerne af standardformlens arkitektur kan forsikrings- og genforsikringsselskaber, med tilsynsmyndighedernes godkendelse, erstatte en delmængde af parametrene med parametre, der er specifikke for det pågældende selskab, ved beregning af risikomodulerne for livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring.

Disse parametre kalibreres på basis af det pågældende selskabs interne data eller data, der er direkte relevante for et pågældende selskabs virksomhed, ved hjælp af standardiserede metoder.

Før de giver deres godkendelse, verificerer tilsynsmyndighederne, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante.

Artikel 105

Beregning af det primære solvenskapitalkrav

1. Det primære solvenskapitalkrav beregnes i overensstemmelse med stk. 2-6.

2. Forsikringsrisikomodulet for skadesforsikring skal afspejle den risiko, der følger af skadesforsikringsforpligtelser, i relation til de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Det skal tage hensyn til usikkerheden omkring forsikrings- og genforsikringsselskabers resultater i betragtning af deres eksisterende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser samt ny virksomhed, som forventes sat i værk inden for de følgende 12 måneder.

Det beregnes, i overensstemmelse med punkt 2 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i timingen, frekvensen og alvoren af forsikrede begivenheder og i timingen og størrelsen af skadeserstatninger (non-life premium and reserve risk)
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til ekstreme eller usædvanlige begivenheder (non-life catastrophe risk).

3. Forsikringsrisikomodulet for livsforsikring skal afspejle den risiko, der følger af livsforsikringsforpligtelser, i relation til de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Modulet beregnes, i overensstemmelse med punkt 3 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller trenden eller volatiliteten i dødelighedsintensiteten, hvor en stigning i dødelighedsintensiteten resulterer i en stigning i værdien af forsikringsforpligtelser (mortality risk)
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i dødelighedsintensiteten, hvor et fald i dødelighedsintensiteten resulterer i en stigning i værdien af forsikringsforpligtelser (longevity risk)
- c) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i invaliditets-, sygdoms- og morbiditetsintensiteten (disability — morbidity risk)
- d) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i omkostningerne til honorering af forsikrings- og genforsikringsaftaler (life expense risk)

- e) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i de revisions-satser, der anvendes på annuiter, der skyldes lovændringer eller en forandring i den forsikredes sundhedstilstand (revision risk)
- f) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller volatiliteten i antallet af betalingsafbrydelser, fornyelser og tilbagekøb (lapse risk)
- g) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til ekstreme eller usædvanlige begivenheder (life catastrophe risk).

4. Forsikringsrisikomodulet for sygeforsikring skal afspejle den risiko, der følger af indgåelsen af sygeforsikringsforpligtelser, uanset om denne virksomhed udøves på samme tekniske grundlag som livsforsikringsvirksomhed eller ej, grundet de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Det skal som minimum dække følgende risici:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i udgifterne til honorering af forsikrings- og genforsikringsaftaler
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i timingen, frekvensen og alvoren af forsikrede begivenheder og i timingen af og størrelsen af skadeserstatninger på hensættelsestidspunktet
- c) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til udbrud af større epidemier og den usædvanlige akkumulering af risici under sådanne ekstreme omstændigheder.

5. Markedsrisikomodulet skal afspejle den risiko, der følger af volatiliteten i markedsprisen på finansielle instrumenter, der har indflydelse på værdien af selskabets aktiver og passiver. Det skal på korrekt vis afspejle det strukturelle misforhold mellem aktiver og passiver, navnlig med hensyn til deres varighed.

Det beregnes, i overensstemmelse med punkt 4 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i rentekurven eller over for volatiliteten i rentesatser (interest rate risk)
- b) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i markedskursen på aktier (equity risk)
- c) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i markedsprisen på fast ejendom (property risk)
- d) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i kreditspreads i forhold til den risikofri rentekurve (spread risk)
- e) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i valutakurser (currency risk)
- f) andre risici for et forsikrings- eller genforsikringsselskab hidrørende fra enten manglende diversifikation af selskabets aktiver eller en betydelig risiko for, at en enkelt værdipapirudsteder eller en gruppe af indbyrdes forbundne udstedere misligholder forpligtelser (market risk concentrations).

6. Modpartsrisikomodulet skal afspejle potentielle tab som følge af, at forsikrings- og genforsikringsselskabers modparter og debitorer uventet misligholder deres forpligtelser eller mister kreditværdighed over de følgende 12 måneder. Modpartsrisikomodulet skal omfatte risikoreducerende aftaler såsom genforsikringsaftaler, securitisationer og derivater, tilgodehavender hos mæglere samt ethvert andet engagement, der ikke falder ind under risikomodulet »spread risk«. Der skal tages behørigt hensyn til sikkerhedsstillel-

se eller anden form for sikkerhed, der besiddes af forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller forvaltes for dettes regning, samt risici i forbindelse hermed.

For hver modpart skal modpartsrisikomodulet tage hensyn til den samlede modpartsrisiko, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet løber i forhold til den pågældende modpart, uanset hvilken juridisk form selskabets forpligtelser over for modparten antager.

Artikel 106

Beregning af delmodulet »equity risk«: symmetrisk justeringsmekanisme

1. Delmodulet equity risk beregnet i henhold til standardformlen skal omfatte en symmetrisk justering af aktiekapitalkravet til dækning af risikoen som følge af ændringer i aktiekurserne.

2. Den symmetriske justering af dette standardaktiekapitalkrav, som kalibreres i henhold til artikel 104, stk. 4, og dækker risici som følge af ændringer i aktiekurserne, beregnes som en funktion af det aktuelle niveau for et relevant aktieindeks og et vægtet gennemsnitligt niveau for det pågældende indeks. Det vægtede gennemsnit beregnes over en passende periode, som skal være ens for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber.

3. Den symmetriske justering af standardaktiekapitalkravet, der dækker risici som følge af ændringer i aktiekurserne, må ikke resultere i, at der anvendes et aktiekapitalkrav, som er mere end 10 procentpoint lavere eller 10 procentpoint højere end standardaktiekapitalkravet.

Artikel 107

Kapitalkrav til dækning af operationel risiko

1. Kapitalkravet til dækning af operationel risiko skal stå i forhold til de operationelle risici, der ikke allerede er taget hensyn til i de risikomoduler, der er nævnt i artikel 104. Dette krav kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 3.

2. I forbindelse med livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne, skal beregningen af kapitalkravet til dækning af operationel risiko tage hensyn til de årlige omkostninger, der følger af disse forsikringsforpligtelser.

3. I forbindelse med andre forsikrings- og genforsikringstransaktioner end de i stk. 2 nævnte skal beregningen af kapitalkravet til dækning af operationel risiko tage hensyn til mængden af sådanne transaktioner udtrykt i præmieindtægter og de forsikringsmæssige hensættelser, der rådes over til opfyldelse af disse forsikrings- og genforsikringsforpligtelser. I dette tilfælde må kapitalkravet til dækning af operationel risiko ikke overstige 30 % af det primære solvenskapitalkrav forbundet med disse forsikrings- og genforsikringsforpligtelser.

Artikel 108

Justering for de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne

Den justering, der foretages for at tage hensyn til de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne, jf. artikel 103, litra c), skal afspejle den potentielle kompensation for uforudsete tab via en reduktion i de forsikringsmæssige hensættelser eller udskudte skatter eller en kombination af de to.

Justeringen skal tage hensyn til den risikoreducerende virkning af fremtidige diskretionære ydelser fra forsikringsaftaler, i det omfang forsikrings- og genforsikringsselskaber kan påvise, at en reduktion af sådanne ydelser kan benyttes til at dække uforudsete tab, når de opstår. Den risikoreducerende virkning af

fremtidige diskretionære ydelser kan ikke være større end summen af forsikringsmæssige hensættelser og udskudte skatter forbundet med disse fremtidige diskretionære ydelser.

Med henblik på stk. 2 sammenlignes værdien af fremtidige diskretionære ydelser under ugunstige omstændigheder med værdien af sådanne ydelser i henhold til de antagelser, der danner grundlag for beregningen af bedste skøn.

Artikel 109

Forenklinger af standardformlen

Forsikrings- og genforsikringssselskaber kan foretage en forenklet beregning for et bestemt undermodul eller risikomodul, når arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, de står overfor, berettiger det, og når det vil være uforholdsmæssigt byrdefyldt at forlange, at alle forsikrings- og genforsikringssselskaber skal anvende standardformlen.

Forenklete beregninger kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 3.

▼M5

Artikel 109a

Harmoniserede tekniske data til standardformular:

1. Med henblik på beregning af solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformularen udarbejder ESA'erne via Det Fælles Udvalg udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende fordelingen af eksterne kreditvurderingsbureauers (ECAI'ers) kreditvurderinger på en objektiv skala med kreditkvalitetstrin, der anvender de trin, der er præciseret i overensstemmelse med artikel 111, stk. 1, litra n).

Det Fælles Udvalg af ESA'er forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

2. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel og for at lette beregningen af det i artikel 105, stk. 5, omhandlede markedsrisikomodul, lette beregningen af det i artikel 105, stk. 6, omhandlede modpartsrisikomodul, evaluere de i artikel 105, stk. 5, omhandlede risikoreduktionsmetoder og beregne forsikringsmæssige hensættelser udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende:

- a) lister over regionale regeringer og lokale myndigheder, mod hvilke eksponeringer behandles på samme måde som eksponeringer mod centralregeringen i det kompetenceområde, de er baseret i, forudsat at der ikke er nogen forskel i risiko mellem disse eksponeringer på grund af de førstnævnte instansers beføjelser til at inddrive midler og eksistensen af særlige institutionelle ordninger, der som virkning har at reducere risikoen for misligholdelse
- b) det i artikel 106, stk. 2, omhandlede aktieindeks i overensstemmelse med de detaljerede kriterier, der er fastsat i artikel 111, stk. 1, litra c) og o)
- c) de justeringer, der skal foretages for valutaer, som er knyttet til euroen, i det i artikel 105, stk. 5, omhandlede undermodul »currency risk« i overensstemmelse med de detaljerede kriterier for justeringer af valutaer, der er knyttet til euroen, for at lette beregningen af undermodulet »currency risk« som fastsat i artikel 111, stk. 1, litra p).

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. EIOPA offentliggør tekniske oplysninger, herunder oplysninger om den symmetriske justering, jf. artikel 106, mindst kvartalsvis.

4. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel og for at lette beregningen af det i artikel 105, stk. 4, omhandlede forsikringsrisikomodel for sygeforsikring udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, under hensyntagen til de beregninger der er fremsendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat, vedrørende standardafvigelser i relation til specifikke nationale lovgivningsmæssige foranstaltninger truffet af medlemsstater, der tillader forsikrings- og genforsikringsselskaber at dele fyldestgørelsen af forsikringskrav vedrørende sundhedsrisici imellem sig, og som opfylder kriterierne i stk. 5 og eventuelle andre krav, der er fastsat i delegerede retsakter.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

5. De gennemførelsesmæssige tekniske standarder omhandlet i stk. 4 finder kun anvendelse på de nationale retsakter i medlemsstater, der tillader forsikrings- og genforsikringsselskaber at dele fyldestgørelsen af forsikringskrav vedrørende sundhedsrisici imellem sig, og som opfylder følgende kriterier:

- a) mekanismen for deling af forsikringskrav er gennemsigtig og på forhånd fuldt ud præciseret for den årlige periode, den gælder for
- b) mekanismen for deling af forsikringskrav, antallet af forsikringsselskaber, som tager del i systemet til udligning af sygdomsrisici (HRES), og risikoegenskaberne ved den aktivitet, som HRES dækker, sikrer, at for hvert selskab, der tager del i HRES, bliver udsvingene i årlige tab ved den aktivitet, som HRES dækker, væsentligt reduceret ved hjælp af HRES, både i forhold til præmien og til reserverisiko
- c) den sygeforsikring, som dækkes af HRES, er obligatorisk og fungerer som et delvist eller fuldstændigt alternativ til den sygesikring, der ydes af det lovpligtige socialsikringssystem
- d) i tilfælde af forsikringsselskabers manglende deltagelse i HRES garanterer en eller flere medlemsstaters regeringer fuldt ud at opfylde forsikringstagerens krav til den forsikringsaktivitet, som dækkes af HRES.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med henblik på fastsættelse af de ekstra krav, som de nationale retsakter skal opfylde, og metoden og kravene til beregningen af standardafvigelserne, jf. nærværende artikels stk. 4.

▼B

Artikel 110

Betydelige afvigelser fra de antagelser, der ligger til grund for beregning af standardformlen

Såfremt det er uhensigtsmæssigt at beregne solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2, fordi det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil afviger betydeligt fra de antagelser, der ligger til grund for beregningen af standardformlen, kan tilsynsmyndighederne ved begrundet afgørelse forlange, at det pågældende selskab erstatter en delmængde af de parametre, der er anvendt til beregning af standardformlen, med parametre, der er specifikke for det pågældende selskab, ved beregning af risikomodelerne for livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, jf. artikel 104, stk. 7. Disse specifikke parametre beregnes på en måde, der sikrer, at selskabet overholder artikel 101, stk. 3.

▼M5

*Artikel 111***Delegerede retsakter og reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende artikel 103-109**

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for at præcisere følgende:

- a) en standardformel, som er i overensstemmelse med artikel 101 og artikel 103-109
- b) de undermoduler, der er nødvendige, eller som mere præcist dækker de risici, der falder ind under de forskellige risikomoduler, som er omhandlet i artikel 104 og eventuelle efterfølgende ajourføringer
- c) de metoder, antagelser og standardparametre, der skal kalibreres til det i artikel 101, stk. 3, anførte konfidensniveau og benyttes ved beregningen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, 105 og artikel 304, den symmetriske justeringsmekanisme og det hensigtsmæssige tidsrum angivet i det i artikel 106 omhandlede antal måneder samt den hensigtsmæssige strategi for integrering af den i artikel 304 omhandlede metode i solvenskapitalkravet som beregnet i henhold til standardformlen
- d) korrelationsparametrene, herunder om nødvendigt parametrene i bilag IV og procedurerne for ajourføring af disse parametre
- e) de metoder og antagelser, der, når forsikrings- og genforsikringsselskaber benytter risikoreduktionsmetoder, skal benyttes til at vurdere ændringer i det pågældende selskabs risikoprofil og til at tilpasse beregningen af solvenskapitalkravet
- f) de kvalitative kriterier, som de i litra e) omhandlede risikoreduktionsteknikker skal opfylde for at sikre, at risikoen reelt er blevet overført til en tredjemand
- fa) den metode og de parametre, der skal benyttes ved vurderingen af kapitalkravet til dækning af modpartsrisikoen i tilfælde af eksponeringer for centrale modparter, de parametre, der sikrer overensstemmelse med behandlingen af sådanne eksponeringer mod kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 26), i forordning (EU) nr. 575/2013
- g) de metoder og parametre, der skal benyttes til vurdering af kapitalkravet til dækning af operationel risiko som anført i artikel 107, herunder procentsatsen omhandlet i artikel 107, stk. 3
- h) de metoder og justeringer, der skal benyttes for at afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabers reducerede mulighed for risikospredning med hensyn til afgrænsede fonde
- i) den metode, der skal benyttes ved beregning af justeringen for de forsikringsmæssige hensættelsers eller udskudte skatters tabsabsorberende evne som omhandlet i artikel 108
- j) den delmængde af standardparametre inden for risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, som kan erstattes af selskabsspecifikke parametre som omhandlet i artikel 104, stk. 7
- k) kriterier i relation til de standardmetoder, som skal anvendes af forsikrings- og genforsikringsselskaber til beregning af de i litra j) omhandlede selskabsspecifikke parametre, og alle de kriterier, der skal være opfyldt for at sikre, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante, inden tilsynsmyndighederne kan give deres godkendelse
- l) de forenklede beregninger, der kan benyttes i forbindelse med bestemte undermoduler og risikomoduler, og de kriterier, som forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder captiveforsikrings- og genforsikringsselskaber, skal opfylde for at være berettiget til at benytte hver af disse forenklede beregninger, som fastsat i artikel 109
- m) den tilgang, der skal benyttes med hensyn til tilknyttede selskaber som omhandlet i artikel 212 ved beregning af solvenskapitalkravet, navnlig beregning af det i artikel 105, stk. 5, omhandlede undermodul »equity risk«, under hensyntagen til den sandsynlige reduktion i volatiliteten i disse tilknyttede selskabers værdi som følge af de pågældende investeringers strategiske karakter og den indflydelse, som det deltagende selskab udøver i disse tilknyttede selskaber

- n) hvordan eksterne kreditvurderinger fra ECAI'er anvendes ved beregning af solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformularen og indplaceringen af eksterne kreditvurderinger på en skala med kreditkvalitetstrin som omhandlet i artikel 109a, stk. 1, der skal være i overensstemmelse med anvendelsen af eksterne kreditvurderinger fra ECAI'er ved beregning af kapitalkrav for kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013 og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), deri
- o) de i artikel 109a, stk. 2, litra c), omhandlede detaljerede kriterier for aktieindekset
- p) de detaljerede kriterier for justeringer af valutaer, der er knyttet til euroen, for at lette beregningen af det i artikel 109a, stk. 2, litra d), omhandlede undermodul »currency risk«
- q) betingelserne for en kategorisering af regionale regeringer og lokale myndigheder som anført i artikel 109a, stk. 2, litra a).

2. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af anvendelsen af de i stk. 1, litra k), omhandlede selskabsspecifikke parametre.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. Kommissionen foretager senest den 31. december 2020 en vurdering af egnetheden af de metoder, antagelser og standardparametre, der benyttes ved beregningen af standardformelen for solvenskapitalkravet. Den bør navnlig tage højde for aktivklassernes og de finansielle instrumenters funktion, investorernes adfærd i forbindelse med disse aktiver og finansielle instrumenter samt udviklingen i forbindelse med fastsættelsen af internationale standarder inden for finansielle tjenester. Vurderingen af bestemte aktivklasser kan prioriteres. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der i nødvendigt omfang ledsages af forslag til ændringer af dette direktiv eller af delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter vedtaget i medfør heraf.

4. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til solvenskapitalkravet udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere beløbsmæssige grænser og kriterier for godkendelse af aktiver, når disse risici ikke i tilstrækkelig grad er omfattet af et undermodul.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Disse reguleringsmæssige tekniske standarder finder anvendelse på de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, dog ikke aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne. Kommissionen tager dem op til revision på baggrund af standardformlens udvikling og udviklingen på de finansielle markeder.

▼B

Underafdeling 3

Solvenskapitalkrav — komplette og partielle interne modeller

Artikel 112

Almindelige bestemmelser vedrørende godkendelse af komplette og partielle interne modeller

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringselskaber kan beregne solvenskapitalkravet ved brug af en af tilsynsmyndighederne godkendt komplet eller partiel intern model.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan benytte partielle interne modeller til beregning af et eller flere af følgende:

- a) et eller flere risikomoduler eller undermoduler, der indgår i det primære solvenskapitalkrav som fastsat i artikel 104 og 105
- b) kapitalkravet til dækning af operationel risiko, jf. artikel 107
- c) den i artikel 108 omhandlede justering.

Der kan endvidere benyttes partielle modeller på enten hele forsikrings- og genforsikringsselskabets virksomhed eller blot på en eller flere væsentlige forretningsenheder.

3. I enhver ansøgning om godkendelse, skal forsikrings- og genforsikringsselskaber som et minimum vedlægge dokumentation for, at den interne model opfylder kravene i artikel 120-125.

Når ansøgningen om godkendelse vedrører en partiel intern model, tilpasses kravene i artikel 120-125 for at tage hensyn til modellens begrænsede anvendelsesområde.

4. Tilsynsmyndighederne tager stilling til ansøgningen senest seks måneder fra modtagelsen af den fuldstændige ansøgning.

5. Tilsynsmyndighederne godkender kun ansøgningen, hvis de har sikkerhed for, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets systemer til identificering, måling, overvågning, styring og rapportering af risici er tilfredsstillende, og navnlig at den interne model lever op til kravene i stk. 3.

6. Beslutter tilsynsmyndighederne at afvise ansøgningen om tilladelse til at benytte en intern model, skal denne beslutning ledsages af en begrundelse.

7. Efter modtagelsen af tilsynsmyndighedernes tilladelse til at benytte en intern model kan forsikrings- og genforsikringsselskaber ved begrundet afgørelse få pålagt at forelægge tilsynsmyndighederne et estimat over solvenskapitalkravet beregnet ved brug af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2.

Artikel 113

Særlige bestemmelser vedrørende godkendelse af partielle interne modeller

1. En partiel intern model godkendes kun af tilsynsmyndighederne, hvis den opfylder betingelserne i artikel 112 og følgende supplerende betingelser:

- a) modellens begrænsede anvendelsesområde er behørigt begrundet af det pågældende selskab
- b) det solvenskapitalkrav, der følger af modellen, afspejler bedre selskabets risikoprofil og er navnlig i overensstemmelse med principperne i underafdeling 1
- c) modellens design er i overensstemmelse med principperne i underafdeling 1, således at den kan integreres fuldstændigt i standardformlen til beregning af solvenskapitalkravet.

2. I vurderingen af en ansøgning om tilladelse til at benytte en partiel intern model, der kun dækker visse undermoduler af et givet risikomodul eller nogle af forsikrings- eller genforsikringsselskabets forretningsenheder inden for et bestemt risikomodul eller dele af begge to, kan tilsynsmyndighederne forlange, at de pågældende forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger en realistisk overgangsplan med henblik på udvidelse af modellens anvendelsesområde.

Overgangsplanen skal indeholde en beskrivelse af, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskaber agter at udvide modellens anvendelsesområde til andre undermoduler eller forretningsenheder, med det formål at sikre, at modellen dækker hovedparten af deres forsikringsvirksomhed med relation til dette specifikke risikomodul.

▼ **M5**

Artikel 114

Delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende interne modeller for solvenskapitalkrav

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for at fastsætte følgende:

- a) de tilpasninger, der skal foretages af de i artikel 120-125 fastsatte normer i lyset af den partielle interne models begrænsede anvendelsesområde
- b) den måde, hvorpå en delvist intern model skal integreres fuldt ud i standardformlen for solvenskapitalkravet, jf. artikel 113, stk. 1, litra c), og kravene til anvendelse af alternative integrationsteknikker.

2. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for:

- a) godkendelse af en intern model, jf. artikel 112, og
- b) godkendelse af større ændringer i en intern model og ændringer i den politik, der skal følges ved ændring af en intern model, jf. artikel 115.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

Artikel 115

Politik for ændring af komplette og partielle interne modeller

Som en del af den indledende proces godkendelse af en intern model skal tilsynsmyndighederne godkende den politik, der skal følges ved ændring af forsikrings- og genforsikringsselskabets model. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan ændre deres interne model i overensstemmelse med denne politik.

Politikken skal indeholde en specifikation af mindre og større ændringer af den interne model.

Større ændringer af den interne model samt ændringer af denne politik kræver altid en forhåndsgodkendelse fra tilsynsmyndighedernes side, jf. artikel 112.

Mindre ændringer af den interne model kræver ikke forhåndsgodkendelse, så længe de er i overensstemmelse med denne politik.

Artikel 116

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvarsområde

Et forsikrings- eller genforsikringsselskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan skal godkende den ansøgning, der indgives til tilsynsmyndighederne om godkendelse af den interne model som omhandlet i artikel 112, samt alle ansøgninger om godkendelse af efterfølgende større ændringer af modellen.

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet er ansvarligt for indførelsen af systemer, der sikrer, at den interne model til stadighed fungerer korrekt.

Artikel 117

Tilbagevenden til standardformlen

Efter at have modtaget godkendelse i overensstemmelse med artikel 112 må forsikrings- og genforsikringsselskaber kun vende tilbage til at beregne hele eller en del af solvenskapitalkravet ved brug af stan-

dardformlen som omhandlet i underafdeling 2 i behørigt begrundede tilfælde og efter godkendelse fra tilsynsmyndighederne.

Artikel 118

Den interne models manglende overholdelse af de gældende bestemmelser

1. Hvis forsikrings- og genforsikringsselskaber, efter at have modtaget tilsynsmyndighedernes tilladelse til at benytte en intern model, ophører med at overholde betingelserne i artikel 120-125, skal de omgående enten forelægge tilsynsmyndighederne en plan for, hvordan de agter at sikre overholdelse af disse betingelser inden for en rimelig frist, eller påvise, at konsekvenserne af den manglende overholdelse af betingelserne er uvæsentlige.

2. Hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet undlader at gennemføre den i stk. 1 nævnte plan, kan tilsynsmyndighederne kræve, at selskabet vender tilbage til at beregne solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformlen som omhandlet i underafdeling 2.

Artikel 119

Betydelige afvigelser fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen

Såfremt det er uhensigtsmæssigt at beregne solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformlen som omhandlet i underafdeling 2, fordi det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, kan tilsynsmyndighederne ved begrundet afgørelse kræve, at det pågældende selskab benytter en intern model til beregning af solvenskapitalkravet eller de relevante risikomoduler, der indgår heri.

Artikel 120

Anvendelsestest

Forsikrings- og genforsikringsselskaber påviser, at deres interne model er almindeligt anvendt og spiller en vigtig rolle i deres ledelsessystem som omhandlet i artikel 41-50, særlig:

- a) deres risikostyringssystem som omhandlet i artikel 44 og deres beslutningsprocesser
- b) deres processer til vurdering og allokering af økonomisk kapital og solvenskapital, inkl. den i artikel 45 nævnte vurdering.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber påviser endvidere, at den hyppighed, hvormed solvenskapitalkravet beregnes ved brug af den interne model, stemmer overens med den hyppighed, hvormed de benytter deres interne model til de andre formål, der er nævnt i stk. 1.

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet er ansvarligt for at sikre, at den interne models design og funktionsmåde til stadighed er hensigtsmæssig, og at den interne model på passende vis afspejler det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil.

Artikel 121

Statistiske kvalitetsstandarder

1. Den interne model og navnlig beregningen af den forventede sandsynlighedsfordeling skal overholde kriterierne i stk. 2-9.

2. De metoder, der benyttes til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling, baseres på passende, anvendelige og relevante aktuarmæssige og statistiske teknikker og skal stemme overens med de metoder, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser.

De metoder, der benyttes til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling, skal baseres på aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal være i stand til over for tilsynsmyndighederne at begrunde de antagelser, der danner grundlag for deres interne model.

3. Til den interne model skal benyttes nøjagtige, komplette og hensigtsmæssige data.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber ajourfører de data, der benyttes ved beregningen af den forventede sandsynlighedsfordeling mindst én gang årligt.

4. Der foreskrives ingen bestemt metode til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling.

Uanset hvilken beregningsmetode der vælges, skal den interne metodes evne til at rangere risici være tilstrækkelig til at sikre, at den er almindeligt anvendt og spiller en vigtig rolle i forsikrings- og genforsikringsselskabers ledelsessystem, særlig deres risikostyringssystemer, beslutningsprocesser og kapitalallokering i overensstemmelse med artikel 120.

Den interne metode skal dække alle væsentlige risici, som forsikrings- og genforsikringsselskaber er udsat for. Interne modeller dækker mindst de risici, der er nævnt i artikel 101, stk. 4.

5. Med hensyn til diversifikationseffekter kan forsikrings- og genforsikringsselskaber i deres interne model tage højde for indbyrdes afhængigheder inden for risikokategorier og på tværs af risikokategorier, forudsat at tilsynsmyndighederne er overbevist om, at det system, der benyttes til måling af disse diversifikationseffekter, er fyldestgørende.

6. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan til fulde tage hensyn til effekten af risikoreduktionsteknikker i deres interne model, så længe der i den interne model tages passende højde for kreditrisikoen og andre risici forbundet med brugen af risikoreduktionsteknikker.

7. Forsikrings- og genforsikringsselskaber foretager i deres interne model en præcis vurdering af de særlige risici forbundet med finansielle garantier og eventuelle aftalebestede optioner, når disse er af væsentlig karakter. De vurderer også risiciene forbundet med både de klausuler, som forsikringstageren kan gøre brug af, og de aftaleklausuler, som forsikrings- og genforsikringsselskaberne kan gøre brug af. Med henblik herpå tager de hensyn til de potentielle følger af fremtidige ændringer i de finansielle og ikke-finansielle vilkår for udnyttelsen af disse klausuler.

8. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan i deres interne model tage hensyn til de fremtidige ledelseshandlinger, som ledelsen med rimelighed kan forventes at udføre under bestemte omstændigheder.

I det i første afsnit nævnte tilfælde tager det pågældende selskab højde for den tid, der er nødvendig for gennemførelsen af sådanne handlinger.

9. I deres interne model tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til alle forventede udbetalinger til forsikringstagere og begunstigede, hvad enten forsikringsaftalen indeholder en garanti for disse udbetalinger eller ej.

Artikel 122

Kalibreringsstandarder

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan til brug for deres interne model benytte en anden tidshorisont og et andet risikomål end det, der er fastsat i artikel 101, stk. 3, forudsat at de resultater, der fremkommer ved brug af den interne model, kan benyttes af de pågældende selskaber til beregning af solvenskapitalkravet på en måde, der sikrer forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til det, der er fastsat i artikel 101.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber udleder om muligt og på basis af den i artikel 101, stk. 3, nævnte Value-at-Risk-værdi solvenskapitalkravet direkte af den forventede sandsynlighedsfordeling, der fremkommer ved brug af selskabernes interne modeller.

3. Når forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan udlede solvenskapitalkravet direkte af den forventede sandsynlighedsfordeling, der fremkommer ved brug af den interne model, kan tilsynsmyndighederne tillade, at der benyttes approksimationer til beregning af solvenskapitalkravet, så længe de pågældende selskaber kan godtgøre over for tilsynsmyndighederne, at forsikringstagerne er sikret et beskyttelsesniveau svarende til det, der er angivet i artikel 101.

4. Tilsynsmyndighederne kan kræve, at forsikrings- og genforsikringsselskaber kører deres interne modeller på relevante referenceporteføljer og benytter antagelser, der bygger på eksterne snarere end interne data, med det formål at verificere kalibreringen af den interne model og kontrollere, at dens specifikationer er i overensstemmelse med den almindeligt accepterede praksis på markedet.

Artikel 123

Fordeling af overskud og tab

Forsikrings- og genforsikringsselskaber undersøger mindst én gang årligt årsagerne og kilderne til overskud og tab inden for hver væsentlig forretningsenhed.

De påviser, hvordan den kategorisering af risici, der benyttes i den interne model, forklarer årsagerne og kilderne til overskud og tab. Kategoriseringen af risici og fordelingen af overskud og tab skal afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabernes risikoprofil.

Artikel 124

Valideringsstandarder

Forsikrings- og genforsikringsselskaber validerer regelmæssigt deres interne modeller, hvilket omfatter overvågning af den interne models funktion, en gennemgang af om modelspecifikationerne fortsat er hensigtsmæssige, og testning af modellens resultater mod de hidtidige realiseringer.

Modelvalideringsprocessen omfatter en effektiv statistisk proces til validering af den interne model, som gør det muligt for forsikrings- og genforsikringsselskaber at påvise over for tilsynsmyndighederne, at de beregnede kapitalkrav er tilstrækkelige.

De anvendte statistiske metoder skal teste hensigtsmæssigheden af den forventede sandsynlighedsfordeling, ikke blot i sammenligning med de hidtidige tab, men også med alle væsentlige nye data og oplysninger med relation hertil.

Modelvalideringsprocessen omfatter en analyse af den interne models stabilitet og især en afprøvning af modelresultaternes følsomhed over for ændringer i de centrale underliggende antagelser. Den omfatter også en vurdering af, om de data, der benyttes i den interne model, er præcise, komplette og hensigtsmæssige.

Artikel 125

Dokumentationsstandarder

Forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger dokumentation for den interne models design og operationelle detaljer.

Dokumentation skal vise, at modellen overholder bestemmelserne i artikel 120-124.

Dokumentationen skal indeholde en detaljeret beskrivelse af den teori, de antagelser og det matematiske og empiriske grundlag, den interne model bygger på.

Dokumentationen skal indeholde oplysninger om tilfælde, hvor modellen ikke fungerer effektivt.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger dokumentation for alle større ændringer af deres interne model, jf. artikel 115.

*Artikel 126***Eksterne modeller og data**

Anvendelse af en model eller data hentet hos en tredjepart kan ikke begrunde en fritagelse fra en hvilken som helst af de betingelser, som en intern model skal opfylde i henhold til artikel 120-125.

▼M5*Artikel 127***Delegerede retsakter vedrørende artikel 120-126**

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a vedrørende artikel 120-126 med henblik på at fremme en bedre vurdering af forsikrings- og genforsikringsselskabers risiko-profil og ledelse med hensyn til anvendelsen af interne modeller i hele Unionen.

▼B

Afdeling 5

Minimumskapitalkrav*Artikel 128***Almindelige bestemmelser**

Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder et ► **C1** anerkendt basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet.

*Artikel 129***Beregning af minimumskapitalkravet**

1. Minimumskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med følgende principper:

- a) det beregnes på en klar og simpel måde og på en sådan måde, at beregningen kan gøres til genstand for en revision
- b) det svarer til et beløb i ► **C1** anerkendt basiskapitalgrundlag ◀, under hvilket forsikringstagere og begunstigede ville blive udsat for et uacceptabelt højt risikoniveau, hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed
- c) den lineære funktion, der er nævnt i stk. 2, og som benyttes til beregning af minimumskapitalkravet, kalibreres til Value-at-Risk, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs ► **C1** basiskapitalgrundlag ◀ ved et konfidensniveau på 85 % over en periode på et år
- d) den absolutte nedre grænse for minimumskapitalkravet er:

▼M5

- i) 2 500 000 EUR for skadesforsikringsselskaber, herunder captive-forsikringsselskaber, undtagen hvis alle eller nogle af de risici, der er omfattet af en af klasserne 10-15 på listen i bilag I, del A, er dækket, i hvilket tilfælde grænsen skal være på mindst 3 700 000 EUR
- ii) 3 700 000 EUR for livsforsikringsselskaber, herunder captive-forsikringsselskaber
- iii) 3 600 000 EUR for genforsikringsselskaber, undtagen for captive- genforsikringsselskaber, hvor minimumskapitalkravet skal være på mindst 1 200 000 EUR

▼B

- iv) summen af de beløb, der er anført i nr. i) og ii) for forsikringsselskaber som nævnt i artikel 73, stk. 5.

2. Uden at dette berører stk. 3 beregnes minimumskapitalkravet som en lineær funktion af et sæt bestående af alle eller en del af følgende variabler: selskabets forsikringsmæssige hensættelser, tegnede præmier, risikovillig kapital, udskudte skatter og administrative udgifter. De benyttede variabler måles netto i forhold til genforsikring.

3. Minimumskapitalkravet må hverken falde til under 25 % eller overstige 45 % af selskabets solvenskapitalkrav beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2 eller 3, og inklusive ethvert kapitaltillæg, der pålægges i overensstemmelse med artikel 37, jf. dog stk. 1, litra d).

▼ **M5**

Medlemsstaterne tillader i en periode, der slutter senest den 31. december 2017, deres tilsynsførende myndigheder at kræve, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab anvender procentsatserne i første afsnit udelukkende til selskabets solvenskapitalkrav, beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2.

▼ **B**

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber beregner minimumskapitalkravet mindst hvert kvartal og indberetter resultatet af denne beregning til tilsynsmyndighederne.

▼ **M5**

Ved beregningen af de i stk. 3 omhandlede grænser er selskaberne ikke forpligtet til at beregne solvenskapitalkravene hvert kvartal.

▼ **B**

Hvis den ene af grænserne i stk. 3 er bestemmende for et selskabs minimumskapitalkrav, skal selskabet forelægge den tilsynsførende myndighed oplysninger, der i tilstrækkeligt omfang angiver grundene herfor.

▼ **M5**

5. Kommissionen fremlægger senest den 31. december 2020 en rapport om medlemsstaternes regler og tilsynsmyndighedernes praksis i henhold til stk. 1-4 for Europa-Parlamentet og Rådet.

▼ **B**

Denne rapport behandler navnlig anvendelsen af og niveauet for den øvre og den nedre grænse i stk. 3 og mulige problemer, som tilsynsmyndighederne og selskaberne stilles over for i forbindelse med anvendelsen af denne artikel.

▼ **M5**

Artikel 130

Delegerede retsakter

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, hvori det præciseres, hvordan det i artikel 128 og 129 omhandlede minimumskapitalkrav beregnes.

▼ **B**

Artikel 131

Overgangsbestemmelser vedrørende overholdelse af minimumskapitalkravet

Uanset artikel 139 og 144 gælder det, at når et forsikrings- og genforsikringsselskab overholder den obligatoriske solvensmargen, der er nævnt i henholdsvis artikel 28 i direktiv 2002/83/EF, artikel 16a i direktiv 73/239/EØF og artikel 37, 38 og 39 i direktiv 2005/68/EF den ► **M5** 31. december 2015 ◀, men ikke

er i besiddelse af et tilstrækkeligt ► **C1** anerkendt basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet, skal det pågældende selskab overholde artikel 128 senest den ► **M5** 31. december 2016 ◀.

Hvis det pågældende selskab ikke overholder artikel 128 inden for den i stk. 1 fastsatte frist, tilbagekaldes selskabets tilladelse i overensstemmelse med de procedurer, der gælder i henhold til national ret.

Afdeling 6

Investeringer

Artikel 132

»Prudent person«-princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber investerer alle deres aktiver i overensstemmelse med »prudent person«-princippet som beskrevet i stk. 2, 3 og 4.

2. Med hensyn til den samlede aktivportefølje investerer forsikrings- og genforsikringsselskaber kun i aktiver og instrumenter, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab på korrekt vis kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om og tage behørigt hensyn til i vurderingen af dets samlede solvensbehov i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, litra a), andet afsnit.

Alle aktiver, og navnlig dem, der medgår til dækning af minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet, investeres på en måde, der garanterer den samlede porteføljes sikkerhed, kvalitet, likviditet og rentabilitet. Derudover skal disse aktiver være lokaliseret, således at de er tilgængelige.

De aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, investeres også på en måde, der passer til arten og varigheden af forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne. Disse aktiver investeres på en måde, der tjener alle forsikringstageres og begunstigedes interesser bedst, under hensyntagen til eventuelle forelagte forsikringsmål.

I tilfælde af en interessekonflikt sikrer forsikringsselskaberne eller den enhed, der forvalter deres aktivportefølje, at investeringen foretages på en måde, der tjener forsikringstageres og de begunstigedes interesser bedst.

3. Uden at dette berører stk. 2, finder andet, tredje og fjerde afsnit i dette stykke anvendelse i forbindelse med aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne.

Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale er direkte knyttet til værdien af andele i et investeringsinstitut som defineret i direktiv 85/611/EØF eller til værdien af aktiver, der indgår i en intern fond, der indehaves af forsikringsselskaber, og som sædvanligvis er opdelt i andele, dækkes de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser så tæt som muligt af disse andele eller, hvor der ikke foreligger andele, af disse aktiver.

Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale er direkte knyttet til et aktieindeks eller en anden referenceværdi end de i andet afsnit nævnte, dækkes de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser så tæt som muligt enten af de andele, som anses for at repræsentere referenceværdien, eller, hvor der ikke foreligger andele, af aktiver med passende sikkerhed og omsættelighed, som så tæt som muligt svarer til de aktiver, som den pågældende referenceværdi er baseret på.

Når de i andet og tredje afsnit nævnte ydelser omfatter en garanti for et investeringsafkast eller et andet garanteret udbytte, er de aktiver, der medgår til dækning af de tilsvarende supplerende forsikringsmæssige hensættelser, omfattet af bestemmelserne i stk. 4.

4. Uden at dette berører stk. 2, finder andet til femte afsnit i dette stykke anvendelse i forbindelse med andre aktiver end dem, der er omfattet af stk. 3.

Brug af derivater er mulig i det omfang, de bidrager til at mindske investeringsrisiciene eller bidrager til en mere effektiv forvaltning af porteføljen.

Investeringer og aktiver, der ikke omsættes på et reguleret finansielt marked, holdes på et forsigtigt niveau.

Aktiverne diversificeres således, at der undgås dels en uforholdsmæssig afhængighed af et bestemt aktiv, en bestemt udsteder, en bestemt koncern eller et bestemt geografisk område, dels en uforholdsmæssig akkumulering af risici i porteføljen som helhed.

Investeringer i aktiver, der er udstedt af den samme udsteder eller af udstedere, der tilhører den samme koncern, må ikke udsætte forsikringsselskabet for en uforholdsmæssig risikokoncentration.

Artikel 133

Investeringsfrihed

1. Medlemsstaterne kræver ikke, at forsikrings- og genforsikringsselskaber skal investere i bestemte kategorier af aktiver.

2. Medlemsstaterne stiller ikke krav om forudgående godkendelse eller systematisk anmeldelse af investeringsbeslutninger truffet af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller dets investeringsforvalter.

3. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes krav med hensyn til begrænsning af de former for aktiver og referenceværdier, hvortil der kan være knyttet forsikringsfordele. Enhver bestemmelse af denne art kan kun finde anvendelse, hvis investeringsrisikoen bæres af en forsikringstager, som er en fysisk person, og den må ikke være mere restriktiv end bestemmelserne i direktiv 85/611/EØF.

Artikel 134

Lokalisering af aktiver og forbud mod pantsætning af aktiver

1. Med hensyn til forsikringsrisici, der består i Fællesskabet, kræver medlemsstaterne ikke, at de aktiver, der medgår til dækning af forsikringsmæssige hensættelser med relation til disse risici, er lokaliseret i Fællesskabet eller i en bestemt medlemsstat.

Derudover, med hensyn til fordringer i henhold til genforsikringsaftaler mod selskaber, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller som har hovedsæde i et tredjeland, hvis solvensregler betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med artikel 172, stiller medlemsstaterne ikke krav om, at de aktiver, der medgår til dækning af disse fordringer, skal være lokaliseret i Fællesskabet.

2. Medlemsstaterne må ikke, med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser, bevare eller indføre en ordning med bruttohensættelser, som indebærer, at aktiver stilles som sikkerhed for ikke op-tjente præmier og udestående erstatningshensættelser, når genforsikreren er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv.

▼M5

Artikel 135

Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende kvalitative krav

1. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter for at præcisere kvalitative krav på følgende områder:

- a) identifikation, måling, overvågning og forvaltning af risici i forbindelse med investeringer i relation til artikel 132, stk. 2, første afsnit
- b) identifikation, måling, overvågning og forvaltning af risici i forbindelse med investeringer i de i artikel 132, stk. 4, andet afsnit, omhandlede derivater og aktiver samt fastsættelse af, i hvilket omfang

sådanne aktiver kan anses for at mindske risici eller for effektiv forvaltning af porteføljen, jf. artikel 132, stk. 4, tredje afsnit.

2. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der fastsætter:
- a) krav, som virksomheder, der ompakker lån til omsættelige værdipapirer og andre finansielle instrumenter (eksponeringsleverende eller organiserende institutter), skal opfylde, for at et forsikrings- eller genforsikringsselskab kan få lov til at investere i sådanne værdipapirer eller instrumenter udstedt efter den 1. januar 2011, herunder krav, som sikrer, at det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den oprindelige långiver løbende bibeholder en væsentlig nettokapitalandel, som under ingen omstændigheder må være på mindre end 5 %
 - b) kvalitative krav, som skal opfyldes af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som investerer i sådanne værdipapirer eller instrumenter
 - c) præciseringer af, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et forholdsmæssigt supplerende kapitalkrav, hvis kravene i litra a)-b) i dette stykke er blevet overtrådt, uanset bestemmelserne i artikel 101, stk. 3.

3. For at sikre konsekvent harmonisering med hensyn til stk. 2, litra c), udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere metoderne til beregning af de heri anførte forholdsmæssigt supplerende kapitalkrav.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

KAPITEL VII

Forsikrings- og genforsikringsselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold

Artikel 136

Forsikrings- og genforsikringsselskabets identifikation og indberetning af forværringer af de finansielle vilkår

Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører procedurer, der sætter dem i stand til at identificere en forværring af de finansielle vilkår, og de indberetter omgående sådanne forværringer til tilsynsmyndighederne.

Artikel 137

Manglende opfyldelse af kravet til forsikringsmæssige hensættelser

Hvis et forsikrings- eller genforsikringsselskab ikke efterkommer bestemmelserne i kapitel IV, afdeling 2, kan tilsynsmyndighederne i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne efter at have underrettet værtslandenes tilsynsmyndigheder herom. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 138

Manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter omgående tilsynsmyndighederne, så snart de konstaterer, at de ikke længere opfylder solvenskapitalkravet, eller at der er risiko for, at de i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet.

2. Senest to måneder efter at have konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet, forelægger det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab en realistisk genoprettelsesplan til godkendelse hos tilsynsmyndighederne.

3. Tilsynsmyndighederne kræver, at det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab tager de nødvendige tiltag til senest seks måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet på ny at afsætte ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Tilsynsmyndighederne kan om nødvendigt forlænge denne frist med tre måneder.

▼ **M5**

4. I tilfælde af usædvanlige ugunstige situationer, der berører forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet eller af de berørte brancher, som erklæret af EIOPA, og hvor det er hensigtsmæssigt efter høring af ESRB, kan tilsynsmyndighederne forlænge den i stk. 3, andet afsnit, omhandlede periode med en periode på højst syv år under hensyntagen til alle relevante faktorer, herunder den gennemsnitlige varighed af de forsikringsmæssige hensættelser.

Uden at det berører EIOPA's beføjelser i medfør af artikel 18 i forordning (EU) nr. 1094/2010 erklærer EIOPA i forbindelse med dette stykke på anmodning af den kompetente tilsynsmyndighed tilstedeværelsen af en usædvanlig ugunstig situation. Den pågældende tilsynsførende myndighed kan anmode herom, hvis forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet eller af de berørte brancher, efter al sandsynlighed ikke kan opfylde et af kravene i stk. 3. Der er tale om en usædvanlig ugunstig situation, når den finansielle situation i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en betydelig del af markedet eller af de berørte brancher, er alvorligt eller i skadelig grad berørt af en eller flere af følgende betingelser:

- a) et fald på de finansielle markeder, der er uforudset, brat og voldsomt
- b) en situation med en vedvarende lav rente
- c) der sker en katastrofe, der har store konsekvenser.

EIOPA vurderer regelmæssigt i samarbejde med den pågældende tilsynsmyndighed, om betingelserne i andet afsnit stadig er gældende. EIOPA erklærer i samarbejde med den pågældende tilsynsmyndighed, når en usædvanlig ugunstig situation er ophørt med at eksistere.

Det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab forelægger hver tredje måned tilsynsmyndigheden en situationsrapport med en redegørelse for de hidtidige foranstaltninger og fremskridt i retning af en genskabelse af det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Den i første afsnit omhandlede forlængelse annulleres, hvis situationsrapporten viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt i retning af en genskabelse af det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet, mellem datoen for konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og datoen for forelæggelsen af situationsrapporten.

▼ **B**

5. Tilsynsmyndighederne kan undtagelsesvis, hvis de er af den opfattelse, at det pågældende selskabs finansielle situation vil forværres yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Tilsynsmyndighederne underretter i så fald tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle trufne foranstaltninger. Disse myndigheder træffer efter anmodning fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet de samme foranstaltninger. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

*Artikel 139***Manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet**

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne, så snart de konstaterer, at de ikke længere opfylder minimumskapitalkravet, eller at der er risiko for, at de i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet.

2. Senest en måned efter at have konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet, forelægger det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, til godkendelse hos tilsynsmyndighederne, en kortfristet realistisk finansieringsplan med henblik på, senest tre måneder efter konstateringen, at forøge ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til et niveau svarende til minimumskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder minimumskapitalkravet.

3. Hjemlandets tilsynsmyndigheder kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over forsikrings- eller genforsikringsselskabets aktiver. De underretter da tilsynsmyndighederne i værtslandene herom. Disse myndigheder træffer efter anmodning fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet de samme foranstaltninger. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

*Artikel 140***Forbud mod den frie rådighed over aktiver, der befinder sig på en medlemsstats område**

Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de i de tilfælde, der er nævnt i artikel 137-139 og artikel 144, stk. 2 på anmodning af forsikringsselskabets hjemland og i overensstemmelse med deres nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på deres område; hjemlandet angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

*Artikel 141***Tilsynsbeføjelser i tilfælde af en forværring af de finansielle vilkår**

Fortsætter forværringen af selskabets solvens, kan tilsynsmyndighederne fortsætte med at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at beskytte forsikringstagernes interesser som led i forsikringsaftaler eller sikre overholdelsen af forpligtelser, der følger af genforsikringsaftaler, jf. dog artikel 138 og 139.

Disse foranstaltninger skal stå i et rimeligt forhold til og følgelig afspejle graden og varigheden af forværringen af det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvens.

*Artikel 142***Genoprettelsesplan og finansieringsplan**

1. Den i artikel 138, stk. 2, nævnte genoprettelsesplan og den i artikel 139, stk. 2, nævnte finansieringsplan skal mindst indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) anslåede administrationsomkostninger, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
- b) oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring
- c) en prognosticeret balance
- d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser og solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet
- e) den generelle genforsikringspolitik.

2. Hvis tilsynsmyndighederne i henhold til stk. 1 i denne artikel har krævet en genoprettelsesplan som omhandlet i artikel 138, stk. 2, eller en finansieringsplan som omhandlet i artikel 139, stk. 2, undlader de

at udstede godkendelsescertifikat i henhold til artikel 39, så længe de er af den opfattelse, at forsikringstavernes rettigheder eller genforsikringsselskabets aftalebestemte forpligtelser er i fare.

▼ M5

Artikel 143

Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende artikel 138, stk. 4

1. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der supplerer typerne af usædvanlige ugunstige situationer og præciserer, hvilke faktorer og kriterier EIOPA skal tage i betragtning, når den erklærer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, og som de tilsynsførende myndigheder skal tage i betragtning i forbindelse med en eventuel forlængelse af tilbagebetalingsperioden i overensstemmelse med artikel 138, stk. 4.

2. For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med artikel 138, stk. 2, artikel 139, stk. 2, og artikel 141 udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere indholdet af den i artikel 138, stk. 2, omhandlede genoprettelsesplan og den i artikel 139, stk. 2, omhandlede finansieringsplan og, for så vidt angår artikel 141, under behørig hensyntagen til at undgå procykliske virkninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ B

Artikel 144

Tilbagekaldelse af tilladelse

1. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet kan tilbagekalde en tilladelse, der er meddelt et forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvis selskabet:

- a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder
- b) ikke længere opfylder betingelserne for at opnå tilladelse
- c) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet tilbagekalder en tilladelse, der er meddelt et forsikrings- eller genforsikringsselskab, i tilfælde af, at selskabet ikke opfylder minimumskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne finder, at den forelagte finansieringsplan tydeligvis er utilstrækkelig, eller det pågældende selskab ikke efterlever den godkendte plan inden for en frist på tre måneder regnet fra det tidspunkt, hvor det blev konstateret, at minimumskapitalkravet ikke var opfyldt.

2. I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter tilsynsmyndighederne i hjemlandet tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater herom, og disse myndigheder træffer alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre forsikrings- eller genforsikringsselskabet i at påbegynde nye forretninger på deres område.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet træffer sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådighed over forsikringsselskabets aktiver i medfør af artikel 140.

3. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal indeholde en udførlig begrundelse og meddeles det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

*KAPITEL VIII**Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser*

Afdeling 1

Forsikringssekskabers etableringsret*Artikel 145***Betingelser for etablering af filial**

1. Medlemsstaterne sikrer, at et forsikringssekskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler hjemlandets tilsynsmyndigheder dette.

Et sekskabs permanente tilstedeværelse på en medlemsstats område sidestilles med en filial, også selv om denne tilstedeværelse ikke har form af en filial, men blot af et kontor, der ledes af sekskabets eget personale, eller af en uafhængig person, som har en fast bemyndigelse til at handle på sekskabets vegne i lighed med et agentur.

2. Medlemsstaterne kræver, at et forsikringssekskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

- a) i hvilken medlemsstat, det har til hensigt at etablere en filial
- b) en driftsplan, hvori der mindst angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur
- c) navnet på en person, som har tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringssekskabet over for tredjepart samt til at repræsentere forsikringssekskabet eller, i Lloyd's tilfælde, de pågældende forsikringsgivere og til at repræsentere sekskabet eller forsikringsgiverne over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole («generalbefuldmægtiget»)
- d) en adresse i værtslandet, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, herunder alle meddelelser til den generalbefuldmægtigede.

Med hensyn til Lloyd's skal dette, i tilfælde af eventuelle tvister i værtslandet, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte sekskaber af sædvanlig type.

3. Hvis et skadesforsikringssekskab agter at lade sin filial dække risiciene i forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførernes ansvar, skal det fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

4. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c) eller d), underretter forsikringssekskabet skriftligt tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i den medlemsstat, hvor den pågældende filial er beliggende om den pågældende ændring senest en måned før gennemførelsen af ændringen, således at tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i den medlemsstat, hvor filialen er beliggende, kan overholde deres respektive forpligtelser i henhold til artikel 146.

*Artikel 146***Meddelelse af oplysninger**

1. Medmindre tilsynsmyndighederne i hjemlandet henset til den påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til forsikringssekskabets ledelsessystem eller finansielle situation eller den generalbefuldmægtigedes egnethed og hæderlighed i overensstemmelse med artikel 42, skal de senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i artikel 145, stk. 2, nævnte oplysninger videresende disse til tilsynsmyndighederne i værtslandet og underretter det berørte forsikringssekskab herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder attesterer ligeledes, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129.

2. Nægter tilsynsmyndighederne i hjemlandet at videregende de i artikel 145, stk. 2, nævnte oplysninger til tilsynsmyndighederne i værtslandet, skal dette afslag begrundes over for det berørte forsikringsselskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplysninger.

Et sådant afslag eller manglende svar skal kunne indbringes for domstolene i hjemlandet.

3. Inden forsikringsselskabets filial påbegynder sin virksomhed, har tilsynsmyndighederne i værtslandet en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 1 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele hjemlandets tilsynsmyndigheder de vilkår, som begrundet i almene hensyn skal gælde for udøvelse af denne virksomhed i værtslandet. Hjemlandets tilsynsmyndigheder meddeler det pågældende forsikringsselskab disse oplysninger.

Forsikringsselskabet kan etablere filialen og påbegynde sin virksomhed fra den dato, hvor tilsynsmyndigheden i hjemlandet har modtaget en sådan meddelelse, eller, hvis der ikke modtages nogen meddelelse, så snart den i første afsnit nævnte frist er udløbet.

Afdeling 2

Fri udveksling af tjenesteydelser: forsikringsselskaber

Underafdeling 1

Generelle bestemmelser

Artikel 147

Forudgående meddelelse til hjemlandet

Ethvert forsikringsselskab, der for første gang i en eller flere medlemsstater agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de risici eller forpligtelser, det har til hensigt at dække.

Artikel 148

Meddelelse fra hjemlandet

1. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddeler inden for en frist på en måned efter den i artikel 147 nævnte meddelelse den eller de medlemsstater, på hvis område et forsikringsselskab agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, følgende:

- a) et certifikat, hvori det godtgøres, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129
- b) de forsikringsklasser, inden for hvilke forsikringsselskabet har ret til at virke
- c) arten af de risici eller forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i værtslandet.

Samtidig underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder det berørte forsikringsselskab om denne meddelelse.

2. Medlemsstater, på hvis område et skadesforsikringsselskab agter at præstere tjenesteydelser og i forbindelse hermed dække risiciene i forsikringsklasse 10 i del A i bilag I bortset fra fragtførerens ansvar, kan kræve, at selskabet:

- a) meddeler navn og adresse på den i artikel 18, stk. 1, litra h), nævnte repræsentant

b) fremlægger en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

3. Hvis tilsynsmyndighederne i hjemlandet ikke fremsender de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for den deri fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikrings-selskabet om årsagerne hertil.

Et sådant afslag eller manglende svar skal gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Forsikrings-selskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, første afsnit, omhandlede meddelelse.

▼ M5

Artikel 149

Ændring i risiciene eller forpligtelserne

Enhver ændring, som forsikrings-selskabet agter at foretage i de i artikel 147 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 147 og 148.

▼ B

Underafdeling 2

Ansvarsforsikring for motorkøretøjer

Artikel 150

Lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer

1. Når et skadesforsikrings-selskab gennem et etableret forretningssted beliggende i en medlemsstat dækker en risiko, som henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar, og som består i en anden medlemsstat, pålægger værtslandet selskabet at blive medlem af forsikringsbureauet og garantifonden i den pågældende medlemsstat og at medvirke ved finansieringen deraf.

2. Det i dette stk. 1 omhandlede finansielle bidrag ydes kun i relation til risici, bortset fra fragtførerens ansvar, under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, der dækkes gennem levering af tjenesteydelser. Bidraget beregnes på samme grundlag som for skadesforsikrings-selskaber, der dækker sådanne risici fra et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.

Beregningen foretages med udgangspunkt i forsikrings-selskabets præmieindtægter inden for denne forsikringsklasse i værtslandet eller det antal risici inden for denne forsikringsklasse, der dækkes i nævnte medlemsstat.

3. Værtslandet kan stille krav om, at et forsikrings-selskab, der tilbyder tjenesteydelser, skal overholde den pågældende medlemsstats bestemmelser om dækning af forøgede risici, i det omfang de finder anvendelse på skadesforsikrings-selskaber, der er etableret i denne medlemsstat.

Artikel 151

Ligebehandling af personer, der gør krav gældende

Værtslandet pålægger skadesforsikrings-selskabet at sikre, at personer, der gør krav gældende som følge af begivenheder på dens område, ikke stilles ringere, fordi virksomheden dækker en risiko, bortset fra fragtførerens ansvar, under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og ikke ud fra et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.

*Artikel 152***Repræsentant**

1. Med henblik på artikel 151 pålægges værtslandet skadesforsikrings-selskabet at udpege en repræsentant, der er bosat eller etableret på dens område, som skal indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav, og som skal have tilstrækkelige beføjelser til at repræsentere virksomheden over for skadelidte personer, der kunne gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav, og til at repræsentere den eller, om nødvendigt, lade den repræsentere over for den pågældende medlemsstats domstole og myndigheder i forbindelse med disse krav.

Ligeledes kan det pålægges denne repræsentant at repræsentere virksomheden over for tilsynsmyndighederne i værtslandet ved kontrollen af, om der foreligger en forsikringsaftale, der dækker ansvarsforsikring for motorkøretøjer, samt om gyldigheden af denne aftale.

2. Værtslandet må ikke pålægge repræsentanten at udføre andre aktiviteter for det skadesforsikrings-selskab, der har udpeget ham, end dem, der er fastsat i stk. 1.

3. Udpegelsen af en repræsentant betragtes ikke i sig selv som oprettelse af en filial i henhold til artikel 145.

4. Har forsikrings-selskabet ikke udpeget en repræsentant, kan medlemsstaterne godkende, at den skadebehandlingsrepræsentant, der er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF, varetager hvervet som den i stk. 1 i denne artikel nævnte repræsentant.

*Afdeling 3***Beføjelser tillagt værtslandets tilsynsmyndigheder***Underafdeling 1***Forsikring***Artikel 153***Sprog**

Tilsynsmyndighederne i værtslandet kan kræve, at de oplysninger, som de har lov til at anmode om vedrørende den virksomhed, der udøves af forsikrings-selskaber, som opererer på deres område, gives på den pågældende medlemsstats officielle sprog.

*Artikel 154***Forudgående anmeldelse og forudgående godkendelse**

1. Værtslandet må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer eller, i forbindelse med livsforsikring, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af de formularer og andre dokumenter, som et forsikrings-selskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

2. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan værtslandet alene kræve, at ethvert forsikrings-selskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed på dets område, på opfordring skal kunne forelægge de betingelser og andre dokumenter, som det agter at anvende, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at forsikrings-selskabet kan udøve sin virksomhed.

3. Værtslandet må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående anmeldelse eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 155

Forsikringsselskaber, der ikke efterkommer retsregler

1. Konstaterer tilsynsmyndighederne i et værtsland, at et forsikringsselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, ikke efterkommer de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, stiller de krav om, at det pågældende forsikringsselskab bringer et sådant ulovligt forhold til ophør.

2. Foretager det pågældende forsikringsselskab sig ikke det nødvendige, giver tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder træffer snarest muligt alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende forsikringsselskab bringer de ulovlige forhold til ophør.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder underretter værtslandets tilsynsmyndigheder om de trufne foranstaltninger.

3. Hvis forsikringsselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller ikke er gennemført i det pågældende land, fortsat overtræder de retsregler, der gælder i værtslandet, kan værtslandets tilsynsmyndigheder, efter at have givet hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå nye forsikringsaftaler på værtslandets område.

▼ M5

Desuden kan tilsynsmyndigheden i hjemlandet eller værtsmedlemsstaten henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

▼ B

Medlemsstaterne sikrer, at det på deres område er muligt at forkynde de retsdokumenter, der er nødvendige for sådanne foranstaltninger, for forsikringsselskaberne.

4. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke medlemsstaternes ret til i nødstilfælde at træffe egnede foranstaltninger for at forhindre lovovertrædelser på deres område. Denne ret indebærer også mulighed for at forhindre forsikringsselskaber i at fortsætte med at indgå nye forsikringsaftaler på deres område.

5. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke medlemsstaternes ret til at pålægge sanktioner ved overtrædelser på deres område.

6. Hvis det forsikringsselskab, der har gjort sig skyldig i overtrædelser, har et etableret forretningssted eller besidder ejendom i den pågældende medlemsstat, kan denne medlemsstats tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med den nationale lovgivning iværksætte de for sådanne overtrædelser fastsatte nationale administrative sanktioner over for dette forretningssted eller denne ejendom.

7. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 2-6, og som omfatter begrænsninger i udøvelsen af forsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende forsikringsselskab.

8. Forsikringsselskaber forelægger på opfordring tilsynsmyndighederne i værtslandet alle de dokumenter, der forlanges af dem med henblik på gennemførelsen af stk. 1-7, for så vidt som forsikringsselskaber, der har hovedsæde i denne medlemsstat, også er forpligtet dertil.

▼ M5

9. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EIOPA om antallet og arten af sager, der har ført til afslag i henhold til artikel 146 og 148, eller hvor der er truffet foranstaltninger i henhold til stk. 3 og 4 i denne artikel.

▼B

Artikel 156

Reklame

Forsikringsselskaber med hovedsæde i en medlemsstat kan ved anvendelse af ethvert foreliggende kommunikationsmiddel reklamere for deres ydelser i værtslandet, så længe de ikke tilsidesætter de regler om sådanne reklamers form og indhold, der er begrundet i almene hensyn.

Artikel 157

Skatter på præmier

1. Uden at det foregriber en senere harmonisering, er alle forsikringsaftaler udelukkende pålagt de indirekte skatter og skattelignende afgifter, hvormed forsikringspræmierne er belastet i den medlemsstat, hvor risikoen består eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Ved anvendelsen af første afsnit betragtes indbo i en ejendom, der er beliggende på en medlemsstats område, med undtagelse af varer i erhvervsmæssig transit, som en risiko, der består i denne medlemsstat, selv om ejendommen og dens indbo ikke er dækket af samme forsikringsaftale.

I Spanien pålægges forsikringsaftaler også de ekstragebyrer, der ved lov er fastsat til fordel for det spanske »Consortio de Compensación de Seguros« til udførelse af dets opgaver i forbindelse med godtgørelse af tab på grund af usædvanlige begivenheder i denne medlemsstat.

2. Den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen efter artikel 178 i dette direktiv og efter forordning (EF) nr. 593/2008, har ingen indflydelse på den gældende skattemæssige ordning.

3. Hver medlemsstat anvender på de forsikringsselskaber, som dækker risici eller indgår forpligtelser på dens område, de nationale bestemmelser vedrørende de foranstaltninger, der skal sikre opkrævning af de indirekte skatter og skattelignende afgifter i henhold til stk. 1.

Underafdeling 2

Genforsikring

Artikel 158

Genforsikringsselskaber, der ikke efterkommer retsregler

1. Konstaterer tilsynsmyndighederne i en medlemsstat, at et genforsikringsselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, ikke efterkommer de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, kræver de, at det pågældende genforsikringsselskab bringer disse uregelmæssige forhold til ophør. Samtidig forelægger de disse forhold for tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

2. Hvis genforsikringsselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, fortsat overtræder de retsregler, der gælder for det i værtslandet, eller fordi disse retsregler viser sig at være utilstrækkelige, kan værtslandets tilsynsmyndigheder, efter at have givet hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller sanktionere yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå nye genforsikringsaftaler på værtslandets område.

▼ M5

Desuden kan tilsynsmyndigheden i hjemlandet eller værtsmedlemsstaten henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

▼ B

Medlemsstaterne sikrer, at det på deres område er muligt at forkynde de retsdokumenter, der er nødvendige for sådanne foranstaltninger, for genforsikringsselskaberne.

3. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 1 og 2, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i udøvelsen af genforsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende genforsikringsselskab.

Afdeling 4

Statistiske oplysninger**▼ M5***Artikel 159***Statistiske oplysninger om grænseoverskridende virksomhed**

Forsikringsselskaberne meddeler særskilt for henholdsvis forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret, og forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, den kompetente tilsynsmyndighed i hjemlandet beløbet for præmier, skadesudgifter og provisioner, uden fradrag af genforsikringsandelen, på følgende måde:

- a) for skadesforsikring: efter branche i overensstemmelse med den relevante delegerede retsakt
- b) for livsforsikring: efter branche i overensstemmelse med den relevante delegerede retsakt.

For så vidt angår forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, undtagen fragtførerens ansvar, underretter det pågældende selskab også tilsynsmyndighederne om skadesfrekvensen og de gennemsnitlige skadesudgifter.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder forelægger inden for en rimelig frist og i samlet form de i stk. 1 og 2 omhandlede oplysninger til tilsynsmyndighederne i de berørte medlemsstater efter anmodning fra disse.

▼ B

Afdeling 5

Behandling af aftaler indgået af filialer i forbindelse med likvidation*Artikel 160***Likvidation af forsikringsselskaber**

Træder et forsikringsselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de sikredes eller begunstigedes nationalitet.

*Artikel 161***Likvidation af genforsikringselskaber**

Træder et genforsikringselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre genforsikringsaftaler.

*KAPITEL IX****Filialer, der er etableret inden for fællesskabet, og som hører under forsikrings- eller genforsikringselskaber med hovedsæde uden for fællesskabet***

Afdeling 1

Adgang til udøvelse af virksomhed*Artikel 162***Principper for at opnå tilladelse og betingelser**

1. Medlemsstaterne gør adgangen til den i artikel 2, stk. 1, første afsnit, omhandlede form for virksomhed på deres område betinget af en tilladelse for alle selskaber med hovedsæde uden for Fællesskabet.

2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt selskabet mindst opfylder følgende betingelser:

- a) det er beføjet til at udøve forsikringsvirksomhed i medfør af den nationale lovgivning, det er undergivet
- b) det opretter en filial på den medlemsstats område, hvor tilladelse søges
- c) det forpligter sig til på filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds
- d) det udpeger en generalagent, som skal godkendes af tilsynsmyndighederne
- e) det råder i den medlemsstat, hvor det søger om tilladelse, over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 129, stk. 1, litra d), foreskrevne absolutte minimum for minimumskapitalkravet og deponerer en fjerdedel af dette absolutte minimum som sikkerhed
- f) det forpligter sig til at overholde solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i overensstemmelse med artikel 100 og 128
- g) det oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar
- h) det fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 163
- i) det overholder de ledelseskrav, der er fastsat i kapitel IV, afdeling 2.

3. Med henblik på dette kapitel forstås ved »filial« en permanent tilstedeværelse på en medlemsstats område af et selskab som omhandlet i stk. 1, der opnår tilladelse i denne medlemsstat og udøver forsikringsvirksomhed.

*Artikel 163***Driftsplan for filialen**

1. Den i artikel 162, stk. 2, litra h), nævnte driftsplan for filialen skal indeholde følgende:

- a) oplysninger om arten af de risici eller forpligtelser, som selskabet har til hensigt at påtage sig
- b) oplysninger om grundprincipperne for genforsikring

- c) skøn over det fremtidige solvenskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 4, på basis af den forventede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- d) skøn over det fremtidige minimumskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 5, på basis af den forventede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- e) oversigt over selskabets anerkendte ►**C1** kapitalgrundlag ◀ og ►**C1** basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet som omhandlet i kapitel VI, afdeling 4 og 5
- f) anslåede omkostninger ved opbygningen af administrationen og akvisionsnettet, de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, de midler, der står til rådighed til levering af assistancen
- g) oplysninger om strukturen i ledelsessystemet.

2. Ud over kravene i stk. 1 skal driftsplanen for de første tre regnskabsår indeholde følgende:

- a) en prognosticeret balance
- b) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet
- c) for skadesforsikringsvirksomhed:
 - i) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
 - ii) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter
- d) for livsforsikringsvirksomhed skal driftsplanen indeholde en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring.

3. Medlemsstaterne kan, for så vidt angår livsforsikringer, kræve, at forsikringselskaber foretager løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at et livsforsikringselskab kan udøve sin virksomhed.

Artikel 164

Overdragelse af portefølje

1. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at filialer, der er etableret på deres område og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et overtagende selskab, der er etableret i samme medlemsstat, hvis tilsynsmyndighederne i denne medlemsstat eller i givet fald i den i artikel 167 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har ►**C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af det i artikel 100, stk. 1, omhandlede solvenskapitalkrav.

2. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at filialer, der er etableret på deres område og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et forsikringselskab med hovedsæde i en anden medlemsstat, hvis tilsynsmyndighederne i denne medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har ►**C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af det i artikel 100, stk. 1, omhandlede solvenskapitalkrav.

3. Såfremt en medlemsstat på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser tillader, at filialer, der er etableret på dens områder og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et agentur eller en filial, som er omhandlet i dette kapitel og etableret på en anden medlemsstats område, skal den sikre sig, at tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland eller i givet fald i den i artikel 167 omhandlede medlemsstat bekræfter at:

- a) det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet
- b) en sådan overdragelse er mulig efter loven i det overtagende selskabs hjemland, og
- c) sidstnævnte er indforstået med overdragelsen.

4. Den medlemsstat, hvor den overdragende filial er beliggende, giver i de i stk. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde tilladelse til overdragelsen efter at have modtaget godkendelse fra tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, såfremt denne ikke er den medlemsstat, hvor den overdragende filial er beliggende.

5. Tilsynsmyndighederne i de hørte medlemsstater meddeler tilsynsmyndighederne i det overdragende filials hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter anmodningens modtagelse. Har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til stk. 1-5, skal i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning.

Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Artikel 165

Forsikringsmæssige hensættelser

Medlemsstaterne pålægger selskaberne at oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af de på deres område indgåede forsikrings- og genforsikringsforpligtelser beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 2. Medlemsstaterne pålægger selskaberne at værdiansætte aktiver og passiver i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 1, og beregne ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 3.

Artikel 166

Solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav

1. Hver medlemsstat pålægger de filialer, der er oprettet på dens område, at råde over ► **C1** et anerkendt kapitalgrundlag ◀, der er sammensat som beskrevet i artikel 98, stk. 3.

Solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel VI, afdeling 4 og 5.

Ved beregning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet, både i forbindelse med skadesforsikring og i forbindelse med livsforsikring skal imidlertid kun filialens forretninger tages i betragtning.

2. ► **C1** Det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀, der kræves til dækning af minimumskapitalkravet og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet sammensættes i overensstemmelse med artikel 98, stk. 4.

3. ► **C1** Det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ må ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 129, stk. 1, litra d), fastsatte absolutte minimum.

Den sikkerhed, der stilles i overensstemmelse med artikel 162, stk. 2, litra e), medregnes i ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet.

4. De aktiver, der dækker solvenskapitalkravet, skal op til et beløb på størrelse med minimumskapitalkravet være lokaliseret i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves og, for så vidt angår det resterende beløb, inden for Fællesskabet.

Artikel 167

Fordele for selskaber med tilladelse i flere medlemsstater

1. Selskaber, der har anmodet om eller opnået tilladelse fra flere medlemsstater, kan anmode om følgende fordele, som kun kan ydes samlet:

- a) det i artikel 166 omhandlede solvenskapitalkrav beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet
- b) den i artikel 162, stk. 2, litra e), omhandlede sikkerhed stilles kun i én af disse stater
- c) de aktiver, der dækker minimumskapitalkravet, kan i overensstemmelse med artikel 134 lokaliseres i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

I de i første afsnit, litra a), nævnte tilfælde tages kun den virksomhed, som udøves af samtlige filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, i betragtning ved denne beregning.

2. Anmodning om opnåelse af de i stk. 1 nævnte fordele fremsættes over for tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater. I anmodningen anføres den myndighed, der fremover skal efterprøve de i Fællesskabet etablerede filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed. Selskabets valg af myndighed skal begrundes.

Den sikkerhed, der er omhandlet i artikel 162, stk. 2, litra e), stilles i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 nævnte fordele må kun ydes med samtykke fra tilsynsmyndighederne i samtlige de medlemsstater, hvor anmodningen er fremsat.

Disse fordele får virkning fra det tidspunkt, på hvilket den valgte tilsynsmyndighed over for de øvrige tilsynsmyndigheder har erklæret sig rede til at efterprøve de i Fællesskabet etablerede filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed.

Den valgte tilsynsmyndighed modtager fra de øvrige medlemsstater de oplysninger, der er nødvendige for at efterprøve den samlede solvens for filialer, der er etableret på deres område.

4. Tilladelsen til at anvende de i medfør af stk. 1, 2 og 3 ydede fordele tilbagekaldes af samtlige berørte medlemsstater samtidig på foranledning af en eller flere af de berørte medlemsstater.

Artikel 168

Beretning, tilsynsmæssigt og statistisk materiale og kriseramte selskaber

Med henblik på denne afdeling finder artikel 34 og artikel 139, stk. 3, samt artikel 140 og 141 anvendelse.

Ved anvendelsen af artikel 137-139 i tilfælde af en virksomhed, der har opnået de i artikel 167, stk. 1, 2 og 3, omhandlede fordele, ligestilles den tilsynsmyndighed, der har til opgave at efterprøve solvensen i de filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, for så vidt angår deres samlede virksomhed, med tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område virksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

Artikel 169

Adskillelse af skades- og livsforsikringsvirksomhed

1. De i denne afdeling omhandlede filialer må ikke samtidig udøve livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed i samme medlemsstat.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte, at de i denne afdeling omhandlede filialer, som på den i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte relevante dato udøvede de to former for virksomhed på en medlemsstats område, kan fortsætte deres virksomhed dér på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 74 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed.

3. Enhver medlemsstat, som i medfør af artikel 73, stk. 5, andet afsnit, kræver af de selskaber, der er etableret på dens område, at de ophører med samtidig at udøve de former for virksomhed, som de udøver på den i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte relevante dato, skal kræve, at denne afgørelse ligeledes finder anvendelse på de i denne afdeling omhandlede filialer, som er etableret på dens område, og som dér udøver begge former for virksomhed samtidig.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i denne afdeling omhandlede filialer, hvis hovedkontor udøver begge former for virksomhed samtidig, og som på de i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte datoer på en medlemsstats område udelukkende udøvede skadesforsikringsvirksomhed, kan fortsætte deres virksomhed dér. Hvis selskabet ønsker at udøve skadesforsikringsvirksomhed på dette område, må det kun udøve livsforsikringsvirksomhed gennem et datterselskab.

Artikel 170

Tilbagekaldelse af tilladelse for selskaber med tilladelse i flere medlemsstater

Såfremt den i artikel 167, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, hvor selskabet udøver sin virksomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger.

Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig samlet solvens, således som den er fastsat ved det i artikel 167 omhandlede samtykke foranstalter de medlemsstater, der deltager i dette samtykke, ligeledes tilbagekaldelse af deres tilladelse.

Artikel 171

Aftaler med tredjelände

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelände, blive enige om anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i denne afdeling fastsatte, med det formål på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af forsikringstagerne og de forsikrede i medlemsstaterne.

Afdeling 2

Genforsikring

▼ M5

Artikel 172

Ækvivalens i forhold til genforsikringselskaber

1. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til præcisering af kriterierne for vurdering af, hvorvidt et tredjelands solvensregler, som anvendes på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjelände, er ækvivalente med reglerne i afsnit I.

2. Hvis de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier er opfyldt af et tredjelände, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, at tredjeländets solvensregler, som anvendes på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjelände, er ækvivalente med reglerne i afsnit I i dette direktiv.

Disse delegerede retsakter tages regelmæssigt op til revision for at tage hensyn til eventuelle afgørende ændringer af den i afsnit I fastsatte tilsynsordning og af tilsynsordningen i tredjeländet.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.

3. Når det i overensstemmelse med stk. 2 er blevet fastslået, at et tredjelandets solvensregler er ækvivalente med reglerne i dette direktiv, behandles genforsikringsaftaler indgået med selskaber med hovedsæde i dette tredjeland på samme måde som genforsikringsaftaler indgået med selskaber, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv.

4. Uanset stk. 2, og selv hvis de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastslår, at de solvensregler, som et tredjeland anvender på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er midlertidigt ækvivalente med reglerne i afsnit I, hvis det pågældende tredjeland mindst opfylder følgende kriterier:

- a) tredjelandet har forpligtet sig over for Unionen til at vedtage og anvende solvensregler, der kan betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med stk. 2, inden udløbet af denne begrænsede periode, og til at påbegynde processen for vurdering af ækvivalens
- b) det har udarbejdet et arbejdsprogram til opfyldelse af den i litra a) omhandlede forpligtelse
- c) det har allokeret tilstrækkelige ressourcer til opfyldelse af den i litra a) omhandlede forpligtelse
- d) det anvender solvensregler, der er risikobaserede og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning og gennemsigtighed
- e) det har indgået skriftlige aftaler med EIOPA og tilsynsmyndighederne om samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter
- f) det har et uafhængigt tilsynssystem, og
- g) det har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder, navnlig ved informationsudveksling mellem EIOPA og tilsynsmyndigheder.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Disse delegerede retsakter revideres regelmæssigt på grundlag af årlige statusrapporter fra det pågældende tredjeland, som fremlægges for og vurderes af Kommissionen en gang om året. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse statusrapporter.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der omhandles i første afsnit.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a og yderligere præcisere betingelserne fastsat i første afsnit.

5. Den begrænsede periode, der er omhandlet i stk. 4, første afsnit, udløber den 31. december 2020 eller på den dato, hvor tilsynsordningen i det pågældende tredjeland, i overensstemmelse med stk. 2, betragtes som værende ækvivalent med det, der er fastlagt i afsnit I, alt efter hvilket tidspunkt, der er tidligst.

Denne periode kan forlænges med op til et år, såfremt det er nødvendigt for, at EIOPA og Kommissionen kan gennemføre ækvivalensvurderingen i henhold til stk. 2.

6. Genforsikringsaftaler indgået med selskaber med hovedsæde i et tredjeland, hvis tilsynsordning er anerkendt som værende midlertidigt ækvivalent i overensstemmelse med stk. 4, behandles på samme måde som den i stk. 3 anførte. Artikel 173 finder ligeledes anvendelse for genforsikrings-selskaber med hovedsæde i et tredjeland, hvis tilsynsordning er anerkendt som midlertidigt ækvivalent i overensstemmelse med stk. 4.

*Artikel 173***Forbud mod at stille aktiver som sikkerhed**

Medlemsstaterne må ikke med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser bevare eller indføre en ordning med bruttohensættelser, som indebærer, at aktiver stilles som sikkerhed for ikke op-tjente præmier og udestående erstatningshensættelser, hvis genforsikreren er et tredjelandforsikrings- eller genforsikringsselskab beliggende i et land, hvis solvensregler betragtes som ækvivalente med reglerne i dette direktiv, jf. artikel 172.

*Artikel 174***Principper og betingelser for udøvelse af genforsikringsvirksomhed**

En medlemsstat må ikke på tredjelandsgenforsikringsselskaber, som påbegynder eller udøver genforsikringsvirksomhed på dens område, anvende bestemmelser, som indebærer en gunstigere behandling end den, der indrømmes genforsikringsselskaber med hovedsæde i den pågældende medlemsstat.

*Artikel 175***Aftaler med tredjelande**

1. Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan tilsynet skal anvendes på:

- a) tredjelandsgenforsikringsselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet
- b) Fællesskabsgenforsikringsselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed i et tredjeland.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal bl.a. bestræbe sig på at sikre en effektiv markedsadgang på basis af ækvivalens i forsigtighedsbaseret regulering for genforsikringsselskaber på hver kontraherende parts område og gensidig anerkendelse af tilsynsregler og tilsynspraksis i forbindelse med genforsikring. De skal også bestræbe sig på at sikre:

- a) at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringsselskaber, som har hovedsæde i Fællesskabet og udøver virksomhed på de pågældende tredjelandes område
- b) at tredjelandes tilsynsmyndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringsselskaber, som har hovedsæde på deres område og udøver virksomhed i Fællesskabet.

3. Med forbehold af traktatens artikel 300, stk. 1 og 2, undersøger Kommissionen bistået af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner resultatet af de i stk. 1 omhandlede forhandlinger og den deraf opståede situation.

*KAPITEL X****Datterselskaber af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der henhører under et tredjelandes lovgivning, og sådanne selskabers erhvervelse af kapitalinteresser****Artikel 176***Medlemsstaternes underretning af Kommissionen**

Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstaters tilsynsmyndigheder om enhver meddelelse af tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab, hvis moderselskab eller moderselskaber henhører under et tredjelandes lovgivning.

Der gives i den forbindelse også oplysninger om den pågældende koncerns opbygning.

Når et selskab henhørende under et tredjelandes lovgivning erhverver kapitalinteresser i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, som bevirker, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet bliver et datterselskab af dette tredjelandsselskab, underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder Kommissionen og de øvrige medlemsstaters tilsynsmyndigheder herom.

Artikel 177

Tredjelandes behandling af forsikrings- og genforsikringsselskaber fra Fællesskabet

▼ M5

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EIOPA om alle generelle vanskeligheder, som deres forsikrings- eller genforsikringsselskaber har mødt i forbindelse med etablering eller udøvelse af virksomhed i et tredjeland.

▼ B

2. Kommissionen forelægger med jævne mellemrum Rådet en rapport, hvori den gennemgår behandlingen i tredjelande af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, med hensyn til følgende:

- a) etableringen i tredjelande af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet
- b) deres erhvervelse af kapitalinteresser i forsikrings- eller genforsikringsselskaber i tredjelande
- c) deres udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed
- d) deres grænseoverskridende levering af forsikrings- eller genforsikringsydelser fra Fællesskabet til tredjelande.

Kommissionen forelægger Rådet disse rapporter, om nødvendigt ledsaget af passende forslag eller henstillinger.

AFSNIT II

SÆRLIGE BESTEMMELSER VEDRØRENDE FORSIKRING OG GENFORSIKRING

KAPITEL I

Gældende lovgivning og betingelser i direkte forsikringsaftaler

Afdeling 1

Gældende lovgivning

Artikel 178

Gældende lovgivning

Medlemsstater, der ikke er omfattet af forordning (EF) nr. 593/2008, anvender bestemmelserne i den forordning til at afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på forsikringsaftaler, der falder ind under artikel 7 i nævnte forordning.

Afdeling 2

Lovpligtig forsikring

Artikel 179

Andre forpligtelser

1. Skadesforsikringsselskaber kan tilbyde og indgå aftaler om lovpligtig forsikring på de i denne artikel fastsatte betingelser.

2. Påbyder en medlemsstat forsikringspligt, opfylder forsikringsaftalen kun dette påbud, hvis den overholder de særlige bestemmelser, der gælder for forsikringen i den pågældende medlemsstat.

3. Kræver en medlemsstat lovpligtig forsikring, og skal forsikringsselskabet meddele tilsynsmyndighederne, at dækningen er bortfaldet, kan dette bortfald kun gøres gældende over for skadelidte tredjeparter på de i denne medlemsstat fastsatte betingelser.

4. Hver medlemsstat underretter Kommissionen om de risici, for hvilke der kræves lovpligtig forsikring, med angivelse af følgende:

- a) de særlige bestemmelser vedrørende denne forsikring
- b) de oplysninger, som skal indeholdes i den attest, som skadesforsikringsselskabet skal udstede til den forsikrede, når den pågældende medlemsstat kræver bevis for, at forsikringspligten er opfyldt.

En medlemsstat kan kræve, at de i første afsnit, litra b), omhandlede oplysninger omfatter en erklæring fra forsikringsselskabet om, at forsikringsaftalen er i overensstemmelse med de særlige bestemmelser, der gælder for denne forsikring.

Kommissionen offentliggør de i første afsnit, litra b), omhandlede oplysninger i Den Europæiske Unions Tidende.

Afdeling 3

Almene hensyn

Artikel 180

Almene hensyn

Hverken den medlemsstat, hvor risikoen eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, må forhindre forsikringstageren i at indgå en aftale med et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i henhold til artikel 14, når indgåelsen af aftalen ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består.

Afdeling 4

Betingelser i forsikringsaftaler og beregning af tariffer

Artikel 181

Skadesforsikring

1. Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Medlemsstaterne kan kræve, at de pågældende betingelser og de øvrige dokumenter på opfordring skal kunne forelægges, alene med henblik på at kontrollere, at nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes. Disse krav må ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

2. En medlemsstat, der pålægger forpligtelse til at tegne en forsikring, kan kræve, at forsikringsselskaber meddeler tilsynsmyndighederne de almindelige og specielle betingelser i sådanne forsikringer, før de anvendes.

3. Medlemsstaterne skal hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 182

Livsforsikring

Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et livsforsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Hjemlandet kan dog med det ene formål at kontrollere, at de nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser. Disse krav må ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

Afdeling 5

Oplysninger til forsikringstagere

Underafdeling 1

Skadesforsikring

Artikel 183

Generelle oplysninger til forsikringstagere

1. Inden en skadesforsikringsaftale indgås, skal skadesforsikringsselskabet oplyse forsikringstageren om følgende:

- a) hvilken lovgivning der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit
- b) at parterne frit kan vælge lovgivning, og hvilken lovgivning forsikringsselskabet foreslår.

Forsikringsselskabet skal også underrette forsikringstageren om bestemmelserne vedrørende behandling af klager fra forsikringstagere vedrørende aftalen, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører forsikringstagerens adgang til at anlægge retssag.

2. Den i stk. 1 omhandlede pligt gælder kun, hvis forsikringstageren er en fysisk person.

3. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1 og 2 fastsættes af den medlemsstat, hvor risikoen består.

*Artikel 184***Supplerende oplysninger i forbindelse med skadesforsikringer, der tilbydes i henhold til reglerne om fri etableringsret eller fri udveksling af tjenesteydelser**

1. Når en skadesforsikring tilbydes i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forsikringstageren, inden forpligtelsen indgås, gøres bekendt med, i hvilken medlemsstat hovedsædet eller i givet fald den filial, hvormed aftalen skal indgås, er beliggende.

Udleveres der dokumenter til forsikringstageren, skal de indeholde de i første afsnit nævnte oplysninger.

De i første og andet afsnit omhandlede forpligtelser gælder ikke for store risici.

2. Aftalen eller alle andre dokumenter, der yder dækning, samt forsikringsbegæringen, dersom den er bindende for forsikringstageren, skal angive adressen på hovedsædet for og i givet fald på filialen af det skadesforsikringsselskab, der yder dækningen.

Medlemsstaterne kan kræve, at navn og adresse på den repræsentant for skadesforsikringsselskabet, der er nævnt i artikel 148 stk. 2, litra a), også anføres i de dokumenter, der er nævnt i dette stykkes første afsnit.

Underafdeling 2

Livsforsikring*Artikel 185***Oplysninger til forsikringstageren**

1. Inden en livsforsikringsaftale indgås, forelægges forsikringstageren mindst de i stk. 2, 3 og 4 nævnte oplysninger.

2. Der meddeles følgende oplysninger om livsforsikringsselskabet:

- a) selskabets navn og juridiske form
- b) angivelse af, i hvilken medlemsstat selskabets hovedsæde er beliggende, og i givet fald i hvilken medlemsstat den filial, som aftalen indgås med, er beliggende
- c) hovedsædets adresse samt i givet fald adressen på den filial, som aftalen indgås med
- d) en konkret henvisning til rapporten om solvens og økonomisk situation som fastlagt i artikel 51, der giver forsikringstageren let adgang til denne information.

3. Der meddeles følgende oplysninger vedrørende forpligtelsen:

- a) definitionen af de enkelte garantier og optioner
- b) aftalens løbetid
- c) betingelserne for opsigelse af aftalen
- d) betingelserne for indbetaling af præmier, herunder over hvilken årrække
- e) de nærmere vilkår for beregning og tildeling af bonus
- f) en angivelse af tilbagekøbsværdi og fripoliceværdi og arten af de hertil knyttede garantier
- g) oplysninger om præmier for de enkelte garantier, herunder for hovedforsikringen og supplerende garantier, når sådanne oplysninger viser sig hensigtsmæssige
- h) en angivelse af anvendte referenceværdier i forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde
- i) en angivelse af arten af de underliggende aktiver i forbindelse med unit-linked aftaler
- j) betingelser for udøvelse af opsigelsesretten
- k) generelle angivelser vedrørende den skatteordning, der gælder for den pågældende type aftale

- l) bestemmelserne vedrørende behandling af klager vedrørende aftalen fra forsikringstagerne, de forsikrede eller de begunstigede, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører retten til at anlægge retssag
- m) den lovgivning, der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit, eller, når parterne frit kan vælge lovgivning, den lovgivning livsforsikringsselskabet foreslår.

4. Der forelægges endvidere særlige oplysninger med henblik på at sikre, at forsikringstageren virkelig kan forstå aftalens underliggende risici, som bæres af forsikringstageren.

► **C1** 5. Forsikringstageren informeres under hele forsikringsaftalens løbetid ◀ om enhver ændring af følgende oplysninger:

- a) de almindelige og særlige betingelser
- b) livsforsikringsselskabets navn og juridiske form samt hovedsædets adresse og i givet fald adressen på den filial, som aftalen er indgået med
- c) alle oplysninger vedrørende stk. 3, litra d)-j), i tilfælde af tillæg til aftalen eller i tilfælde af ændring af den lovgivning, der finder anvendelse på den
- d) årligt oplysninger om bonussituationen.

Når forsikringsselskabet i forbindelse med et tilbud om eller indgåelse af en kontrakt om livsforsikring forelægger tal vedrørende beløbet på potentielle betalinger, der overstiger og går ud over de kontraktmæssigt fastlagte betalinger, forsyner forsikringsselskabet forsikringstageren med en standardberegning med angivelse af den potentielle betaling på udløbsdatoen under anvendelse af præmieberegningsgrundlaget ved tre forskellige rentesatser; dette finder ikke anvendelse på ophørende forsikringer og kontrakter; forsikringsselskabet informerer klart og forståeligt forsikringstageren om, at standardberegningen kun er en beregningsmodel, der er baseret på teoretiske antagelser, og at forsikringstageren ikke kan gøre kontraktmæssige krav gældende på grundlag af standardberegningen.

▼ **C1**

Ved forsikringer med ret til bonus underretter forsikringsselskabet én gang årligt skriftligt forsikringstageren om status for forsikringstagerens krav, herunder ret til bonus. Når forsikringsselskabet har forelagt tal om den potentielle fremtidige udvikling af retten til bonus, underretter forsikringsselskabet endvidere forsikringstageren om forskellene mellem den faktiske udvikling og de oprindelige data.

▼ **B**

6. Oplysningerne i stk. 2-5 skal forelægges skriftligt og være klart og præcist formuleret og affattet på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Oplysningerne kan dog affattes på et andet sprog, hvis forsikringstageren anmoder derom, og det er tilladt i henhold til medlemsstatens lovgivning, eller forsikringstageren frit kan vælge, hvilken lovgivning der skal anvendes.

7. Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, må kun kræve, at livsforsikringsselskaberne giver andre oplysninger end dem, der er anført i stk. 2-5, hvis sådanne oplysninger er nødvendige for, at forsikringstageren virkelig kan forstå de væsentligste elementer af forpligtelsen.

8. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1-7 fastsættes af den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Artikel 186

Opsigelsesperiode

1. Medlemsstaterne sørger for, at forsikringstagere, der tegner individuelle livsforsikringer, har en frist på mellem 14 og 30 dage fra det tidspunkt, hvor de fik meddelelse om, at forsikringsaftalen er indgået, til at opsiges aftalen.

Forsikringstagerens meddelelse om, at aftalen opsiges, medfører, at de fremover frigøres for alle forpligtelser i henhold til den pågældende aftale.

Betingelserne for opsigelse og de heraf affødte øvrige retsvirkninger bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på forsikringsaftalen, navnlig hvad angår retningslinjerne for, hvorledes forsikringstageren underrettes om, at forsikringsaftalen er indgået.

2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende stk. 1 i følgende tilfælde:

- a) når aftalen har en løbetid på seks måneder eller derunder
- b) når forsikringstageren på grund af sin særlige situation eller de omstændigheder, hvorunder aftalen er indgået, ikke har brug for særlig beskyttelse.

Når medlemsstaterne gør brug af muligheden i første afsnit, angiver de dette i deres lovgivning.

KAPITEL II

Særlige bestemmelser vedrørende skadesforsikring

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 187

Policebetingelser

De almindelige og særlige policebetingelser omfatter ikke de betingelser, der er beregnet på i de enkelte tilfælde at tage hensyn til de særlige omstændigheder ved den risiko, der skal dækkes.

Artikel 188

Ophævelse af monopolstillinger

Medlemsstaterne sørger for at ophæve den monopolstilling med hensyn til adgang til udøvelse af virksomhed inden for bestemte forsikringsklasser, der er indrømmet organer, der er etableret på deres område, og som er nævnt i artikel 8.

Artikel 189

Deltagelse i nationale garantiordninger

Værtslande kan kræve, at skadesforsikringsselskaber på samme vilkår som de skadesforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse på deres område, skal være medlemmer af og deltage i enhver ordning, der skal garantere de forsikrede eller de skadelidte tredjeparter betaling af erstatningsydelse.

Afdeling 2

Coassurance inden for fællesskabet

Artikel 190

Coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet

1. Bestemmelserne i denne afdeling finder anvendelse på sådan coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, der angår en eller flere af de risici, der er opført under forsikringsklasse 3-16 i del A i bilag I, og som opfylder følgende betingelser:

- a) risikoen er en stor risiko
- b) risikoen er ved en enkelt aftale med en samlet præmie og for samme tidsrum dækket af flere forsikringsselskaber, der som coassurandører ikke hæfter solidarisk, og hvoraf et er det ledende forsikringsselskab
- c) risikoen består inden for Fællesskabet
- d) for at kunne dække risikoen behandles det ledende forsikringsselskab som et forsikringsselskab, der selv ville kunne dække hele risikoen
- e) mindst en af coassurandørerne deltager i aftalen gennem sit hovedsæde eller en filial, der er etableret i en anden medlemsstat end den, hvor det ledende forsikringsselskab er etableret
- f) det ledende forsikringsselskab varetager fuldt ud den rolle, som tilkommer det ifølge praksis inden for coassurancevirksomhed og fastsætter navnlig forsikringsbetingelser og tariffer.

2. Artikel 147-152 finder kun anvendelse på det ledende forsikringsselskab.

3. Coassurancevirksomhed, som ikke opfylder de i stk. 1 nævnte betingelser, henhører fortsat under bestemmelserne i dette direktiv, dog med undtagelse af bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 191

Deltagelse i coassurancevirksomhed i Fællesskabet

Forsikringsselskabers ret til at deltage i coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet må ikke gøres betinget af andre bestemmelser end dem, der er fastsat i denne afdeling.

Artikel 192

Forsikringsmæssige hensættelser

Størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser fastsættes af de forskellige coassurandører i henhold til de regler, der er fastsat af deres hjemlande, eller i mangel af sådanne i henhold til den i denne stat gældende praksis.

Dog skal de forsikringsmæssige hensættelser være mindst lige så store som de hensættelser, som er fastsat af det ledende forsikringsselskab i henhold til reglerne i selskabets hjemland.

Artikel 193

Statistiske oplysninger

Hjemlandene sørger for, at coassurandører råder over statistiske oplysninger, der viser omfanget af den coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, de deltager i, samt hvilke medlemsstater der er tale om.

Artikel 194

Behandling af coassuranceaftaler i forbindelse med likvidation

I tilfælde af et forsikringsselskabs likvidation opfyldes forpligtelser i forbindelse med deltagelse i en coassuranceaftale inden for Fællesskabet på samme måde som forpligtelser i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de forsikredes eller de begunstigedes nationalitet.

*Artikel 195***Udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder**

Med henblik på gennemførelsen af bestemmelserne i denne afdeling meddeler medlemsstaternes tilsynsmyndigheder hinanden alle nødvendige oplysninger som led i det samarbejde, der er omhandlet i afsnit I, kapitel IV, afdeling 5.

*Artikel 196***Samarbejde om gennemførelse**

Kommissionen og medlemsstaternes tilsynsmyndigheder samarbejder tæt med henblik på at undersøge de vanskeligheder, der eventuelt kan opstå ved gennemførelsen af bestemmelserne i denne afdeling.

Som led i dette samarbejde undersøges navnlig mulige fremgangsmåder, som viser, at det ledende forsikringsselskab ikke opfylder den rolle, som tilkommer det ifølge praksis inden for coassurancevirksomhed, eller fordi dækningen af de pågældende risici tydeligvis ikke kræver deltagelse af to eller flere forsikringsselskaber.

Afdeling 3

Assistance*Artikel 197***Virksomhed svarende til turistassistance**

Medlemsstaterne kan lade virksomhed i form af assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under andre omstændigheder end de i artikel 2, stk. 2, omhandlede, være underlagt dette direktiv.

Gør en medlemsstat brug af denne mulighed, skal den sidestille de nævnte former for virksomhed med dem, der er klassificeret under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I.

Stk. 2 påvirker på ingen måde de i bilag I fastsatte klassificeringsmuligheder for de former for virksomhed, der klart henhører under andre forsikringsklasser.

Afdeling 4

Retshjælpforsikring*Artikel 198***Anvendelsesområdet for bestemmelserne i denne afdeling**

1. Bestemmelserne i denne afdeling gælder for den retshjælpforsikring, som er omhandlet under forsikringsklasse 17 i del A i bilag I, hvorved et forsikringsselskab mod præmiebetaling forpligter sig til at dække omkostninger ved retssager og at præstere andre tjenesteydelser, der følger af forsikringsdækningen, blandt andet med henblik på:

- a) at opnå erstatning for den skade, som den forsikrede har lidt, enten ved forlig eller under en civilretlig sag eller en straffesag
- b) at forsvare eller repræsentere den forsikrede under en civilsag, en straffesag eller en sag behandlet administrativt eller på lignende måde, eller i anledning af et krav, som er rejst mod vedkommende.

2. Bestemmelserne i denne afdeling finder ikke anvendelse:

- a) på retshjælpsforsikring, der er knyttet til tvister eller risici hidrørende fra brugen af søgående fartøjer, eller som har forbindelse med sådan brug
- b) på den virksomhed, der udøves af et ansvarsforsikringsselskab i forbindelse med den forsikredes forsvaret eller repræsentation i en hvilken som helst sag behandlet retsligt eller administrativt, for så vidt denne virksomhed udøves samtidig med varetagelsen af det pågældende forsikringsselskabs egne interesser i henhold til denne dækning
- c) såfremt en medlemsstat foreskriver det, på den retshjælpsforsikringsvirksomhed, der udøves af et forsikringsselskab, der tilbyder assistance, og som opfylder følgende betingelser:
 - i) virksomheden udøves i en anden medlemsstat end den, hvor den forsikrede har sit faste opholdssted
 - ii) virksomheden indgår i en aftale, der kun vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted.

Med henblik på første afsnit, litra c), skal det af aftalen klart fremgå, at den pågældende dækning er begrænset til de i nævnte litra omhandlede forhold og er accessorisk i forhold til assistancen.

Artikel 199

Særskilte aftaler

Retshjælpsdækning skal være omfattet af en i forhold til de øvrige forsikringsklasser særskilt aftale eller af et særskilt kapitel i en enkelt police med angivelse af omfanget af retshjælpsdækningen, og, hvis medlemsstaten kræver det, af den dertil svarende præmie.

Artikel 200

Behandling af krav

1. Hjemlandet sikrer, at forsikringsselskaber, efter den mulighed, som medlemsstaten har valgt, eller efter eget valg, hvis medlemsstaten giver sit samtykke hertil, vedtager mindst en af de metoder til behandling af krav, der er beskrevet i stk. 2-4.

Uanset hvilken mulighed der vælges, anses de retshjælpsforsikredes interesser for at være omfattet af ækvivalente garantier i henhold til bestemmelserne i denne afdeling.

2. Forsikringsselskaber sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udøver en lignende aktivitet i et andet selskab, som har finansiel, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til førstnævnte forsikringsselskab, og som omfatter en eller flere andre forsikringsklasser henhørende under bilag I.

Forsikringsselskaber, der tegner flere forsikringsklasser, sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udøver en lignende aktivitet inden for en anden forsikringsklasse omfattet af samme selskaber.

3. Forsikringsselskabet overlader behandlingen af skadessager under klassen for retshjælpsforsikring til et i juridisk henseende selvstændigt selskab. Dette selskab angives i den særskilte aftale eller det særskilte kapitel, der er nævnt i artikel 199.

Er dette i juridisk henseende selvstændige selskab knyttet til et andet forsikringsselskab, som udøver forsikringsvirksomhed i en eller flere af de forsikringsklasser, der er anført under del A i bilag I, skal de medarbejdere i det i juridisk henseende selvstændige selskab, der beskæftiger sig med behandling af skadessager eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, ikke samtidig udøve den sam-

me eller en lignede aktivitet i det andet forsikringsselskab. Medlemsstaterne kan bestemme, at dette krav også skal gælde for medlemmerne af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet.

4. Aftalen foreskriver, at de forsikrede kan, så snart forsikringsselskabets intervention kan påberåbes, overdrage forsvaret af deres interesser til en advokat efter eget valg, eller, for så vidt den nationale lovgivning tillader dette, til enhver anden behørigt kvalificeret person.

Artikel 201

Frit advokatvalg

1. Enhver forsikringsaftale om retshjælp skal indeholde udtrykkelig bestemmelse om at:

- a) den forsikrede frit kan vælge sin advokat eller enhver anden person, som er behørigt kvalificeret i henhold til den nationale lovgivning, når det er påkrævet for at forsvare, repræsentere eller varetage hans interesser i en sag behandlet retsligt eller administrativt
- b) de forsikrede frit kan vælge en advokat eller, hvis de foretrækker det og for så vidt den nationale lovgivning tillader dette, enhver anden behørigt kvalificeret person til at varetage deres interesser, når der foreligger en interessekonflikt.

2. Med henblik på denne afdeling forstås ved »advokat« enhver person, der har ret til at udøve virksomhed under en af de betegnelser, der er anført i Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelser med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser³⁹).

Artikel 202

Undtagelse fra reglen om frit advokatvalg

1. Medlemsstaterne kan undtage retshjælpsforsikring fra artikel 201, stk. 1, hvis samtlige nedenstående betingelser er opfyldt:

- a) forsikringen vedrører udelukkende sager, der skyldes brug af vejretøjer på den pågældende medlemsstats område
- b) forsikringen er knyttet til en aftale om ydelse af assistance i tilfælde af ulykke eller uheld, hvor et vejretøj er impliceret
- c) hverken retshjælpsforsikreren eller assistanceforsikreren dækker ansvarsklasser
- d) der er truffet forholdsregler, for at den juridiske rådgivning og hver parts repræsentation i en tvist varetages af totalt uafhængige advokater, når disse parter er retshjælpsforsikrede hos det samme forsikringsselskab.

2. En undtagelse, som indrømmes i medfør af stk. 1, berører ikke anvendelsen af artikel 200.

Artikel 203

Voldgift

Medlemsstaterne skal med henblik på bilæggelse af en tvist mellem retshjælpsforsikreren og den forsikrede og med forbehold af enhver ret til at indbringe en sag for en retsinstans i henhold til den nationale lovgivning fastsætte bestemmelser om voldgift eller andre procedurer, som giver tilsvarende sikkerhed for objektivitet.

Forsikringsaftalen skal indeholde bestemmelse om, at den forsikrede har ret til at bringe sådanne procedurer i anvendelse.

*Artikel 204***Interessekonflikt**

Når der opstår en interessekonflikt, eller hvis der er uenighed med hensyn til tvistens bilæggelse, skal retshjælpsforsikreren eller i givet fald det organ, der behandler skadessagerne, underrette den forsikrede om den i artikel 201, stk. 1, omhandlede ret og om muligheden for at anvende den i artikel 203 nævnte procedure.

*Artikel 205***Ophævelse af krav om specialisering i retshjælpsforsikring**

Medlemsstaterne ophæver enhver bestemmelse, der forbyder forsikringsselskaber at udøve retshjælpsforsikring og forsikring i andre forsikringsklasser samtidig på deres område.

Afdeling 5

Sygeforsikring*Artikel 206***Sygeforsikring som alternativ til socialsikring**

1. Medlemsstater, hvor aftaler til dækning af de risici, der er nævnt under forsikringsklasse 2 i del A i bilag I, delvist eller fuldstændigt kan erstatte den sygesikring, der er indbygget i den lovpligtige sociale sikringsordning, kan kræve at:

- a) aftalen er i overensstemmelse med de specifikke retsfor skrifter til beskyttelse af almene hensyn i forbindelse med den pågældende type forsikring, som medlemsstaten har fastsat,
- b) de almindelige og specielle betingelser, der er forbundet med denne forsikring, meddeles medlemsstatens tilsynsmyndigheder, før de anvendes.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at sygeforsikring i henhold til stk. 1 teknisk set skal fungere på lignende måde som livsforsikring, når alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) de betalte præmier beregnes på grundlag af sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger, som gælder for den medlemsstat, hvor risikoen består, efter de matematiske metoder, der anvendes i forsikring
- b) der afsættes hensættelser for stigende alder
- c) forsikringsselskabet kun kan opsigte aftalen inden for et bestemt tidsrum, som fastsættes af den medlemsstat, hvor risikoen består
- d) aftalen åbner mulighed for at hæve præmierne eller nedsætte ydelserne selv for bestående aftaler
- e) aftalen åbner mulighed for, at forsikringstagerne kan ændre deres bestående aftale til en ny aftale i henhold til stk. 1, der tilbydes af det samme forsikringsselskab eller den samme filial, idet der tages hensyn til deres erhvervede rettigheder.

I det i første afsnit, litra e), nævnte tilfælde skal der tages hensyn til hensættelserne for stigende alder, og der kan kun kræves ny lægeundersøgelse ved øget dækning.

I så fald skal medlemsstatens tilsynsmyndigheder offentliggøre de i første afsnit, litra a), omhandlede sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger og sende dem til hjemlandets tilsynsmyndigheder.

Præmierne skal ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser være tilstrækkelige til, at forsikringsselskaberne kan opfylde alle deres forpligtelser vedrørende alle aspekter af deres finansielle situation. Hjemlandet

kræver, at det tekniske grundlag for beregningen af præmierne meddeles dens tilsynsmyndigheder, inden produktet tages i brug.

Tredje og fjerde afsnit gælder også, når bestående aftaler ændres.

Afdeling 6

Arbejdsskadeforsikring

Artikel 207

Lovpligtig arbejdsskadeforsikring

Medlemsstaterne kan kræve af alle forsikringselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskadeforsikringer, at de overholder de specifikke bestemmelser for denne form for forsikring i de nationale lovgivninger, bortset fra bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende henhører under hjemlandets kompetence.

KAPITEL III

Særlige bestemmelser vedrørende livsforsikring

Artikel 208

Forbud mod obligatorisk afgivelse af en del af de tegnede forsikringer

Medlemsstaterne må ikke pålægge livsforsikringselskaber, at de skal afgive en del af deres tegnede forsikringer vedrørende de i artikel 2, stk. 3, omhandlede forsikringsformer til et eller flere organer, som er fastsat ved national lov.

Artikel 209

Præmier for nye forretninger

Præmierne for nye forretninger skal, vurderet ud fra rimelige aktuariemæssige antagelser, være tilstrækkelige til, at livsforsikringselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, herunder navnlig afsætte forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse hermed.

I den forbindelse kan der tages hensyn til alle aspekter af livsforsikringselskabets økonomiske situation, idet det skal undgås, at tilførslen af andre midler end præmier og afkastet heraf bliver systematisk og permanent, hvilket på længere sigt kunne bringe det pågældende selskabs solvens i fare.

KAPITEL IV

Særlige bestemmelser vedrørende genforsikring

Artikel 210

Finite reinsurance

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-virksomhed, kan identificere, måle, overvåge, styre, kontrollere og rapportere de risici, der følger af disse aftaler eller denne virksomhed.

▼ M5

2. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, hvori bestemmelserne omhandlet i nærværende artikels stk. 1 præciseres med hensyn til overvågning, forvaltning og kontrol af risici, der opstår som følge af finite reinsurance-virksomhed.

▼B

3. Med henblik på stk. 1 og 2 forstås ved finite reinsurance genforsikring, hvor den eksplicitte maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:

- a) eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi
- b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Artikel 211

Special purpose vehicles

1. Medlemsstaterne tillader, at der på deres område stiftes special purpose vehicles efter forudgående tilsynsmæssig godkendelse heraf.

▼M5

2. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende kriterier for tilsynsmyndighedernes godkendelse:

- a) tilladelsens omfang
- b) obligatoriske bestemmelser til indsættelse i alle udstedte aftaler
- c) de i artikel 42 omhandlede krav til egnethed og hæderlighed, der stilles til lederne af en special purpose vehicle
- d) krav til egnethed og hæderlighed blandt aktionærer og medlemmer med kvalificeret deltagelse i en special purpose vehicle
- e) krav til sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer, tilstrækkelige interne kontrolmekanismer og risikostyring
- f) krav til regnskabsføring, forsigtigheds- og statistiske oplysninger
- g) solvenskrav.

2a. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 211, stk. 1 og 2, udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedureerne ved tilsynsmyndighedernes godkendelse af oprettelsen af special purpose vehicles og vedrørende de formater og modeller, der skal anvendes med henblik på stk. 2, litra f).

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

2b. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 211, stk. 1 og 2, kan EIOPA udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedureerne ved samarbejde og informationsudveksling mellem tilsynsmyndigheder, når der er oprettet en special purpose vehicle, som overtager risici fra forsikrings- eller genforsikringsselskaber, i en medlemsstat, som ikke er den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet har opnået tilladelse.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. Special purpose vehicles, der er godkendt inden den 31. december 2015, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som har godkendt den pågældende special purpose vehicle. Enhver ny aktivitet, som er indledt af en sådan special purpose vehicle efter denne dato, er omfattet af bestemmelserne i stk. 1, 2 og 2a.

▼**B**

AFSNIT III

TILSYN MED FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSSELSKABER I EN KONCERN

KAPITEL I

Koncerntilsyn: definitioner, anvendelsestilfælde, -område og -niveauer

Afdeling 1

Definitioner

Artikel 212

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- a) »deltagende selskab«: et selskab, som enten er et moderselskab eller et andet selskab, der besidder en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF
- b) »tilknyttet selskab«: et selskab, som enten er et datterselskab eller et andet selskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF
- c) »koncern«: en gruppe af selskaber der:
 - i) består af et deltagende selskab, dets datterselskaber og de enheder, i hvilke det deltagende selskab eller dets datterselskaber besidder en kapitalinteresse, og virksomheder, der er tilknyttet hinanden som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF, eller
 - ii) er baseret på indgåelsen aftalemæssigt eller på anden vis af en stærk og holdbar finansiel tilknytning mellem selskaberne, og som kan omfatte gensidige eller gensidiglignende foreninger, på betingelse af at:
 - et af disse selskaber gennem en centraliseret samordning udøver en faktisk bestemmende indflydelse på afgørelserne, herunder de finansielle afgørelser, i de øvrige selskaber, der er en del af koncernen, og
 - oprettelsen og ophævelsen af sådanne forbindelser, hvad angår dette afsnit, er underlagt forudgående godkendelse af den koncerntilsynsførende når det selskab, som udfører den centraliserede samordning, betragtes som moderselskab, og de andre selskaber betragtes som datterselskaber
- d) »koncerntilsynsførende«: den tilsynsmyndighed, der er ansvarlig for koncerntilsyn som fastsat i overensstemmelse med artikel 247

▼**M5**

- e) »tilsynskollegiet«: en permanent, men fleksibel struktur for samarbejde, koordinering og lettelse af beslutningstagningen vedrørende tilsynet med en koncern

▼**M1**

- f) »forsikringsholdingselskab«: et moderselskab, som ikke er et blandet finansielt holdingselskab og hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalinteresser i datterselskaber, når disse datterselskaber udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber, og når mindst et af disse datterselskaber er et forsikrings- eller genforsikringsselskab
- g) »blandet forsikringsholdingselskab«: et moderselskab, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, og som omfatter mindst ét datterselskab, der er et forsikrings- eller genforsikringsselskab
- h) »blandet finansielt holdingselskab«: et blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 2, nr. 15), i direktiv 2002/87/EF.

▼B

2. I dette afsnit betragter tilsynsmyndighederne som moderselskab også ethvert selskab, der efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse på et andet selskab.

De betragter ligeledes som datterselskab ethvert selskab, på hvilket et moderselskab efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse.

De betragter desuden som kapitalinteresse enhver direkte eller indirekte besiddelse af stemmerettigheder eller kapital i et selskab, på hvilket der efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøves en faktisk bestemmende indflydelse.

Afdeling 2

Anvendelsestilfælde og -område

Artikel 213

Anvendelsestilfælde for koncerntilsyn

1. Medlemsstaterne påser, at der på koncernniveau udøves tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, der i henhold til dette afsnit er del af en koncern.

Bestemmelserne i dette direktiv, der fastsætter reglerne om tilsyn med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber, finder fortsat anvendelse på sådanne selskaber, medmindre andet er fastsat i dette afsnit.

▼M1

2. Medlemsstaterne påser, at der udøves koncerntilsyn med følgende:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som er deltagende selskaber i mindst et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab som omhandlet i artikel 218-258
- b) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, som omhandlet i artikel 218-258
- c) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Unionen, eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab som omhandlet i artikel 260-263
- d) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et blandet forsikringsholdingselskab som omhandlet i artikel 265.

3. I de anvendelsestilfælde, der er anført i stk. 2, litra a) og b), hvor det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller det forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, enten er et tilknyttet selskab under eller selv er en tilsynspligtig enhed eller

et blandet finansielt holdingselskab, der er underlagt supplerende tilsyn i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, beslutte ikke at lade det deltagende forsikrings- eller genforsikringselskab, forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab være omfattet af tilsyn med koncentrationsrisiko som omhandlet i artikel 244 i dette direktiv eller af tilsyn med koncerntil interne transaktioner som omhandlet i artikel 245 i dette direktiv eller beslutte ikke at udøve nogen af disse former for tilsyn.

4. Er et blandet finansielt holdingselskab for så vidt angår risikobaseret tilsyn omfattet af en tilsvarende bestemmelse i dette direktiv og i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige berørte kompetente myndigheder beslutte kun at anvende bestemmelserne i direktiv 2002/87/EF på det pågældende blandede finansielle holdingselskab.

5. Er et blandet finansielt holdingselskab for så vidt angår risikobaseret tilsyn omfattet af tilsvarende bestemmelser i dette direktiv og i direktiv 2006/48/EF, kan den koncerntilsynsførende efter fælles overenskomst med den konsoliderende tilsynsmyndighed i bank- og investeringsservicesektoren beslutte kun at anvende bestemmelserne i det direktiv, som relaterer til den mest betydningsfulde sektor, jf. artikel 3, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF.

6. Den koncerntilsynsførende skal informere Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁴⁰), (EBA), og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010⁴¹) (EIOPA) om de beslutninger, der træffes i henhold til stk. 4 og 5. EBA, EIOPA og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), oprettet ved forordning (EU) nr. 1095/2010⁴²), (ESMA) udvikler gennem Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder (Det Fælles Udvalg) retningslinjer, der tager sigte på at samordne tilsynspraksis, og udarbejder udkast til forskriftsmæssige tekniske standarder, som de forelægger Kommissionen senest tre år efter vedtagelsen af retningslinjerne.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede forskriftsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i henholdsvis forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

▼B

Artikel 214

Anvendelsesområde for koncerntilsyn

▼M1

1. Udøvelse af koncerntilsyn i overensstemmelse med artikel 213 indebærer på ingen måde, at tilsynsmyndighederne har pligt til at udøve en tilsynsfunktion over for det enkelte tredjelandsforsikrings- eller genforsikringselskab, forsikringsholdingselskab, blandede finansielle holdingselskab eller blandede forsikringsholdingselskab, jf. dog artikel 257 med hensyn til forsikringsholdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber.

▼B

2. Den koncerntilsynsførende kan beslutte fra sag til sag ikke at medtage et selskab i koncerntilsynet som omhandlet i artikel 213, når:

- a) selskabet er beliggende i et tredjeland, hvor der er retlige hindringer for videregivelsen af de nødvendige oplysninger, jf. dog artikel 229
- b) selskabet, der påtænkes medtaget, kun er af ringe betydning set ud fra formålene med koncerntilsynet, eller

- c) det under hensyntagen til formålene med koncerntilsynet ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskab.

Når flere selskaber i samme koncern, enkeltvist betragtet, kan udelukkes i henhold til første afsnit, litra b), kan de dog medtages, dersom de som helhed er af ikke uvæsentlig betydning.

Når den koncerntilsynsførende ikke mener, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab bør medtages i koncerntilsynet, jf. første afsnit, litra b) eller c), konsulterer den de øvrige kompetente myndigheder, inden der træffes en afgørelse.

Når den koncerntilsynsførende ikke medtager et forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncerntilsynet, jf. første afsnit, litra b) eller c), kan tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor det pågældende selskab er beliggende, anmode selskabet, der er moderselskab i koncernen, om enhver oplysning, der kan fremme tilsynet med det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Afdeling 3

Anvendelsesniveauer

Artikel 215

Det endelige moderselskab på fællesskabsniveau

▼M1

1. Når det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b), selv er et datterselskab under et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet forsikringsholdingselskab eller et andet blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, finder artikel 218 til 258 kun anvendelse på det endelige moderforsikringsselskab eller -genforsikringsselskab, -forsikringsholdingselskab eller det endelige blandede finansielle moderholdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen.

2. Når det i stk. 1 omhandlede endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, er et datterselskab under et selskab, der er underlagt supplerende tilsyn i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, beslutte ikke at lade det endelige moderselskab være omfattet af tilsyn med koncentrationsrisiko som omhandlet i artikel 244, tilsyn med koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 245 eller ikke at udøve nogen af disse former for tilsyn.

▼B

Artikel 216

Det endelige moderselskab på nationalt niveau

▼M1

1. Når det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b), ikke har sit hovedsæde i samme medlemsstat som det endelige moderselskab på unionsniveau som omhandlet i artikel 215, kan medlemsstaterne tillade deres tilsynsmyndigheder at beslutte, efter konsultation af den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på unionsniveau, at udøve koncerntilsyn med det endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab på nationalt niveau.

▼M5

I så fald begrundes tilsynsmyndigheden sin afgørelse over for både den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau. Den koncerntilførende underretter tilsynskollegiet i overensstemmelse med artikel 248, stk. 1, litra a).

Artikel 218-258 finder tilsvarende anvendelse, jf. dog nærværende artikels stk. 2-6.

▼B

2. Tilsynsmyndigheden kan begrænse koncerntilsynet med det endelige moderselskab på nationalt niveau til et eller flere afsnit i kapitel II.

3. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau ►C1 være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, anerkendes valget af metode, der træffes af den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med artikel 220 ◀ med hensyn til det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215, som endeligt, og den anvendes af tilsynsmyndigheden i den berørte medlemsstat.

4. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, og når det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215 i overensstemmelse med artikel 231 eller 233, stk. 5, har fået tilladelse til at beregne solvenskapitalkravet for koncernen og solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- og genforsikringselskaber ►C1 på basis af en intern model, anerkendes denne afgørelse som endelig, og den anvendes af ◀ tilsynsmyndigheden i den berørte medlemsstat.

I en sådan situation, hvor tilsynsmyndigheden finder, at risikoprofilen for det endelige moderselskab på nationalt niveau afviger væsentligt fra den interne model, der er godkendt på fællesskabsniveau, og så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, kan tilsynsmyndigheden beslutte at lægge et kapitaltillæg til koncernens solvenskapitalkrav for det pågældende selskab, der er beregnet på basis af den pågældende model, eller den tilsynsførende kan i særlige tilfælde, hvor et sådan kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, pålægge selskabet at beregne koncernens solvenskapitalkrav på basis af en standardformel.

▼M5

Tilsynsmyndigheden redegør for sådanne afgørelser over for både selskabet og den koncerntilsynsførende. Den koncerntilsynsførende underretter tilsynskollegiet i overensstemmelse med artikel 248, stk. 1, litra a).

▼B

5. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, kan dette selskab ikke i overensstemmelse med artikel 236 eller 243 indgive en ansøgning om tilladelse til at lade sine datterselskaber være omfattet af bestemmelserne i artikel 238-239.

6. Når medlemsstaterne tillader deres tilsynsmyndigheder at træffe en afgørelse som omhandlet i stk. 1, fastsætter de bestemmelser om, at sådanne afgørelser ikke kan træffes eller opretholdes, når det endelige moderselskab på nationalt niveau er et datterselskab under det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215 og sidstnævnte i overensstemmelse med artikel 237 eller 243 har opnået en tilladelse til at lade dette selskab være omfattet af bestemmelserne i artikel 238 og 239.

▼M5

7. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer, under hvilke omstændigheder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede afgørelse kan træffes.

▼B

*Artikel 217***Moderselskab beliggende i flere medlemsstater**

1. Når medlemsstaterne giver deres tilsynsmyndigheder tilladelse til at træffe en afgørelse som omhandlet i artikel 216, giver de dem samtidig tilladelse til at beslutte at indgå en aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende, med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.

Når de kompetente tilsynsmyndigheder har indgået en aftale som omhandlet i første afsnit, udøves der ikke koncerntilsyn med noget andet endeligt moderselskab som omhandlet i artikel 216, der er beliggende i andre medlemsstater end i den medlemsstat, hvor koncerndelen som omhandlet i første afsnit er beliggende.

▼M5

I så fald begrundes tilsynsmyndighederne deres aftale over for både den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau. Den koncerntilsynsførende underretter tilsynskollegiet i overensstemmelse med artikel 248, stk. 1, litra a).

▼B

2. Artikel 216, stk. 2-6, finder tilsvarende anvendelse.

▼M5

3. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer, under hvilke omstændigheder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede afgørelse kan træffes.

▼B*KAPITEL II**Finansiel situation*

Afdeling 1

Koncernsolvens

Underafdeling 1

Almindelige bestemmelser*Artikel 218***Tilsyn med koncernsolvens**

1. Tilsynet med koncernsolvensen udøves i overensstemmelse med stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

2. Medlemsstaterne påser i det i artikel 213, stk. 2, litra a), omhandlede tilfælde, at de deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskaber sørger for, at koncernen er i besiddelse af ►C1 et anerkendt kapitalgrundlag ◀, der hele tiden mindst svarer til koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes i overensstemmelse med underafdeling 2-4.

3. Medlemsstaterne påser i det i artikel 213, stk. 2, litra b), omhandlede tilfælde, at forsikrings- eller genforsikringsselskaber i en koncern sørger for, at koncernen er i besiddelse af ►C1 et anerkendt kapitalgrundlag ◀, der hele tiden mindst svarer til koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes i overensstemmelse med underafdeling 5.

4. Kravene i stk. 2 og 3 er underlagt tilsynsmæssig kontrol af den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med kapitel III. Artikel 136 og artikel 138, stk. 1-4, finder tilsvarende anvendelse.

5. Så snart det deltagende selskab har konstateret og underrettet den koncerntilsynsførende om, at koncernen ikke længere opfylder solvenskapitalkravet, eller at der er risiko for, at den i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet, underretter den koncerntilsynsførende de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet, der analyserer koncernens situation.

▼ M1

Artikel 219

Beregningshyppighed

1. Den koncerntilsynsførende sikrer, at beregningerne som omhandlet i artikel 218, stk. 2 og 3, foretages mindst én gang årligt, af det deltagende forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, af forsikringsholdingselskabet eller af det blandede finansielle holdingselskab.

Det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller, når koncernens moderselskab ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskabet, det blandede finansielle holdingselskab eller det selskab i koncernen, der udpeges af den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv, fremlægger de relevante oplysninger for og resultaterne af beregningen for den koncerntilsynsførende.

2. Forsikringsselskabet, genforsikringsselskabet, forsikringsholdingselskabet og det blandede finansielle holdingselskab udøver løbende tilsyn med koncernens solvenskapitelkrav. Såfremt koncernens risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for det senest rapporterede solvenskapitalkrav, genberegnes koncernens solvenskapitalkrav omgående, hvorefter det rapporteres til den koncerntilsynsførende.

Når der er tegn på, at koncernens risikoprofil har ændret sig væsentligt siden den dato, hvor solvenskapitalkravet sidst blev rapporteret, kan den koncerntilsynsførende kræve en ny beregning af solvenskapitalkravet.

▼ B

Underafdeling 2

Valg af beregningsmetode og generelle principper

Artikel 220

Valg af metode

1. Solvenssituationen for koncernen af forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a), beregnes i overensstemmelse med de tekniske principper og en af metoderne i artikel 221-233.

2. Medlemsstaterne påser, at solvenssituationen for koncernen af forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a), beregnes i overensstemmelse med metode 1 som omhandlet i artikel 230, 231 og 232.

Medlemsstaterne giver imidlertid deres tilsynsmyndigheder, der fungerer som koncerntilsynsførende med hensyn til en bestemt koncern, mulighed for efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv at beslutte at anvende metode 2 som omhandlet i artikel 233 og 234 eller en kombination af metode 1 og 2, når det ikke er hensigtsmæssigt udelukkende at anvende metode 1.

Artikel 221

Medtagelse af den forholdsvise andel

1. Ved beregningen af koncernsolvensen medtages den forholdsmæssige andel, som det deltagende selskab besidder i sine tilknyttede selskaber.

Den forholdsmæssige andel i forbindelse med første afsnit omfatter et af følgende elementer:

- a) hvis metode 1 anvendes: de procentdele, der anvendes ved opstillingen af de konsoliderede regnskaber, eller
- b) hvis metode 2 anvendes: den del af den tegnede kapital, som direkte eller indirekte besiddes af det deltagende selskab.

Når det tilknyttede selskab er et datterselskab, og det ikke er i besiddelse af et tilstrækkeligt ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af sit solvenskapitalkrav, tages datterselskabets samlede solvensunderskud i betragtning, uanset den anvendte metode.

Når tilsynsmyndighederne er af den opfattelse, at et moderselskab, der besidder en kapitalandel, helt klart udelukkende hæfter for denne kapitalandel, kan den koncerntilsynsførende imidlertid tillade, at datterselskabets solvensunderskud medregnes forholdsmæssigt.

2. Den koncerntilsynsførende fastsætter, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv, den forholdsmæssige andel, der tages i betragtning i følgende tilfælde:

- a) når der ikke er nogen kapitaltilknytning mellem nogle af selskaberne i en koncern
- b) når en tilsynsmyndighed har fastslået, at enhver direkte eller indirekte besiddelse af stemmerettigheder eller kapital i et datterselskab betragtes som en deltagelse, fordi der efter denne myndigheds opfattelse udøves en faktisk bestemmende indflydelse på dette selskab
- c) når en tilsynsmyndighed har fastslået, at et selskab er moderselskab for et andet selskab, fordi det efter tilsynsmyndighedens opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse på det andet selskab.

Artikel 222

Eliminering af dobbelt anvendelse af et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀

1. Dobbelt anvendelse af et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet blandt de forskellige forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der tages i betragtning ved beregningen, er ikke tilladt.

Med henblik herpå elimineres følgende beløb ved beregningen af koncernsolvensen, såfremt anvendelsen af metoderne i underafdeling 4 ikke resulterer heri:

- a) værdien af ethvert aktiv tilhørende det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for et af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- b) værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab
- c) værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for ethvert andet tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det pågældende deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

2. Følgende elementer kan kun indgå i beregningen, hvis de er anerkendt til dækning af solvenskapitalkravet for det pågældende tilknyttede selskab, jf. dog stk. 1:

- a) overskudskapital, der falder ind under artikel 91, stk. 2, i et tilknyttet livsforsikrings- eller livsgenforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen
- b) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen.

Dog holdes følgende elementer under alle omstændigheder uden for beregningen:

- i) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele, der udgør en potentiel forpligtelse for det deltagende selskab
- ii) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab
- iii) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et andet tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det samme deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Finder tilsynsmyndighederne, at visse andre end de i stk. 2 nævnte elementer, der kan indgå i ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, faktisk ikke er til rådighed til dækning af solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, kan disse elementer kun medtages i beregningen, hvis de kan anvendes til dækning af solvenskapitalkravet for det tilknyttede selskab.

4. Summen af ► **C1** elementer af kapitalgrundlaget ◀ som omhandlet i stk. 2 og 3 skal ikke overstige solvenskapitalkravet for det tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskab.

► **C1** 5. Ethvert anerkendt kapitalgrundlag i et tilknyttet ◀ forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, og som er underlagt forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 90, skal kun medtages i beregningen, såfremt de er blevet behørigt godkendt af tilsynsmyndigheden, der er ansvarlig for tilsynet med det pågældende tilknyttede selskab.

Artikel 223

Eliminering af kapital, der er skabt inden for en koncern

1. Ved beregningen af koncernsolvensen tages der ikke hensyn til et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet, som hidrører fra indbyrdes finansiering mellem det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab og et af følgende:

- a) et tilknyttet selskab
- b) et deltagende selskab
- c) et andet tilknyttet selskab under et af dets deltagende selskaber.

2. Der tages ved beregningen af koncernsolvensen ikke hensyn til et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, når det pågældende ► **C1** kapitalgrundlag ◀ hidrører fra indbyrdes finansiering med ethvert andet tilknyttet selskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Det betragtes som indbyrdes finansiering, når et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tilknyttet selskab herunder besidder andele i eller yder lån til et andet selskab, som direkte eller indirekte besidder et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af førstnævnte selskabs solvenskapitalkrav.

*Artikel 224***Værdiansættelse**

Aktiver og passiver værdiansættes i overensstemmelse med artikel 75.

Underafdeling 3

Anvendelse af beregningsmetoder*Artikel 225***Tilknyttede forsikrings- og genforsikringsselskaber**

Når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab har mere end ét tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, medregnes hvert af disse tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber ved beregningen af koncernsolvensen.

Medlemsstaterne fastsætter, at der, når det tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskab har sit hovedsæde i en anden medlemsstat end det forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, ved beregningen skal tages hensyn til det tilknyttede forsikringsselskabs solvenskapitalkrav og ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet som fastsat i denne anden medlemsstat.

▼ **M1***Artikel 226***Mellemliggende forsikringsholdingselskaber**

1. Ved beregningen af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som gennem et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab har en kapitalinteresse i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, tages der hensyn til dette forsikringsholdingselskabs eller blandede finansielle holdingselskabs situation.

Udelukkende med henblik på denne beregning behandles det mellemliggende forsikringsholdingselskab eller mellemliggende blandede finansielle holdingselskab som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, for så vidt angår solvenskapitalkrav og som værende underlagt samme krav som fastsat i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, for så vidt angår ► **C1** kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet.

2. Når et mellemliggende forsikringsholdingselskab eller et mellemliggende blandet finansielt holdingselskab besidder ► **C1** efterstillet gæld eller andet anerkendt kapitalgrundlag, der er begrænset ◀ i overensstemmelse med artikel 98, godkendes det som ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ op til de i artikel 98 fastsatte grænseværdier, for koncernens samlede anerkendte ► **C1** kapitalgrundlag ◀ i forhold til koncernens solvenskapitalkrav.

► **C1** Ethvert anerkendt kapitalgrundlag ◀, som besiddes af et mellemliggende forsikringsholdingselskab eller mellemliggende blandet finansielt holdingselskab, og som kræver forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 90, hvis den besiddes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, kan kun medtages i beregningen af koncernsolvensen, hvis den er blevet behørigt godkendt af den koncerntilsynsførende.

▼ **M5**

*Artikel 227***Tilknyttede tredjelandsforsikrings- og genforsikringsselskabers ækvivalens**

1. Udelukkende ved beregningen i overensstemmelse med artikel 233 af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er et deltagende selskab i et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, behandles tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskabet som et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Når det tredjeland, hvor selskabet har sit hovedsæde, stiller krav om tilladelse og anvender solvensregler, der mindst svarer til dem, der er fastsat i afsnit I, kapitel VI, kan medlemsstaterne dog fastsætte bestemmelser om, at beregningen for så vidt angår dette selskab tager hensyn til solvenskapitalkravet og kapitalgrundlaget til dækning af solvenskapitalkravet i henhold til reglerne i det pågældende tredjeland.

2. Er der ikke vedtaget delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 4 eller 5, foretages kontrollen af, hvorvidt reglerne i tredjelandet som minimum er ækvivalente, af den koncerntilsynsførende efter anmodning fra det deltagende selskab eller på eget initiativ. EIOPA bistår den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Den koncerntilsynsførende konsulterer, bistået af EIOPA, de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, inden der træffes afgørelse om ækvivalens. Denne afgørelse træffes i overensstemmelse med de kriterier, der er vedtaget i henhold til stk. 3. Den koncerntilsynsførende træffer ingen afgørelse i forbindelse med et tredjeland, som modsætter sig en eventuel tidligere truffet afgørelse for så vidt angår dette tredjeland, undtagen hvis dette måtte være nødvendigt for at tage hensyn til betydelige ændringer i den i afsnit I, kapitel VI, fastsatte tilsynsordning og i tilsynsordningen i tredjelandet.

Hvis tilsynsmyndighederne er uenige i den afgørelse, der er truffet i overensstemmelse med andet afsnit, kan de henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010 senest tre måneder efter meddelelsen om den tilsynsførendes afgørelse. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

3. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for en vurdering af, hvorvidt reglerne for solvens i et tredjeland er ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI.

4. Hvis de i henhold til stk. 3 fastlagte kriterier er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastslår at det pågældende tredjelands tilsynsordning er ækvivalent med det, der er fastlagt i afsnit I, kapitel VI.

Disse delegerede retsakter tages regelmæssigt op til revision for at tage hensyn til eventuelle betydelige ændringer i tilsynsordningen i afsnit I, kapitel VI, og i tredjelandet.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.

5. Uanset stk. 4, og selv hvor de i henhold til stk. 3 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA for den periode, der er omhandlet i stk. 6, i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastslår, at de solvensregler, som et tredjeland anvender på selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er midlertidigt ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI, hvis:

- a) det kan påvises, at tredjelandet har eller kan vedtage og anvende solvensregler, som kan betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med stk. 4
- b) tredjelandet anvender solvensregler, der er risikobaserede og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning og gennemsigtighed

- c) tredjelandets ret i princippet tillader samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter med EIOPA og de tilsynsførende myndigheder
- d) tredjelandet har et uafhængigt tilsynssystem, og
- e) tredjelandet har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der er omhandlet i første afsnit.

6. Den periode for midlertidig ækvivalens, der er anført i stk. 5, er på ti år, medmindre en af følgende situationer opstår inden periodens udløb:

- a) at den delegerede retsakt er blevet tilbagekaldt, eller
- b) der i overensstemmelse med stk. 4 er vedtaget en delegeret retsakt om, at det pågældende tredjelandes tilsynsordning anses for at være ækvivalent med den, der er fastlagt i afsnit I, kapitel VI.

Midlertidig ækvivalens kan forlænges med yderligere perioder på ti år, såfremt kriterierne i stk. 5 fortsat opfyldes. Kommissionen vedtager en sådan delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 301a bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Kommissionen tager regelmæssigt sådanne delegerede retsakter op til revision. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse afgørelser. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet om enhver revision, der gennemføres, og sender konklusionerne til Europa-Parlamentet.

7. Hvis der er vedtaget en delegeret retsakt i overensstemmelse med stk. 5 om, at et tredjelandes tilsynsordning er midlertidigt ækvivalent, skal det pågældende tredjeland anses for at være ækvivalent for så vidt angår stk. 1, andet afsnit.

▼B

Artikel 228

Tilknyttede kreditinstitutter, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter

Ved beregning af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som er et deltagende selskab i et kreditinstitut, investeringsselskab eller finansieringsinstitut, giver medlemsstaterne deres deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab mulighed for en tilsvarende anvendelse af metode 1 eller 2 som fastsat i bilag I til direktiv 2002/87/EF. Metode 1 som fastsat i dette bilag anvendes dog kun, hvis den koncerntilsynsførende er overbevist om niveauet for integreret ledelse og intern kontrol for så vidt angår de enheder, der vil være omfattet af konsolideringen. Den metode, der vælges, anvendes ensartet over tid.

Medlemsstaterne tillader dog deres tilsynsmyndigheder, når de fungerer som koncerntilsynsførende for en bestemt koncern, efter anmodning fra det deltagende selskab eller på eget initiativ at beslutte at trække enhver deltagelse som omhandlet i første afsnit fra ►C1 kapitalgrundlaget ◀, der kan indgå i koncernsolvensen for det deltagende selskab.

Artikel 229

Manglende nødvendige informationer

Når de kompetente tilsynsmyndigheder ikke kan få adgang til de oplysninger, som er nødvendige for beregningen af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, og som vedrører et tilknyttet selskab med hovedsæde i en medlemsstat eller et tredjeland, trækkes dette selskabs bogførte værdi i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab ►C1 fra det kapitalgrundlag, der kan indgå i koncernsolvensen. ◀

Overskud ved deltagelsen kan i så fald heller ikke anerkendes som ► **C1** kapitalgrundlag ◀, der kan indgå i koncernsolvensen.

Underafdeling 4

Beregningsmetoder

Artikel 230

Metode 1 (standardmetode): Metode baseret på regnskabskonsolidering

1. Beregningen af koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab sker på basis af de konsoliderede regnskaber.

Koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab er forskellen mellem:

- a) ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet, der beregnes på basis af konsoliderede regnskabsoplysninger
- b) solvenskapitalkravet for koncernen beregnet på basis af konsoliderede regnskabsoplysninger.

Reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, og i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, finder anvendelse ved beregningen af ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ til dækning af solvenskapitalkravet, og af koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes på basis på konsoliderede regnskabsoplysninger.

2. Koncernens solvenskapitalkrav, der er baseret på konsoliderede regnskabsoplysninger (koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav), beregnes på basis af enten standardformlen eller en godkendt intern model på en måde, der er i overensstemmelse med de generelle principper i henholdsvis afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 2, og afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 3.

Koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav indeholder mindst følgende elementer:

- a) det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskabs minimumskapitalkrav som omhandlet i artikel 129
- b) den forholdsvise andel af minimumskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Dette minimum dækkes af et ► **C1** anerkendt basiskapitalgrundlag ◀ som fastsat i artikel 98, stk. 4.

Principperne i artikel 221-229 finder tilsvarende anvendelse med henblik på at fastslå, om et sådant ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ er egnet til at dække koncernens konsoliderede minimumsolvenskapitalkrav. Artikel 139, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse.

▼ **M5**

Artikel 231

Koncernintern model

1. Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab og dets tilknyttede selskaber eller de tilknyttede selskaber under et forsikringsholdingselskab i fællesskab ansøger om tilladelse til at beregne koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav og solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- og genforsikringsselskaber på basis af en intern model, samarbejder de kompetente tilsynsmyndigheder med henblik på at beslutte, hvorvidt der kan gives tilladelse, og fastsætte eventuelle betingelser og vilkår for en sådan tilladelse.

En ansøgning som omhandlet i første afsnit kan kun indgives til den koncerntilsynsførende.

Den koncerntilsynsførende underretter de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og forelægger dem den fuldstændige ansøgning omgående.

2. De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om ansøgningen senest seks måneder efter datoen for den koncerntilsynsførendes modtagelse af den fuldstændige ansøgning.

3. Hvis en af de kompetente tilsynsmyndigheder inden for den i stk. 2 omhandlede periode på seks måneder har forelagt sagen for EIOPA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, udsætter den koncerntilsynsførende sin afgørelse og afventer en eventuel afgørelse fra EIOPA, som denne kan træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i denne forordning og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de berørte tilsynsmyndigheder.

EIOPA træffer afgørelse inden for en frist på en måned. Efter udløbet af perioden på seks måneder, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til EIOPA.

Den koncerntilsynsførende træffer en endelig afgørelse, hvis afgørelsen foreslået af panelet afvises i henhold til artikel 41, stk. 2 og 3, og artikel 44, stk. 1, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 1094/2010. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder. Perioden på seks måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i nævnte forordning.

4. EIOPA kan udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der sikrer ensartede betingelser for anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede fælles beslutningsproces med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ansøgninger om tilladelser med henblik på at lette fælles beslutninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

5. Har de kompetente tilsynsmyndigheder truffet en fælles afgørelse i henhold til stk. 2, fremsender den koncerntilsynsførende et dokument til ansøgeren med den fulde begrundelse.

6. Vedtages der ingen fælles afgørelse senest seks måneder efter den koncerntilsynsførendes modtagelse af den fuldstændige ansøgning, træffer den koncerntilsynsførende selv afgørelse om ansøgningen.

Den koncerntilsynsførende tager behørigt hensyn til eventuelle synspunkter og forbehold, som de øvrige berørte tilsynsmyndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på seks måneder.

Den koncerntilsynsførende fremsender et dokument med afgørelsen, som anfører den fulde begrundelse, til ansøgeren og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

► **C1** Afgørelsen anerkendes som endelig og anvendes ◀ des af de kompetente tilsynsmyndigheder.

7. Når en af de kompetente tilsynsmyndigheder finder, at risikoprofilen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som den har tilsyn med, afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for den interne model, der er godkendt på koncernniveau, kan denne tilsynsmyndighed, så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, tilsynsmyndigheden har påpeget, beslutte i overensstemmelse med artikel 37 at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af en sådan intern model.

Når et sådant kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, kan tilsynsmyndigheden undtagelsesvis kræve, at det pågældende selskab beregner sit solvenskapitalkrav på basis af standardformlen som omhandlet i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 2. Tilsynsmyndigheden kan i overensstemmelse med artikel 37, stk. 1, litra a) og c), beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af standardformlen.

Tilsynsmyndigheden redegør for enhver afgørelse som omhandlet i første og andet afsnit over for både forsikrings- eller genforsikringsselskabet og de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet.

EIOPA kan udstede retningslinjer for at sikre en konsekvent og sammenhængende anvendelse af dette stykke.

▼ **B**

*Artikel 232***Kapitaltillæg på koncernniveau****▼ M5**

Den koncerntilsynsførende tager i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav på passende vis afspejler koncernens risikoprofil, særlig hensyn til tilfælde, hvor de i artikel 37, stk. 1, litra a)-d), omhandlede omstændigheder kan opstå på koncernniveau, navnlig hvor:

▼ B

- a) en specifik risiko på koncernniveau ikke på tilstrækkelig vis er dækket er standardformlen eller den interne model, fordi den er vanskelig at værdiansætte
- b) et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber er pålagt af de kompetente tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med artikel 37 og 231, stk. 7.

Hvis der ikke i tilstrækkeligt omfang er taget højde for koncernens risikoprofil, kan der lægges et kapitaltillæg til koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav.

▼ M5

Artikel 37, stk. 1-5, sammen med delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder fastsat i overensstemmelse med artikel 37, stk. 6, 7 og 8, finder tilsvarende anvendelse.

▼ B*Artikel 233***Metode 2 (alternativ metode): Metode med fradrag og aggregering**

1. Koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab er forskellen mellem:
 - a) koncernens aggregerede anerkendte ► **C1** kapitalgrundlag ◀ som omhandlet i stk. 2
 - b) værdien af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab og koncernens aggregerede solvenskapitalkrav som omhandlet i stk. 3.
2. Koncernens aggregerede anerkendte ► **C1** kapitalgrundlag ◀ er summen af følgende:
 - a) ► **C1** kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab
 - b) det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskabs forholdsvise andel i ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.
3. Koncernens aggregerede solvenskapitalkrav er summen af følgende:
 - a) solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab
 - b) den forholdsvise andel af solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.
4. Når kapitalinteresserne i de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber helt eller delvis indebærer et indirekte ejerskab, omfatter værdien af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab værdien af et sådant indirekte ejerskab, idet der tages hensyn til de relevante successive interesser, og de elementer, der er anført i stk. 2, litra b), og stk. 3, litra b), omfatter de tilsvarende forholdsmæssige andele i ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ til dækning af henholdsvis solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber og solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

▼ M1

5. Artikel 231 finder tilsvarende anvendelse, når et forsikrings- eller genforsikringsselskab og dets tilknyttede selskaber, eller når de tilknyttede selskaber under et forsikringsholdingselskab eller et blandet

finansielt holdingselskab ansøger om tilladelse til at beregne solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- eller genforsikringsselskaber på basis af en intern model.

▼B

6. Tilsynsmyndighederne tager i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt koncernens aggregerede solvenskapitalkrav, der beregnes som fastsat i stk. 3, på passende vis afspejler koncernens risikoprofil, særlig hensyn til enhver specifik risiko, der forefindes på koncernniveau, og som ikke er tilstrækkelig dækket ind, fordi den er vanskelig at værdiansætte.

Når koncernens risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for koncernens aggregerede solvenskapitalkrav, kan der lægges et kapitaltillæg til koncernens aggregerede solvenskapitalkrav.

▼M5

Artikel 37, stk. 1-5, sammen med delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder fastsat i overensstemmelse med artikel 37, stk. 6, 7 og 8, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 234

Delegerede retsakter vedrørende artikel 220-229 og 230-233

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer de tekniske principper og metoder som omhandlet i artikel 220-229 og gennemførelsen af artikel 230-233, og som afspejler den økonomiske karakter af specifikke retlige strukturer.

▼B

Underafdeling 5

▼M1

Tilsyn med koncernsolvensen for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab

Artikel 235

Koncernsolvens for et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab

1. Når forsikrings- eller genforsikringsselskaber er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, sikrer den koncerntilsynsførende, at koncernsolvensen beregnes for forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab i overensstemmelse med artikel 220, stk. 2, til artikel 233.

2. Udelukkende med henblik på denne beregning behandles moderselskabet som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, for så vidt angår solvenskapitalkravet og som værende underlagt samme krav som fastsat i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, for så vidt angår ►**C1** kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet.

▼B

Underafdeling 6

Tilsyn med koncernsolvensen for koncerner med centraliseret risikostyring

Artikel 236

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: betingelser

Medlemsstaterne fastsætter, at reglerne i artikel 238 og 239 finder anvendelse på ethvert forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) datterselskabet, for hvilket den koncerntilsynsførende ikke har truffet en afgørelse som omhandlet i artikel 214, stk. 2, er omfattet af koncerntilsynet, der udøves af den koncerntilsynsførende på moderselskabsniveau i overensstemmelse med dette afsnit
- b) moderselskabets risikostyringsprocedurer og interne kontrolmekanismer omfatter datterselskabet, og tilsynsmyndighederne anser moderselskabets ledelse af datterselskabet for at være sund og forsigtig
- c) moderselskabet har modtaget den i artikel 246, stk. 4, afsnit 3, nævnte godkendelse
- d) moderselskabet har modtaget den i artikel 256, stk. 2, nævnte godkendelse
- e) moderselskabet har indgivet en ansøgning om tilladelse til at blive omfattet af artikel 238 og 239, og der er truffet en positiv afgørelse herom i overensstemmelse med proceduren i artikel 237.

▼ M5

Artikel 237

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: afgørelse om ansøgningen

1. I forbindelse med ansøgninger om tilladelse til at blive omfattet af reglerne i artikel 238 og 239 arbejder de kompetente tilsynsmyndigheder sammen inden for tilsynskollegiet i fuldt samarbejde med henblik på at afgøre, om der skal gives tilladelse, og fastsætte eventuelle vilkår og betingelser for en sådan tilladelse.

En ansøgning som omhandlet i første afsnit kan kun indgives til den tilsynsmyndighed, som har godkendt datterselskabet. Denne tilsynsmyndighed underretter de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og forelægger dem den fuldstændige ansøgning omgående.

2. De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om ansøgningen senest tre måneder efter datoen for alle tilsynskollegiets medlemmers modtagelse af den fuldstændige ansøgning.

3. Hvis en af tilsynsmyndighederne inden for den i stk. 2 omhandlede periode på tre måneder har forelagt sagen for EIOPA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, udsætter den koncerntilsynsførende sin afgørelse og afventer en afgørelse fra EIOPA, som denne kan træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i denne forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de berørte tilsynsmyndigheder.

EIOPA træffer afgørelse inden for en frist på en måned. Efter udløbet af perioden på tre måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere henvises til EIOPA.

Den koncerntilsynsførende træffer en endelig afgørelse, hvis afgørelsen foreslået af panelet afvises i henhold til artikel 41, stk. 2 og 3, og artikel 44, stk. 1, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 1094/2010. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder. Perioden på tre måneder anses for at være forligsperioden som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i den pågældende forordning.

4. EIOPA kan udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede fælles beslutningsproces med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ansøgninger om tilladelser med henblik på at lette fælles afgørelser.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

5. Har de kompetente tilsynsmyndigheder truffet en fælles afgørelse i henhold til stk. 2, fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, et dokument til ansøgeren med den fulde begrundelse. Den fælles afgørelse anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

6. Træffes der ingen fælles afgørelse af de kompetente tilsynsmyndigheder inden for den i stk. 2 fastsatte periode på tre måneder, træffer den koncerntilsynsførende selv afgørelse i forhold til ansøgningen.

Den koncerntilsynsførende tager i løbet af den periode behørigt hensyn til følgende:

- a) eventuelle synspunkter og forbehold hos de berørte myndigheder
- b) eventuelle forbehold fra de øvrige tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra de forbehold, som de øvrige tilsynsførende myndigheder har givet udtryk for. Den koncerntilsynsførende fremsender en kopi af afgørelsen til ansøgeren og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder. Den fælles afgørelse anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

▼B

Artikel 238

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: fastsættelse af solvenskapitalkravet

1. Med forbehold af artikel 231 beregnes datterselskabets solvenskapitalkrav som beskrevet i stk. 2, 4 og 5 i denne artikel.

2. Når datterselskabets solvenskapitalkrav beregnes på basis af en intern model, der er godkendt på koncernniveau i overensstemmelse med artikel 231, og når den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra denne interne model, kan den pågældende myndighed, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, i de tilfælde, der er anført i artikel 37, foreslå den koncerntilsynsførende at fastsætte et kapitaltillæg til dette datterselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af den pågældende model, eller i særlige tilfælde, hvor et sådan kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, at pålægge selskabet at beregne sit solvenskapitalkrav på basis af en standardformel. Tilsynsmyndigheden drøfter sit forslag med de andre medlemmer af tilsynskollegiet og meddeler begrundelsen for sådanne forslag til både datterselskabet og tilsynskollegiet.

3. Når datterselskabets solvenskapitalkrav beregnes på basis af standardformlen og den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, kan den pågældende myndighed, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, i særlige tilfælde foreslå den koncerntilsynsførende at erstatte en del af de parametre, der anvendes i beregningsmetoden, med parametre, der er specifikke for disse selskaber, i forbindelse med beregningen af risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, jf. artikel 110, eller i de tilfælde, der er anført i artikel 37, foreslå den koncerntilsynsførende at fastsætte et kapitaltillæg til dette datterselskabs solvenskapitalkrav.

Tilsynsmyndigheden drøfter sit forslag med de andre medlemmer af tilsynskollegiet og meddeler begrundelsen for sådanne forslag til både datterselskabet og tilsynskollegiet.

▼M5

4. Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at nå til enighed om forslaget fra den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, og om andre mulige foranstaltninger.

Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

5. Når der ikke er enighed mellem den tilsynsførende myndighed og den koncerntilsynsførende, kan hver tilsynsførende inden for en måned efter forslaget fra den tilsynsførende myndighed henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til denne artikel, og træffe sin afgørelse inden en måned efter en sådan henvisning. Perioden på en måned anses for at være forligsperioden i henhold til artikel 19, stk. 2. i denne forordning. Sagen henvises ikke til EIOPA efter udløbet af den i dette afsnit omhandlede periode på en måned, eller efter at kollegiet er nået til enighed i overensstemmelse med stk. 4 i denne artikel.

Den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, udsætter sin afgørelse og afventer en eventuel afgørelse fra EIOPA i overensstemmelse med artikel 19 i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse.

Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse, som den er baseret på.

Afgørelsen meddeles til datterselskabet og tilsynskollegiet.

▼B

Artikel 239

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: manglende opfyldelse af solvens- og minimumskapitalkravet

1. I tilfælde af manglende overholdelse af solvenskapitalkravet og med forbehold af bestemmelserne i artikel 138 fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet straks tilsynskollegiet den genoprettelsesplan, som er forelagt af datterselskabet, med henblik på senest seks måneder efter den første konstatering af manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet på ny at afsætte ►C1 det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ eller forbedre sin risikoprofil for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om tilsynsmyndighedens forslag vedrørende godkendelse af genoprettelsesplanen ►C1 senest fire måneder efter datoen, hvor manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet først blev konstateret. ◀

Opnås der ikke enighed, træffer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, selv afgørelse om hvorvidt genoprettelsesplanen skal godkendes under behørigt hensyn til de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet og disses synspunkter og forbehold.

2. Konstaterer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, i overensstemmelse med artikel 136 en forværring af de finansielle betingelser, underretter den straks tilsynskollegiet om de foreslåede foranstaltninger. Med undtagelse af nødsituationer skal de foranstaltninger, der planlægges, drøftes i tilsynskollegiet.

Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om tilsynsmyndighedens foreslåede foranstaltninger senest en måned efter der er givet meddelelse herom.

Opnås der ikke enighed, træffer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, selv en afgørelse om hvorvidt de foreslåede foranstaltninger skal godkendes under behørigt hensyn til de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet og disses synspunkter og forbehold.

3. I tilfælde af manglende overholdelse af minimumskapitalkravet og med forbehold af bestemmelserne i artikel 139 fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet straks tilsynskollegiet

den kortfristede finansieringsplan, som er forelagt af datterselskabet, med henblik på senest tre måneder efter den manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet først blev konstateret på ny at afsætte ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet eller forbedre risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder minimumskapitalkravet. Tilsynskollegiet skal også underrettes om alle foranstaltninger, der træffes for at håndhæve minimumskapitalkravet på datterselskabsniveau.

▼ **M5**

4. Den tilsynsførende myndighed og den koncerntilsynsførende kan i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010 henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand, når de ikke er enige om et af følgende:

- a) godkendelsen af genoprettelsesplanen, herunder en eventuel forlængelse af tilbagebetalingsperioden, inden for den firemåneders periode, der er omhandlet i stk. 1, eller
- b) godkendelsen af de foreslåede foranstaltninger inden for den i stk. 2 omhandlede periode på en måned.

I sådanne tilfælde kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel, og træffe sin afgørelse inden en måned efter en sådan henvisning.

Sagen henvises ikke til EIOPA:

- a) efter udløbet af perioderne på henholdsvis fire og en måned som omhandlet i første afsnit
- b) efter at der er opnået enighed i tilsynskollegiet i overensstemmelse stk. 1, andet afsnit, eller stk. 2, andet afsnit
- c) i tilfælde af nødsituationer som omhandlet i stk. 2.

Perioden på henholdsvis fire eller en måned anses for at være forligsperioden i henhold til artikel 19, stk. 2, i nævnte forordning.

Den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, udsætter sin afgørelse og afventer en eventuel afgørelse fra EIOPA i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning og træffer sin endelige afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse, som den er baseret på.

Afgørelsen meddeles til datterselskabet og tilsynskollegiet.

▼ **B**

Artikel 240

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: ophør af undtagelser for et datterselskab

1. Bestemmelserne i artikel 238 og 239 finder ikke længere anvendelse når:

- a) betingelsen i artikel 236, litra a) ikke længere er opfyldt
- b) betingelsen i artikel 236, litra b), ikke længere er opfyldt, og koncernen ikke inden for en passende periode træffer foranstaltninger til igen at opfylde betingelsen
- c) betingelserne i artikel 236, litra c) og d), ikke længere er opfyldt.

Den koncerntilsynsførende underretter omgående den kompetente tilsynsmyndighed og moderselskabet, når det som omhandlet i første afsnit, litra a), efter konsultation af tilsynskollegiet besluttet ikke længere at lade datterselskabet være omfattet af koncerntilsynet.

Moderselskabet er i forbindelse med artikel 236, litra b), c) og d), ansvarlig for at sikre, at betingelserne løbende er opfyldt. Moderselskabet underretter omgående den koncerntilsynsførende og datterselskabets tilsynsførende, når betingelsen ikke længere er opfyldt. Moderselskabet fremlægger en plan for, hvordan det agter at sikre overholdelse af disse betingelser inden for en rimelig frist.

Den koncerntilsynsførende kontrollerer mindst én gang årligt på eget initiativ, at betingelserne i artikel 236, litra b), c) og d), fortsat er opfyldt, jf. dog tredje afsnit. Den koncerntilsynsførende foretager ligeledes denne kontrol efter anmodning fra den kompetente tilsynsmyndighed, når sidstnævnte har betydelige betænknings med hensyn til, hvorvidt disse betingelser fortsat er opfyldt.

Når der ved kontrollen påvises eventuelle mangler, pålægger den koncerntilsynsførende moderselskabet at fremlægge en plan for, hvordan det agter at sikre overholdelse af disse bestemmelser inden for en rimelig frist.

Når den koncerntilsynsførende efter konsultation af tilsynskollegiet finder, at planen som omhandlet i tredje eller femte afsnit er utilstrækkelig, eller efterfølgende finder, at den ikke gennemføres inden for den aftalte tidsfrist, konkluderer den koncerntilsynsførende, at betingelserne i artikel 236, litra b), c) og d), ikke længere er opfyldt, og den koncerntilsynsførende underretter omgående den kompetente tilsynsmyndighed herom.

2. Ordningen i artikel 238 og 239 finder igen anvendelse, når moderselskabet forelægger en ansøgning og opnår en positiv afgørelse i henhold til proceduren i artikel 237.

▼ M5

Artikel 241

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: delegerede retsakter

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de kriterier til vurdering af, hvorvidt betingelserne i artikel 236 er opfyldt
- b) de kriterier til vurdering af, hvad der skal betragtes som nødsituationer, jf. artikel 239, stk. 2
- c) de procedurer, som tilsynsmyndighederne anvender ved udveksling af oplysninger, udøvelsen af deres beføjelser og gennemførelsen af deres opgaver i overensstemmelse med artikel 237-240.

▼ B

Artikel 242

Revisionsklausul

▼ M5

1. Kommissionen foretager senest den 31. december 2017 en bedømmelse af anvendelsen af afsnit III, navnlig i forhold til samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne i tilsynskollegiet og disses funktionsdygtighed samt tilsynspraksisserne i forbindelse med fastsættelse af kapitaltillæg, og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, eventuelt ledsaget af forslag til ændringer af dette direktiv.

▼ B

2. Kommissionen foretager senest den ► M5 31. december 2018 ◀ en bedømmelse af fordelene ved at styrke koncerntilsyn og kapitalforvaltning inden for en koncern af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, herunder en henvisning til KOM(2008)0119 og betænkningen fra Europa-Parlamentets Økonomi- og Valutaudvalg om dette forslag af 16. oktober 2008 (A6-0413/2008). Denne bedømmelse omfatter mulige foranstaltninger til forbedring af god grænseoverskridende ledelse af forsikringskoncerner, navnlig hvad angår risikostyring og kapitalforvaltning. Kommissionen tager i sin bedømmelse blandt andet højde for nye tiltag og fremskridt vedrørende:

- a) en harmoniseret ramme for tidlig indgriben
- b) fremgangsmåder inden for centraliseret risikostyring i koncerner og koncerninterne modellers funktionsdygtighed, herunder gennemførelse af stresstest
- c) koncerninterne transaktioner og risikokoncentrationer

- d) egenskaber ved diversifikations- og koncentrationseffekter set over tid
- e) en retligt bindende ramme for mægling i tilsynsvister
- f) en harmoniseret ramme for aktivers overførbarehed, insolvens- og likvidationsprocedurer, hvilket overflødigger de relevante nationale selskabsretlige forhindringer for aktivers overførbarehed
- g) et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagere og de begunstige i virksomheder inden for samme koncern, navnlig i krisesituationer
- h) en harmoniseret og tilstrækkeligt finansieret fælles EU-løsning for forsikringsgarantiordninger
- i) en harmoniseret og retligt bindende ramme mellem kompetente myndigheder, centralbanker og finansministerier om krisestyring og -løsning samt finansiel byrdefordeling, som bringer tilsynsbeføjelserne på linje med det finansielle ansvar.

Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der i relevant omfang ledsages af forslag til ændringer af dette direktiv.

▼ **M1**

Artikel 243

Datterselskaber af et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab

Artikel 236-242 finder tilsvarende anvendelse på forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab.

▼ **B**

Afdeling 2

Risikokoncentration og koncerninterne transaktioner

Artikel 244

Tilsyn med risikokoncentration

1. Tilsynet med risikokoncentrationen på koncernniveau udøves i overensstemmelse med stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

▼ **M1**

2. Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringsselskaber eller forsikringsholdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber regelmæssigt og mindst én gang årligt at aflægge rapport til den koncerntilsynsførende om enhver væsentlig risikokoncentration på koncernniveau, medmindre artikel 215, stk. 2, finder anvendelse.

De nødvendige oplysninger skal indgives til den koncerntilsynsførende af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er moderselskab i koncernen, eller, når moderselskabet ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, af forsikringsholdingselskabet, det blandede finansielle holdingselskab eller det forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncernen, som den koncerntilsynsførende har udpeget efter at have konsulteret de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen.

Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med de i første afsnit nævnte risikokoncentrationer.

▼ **B**

3. Den koncerntilsynsførende fastsætter efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen den type risici, som forsikrings- eller genforsikringsselskaber i en bestemt koncern under alle omstændigheder skal rapportere om.

Når den koncerntilsynsførende og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder definerer eller udtaler sig om typen af risici, tager de hensyn til den specifikke koncern og dens risikostyringsstruktur.

For at identificere en væsentlig risikokoncentration, der skal rapporteres om, fastsætter den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen, passende tærskelværdier baseret på solvenskapitalkrav, forsikringsmæssige hensættelser eller begge.

I forbindelse med tilsynet med risikokoncentrationer kontrollerer den koncerntilsynsførende især den eventuelle smittefare i koncernen, risikoen for interessekonflikt og risikoniveauet eller –volumen.

▼ **M5**

4. Kommissionen vedtager i forbindelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med hensyn til definitionen af en væsentlig risikokoncentration.

5. For at sikre konsekvent harmonisering hvad angår tilsyn med risikokoncentration udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for med henblik på stk. 3 at præcisere identificeringen af en væsentlig risikokoncentration og fastsættelsen af passende tærskelværdier.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

6. For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel udarbejder EIOPA med henblik på stk. 2 udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende skemaerne og modellerne i forbindelse med indberetning af disse risikokoncentrationer.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ **B**

Artikel 245

Tilsyn med koncerninterne transaktioner

1. Tilsynet med koncerninterne transaktioner udøves i overensstemmelse med denne artikels stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

▼ **M1**

2. Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringsselskaber, forsikringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber regelmæssigt og mindst én gang årligt at aflægge rapport til den koncerntilsynsførende om enhver væsentlig koncernintern transaktion mellem forsikrings- og genforsikringsselskaber i koncernen, herunder dem, der er gennemført med en fysisk person med tætte forbindelser til et selskab inden for koncernen, medmindre artikel 215, stk. 2, finder anvendelse.

Medlemsstaterne stiller desuden krav om, at meget væsentlige koncerninterne transaktioner rapporteres så hurtigt som praktisk muligt.

De nødvendige oplysninger skal indgives til den koncerntilsynsførende af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er moderselskab i koncernen, eller, når moderselskabet ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, af forsikringsholdingselskabet, det blandede finansielle holdingselskab eller det forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncernen, som den koncerntilsynsførende har udpeget efter at have konsulteret de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen.

Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med koncerninterne transaktioner.

▼ **B**

3. Den koncerntilsynsførende fastsætter efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen den type koncerninterne transaktioner, som forsikrings- og genforsikringsselskaber i en be-

stemt koncern under alle omstændigheder skal rapportere om. Artikel 244, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

▼ **M5**

4. Kommissionen vedtager i forbindelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med hensyn til definitionen af væsentlige koncerninterne transaktioner.

5. For at sikre konsekvent harmonisering med hensyn til tilsyn med koncerninterne transaktioner kan EIOPA i forbindelse med stk. 3 udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere identificeringen af væsentlige koncerninterne transaktioner.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

6. For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel kan EIOPA i forbindelse med stk. 2 udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, skemaerne og modellerne i forbindelse med indberetning af koncerninterne transaktioner.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ **B**

Afdeling 3

Risikostyring og intern kontrol

Artikel 246

Tilsyn med ledelsessystemet

1. Kravene i afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau.

Risikoforvaltningen og de interne kontrolsystemer gennemføres på samme måde i alle datterselskaber, der er omfattet af koncerntilsynet som omhandlet artikel 213, stk. 2, litra a) og b), jf. dog første afsnit, således at disse systemer og rapporteringsprocedurer kan kontrolleres på koncernniveau.

2. De koncerninterne kontrolmekanismer omfatter mindst følgende, jf. dog stk. 1:

- a) passende mekanismer med hensyn til koncernsolvens med henblik på at identificere og måle alle væsentlige risici samt opnå et passende forhold mellem ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ og de pågældende risici
- b) gode rapporterings- og regnskabsmæssige procedurer til overvågning og forvaltning af de koncerninterne transaktioner og risikokoncentration.

3. Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med de i stk. 1 og 2 omhandlede systemer og rapporteringsprocedurer i overensstemmelse med reglerne i kapitel III.

▼ **M1**

4. Medlemsstaterne pålægger det deltagende forsikrings- eller genforsikringselskab eller forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab at foretage vurderingen som omhandlet i artikel 45 på koncernniveau. Den koncerntilsynsførende udøver tilsynsmæssig kontrol med vurderingen af egen risiko og solvens på koncernniveau i overensstemmelse med kapitel III.

Såfremt solvenssituationen for koncernen beregnes i overensstemmelse med metode 1 som omhandlet i artikel 230, forelægger det deltagende forsikrings- eller genforsikringselskab, forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab den koncerntilsynsførende oplysninger, der gør det mu-

ligt at forstå forskellen mellem summen af solvenskapitalkravene for alle koncernens forsikrings- eller genforsikringsselskaber og koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav.

Det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab kan, såfremt den koncerntilsynsførende giver sin godkendelse, beslutte at foretage enhver vurdering i henhold til artikel 45 på koncernniveau og for ethvert datterselskab i koncernen på samme tid samt udarbejde et enkelt dokument indeholdende alle vurderinger.

▼B

Inden en godkendelse gives i overensstemmelse med tredje afsnit, konsulterer den koncerntilsynsførende medlemmerne af tilsynskollegiet og tager behørigt hensyn til disses synspunkter og forbehold.

Når koncernen vælger at anvende muligheden i tredje afsnit, fremlægger den det pågældende dokument for alle kompetente tilsynsmyndigheder samtidig. Anvendelsen af denne valgmulighed fritager ikke de pågældende datterselskaber fra forpligtelsen til at sikre, at kravene i artikel 45 er opfyldt.

KAPITEL III

Foranstaltninger til fremme af koncerntilsyn

Artikel 247

Den koncerntilsynsførende

1. En enkelt tilsynsførende med ansvar for samordning og udøvelse af koncerntilsyn (den koncerntilsynsførende) udpeges blandt de berørte medlemsstaters tilsynsmyndigheder.

2. Når den samme tilsynsmyndighed er kompetent for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver af denne tilsynsmyndighed.

I alle andre tilfælde, jf. dog stk. 3, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver:

a) når moderselskabet i koncernen er et forsikrings- eller genforsikringsselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt det pågældende selskab

▼M1

b) når moderselskabet i koncernen ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab af følgende tilsynsmyndighed:

- i) når moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt dette forsikrings- eller genforsikringsselskab
- ii) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, har samme forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab, og når et af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat
- iii) når koncernens moderselskab er mere end ét forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i forskellige medlemsstater, og når der forefindes et forsikrings- eller genforsikringsselskab i hver af disse medlemsstater, af tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum
- iv) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, har samme forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab, og ingen af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat, eller

- v) når koncernen ikke har noget moderselskab eller i alle andre tilfælde der ikke er omhandlet i nr. i) til iv), af den tilsynsmyndighed, der har godkendt forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum.

▼ **M5**

3. De kompetente tilsynsmyndigheder kan i særlige tilfælde efter anmodning fra en af de øvrige tilsynsmyndigheder træffe en fælles afgørelse om at fravige kriterierne i stk. 2, når anvendelsen heraf ville være uhensigtsmæssig under hensyntagen til koncernens struktur og den relative størrelse af forsikrings- og genforsikringsselskabets aktiviteter i forskellige lande, og udpege en anden tilsynsmyndighed som koncerntilsynsførende.

Til dette formål kan enhver af de kompetente tilsynsmyndigheder anmode om, at der indledes drøftelser om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at anvende kriterierne som omhandlet i stk. 2. Sådanne drøftelser finder højst sted én gang årligt.

De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om valget af koncerntilsynsførende senest tre måneder efter, at der er indgivet anmodning om drøftelse. Tilsynsmyndighederne indhenter udtalelse fra koncernen, inden de træffer afgørelse.

Den udpegede koncerntilsynsførende fremsender den fælles afgørelse til koncernen og anfører den fulde begrundelse.

4. Hvis en af de kompetente tilsynsmyndigheder inden for den i stk. 3, tredje afsnit, omhandlede tremåneders periode har forelagt sagen for EIOPA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, udsætter de pågældende tilsynsmyndigheder deres fælles afgørelse og afventer en afgørelse fra EIOPA, som denne kan træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i denne forordning, og træffer deres fælles afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder. Den tremåneders periode anses for at være forligsperioden som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i den pågældende forordning.

5. EIOPA træffer afgørelse inden for en måned efter den i stk. 4 omtalte forelæggelse. Efter udløbet af de tre måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere henvises til EIOPA. Den udpegede koncerntilsynsførende fremsender den fælles afgørelse til koncernen og til tilsynskollegiet og anfører den fulde begrundelse.

6. Træffes der ingen fælles afgørelse, varetages den koncerntilsynsførendes opgaver af den tilsynsmyndighed, der er fastlagt i overensstemmelse med stk. 2 i denne artikel.

7. EIOPA underretter mindst én gang årligt Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af stk. 2, 3 og 6.

I tilfælde af væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af kriterierne i stk. 2 og 3 i denne artikel vedtager Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer disse kriterier yderligere.

▼ **B**

8. Når der i en medlemsstat er mere end én tilsynsmyndighed, der er bemyndiget til at udøve tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, træffer denne medlemsstat de fornødne foranstaltninger til etablering af en samordning mellem disse myndigheder.

Artikel 248

Den koncerntilsynsførendes og andre tilsynsførendes rettigheder og pligter — Tilsynskollegiet

1. Den koncerntilsynsførendes rettigheder og forpligtelser med hensyn til koncerntilsyn omfatter:

- a) samordning af indsamlingen og formidlingen af relevante eller væsentlige oplysninger i »going concern«-situationer og nødsituationer, herunder formidling af oplysninger af betydning for en tilsynsmyndigheds tilsynsopgave

- b) tilsyn med og vurdering af koncernens finansielle situation
- c) vurdering af, hvorvidt koncernens opfylder reglerne om solvens, risikokoncentration og koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 218-245
- d) vurdering af koncernens ledelsessystem som omhandlet i artikel 246 og af, hvorvidt medlemmerne af det deltagende selskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan opfylder kravene i artikel 42 og 257
- e) planlægning og samordning gennem regelmæssige møder, der afholdes mindst én gang årligt, eller gennem lignende af tilsynsaktiviteterne i »going concern«-situationer og nødsituationer i samarbejde med de kompetente tilsynsmyndigheder, samtidig med at der tages højde for karakteren, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til virksomheden i alle de selskaber, som er en del af koncernen
- f) andre opgaver, foranstaltninger og afgørelser, som pålægges den koncerntilsynsførende i henhold til dette direktiv eller som følge af anvendelsen af dette direktiv, særlig styring af proceduren for validering af enhver intern model på koncernniveau som omhandlet i artikel 231 og 233 og styring af proceduren for tilladelse til anvendelsen af den ordning, der er fastlagt i artikel 237-240.

2. Med henblik på at fremme de i stk. 1 omhandlede opgaver omkring koncerntilsynet etableres et tilsynskollegium under forsæde af den koncerntilsynsførende.

Tilsynskollegiet sikrer, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og konsultationen mellem tilsynskollegiets tilsynsmyndigheder gennemføres effektivt i henhold til afsnit III med henblik på at fremme konvergens mellem deres respektive afgørelser og aktiviteter.

▼ **M5**

Hvis den koncerntilsynsførende ikke udfører de i stk. 1 omhandlede opgaver, eller hvis medlemmerne af tilsynskollegiet ikke samarbejder i det i det nævnte stykke foreskrevne omfang, kan de berørte tilsynsførende myndigheder henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

3. Tilsynskollegiet består af den koncerntilsynsførende, tilsynsmyndighederne i alle de medlemsstater, hvor datterselskabernes hovedsæder er beliggende, og EIOPA i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ **B**

Tilsynsmyndighederne for betydelige filialer og tilknyttede selskaber skal også have mulighed for at deltage i tilsynskollegiet. Deres deltagelse har dog alene til formål at sikre målsætningen om en effektiv informationsudveksling.

For at tilsynskollegiet kan fungere effektivt, kan det blive nødvendigt at lade et begrænset antal tilsynsmyndigheder heri udføre visse opgaver.

4. Uanset de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til dette direktiv, baseres tilsynskollegiernes oprettelse og funktion på samordningsaftaler indgået af den koncerntilsynsførende og de andre berørte tilsynsmyndigheder.

▼ **M5**

Er der uenighed om samordningsaftalerne, kan ethvert medlem af tilsynskollegiet forelægge sagen for EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel. Den koncerntilsynsførende træffer sin endelige afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Den koncerntilsynsførende fremsender afgørelsen til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

▼ **B**

Den koncerntilsynsførende tager efter konsultation af de kompetente tilsynsmyndigheder behørigt hensyn til en eventuel udtalelse afgivet af CEIOPS inden for en frist på to måneder efter modtagelse heraf, inden der træffes en endelig afgørelse. Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse i forhold til rådgivningen fra CEIOPS. Den koncerntilsynsførende fremsender afgørelsen til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

5. Med forbehold af foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, angiver samordningsordningerne, jf. stk.4, procedurene for:

- a) beslutningsprocessen for de kompetente tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med artikel 231, 232 og 247
- b) den i denne artikels stk. 4 og artikel 218, stk. 5, omhandlede konsultation.

▼ **M5**

Med forbehold af de rettigheder og pligter den koncerntilsynsførende og de andre tilsynsmyndigheder gives med dette direktiv, kan der med samordningsordningerne overlades yderligere opgaver til den koncerntilsynsførende, de andre tilsynsmyndigheder eller EIOPA, hvor dette ville føre til et mere effektivt tilsyn med koncernen og ikke være til hinder for tilsynskollegiets medlemmers tilsynsaktiviteter inden for deres respektive ansvarsområder.

▼ **B**

Samordningsordningerne kan desuden indeholde præciseringer vedrørende:

- a) konsultation af de kompetente tilsynsmyndigheder som nævnt navnlig i artikel 213-217, 219-221, 227, 244-246, 250, 256, 260 og 262
- b) samarbejde med andre tilsynsmyndigheder.

▼ **M5**

6. EIOPA udsteder retningslinjer for tilsynskollegiernes operationelle funktion på grundlag af grundige gennemgange af deres arbejde med henblik på at vurdere graden af konvergens mellem disse. En sådan gennemgang foretages mindst hvert tredje år. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende fremsender oplysningerne om tilsynskollegiernes funktion og om eventuelle vanskeligheder, der måtte være relevante for disse gennemgange, til EIOPA.

For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen mellem tilsynsmyndighederne kan EIOPA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere tilsynskollegiernes operationelle funktion baseret på de retningslinjer, der henvises til i første afsnit.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

7. For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere samordningsordningerne for koncerntilsynet med henblik på anvendelsen af stk. 1-6.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

8. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for så vidt angår definitionen af »betydelig filial«.

▼ **B**

Artikel 249

Samarbejde og udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder

1. Myndighederne med ansvar for tilsyn med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern og den koncerntilsynsførende indgår i et tæt samarbejde, navnlig når et forsikrings- eller genforsikringsselskab har finansielle vanskeligheder.

▼ M5

Med det formål at sikre, at tilsynsmyndighederne, herunder den koncerntilsynsførende, råder over de samme relevante oplysninger, uden at det i øvrigt berører deres respektive beføjelser og uanset, om de er etableret i samme medlemsstat, udveksler de sådanne oplysninger for at muliggøre og gøre det lettere for de øvrige myndigheder at udøve tilsyn i henhold til dette direktiv. Med henblik herpå udveksler de kompetente tilsynsmyndigheder og den koncerntilsynsførende omgående alle relevante oplysninger, så snart de bliver tilgængelige, eller udveksler oplysninger på anmodning. Oplysningerne i dette afsnit omfatter, men er ikke begrænset til, oplysninger om koncernens og tilsynsmyndighedernes handlinger og oplysninger, som koncernen har stillet til rådighed.

▼ M1

Den koncerntilsynsførende forelægger den pågældende tilsynsmyndighed og EIOPA, oplysninger om koncernen i overensstemmelse med artikel 19, artikel 51, stk. 1, og artikel 254, stk. 2, navnlig med hensyn til gruppens juridiske, ledelsesmæssige og organisatoriske struktur.

▼ M5

1a. Hvis en tilsynsmyndighed ikke har fremsendt relevant information, eller en samarbejdsanmodning om navnlig udveksling af relevant information er blevet afvist eller ikke imødekommet inden for to uger, kan tilsynsmyndighederne henvise sagen til EIOPA.

Hvis sagen henvises til EIOPA, kan EIOPA med forbehold af artikel 258 i TEUF handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ B

2. Myndighederne med ansvar for tilsynet med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern og den koncerntilsynsførende indkalder hver især øjeblikkelig til et møde mellem alle de tilsynsmyndigheder, der deltager i koncerntilsyn, i hvert fald i følgende tilfælde:

- a) når de får kendskab til en tungtvejende tilsidesættelse af solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet i et forsikrings- eller genforsikringsselskab
- b) når de får kendskab til en tungtvejende tilsidesættelse af solvenskapitalkravet på koncernniveau beregnet på grundlag af konsoliderede data eller det aggregerede koncernsolvenskapitalkrav i overensstemmelse med hvilken beregningsmetode anvendes, jf. afsnit III, kapitel II, afdeling 1, underafdeling 4
- c) når der er eller har været tale om særlige omstændigheder.

▼ M5

3. For at sikre en konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen og udvekslingen af informationer mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, hvori fastsættes:

- a) de oplysninger, der på systematisk vis skal indsamles af den koncerntilsynsførende og formidles til andre tilsynsmyndigheder eller videregives til den koncerntilsynsførende af de andre tilsynsmyndigheder
- b) de oplysninger, der er væsentlige eller relevante for koncerntilsynet, for at fremme en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

4. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen i forbindelse med samordningen og udvekslingen af informationer mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA et udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne og skemaerne i forbindelse med indgivelse af oplysninger til den koncerntilsynsførende samt proceduren for samarbejde og informationsudveksling mellem tilsynsmyndigheder som omhandlet i denne artikel.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Artikel 250

Konsultation mellem tilsynsmyndigheder

1. Inden de træffer en afgørelse, der kan have betydning for de øvrige tilsynsmyndigheders tilsynsopgaver, og med forbehold af artikel 248, konsulterer de kompetente tilsynsmyndigheder hinanden inden for tilsynskollegiet med hensyn til følgende:

- a) ændringer i aktionær-, organisations- eller ledelsesstrukturen i forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, som kræver tilsynsmyndighedernes godkendelse eller tilladelse
- b) afgørelsen om forlængelse af tilbagebetalingsperioden i henhold til artikel 138, stk. 3 og 4
- c) større sanktioner eller ekstraordinære foranstaltninger, som tilsynsmyndighederne har iværksat, herunder pålæg af kapitaltillæg til solvenskapitalkravet i henhold til artikel 37 og pålæg af begrænsninger i brugen af en intern metode til beregning af solvenskapitalkravet i henhold til afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3.

Den koncerntilsynsførende konsulteres altid i forbindelse med anvendelsen af første afsnit, litra b) og c).

Tilsynsmyndigheder konsulterer desuden hinanden, inden de træffer en afgørelse på grundlag af oplysninger fra andre tilsynsmyndigheder.

2. Med forbehold af artikel 248 kan en tilsynsmyndighed beslutte at undlade at konsultere andre tilsynsmyndigheder, når der er tale om nødsituationer, eller hvis en sådan konsultation kunne forringe det resultat, der tilsigtes med afgørelserne. I så fald underretter tilsynsmyndigheden omgående de øvrige tilsynsmyndigheder herom.

▼B

Artikel 251

Anmodninger fra den koncerntilsynsførende til andre tilsynsmyndigheder

Den koncerntilsynsførende kan opfordre tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor et moderselskab har sit hovedsæde, og som ikke selv udøver koncerntilsyn i henhold til artikel 247, til at anmode det pågældende moderselskab om oplysninger, der kan være relevante for gennemførelsen af sine samordningsrettigheder og -forpligtelser som omhandlet i artikel 248, og til at fremsende disse oplysninger.

Når den koncerntilsynsførende har brug for oplysninger som omhandlet i artikel 254, stk. 2, som allerede er videregivet til en anden tilsynsmyndighed, kontakter den koncerntilsynsførende så vidt muligt den pågældende myndighed med henblik på at forhindre dobbelt rapportering til de forskellige myndigheder, der er involveret i tilsynet.

*Artikel 252***Samarbejde med myndigheder med ansvar for kreditinstitutter og investeringselskaber**

Er et forsikrings- eller genforsikringsselskab og enten et kreditinstitut som defineret i direktiv 2006/48/EØF eller et investeringselskab som defineret i direktiv 2004/39/EF eller begge direkte eller indirekte tilknyttet hinanden, eller har de et fælles deltagende selskab, etableres der et nært samarbejde mellem de kompetente tilsynsmyndigheder og de myndigheder, der udøver tilsyn med disse andre selskaber.

Uden at det i øvrigt berører disse myndigheders respektive beføjelser, udveksler disse myndigheder alle de oplysninger, der kan lette udøvelsen af deres hverv, især i forbindelse med dette afsnit.

*Artikel 253***Tavshedspligt og fortrolighed**

Medlemsstaterne tillader udvekslingen af oplysninger mellem deres tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem deres tilsynsmyndigheder og andre myndigheder som omhandlet i artikel 249-252.

Oplysninger, der modtages inden for rammerne af koncerntilsynet, især enhver udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem tilsynsmyndigheder og andre myndigheder i henhold til dette afsnit, er underlagt bestemmelserne i artikel 295.

*Artikel 254***Adgang til oplysninger**

1. Medlemsstaterne påser, at de fysiske og juridiske personer, der er omfattet af koncerntilsynet, og deres tilknyttede og deltagende selskaber, er i stand til at udveksle oplysninger, der kan være relevante for gennemførelsen af koncerntilsyn.

▼ M5

2. Medlemsstaterne foreskriver, at deres myndigheder med ansvar for koncerntilsyn skal have adgang til enhver oplysning, der er relevant for dette tilsyn, uanset arten af det pågældende selskab. Artikel 35, stk. 1-5, finder tilsvarende anvendelse.

Den koncerntilsynsførende kan begrænse den regelmæssige tilsynsindberetning med en frekvens, der er kortere end et år, på koncernniveau, når alle forsikrings- eller genforsikringsselskaber i koncernen drager fordel af begrænsningen i henhold til artikel 35, stk. 6, under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til koncernens virksomhed.

Den koncerntilsynsførende kan meddele fritagelse fra post til post-indberetning på koncernniveau, når alle forsikrings- eller genforsikringsselskaber i koncernen drager fordel af fritagelsen i henhold til artikel 35, stk. 7, under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til koncernens virksomhed og målsætningen om finansiel stabilitet.

▼ B

De kompetente tilsynsmyndigheder kan kun henvende sig direkte til et selskab i en koncern for at opnå de nødvendige oplysninger, når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Artikel 255

Kontrol af oplysninger

1. Medlemsstaterne påser inden for deres område, at deres tilsynsmyndigheder enten selv eller ved personer, de bemyndiger dertil, på stedet kan kontrollere de i artikel 254 omhandlede oplysninger hos:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskabet, der er omfattet af koncerntilsyn
- b) tilknyttede selskaber under dette forsikrings- eller genforsikringsselskab
- c) moderselskaber til dette forsikrings- eller genforsikringsselskab
- d) tilknyttede selskaber under dette forsikrings- eller genforsikringsselskabs moderselskab.

2. Når tilsynsmyndigheder i særlige tilfælde ønsker at verificere oplysningerne vedrørende et selskab, som er del af en koncern og er beliggende i en anden medlemsstat, anmoder de tilsynsmyndighederne i denne anden medlemsstat om at få verificeret oplysningerne, uanset om det pågældende selskab er tilsynspligtigt eller ej.

De myndigheder, som modtager en sådan anmodning, behandler denne inden for rammerne af deres beføjelser enten ved selv at foretage verifikation, ved at lade en auditor eller anden sagkyndig foretage denne eller ved at tillade den myndighed, der har anmodet herom, selv at foretage denne. Den koncerntilsynsførende informeres herom.

Tilsynsmyndigheden, der har fremsat anmodningen, kan, hvis den ønsker det, deltage i verifikationen, hvis den ikke selv foretager den.

▼ **M5**

Hvis en anmodning til en anden tilsynsmyndighed om at foretage en kontrol i overensstemmelse med dette stykke er blevet afvist inden for to uger, eller hvis tilsynsmyndigheden i praksis er ude af stand til at udøve sin ret til at deltage i overensstemmelse med tredje afsnit, kan den anmodende myndighed henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

I overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1094/2010 er EIOPA berettiget til at deltage i undersøgelser på stedet, såfremt de udføres i fællesskab af to eller flere tilsynsmyndigheder.

▼ **B**

Artikel 256

Rapport om koncernens solvens og finansielle situation

▼ **M1**

1. Medlemsstaterne pålægger deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskaber, forsikringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber årligt at offentliggøre en rapport om solvensen og den finansielle situation på koncernniveau. Artikel 51 og 53, 54 og 55 finder tilsvarende anvendelse.

2. Et deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab kan, såfremt den koncerntilsynsførende giver sin godkendelse, beslutte at fremlægge en enkelt rapport om dets solvens og finansielle situation, der omfatter følgende:

- a) oplysninger på koncernniveau, der skal oplyses i henhold til stk. 1
- b) oplysninger for ethvert datterselskab i koncernen, der skal være individuelt identificerbare og som skal offentliggøres i henhold til artikel 51, 53, 54 og 55.

Inden godkendelsen gives i overensstemmelse med første afsnit, konsulterer den koncerntilsynsførende medlemmerne af tilsynskollegiet og tager behørigt hensyn til disses synspunkter og forbehold.

▼ **B**

3. Indeholder rapporten som omhandlet i stk. 2 ikke oplysninger, som tilsynsmyndigheden, der har godkendt et datterselskab inden for koncernen, har pålagt lignende selskaber at videregive, og når denne udeladelse har væsentlig betydning, har den kompetente tilsynsmyndighed beføjelse til at pålægge det pågældende datterselskab at videregive de nødvendige supplerende oplysninger.

▼ **M5**

4. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne, for så vidt angår den samlede rapport om solvens og finansiell situation, i overensstemmelse med stk. 2, og rapporten om solvensen og den finansielle situation på koncernniveau i overensstemmelse med stk. 1.

▼ **M5**

5. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen i forbindelse med rapporten om solvens, koncernsolvens og finansiell situation udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne og modellerne samt midlerne i forbindelse med offentliggørelsen af den i denne artikel omhandlede rapport om solvens, gruppesolvens og finansiell situation.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Artikel 256a

Koncernstruktur

Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringsselskaber, forsikringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber årligt at offentliggøre den juridiske form samt ledelses- og organisationsstrukturen, herunder en beskrivelse af alle datterselskaber, væsentlige tilknyttede virksomheder og betydelige underafdelinger i koncernen, på koncernniveau.

▼ **M1**

Artikel 257

Forsikringsholdingselskabers eller blandede finansielle holdingselskabers administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan

Medlemsstaterne foreskriver, at alle personer, der i praksis driver forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab, skal opfylde de krav til egnethed og hæderlighed, der kræves for at udøve deres hverv.

Artikel 42 finder tilsvarende anvendelse.

▼ **B**

Artikel 258

Tvangsfuldbyrdelsesforanstaltninger

▼ **M1**

1. Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab i en koncern ikke opfylder kravene som omhandlet i artikel 218-246, eller når kravene opfyldes, men solvenssituationen alligevel er i fare for at blive kritisk, eller når de koncerninterne transaktioner eller risikokoncentrationerne udgør en fare for forsikrings- eller

genforsikringsselskabernes finansielle situation, skal de nedenstående vedtage passende foranstaltninger for at genoprette situationen hurtigst muligt:

- a) den koncerntilsynsførende for så vidt angår forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab
- b) tilsynsmyndighederne for så vidt angår forsikrings- eller genforsikringsselskaberne.

Når den koncerntilsynsførende som anført i første afsnit, litra a), ikke er en af tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, underretter den koncerntilsynsførende disse tilsynsmyndigheder om sine undersøgelsesresultater for at give dem mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Når den koncerntilsynsførende som anført i første afsnit, litra b), ikke er en af tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet har sit hovedsæde, underretter den koncerntilsynsførende disse tilsynsmyndigheder om sine undersøgelsesresultater for at give dem mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Medlemsstaterne fastsætter de foranstaltninger, som deres tilsynsmyndigheder kan træffe for så vidt angår forsikringsholdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber, jf. dog stk. 2.

De kompetente tilsynsmyndigheder, herunder den koncerntilsynsførende, samordner om nødvendigt deres foranstaltninger.

2. Medlemsstaterne iværksætter eller vedtager, uden at dette i øvrigt tilsidesætter deres strafferetlige bestemmelser, sanktioner eller andre foranstaltninger mod forsikringsholdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber, som overtræder love og administrative bestemmelser, som er vedtaget til gennemførelse af dette afsnit, eller mod de personer, som i praksis driver disse selskaber. Tilsynsmyndighederne arbejder tæt sammen for at sikre, at sådanne sanktioner eller foranstaltninger fører til det tilsigtede resultat, navnlig når et forsikringsholdingselskabs eller blandet finansielt holdingselskabs centrale administration eller hovedsæde ikke befinder sig i samme medlemsstat som dets hovedsæde.

▼ **M5**

3. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter for samordningen af de i nærværende artikels stk. 1 og 2 omhandlede tvangsfuldbyrdsforanstaltninger.

Artikel 259

Rapportering fra EIOPA

1. EIOPA aflægger årligt rapport til Europa-Parlamentet i overensstemmelse med artikel 50 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

2. EIOPA aflægger bl.a. rapport om alle relevante og signifikante erfaringer fra tilsynsaktiviteterne og samarbejdet mellem de tilsynsførende inden for rammerne af afsnit III, og navnlig:

- a) processen i forbindelse med udnævnelsen af den koncerntilsynsførende, antallet af koncerntilsynsførende og deres geografiske spredning
- b) tilsynskollegiernes arbejde, navnlig inddragelsen af tilsynsmyndigheder og disses engagement, når de ikke er koncerntilsynsførende.

3. Med henblik på stk. 1 i denne artikel kan EIOPA ligeledes rapportere om de vigtigste erfaringer fra de i artikel 248, stk. 6, omhandlede gennemgange, hvor dette er relevant.

▼ **B**

KAPITEL IV

Tredjelande

▼ M5

Artikel 260

Moderselskaber uden for Unionen: kontrol af ækvivalens

1. De kompetente tilsynsmyndigheder kontrollerer i det i artikel 213, stk. 2, litra c), anførte tilfælde, om de forsikrings- og genforsikringsselskaber, hvis moderselskab har sit hovedsæde uden for Unionen, er underlagt et tilsyn, som udøves af et tredjelandets tilsynsmyndighed, og som er ækvivalent i forhold til det, der foreskrives i dette afsnit om koncerntilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b).

Er der ikke vedtaget delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, 3 eller 5, foretages denne kontrol af den tilsynsmyndighed, som ville være koncerntilsynsførende, hvis kriterierne i artikel 247, stk. 2, fandt anvendelse (»den fungerende koncerntilsynsførende«), efter anmodning fra moderselskabet eller et af de forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der har fået tilladelse i Unionen, eller på eget initiativ, medmindre Kommissionen tidligere har konkluderet, at det pågældende tredjelandets ordning er ækvivalent. EIOPA bistår den fungerende koncerntilsynsførende i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Denne fungerende koncerntilsynsførende konsulterer i denne forbindelse, bistået af EIOPA, de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, inden der træffes afgørelse om ækvivalens. Denne afgørelse træffes i overensstemmelse med de kriterier, der er vedtaget i henhold til stk. 2. Den fungerende koncerntilsynsførende træffer ingen afgørelse i forbindelse med et tredjeland, som modsætter sig en eventuel tidligere truffet afgørelse for så vidt angår dette tredjeland, undtagen hvis dette måtte være nødvendigt for at tage hensyn til betydelige ændringer i den i afsnit I fastsatte tilsynsordning og i tilsynsordningen i tredjelandet.

Hvis tilsynsmyndighederne er uenige i den afgørelse, der er truffet i overensstemmelse med tredje afsnit, kan de henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010 senest tre måneder efter meddelelsen om den tilsynsførendes afgørelse. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

2. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for vurderingen af, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i et tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.

3. Hvis de kriterier, der er vedtaget i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i dette tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.

Sådan en delegeret retsakt skal regelmæssigt tages op til revision for at tage hensyn til eventuelle ændringer i reglerne om koncerntilsyn i dette afsnit og i tredjelande og alle andre regelændringer, der kan få indflydelse på afgørelsen om ækvivalens.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.

4. Har Kommissionen ikke vedtaget en delegeret retsakt i overensstemmelse med denne artikels stk. 3 eller 5, finder artikel 262 anvendelse.

5. Uanset stk. 3, og selv hvis de i stk. 2 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning

(EU) nr. 1094/2010 for en begrænset periode vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, at den tilsynsordning, som et tredjeland anvender på selskaber, hvis moderselskab har hovedsæde uden for Unionen pr. 1. januar 2014, er midlertidigt ækvivalent med reglerne i afsnit I, hvis det pågældende tredjeland mindst opfylder følgende kriterier:

- a) tredjelandet har forpligtet sig over for Unionen til at vedtage og anvende en tilsynsordning, som kan betragtes som ækvivalent i overensstemmelse med stk. 3, inden udløbet af denne begrænsede periode, og til at påbegynde processen for vurdering af ækvivalens
- b) det har udarbejdet et arbejdsprogram til opfyldelse af den i litra a) anførte forpligtelse
- c) det har allokeret tilstrækkelige ressourcer til opfyldelse af den i litra a) anførte forpligtelse
- d) det anvender en tilsynsordning, der er risikobaseret og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning, gennemsigtighed og koncerntilsyn
- e) det har indgået skriftlige aftaler med EIOPA og de tilsynsførende myndigheder om samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter som fastlagt i artikel 13, stk. 10
- f) det har et uafhængigt tilsynssystem
- g) det har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder, navnlig ved informationsudveksling mellem EIOPA og tilsynsmyndigheder som omhandlet i artikel 13, stk. 10.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Disse delegerede retsakter tages op til regelmæssig revision på grundlag af årlige statusrapporter fra det pågældende tredjeland, som fremlægges for og vurderes af Kommissionen en gang om året. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse statusrapporter.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a og yderligere præcisere betingelserne i første afsnit. Delegerede retsakter kan også omfatte tilsynsmyndigheders beføjelse til at pålægge yderligere tilsynsmæssige rapporteringskrav i løbet af perioden med midlertidig ækvivalens.

6. Den begrænsede periode, der er omhandlet i stk. 5, udløber den 31. december 2020 eller på den dato, hvor tilsynsordningen i det pågældende tredjeland, i overensstemmelse med stk. 3, betragtes som værende ækvivalent med det, der er fastlagt i dette afsnit, alt efter hvilken dato der er tidligst.

Denne periode kan forlænges med højst endnu et år, såfremt EIOPA og Kommissionen har brug for denne tid til at gennemføre ækvivalensvurderingen med henblik på anvendelsen af stk. 3.

7. Når der vedtages en delegeret retsakt om, at tilsynsordningen i et tredjeland er midlertidigt ækvivalent, i overensstemmelse med stk. 5, anvender medlemsstaterne artikel 261, medmindre der er et forsikrings- eller genforsikringselskab beliggende i en medlemsstat, der har en samlet balance, der overstiger balancesummen for den modervirksomhed, der ligger uden for Unionen. I så fald varetages den koncerntilsynsførendes opgaver af den fungerende koncerntilsynsførende.

▼B

Artikel 261

Moderselskaber uden for Fællesskabet: ækvivalens

1. Når der forefindes ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260 forlader medlemsstaterne sig i overensstemmelse med stk. 2 på det ækvivalente koncerntilsyn, der udøves af tilsynsmyndighederne i tredjelandet.

2. Artikel 247-258 finder tilsvarende anvendelse på samarbejdet med tilsynsmyndigheder i tredjelande.

▼ **M1***Artikel 262***Moderselskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted i et tredjeland: manglende ækvivalens**▼ **M5**

1. Når der ikke forefindes ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260, eller hvis en medlemsstat ikke anvender artikel 261 i tilfælde af midlertidig ækvivalens i overensstemmelse med artikel 260, stk. 7, anvender den pågældende medlemsstat over for forsikrings- og genforsikringsselskaberne en af følgende:

- a) artikel 218-235 og artikel 244-258 analogt
- b) en af metoderne fastsat i stk. 2.

▼ **M1**

De generelle principper og metoder i artikel 218 til 258 finder anvendelse på forsikringsholdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber.

Udelukkende med henblik på beregning af koncernsolvensen behandles moderselskabet som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af samme regler som i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, for så vidt angår ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet og et af følgende:

- a) et solvenskapitalkrav, der fastsættes i overensstemmelse med principperne i artikel 226, når det drejer sig om et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab
- b) et solvenskapitalkrav, der fastsættes i overensstemmelse med principperne i artikel 227, når det drejer sig om et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

2. Medlemsstaterne giver deres tilsynsmyndigheder mulighed for at anvende andre metoder, der sikrer passende tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaberne i en koncern. Disse metoder skal godkendes af den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

Tilsynsmyndighederne kan især kræve, at der etableres et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, eller et blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, og anvende dette afsnit på forsikrings- og genforsikringsselskaber i den koncern, som har dette forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab.

De valgte metoder skal gøre det muligt at nå målsætningerne med hensyn til koncerntilsyn som defineret i dette afsnit og skal meddeles til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og Kommissionen.

▼ **B***Artikel 263***Moderselskaber uden for Fællesskabet: niveauer**▼ **M1**

Når moderselskabet som omhandlet i artikel 260 selv er et datterselskab under et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i et tredjeland, eller under et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, anvender medlemsstaterne udelukkende kontrollen som omhandlet i artikel 260 over for det endelige moderselskab, der er et tredjelandsforsikringsholdingselskab, et tredjelands blandede finansielle holdingselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

Tilsynsmyndighederne kan imidlertid i mangel af ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260 foretage en ny kontrol på et lavere niveau, når der forefindes et moderselskab for forsikrings- eller genforsikringsselskaber, uanset om det drejer sig om et tredjelandsforsikringsholdingselskab, et tredjelands blandede finansielle holdingselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

▼B

I så fald begrundes tilsynsmyndigheden som omhandlet i artikel 260, stk. 1, andet afsnit, sin afgørelse over for koncernen.

Artikel 262 finder tilsvarende anvendelse.

*Artikel 264***Samarbejde med tredjelandes tilsynsmyndigheder**

1. Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelands om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan tilsynet skal udøves på:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 213 med hovedsæde i et tredjeland, og
- b) tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 213 med hovedsæde i Fællesskabet.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal navnlig sikre:

- a) at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har deres hovedsæde i Fællesskabet, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber uden for Fællesskabet, og
- b) at tredjelandes tilsynsmyndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsyn med tredjelandsforsikrings- og genforsikringsselskaber, der har deres hovedsæde på deres område, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber i en eller flere medlemsstater.

3. Kommissionen undersøger, bistået af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, resultatet af de i stk. 1 omhandlede forhandlinger, jf. dog artikel 391, stk. 1 og 2, i traktaten.

*KAPITEL V****Blandede forsikringsholdingselskaber****Artikel 265***Koncerninterne transaktioner**

1. Medlemsstaterne påser, når moderselskabet for et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskaber er et blandet forsikringsholdingselskab, at tilsynsmyndighederne med ansvar for tilsynet med disse forsikrings- eller genforsikringsselskab udøver generelt tilsyn med transaktioner mellem disse forsikrings- eller genforsikringsselskab og det blendede forsikringsholdingselskab og dets tilknyttede selskaber.

2. Artikel 245, 249-255 og 258 finder tilsvarende anvendelse.

*Artikel 266***Samarbejde med tredjelands**

Hvad angår samarbejdet med tredjelands finder artikel 264 tilsvarende anvendelse.

AFSNIT IV

SANERING OG LIKVIDATION AF FORSIKRINGSSKABER*KAPITEL I**Anvendelsesområde og definitioner**Artikel 267***Anvendelsesområde for dette afsnit**

Dette afsnit finder anvendelse på saneringsforanstaltninger for og likvidation af:

- a) forsikringsselskaber
- b) de på Fællesskabets område beliggende filialer af tredjelandsforsikringsselskaber.

*Artikel 268***Definitioner**

1. I dette afsnit forstås ved:

- a) »kompetente myndigheder«: de administrative eller retslige myndigheder i medlemsstaterne, som er kompetente med hensyn til saneringsforanstaltninger eller likvidation
- b) »filial«: en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område end hjemlandets af et forsikringsselskab, som udøver forsikringsvirksomhed
- c) »saneringsforanstaltninger«: foranstaltninger, som indebærer indgriben fra de kompetente myndigheds side, som har til formål at bevare eller genoprette et forsikringsselskabs finansielle situation, og som berører andre parter end selve forsikringsselskabets bestående rettigheder, herunder, men ikke begrænset til, foranstaltninger, som indebærer mulighed for betalingsstandsning, udsættelse af tvangsfuldbyrdsforanstaltninger eller nedbringelse af fordringerne
- d) »likvidation«: en kollektiv procedure, som medfører, at et forsikringsselskabs aktiver realiseres, og at provenuet heraf i givet fald udloddes blandt kreditorerne, selskabsdeltagerne eller medlemmerne, og som nødvendigvis indebærer en eller anden form for indgriben fra de kompetente myndigheder, herunder afslutning af den kollektive procedure med en tvangsakkord eller en anden tilsvarende foranstaltning, uanset om den er baseret på insolvens, og uanset om den er frivillig eller tvungen
- e) »administrator«: enhver person eller ethvert organ, som er udpeget af de kompetente myndigheder med henblik på at administrere saneringsforanstaltninger
- f) »likvidator«: en person eller ethvert organ, som er udpeget af de kompetente myndigheder eller af et forsikringsselskabs vedtægtsmæssige organer med henblik på at administrere likvidationer
- g) »forsikringskrav«: et beløb, som et forsikringsselskab skylder forsikrede, forsikringstagere, begunstige eller enhver skadelidt, der har mulighed for at rejse krav direkte mod forsikringsselskabet, og som følger af en forsikringsaftale eller en transaktion som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b) og c), i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, herunder et beløb, som er hensat til disse personer, når det skyldige beløb ikke kan opgøres på grund af ukendte faktorer.

Den præmie, som et forsikringsselskab skylder som følge af, at den i første afsnit, litra g), nævnte forsikringsaftale eller transaktion ikke er blevet indgået eller er blevet annulleret i overensstemmelse med den lov, der finder anvendelse på en sådan aftale eller transaktion, inden indledningen af likvidationen, betragtes også som et forsikringskrav.

2. Med henblik på anvendelsen af dette afsnit på saneringsforanstaltninger og likvidationer i forbindelse med de i medlemsstaterne beliggende filialer af tredjelandsforsikringsselskaber forstås ved:

- a) »hjemland«: den medlemsstat, hvor filialen har fået sin tilladelse i overensstemmelse med artikel 145-149
- b) »tilsynsmyndigheder«: tilsynsmyndighederne i hjemlandet
- c) »kompetente myndigheder«: de kompetente myndigheder i hjemlandet.

KAPITEL II

Saneringsforanstaltninger

Artikel 269

Vedtagelse af saneringsforanstaltninger Lovgivning, der finder anvendelse

1. Kun hjemlandets kompetente myndigheder kan træffe afgørelse om saneringsforanstaltninger for et forsikringsselskab, herunder for dets filialer.
2. Saneringsforanstaltninger udelukker ikke, at der indledes likvidation i hjemlandet.
3. Saneringsforanstaltninger er underlagt hjemlandets love og administrative bestemmelser og procedurer, medmindre andet er fastsat i artikel 285-292.
4. Saneringsforanstaltninger truffet i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning har uden videre fuld retsvirkning i hele Fællesskabet, også over for tredjepart i andre medlemsstater, uanset om de andre medlemsstaters lovgivning ikke indeholder bestemmelser om sådanne saneringsforanstaltninger eller, alternativt, at betingelserne for at anvende dem ikke er opfyldt.
5. Saneringsforanstaltninger har retsvirkning i hele Fællesskabet, så snart de har retsvirkning i hjemlandet.

Artikel 270

Underretning af tilsynsmyndighederne

De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i hjemlandet om enhver afgørelse om saneringsforanstaltninger, om muligt inden de vedtager sådanne foranstaltninger og ellers umiddelbart derefter.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater om afgørelsen om at vedtage saneringsforanstaltninger, herunder om de mulige konkrete følger af de pågældende foranstaltninger.

Artikel 271

Offentliggørelse af afgørelser om saneringsforanstaltninger

1. Såfremt det i hjemlandet er muligt at anke afgørelsen om saneringsforanstaltninger, skal hjemlandets kompetente myndigheder, administrator eller enhver anden person, som i hjemlandet er bemyndiget dertil, offentliggøre afgørelsen om indledning af en saneringsforanstaltning i overensstemmelse med de procedurer for offentliggørelse, som gælder i hjemlandet, og desuden snarest muligt offentliggøre et uddrag af det dokument, hvori saneringsforanstaltningen er hjemlet, i Den Europæiske Unions Tidende.

Tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, som er blevet underrettet om afgørelsen om indledning af en saneringsforanstaltning, jf. artikel 270, kan sikre, at en sådan afgørelse offentliggøres på deres område på en måde, de finder passende.

2. Offentliggørelsen i henhold til stk. 1 skal indeholde oplysninger om hjemlandets kompetente myndighed, hvilken lovgivning der finder anvendelse, jf. artikel 269, stk. 3, og i givet fald den udpegede likvida-

tor. Offentliggørelsen skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor oplysningerne offentliggøres.

3. Saneringsforanstaltningerne træder i kraft uden hensyn til bestemmelserne om offentliggørelse i stk. 1 og 2 og har fuld retsvirkning over for kreditorerne, medmindre de kompetente myndigheder i hjemlandet eller den dér gældende lov fastsætter andet.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse, når saneringsforanstaltningerne udelukkende berører rettigheder, som tilhører et forsikrings-selskabs aktionærer, medlemmer eller ansatte i deres egenskab heraf, medmindre andet er fastsat i den lovgivning, som finder anvendelse på saneringsforanstaltningerne.

De kompetente myndigheder fastsætter, hvorledes de i første afsnit nævnte parter skal underrettes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse.

Artikel 272

Underretning af kendte kreditorer Ret til at anmelde fordringer

1. Kræver hjemlandets lovgivning, at en fordring skal anmeldes for at blive anerkendt, eller foreskriver den, at kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i denne medlemsstat skal underrettes om en saneringsforanstaltning, underretter hjemlandets kompetente myndigheder eller administratoren ligeledes de kendte kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 281 og artikel 283, stk. 1.

2. Giver hjemlandets lovgivning kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i denne medlemsstat ret til at anmelde deres fordringer eller indgive bemærkninger til fordringerne, nyder kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat samme rettighed i overensstemmelse med artikel 282 og artikel 283, stk. 2.

KAPITEL III

Likvidation

Artikel 273

Indledning af likvidation Underretning af tilsynsmyndighederne

1. Kun de kompetente myndigheder i hjemlandet kan træffe afgørelse om indledning af likvidation af et forsikrings-selskab, herunder dets filialer i andre medlemsstater. En sådan afgørelse kan træffes, uden at der eller efter at der er vedtaget saneringsforanstaltninger.

2. En afgørelse om indledning af likvidation af et forsikrings-selskab, herunder dets filialer i andre medlemsstater, vedtaget i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning anerkendes uden videre i hele Fællesskabet og får retsvirkning dér, så snart den får retsvirkning i den medlemsstat, hvor likvidationen indledes.

3. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter straks hjemlandets tilsynsmyndigheder om afgørelsen om at indlede likvidation, om muligt inden den indledes og ellers umiddelbart derefter.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater om afgørelsen om at indlede likvidation, herunder de mulige konkrete følger af den pågældende likvidation.

*Artikel 274***Lovvalg**

1. Afgørelsen om at indlede likvidation af et forsikringselskab, likvidationsbehandlingen og dennes retsvirkninger er underlagt hjemlandets lovgivning, medmindre andet er fastsat i artikel 285-292.

2. Hjemlandets lovgivning fastlægger mindst følgende:

- a) hvilke aktiver der indgår i boet, og hvordan der skal forholdes med hensyn til aktiver, som er erhvervet af forsikringselskabet efter indledningen af likvidationen
- b) forsikringselskabets og likvidators respektive beføjelser
- c) på hvilke betingelser der kan foretages gyldig modregning
- d) likvidationens følger for løbende aftaler, som forsikringselskabet er part i
- e) likvidationens følger for søgsmål, som enkeltstående kreditorer har indledt, bortset fra verserende retssager som omhandlet i artikel 292
- f) de fordringer, der skal anmeldes i forsikringselskabets bo, og hvordan der skal forholdes med hensyn til fordringer, som er opstået efter indledningen af likvidationen
- g) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer
- h) reglerne for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne, rangordenen, samt hvilke rettigheder de kreditorer har, som har opnået delvis fyldestgørelse efter indledningen af likvidationen på grundlag af en tinglig rettighed eller ved modregning
- i) betingelserne for og virkningerne af afslutningen af likvidationen, navnlig ved tvangsakkord
- j) kreditorers rettigheder efter afslutningen af likvidationen
- k) hvilken part der skal betale omkostninger og udgifter i forbindelse med likvidationen, og
- l) reglerne for nullitet, omstødelse eller anfægtelse af retshandler, som er til skade for samtlige kreditorer.

*Artikel 275***Behandling af forsikringskrav**

1. Medlemsstaterne påser, at forsikringskrav har forrang for andre fordringer mod forsikringselskabet på en eller begge af følgende måder:

- a) med hensyn til aktiver, som medgår til dækning af forsikringsmæssige hensættelser, skal forsikringskrav have absolut forrang for alle andre fordringer mod forsikringselskabet, eller
- b) med hensyn til alle forsikringselskabets aktiver skal forsikringskrav have forrang for alle andre fordringer mod forsikringselskabet, idet de eneste mulige undtagelser herfra er:
 - i) fordringer fra arbejdstagere, som følger af arbejdsaftaler og arbejdsforhold
 - ii) skattekrav fra offentlige organer
 - iii) fordringer fra sociale sikringsordninger
 - iv) fordringer vedrørende aktiver, som er omfattet af en tinglig rettighed.

2. Medlemsstaterne kan foreskrive, at alle eller en del af de udgifter, der er opstået i forbindelse med likvidationsproceduren som fastsat i deres nationale lovgivning, får forrang for forsikringskrav, jf. dog stk. 1.

3. Medlemsstater, som har valgt metoden i stk. 1, litra a), kræver, at forsikringselskaberne udarbejder og ajourfører et særligt register i overensstemmelse med artikel 276.

*Artikel 276***Særligt register**

1. Et forsikringssselskab skal på sit hovedsæde føre et særligt register over de aktiver, som modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, der er beregnet og placeret i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning.

2. Udøver et forsikringssselskab både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, skal selskabet på sit hovedsæde føre et særskilt register for hver af de pågældende forsikringskategorier.

Når en medlemsstat tillader forsikringssselskaber at drive livsforsikringsvirksomhed og dække de risici, som er opført under forsikringsklasse 1 og 2 i del A i bilag I, kan den dog fastsætte, at disse selskaber kun skal føre ét register, som er fælles for alle deres aktiviteter.

3. De samlede opførte aktiver — værdiansat i overensstemmelse med lovgivningen i hjemlandet — skal til enhver tid mindst svare til størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser.

4. Dersom et aktiv, som er opført i registret, behæftes med en tinglig rettighed til fordel for en kreditor eller en tredjepart, således at en del af dette aktiv ikke er disponibelt til dækning af forpligtelserne, anføres dette i registeret, og det ikke-disponible beløb medregnes ikke i det i stk. 3 nævnte samlede beløb.

5. Behandlingen af et aktiv i tilfælde af likvidation af forsikringssselskabet for så vidt angår metoden i artikel 275, stk. 1, litra a), afgøres i henhold til hjemlandets lovgivning, undtagen i de tilfælde, hvor artikel 286, 287 eller 288 finder anvendelse på dette aktiv, dersom:

- a) det aktiv, der anvendes til at dække forsikringsmæssige hensættelser, er behæftet med en tinglig rettighed til fordel for en kreditor eller en tredjepart uden at opfylde betingelserne i stk. 4
- b) et sådant aktiv er behæftet med et ejendomsforbehold til fordel for en kreditor eller en tredjepart, eller
- c) en kreditor har ret til at kræve sin fordring modregnet i forsikringssselskabets fordring.

6. Er der først indledt en likvidation, kan sammensætningen af de aktiver, der er opført i registeret i overensstemmelse med stk. 1-5, ikke ændres, og der kan heller ikke foretages ændringer i registre, bortset fra rettelse af rene skrivefejl eller lignende, undtagen med den kompetente myndigheds godkendelse.

Dog skal likvidatorerne til de pågældende aktiver medregne provenuet heraf og værdien af rene præmieindtægter, der er blevet opkrævet inden for den pågældende forsikringsklasse mellem indledningen af likvidationen og tidspunktet for betalingen af forsikringskravet, eller indtil en eventuel overdragelse af forsikringsporteføljen har fundet sted.

7. Er provenuet af de realiserede aktiver mindre end den værdi, hvortil de er opført i registre, skal likvidatorerne begrunde dette over for hjemlandenes tilsynsmyndigheder.

*Artikel 277***Subrogation til en garantifond**

Hjemlandet kan bestemme, at når en garantifond, som er oprettet i hjemlandet, er indtrådt i forsikringskreditorens rettigheder, kan denne fonds fordringer ikke være omfattet af bestemmelserne i artikel 275, stk. 1.

*Artikel 278***Privilegerede krav knyttet til aktiver**

De medlemsstater, som vælger metoden i artikel 275, stk. 1, litra b), forlanger af ethvert forsikringssselskab, at de sikrer, at fordringer, som kan have forrang for forsikringskrav i henhold til artikel 275, stk. 1, litra b), og som er registreret i forsikringssselskabets regnskaber, til enhver tid og uafhængigt af en eventuel likvidation modsvarer af aktiver.

*Artikel 279***Inddragelse af tilladelsen**

1. Når der er truffet afgørelse om at indlede likvidation af et forsikringssselskab, inddrages selskabets tilladelse efter proceduren i artikel 144, undtagen i det omfang, det er nødvendigt for udøvelsen af de i stk. 2 omhandlede aktiviteter.

2. Likvidator eller enhver anden person, som er udpeget af de kompetente myndigheder, kan uanset inddragelsen af tilladelsen, jf. stk. 1, fortsætte med at udøve visse af forsikringssselskabets aktiviteter, såfremt dette er nødvendigt eller hensigtsmæssigt af hensyn til likvidationen.

Hjemlandet kan bestemme, at udførelsen af disse aktiviteter kræver samtykke fra og skal foregå under kontrol af tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

*Artikel 280***Offentliggørelse af afgørelser om likvidation**

1. Den kompetente myndighed, likvidator eller enhver person, som er udpeget hertil af den kompetente myndighed, skal offentliggøre afgørelsen om indledning af likvidationen i overensstemmelse med de procedurer for offentliggørelse, som gælder i hjemlandet, og også offentliggøre et uddrag af likvidationsafgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Tilsynsmyndighederne i alle andre medlemsstater, som er blevet underrettet om afgørelsen om indledning af likvidationen, jf. artikel 273, stk. 3, kan sikre, at en sådan afgørelse offentliggøres på deres område på en måde, de finder passende.

2. Den i stk. 1 nævnte offentliggørelse skal indeholde oplysninger om hjemlandets kompetente myndighed, hvilken lovgivning der finder anvendelse, og hvilken likvidator der er udpeget. Offentliggørelsen skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor oplysningerne offentliggøres.

*Artikel 281***Underretning af kendte kreditorer**

1. Når en likvidation er indledt, underretter hjemlandets kompetente myndigheder, likvidator eller enhver person, som er udpeget hertil af de kompetente myndigheder, straks og individuelt ved en skriftlig meddelelse alle kendte kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat.

2. Den i stk. 1 omhandlede underretning skal omfatte frister, der skal overholdes, sanktionerne i tilknytning til disse frister, hvilket organ eller hvilken myndighed der har beføjelse til at modtage anmeldelse af fordringer eller bemærkninger vedrørende fordringer og andre foranstaltninger.

Det skal ligeledes fremgå af meddelelsen, om kreditorer med privilegerede fordringer eller tinglig sikkerhed skal anmelde deres fordring.

Når det drejer sig om forsikringskrav, skal meddelelsen endvidere oplyse om likvidationens generelle følger for forsikringsaftalerne, herunder især, på hvilken dato forsikringsaftalerne eller transaktionerne ophører med at have virkning, og de forsikredes rettigheder og pligter med hensyn til forsikringsaftalen eller transaktionen.

*Artikel 282***Ret til at anmelde fordringer**

1. Kreditorer, herunder medlemsstaternes offentlige myndigheder, med sædvanlig bopæl, hjemsted eller hovedsæde i en anden medlemsstat end hjemlandet har ret til at anmelde deres fordringer eller indgive skriftlige bemærkninger til fordringerne.

2. Fordringer fra alle de i stk. 1 nævnte kreditorer behandles på samme måde og med samme rangorden som tilsvarende fordringer, som kan anmeldes af kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i hjemlandet. De kompetente myndigheder handler derfor uden forskelsbehandling på fællesskabsplan.

3. Bortset fra de tilfælde, hvor hjemlandets lov tillader andet, skal kreditor indsende en genpart af eventuel dokumentation til den kompetente myndighed og anføre følgende:

- a) fordringens art og størrelse
- b) hvornår fordringen er opstået
- c) om det påberåbes, at der er tale om en privilegeret fordring, en tinglig sikkerhed eller et ejendomsforbehold
- d) eventuelt hvilke formuegenstande denne sikkerhed omfatter.

Det er ikke nødvendigt at anføre den forrang, som er indrømmet forsikringskrav i henhold til artikel 275.

*Artikel 283***Sprog og form**

1. Underretningen i den i artikel 281, stk. 1, omhandlede meddelelse skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i hjemlandet.

Til dette formål benyttes en formular med en af følgende overskrifter på alle Den Europæiske Unions officielle sprog:

- a) »Opfordring til anmeldelse af fordringer. Angivne frister skal overholdes« eller
- b) når der efter hjemlandets lovgivning skal indgives bemærkninger til fordringerne, »Opfordring til at indgive bemærkninger til en fordring. Angivne frister skal overholdes«.

Har en kendt kreditor et forsikringskrav, skal underretningen i den i artikel 281, stk. 1, omhandlede meddelelse dog gives på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor kreditors sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende.

2. Kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan anmelde deres fordringer eller indgive deres bemærkninger til fordringerne på det eller et af de officielle sprog i denne medlemsstat.

I så fald skal dog henholdsvis anmeldelsen af fordringen eller indgivelsen af bemærkninger til fordringen være forsynet med overskriften »Anmeldelse af fordring« eller »Indgivelse af bemærkninger til en fordring« på det eller et af de officielle sprog i hjemlandet.

*Artikel 284***Regelmæssig underretning af kreditorer**

1. Likvidatorerne underretter regelmæssigt og i en passende form kreditorerne om likvidationens forløb.

2. Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder kan anmode hjemlandets tilsynsmyndigheder om at blive underrettet om likvidationens forløb.

KAPITEL IV

Fælles bestemmelser

Artikel 285

Virkninger for visse aftaler og rettigheder

Uanset artikel 269 og 274 afgøres virkningerne af en saneringsforanstaltning eller af indledning af en likvidation som følger:

- a) ved arbejdsaftaler og arbejdsforhold udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på arbejdsaftalen eller arbejdsforholdet
- b) ved aftaler, som giver brugs- eller købsret til fast ejendom, udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende, og
- c) ved forsikringselskabets rettigheder til fast ejendom, et skib eller et luftfartøj, som kræves noteret i et offentligt register, udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registreret føres.

Artikel 286

Tredjeparts tinglige rettigheder

1. Indledning af saneringsforanstaltninger eller af en likvidation berører ikke en kreditors eller en tredjeparts tinglige ret til fysiske eller immaterielle formuegenstande, løsøre eller fast ejendom — såvel specifikke aktiver som en række uspecificerede aktiver under ét med varierende sammensætning — som tilhører forsikringselskabet, og som på tidspunktet for likvidationens indledning befinder sig på en anden medlemsstats område.

2. Rettigheder efter stk. 1 omfatter mindst:

- a) retten til at realisere aktivet eller lade det realisere og til at lade sig fyldestgøre af provenuet eller udbyttet heraf, navnlig ved pant, herunder pant i fast ejendom
- b) eneretten til at inddrive en fordring, navnlig en ret sikret ved pant i fordringen eller ved overdragelse til sikkerhed
- c) retten til at forlange aktivet udleveret eller kræve erstatning af enhver, som besidder eller anvender det mod rettighedshaverens vilje
- d) retten til at oppebære afkastet af et aktiv.

3. Retten til at opnå en tinglig rettighed som nævnt i stk. 1, som er noteret i et offentligt register og kan gøres gældende over for tredjepart, sidestilles med en tinglig rettighed.

4. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

Artikel 287

Ejendomsforbehold

1. Indledning af saneringsforanstaltninger for eller likvidation af et forsikringselskab, som køber et aktiv, berører ikke en sælgers rettigheder, som bygger på et ejendomsforbehold, når genstanden på tidspunktet for behandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt.

2. Indledning af saneringsforanstaltninger for eller likvidation af et forsikringselskab, som sælger et aktiv, efter levering af aktivet berettiger ikke til ophævelse eller annullering af salget og forhindrer ikke kø-

beren i at erhverve ejendomsretten til det solgte aktiv, når dette på tidspunktet for behandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt.

3. Stk. 1 og 2 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

Artikel 288

Modregning

1. Indledning af saneringsforanstaltninger eller af en likvidation berører ikke en kreditors ret til at kræve sin fordring modregnet i forsikringssselskabets fordring, når den lovgivning, der gælder for forsikringssselskabets fordring, tillader en sådan modregning.

2. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

Artikel 289

Regulerede markeder

1. Virkningerne af en saneringsforanstaltning eller af indledning af en likvidation for de rettigheder og forpligtelser, som henholdsvis tilkommer og påhviler deltagerne i et reguleret marked, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på det pågældende marked, jf. dog artikel 286.

2. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l), af betalinger eller transaktioner i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på det pågældende marked.

Artikel 290

Handlinger, som kan skade kreditorerne

Artikel 274, stk. 2, litra l), finder ikke anvendelse, når den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, kan godtgøre, at denne handling er undergivet lovgivningen i en anden medlemsstat end hjemlandet, og at denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling.

Artikel 291

Beskyttelse af erhvervende tredjepart

Følgende lovgivning finder anvendelse, når et forsikringssselskab ved en retshandel indgået efter vedtagelsen af en saneringsforanstaltning eller indledningen af en likvidation mod modydelse afhænder:

- a) ved fast ejendom: lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende
- b) ved skibe eller luftfartøjer, som kræves noteret i et offentligt register: lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registret føres
- c) ved værdipapirer eller andre papirer, hvis eksistens eller overførsel forudsætter notering i et register eller på en konto, der er reguleret ved lov, eller som er placeret i en værdipapircentral, der er reguleret af en medlemsstats lovgivning: lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registret, kontoen eller værdipapircentralen føres eller administreres.

*Artikel 292***Verserende retssager**

Virkningerne af en saneringsforanstaltning eller en likvidation for en verserende retssag om et aktiv eller en rettighed i massen, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer.

*Artikel 293***Administratorer og likvidatorer**

1. Udpegelsen af en administrator eller likvidator godtgøres ved en bekræftet genpart af den afgørelse, hvorved den pågældende er udpeget, eller ved enhver anden attest udstedt af hjemlandets kompetente myndigheder.

Den medlemsstat, i hvilken administratoren eller likvidatoren ønsker at handle, kan forlange en oversættelse til det eller et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat. Der stilles ikke krav om en formel bekræftelse af denne oversættelse eller andre lignende formaliteter.

2. Administratorer og likvidatorer kan på samtlige medlemsstaters område udøve alle de beføjelser, de kan udøve på hjemlandets område.

Desuden kan der efter hjemlandets lovgivning udpeges personer til at bistå eller repræsentere administratorerne og likvidatorerne under saneringsforanstaltningen eller likvidationen, især i værtslandene og specielt med henblik på at afhjælpe de vanskeligheder, som kreditorer måtte støde på i disse lande.

3. Ved udøvelsen af deres beføjelser i henhold til hjemlandets lovgivning skal administratorer eller likvidatorer overholde lovgivningen i de medlemsstater, i hvilke de ønsker at handle, især for så vidt angår bestemmelserne om realisering af formuegenstande og underretning af ansatte.

Disse beføjelser omfatter ikke anvendelse af tvangsmidler eller retten til at afgøre voldgiftsspørgsmål eller bilægge tvister.

*Artikel 294***Notering i offentligt register**

1. Administrator, likvidator eller enhver anden myndighed eller person med den behørig bemyndigelse i hjemlandet kan anmode om at få en saneringsforanstaltning eller afgørelsen om indledning af en likvidation noteret i ethvert relevant offentligt register, som føres i de øvrige medlemsstater.

Foreskriver en medlemsstat obligatorisk notering, træffer den i første afsnit omhandlede myndighed eller person de nødvendige foranstaltninger til, at tinglysningen eller registreringen kan finde sted.

2. Omkostningerne i forbindelse med notering betragtes som procedureomkostninger.

*Artikel 295***Tavshedspligt**

Alle, som modtager eller giver oplysninger som led i de i artikel 270, 273 og 296 fastlagte procedurer, er underlagt bestemmelserne om tavshedspligt som fastlagt i artikel 64-69, dog med undtagelse af de retslige myndigheder, som er omfattet af de gældende nationale bestemmelser.

*Artikel 296***Behandling af filialer af tredjelandsforsikringselskaber**

Når et tredjelandsforsikringselskab har filialer i mere end én medlemsstat, behandles hver filial individuelt med hensyn til anvendelsen af dette afsnit.

De kompetente myndigheder og tilsynsmyndighederne i disse medlemsstater bestræber sig på at samordne deres aktioner.

Alle administratorer og likvidatorer bestræber sig ligeledes på at samordne deres aktioner.

AFSNIT V

ANDRE BESTEMMELSER*Artikel 297***Ret til domstolsprøvelse**

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikrings- eller genforsikringselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af dette direktiv, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

*Artikel 298***Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen**

1. Medlemsstaterne samarbejder med hinanden med henblik på at lette tilsynet med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet og anvendelsen af dette direktiv.

2. Kommissionen og medlemsstaternes tilsynsmyndigheder arbejder snævert sammen med henblik på at lette tilsynet med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet og undersøge de vanskeligheder, der måtte opstå ved anvendelsen af dette direktiv.

3. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv.

Kommissionen og tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater gennemgår disse problemer så hurtigt som muligt for at finde en hensigtsmæssig løsning.

*Artikel 299***Euro**

Hver gang der i dette direktiv henvises til euroen, er den modværdi i national valuta, som skal tages i betragtning fra den 31. december hvert år, modværdien på den sidste dag i oktober samme år, på hvilken der foreligger modværdier af euro i alle Fællesskabets valutaer.

*Artikel 300***Revision af beløb udtrykt i euro****▼M5**

Beløb udtrykt i euro i dette direktiv revideres hvert femte år ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks, som offentliggøres af Kommissionen (Eurostat), begyndende den 31. december 2015 indtil revisionstidspunktet, og rundes op til et multiplum af 100 000 EUR.

▼B

Er ændringen siden sidste revision mindre end 5 %, revideres beløbene ikke.

Kommissionen offentliggør de således reviderede beløb i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Medlemsstaterne gennemfører de reviderede beløb senest 12 måneder efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

▼M5*Artikel 301***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF⁴³). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011 sammenholdt med dennes artikel 4.

*Artikel 301a***Udøvelse af de delegerede beføjelser**

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Delegationen af beføjelser som omhandlet i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 23. maj 2014.

Kommissionen aflægger en rapport om de delegerede beføjelser senest seks måneder inden udløbet af perioden på fire år. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Delegationen af beføjelser i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet.

En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, underretter den Europa-Parlamentet og Rådet samtidigt herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 eller 308b træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 301b

Indledende bestemmelse om reguleringsmæssige tekniske standarder

1. Indtil den 24. maj 2016 skal Kommissionen, når den for første gang vedtager de reguleringsmæssige tekniske standarder i henhold til artikel 50, 58, 75, 86, 92, 97, 111, 135, 143, 244, 245, 248 og 249, følge proceduren i artikel 301a. Ændringer af sådanne delegerede retsakter eller, efter overgangsperioden udløb, enhver ny reguleringsmæssig teknisk standard vedtages i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

2. Delegationen af beføjelser i stk. 1 kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet i overensstemmelse med artikel 12 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. EIOPA kan inden den 24. maj 2016 forelægge Kommissionen udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på tilpasning til den tekniske udvikling på de finansielle markeder af de delegerede retsakter, der er omhandlet i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b.

Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal være begrænset til de tekniske aspekter af de i første afsnit omhandlede delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

Artikel 302

Underretninger foretaget, inden de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 57-63 sættes i kraft

Den vurderingsprocedure, der anvendes i forbindelse med påtænkte erhvervelser, som der i henhold til artikel 57 er givet underretning om til de kompetente myndigheder, inden de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 57-63 sættes i kraft, gennemføres efter gældende national lovgivning i medlemsstaterne på tidspunktet for underretningen.

Artikel 303

Ændringer til direktiv 2003/41/EF

Direktiv 2003/41/EF ændres således:

1) Artikel 17, stk. 2, affattes således:

»2. Ved beregning af mindstebeløbet for disse yderligere aktiver finder reglerne i artikel 17a-17d anvendelse.«.

2) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 17a

Faktisk solvensmargen

1. Hver medlemsstat pålægger de i artikel 17, stk. 1, omhandlede pensionskasser, som er beliggende på dens område, til enhver tid at råde over en i forhold til dens samlede virksomhed tilstrækkelig faktisk solvensmargen, der mindst svarer til kravene i dette direktiv.

2. Den faktiske solvensmargen består af pensionskassens formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier, herunder bl.a.:

- a) de indbetalte kapitalandele, eller hvis pensionskassen er et gensidigt selskab, den effektive garantikapital samt alle konti tilhørende medlemmerne af det gensidige selskab, der opfylder følgende kriterier:
 - i) vedtægterne skal fastsætte, at betalinger fra disse konti til medlemmerne af det gensidige selskab kun kan foretages, hvis den faktiske solvensmargen ikke herved falder under det krævede niveau, eller hvis hele selskabets øvrige gæld efter selskabets opløsning er afviklet
 - ii) vedtægterne skal fastsætte, for så vidt angår de i nr. i) omhandlede betalinger, når disse sker af andre årsager end individuelle medlemsophør i det gensidige selskab, at de kompetente myndigheder underrettes herom mindst en måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen, og
 - iii) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i nr. i) og ii)
- b) lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelser, og
- c) det udbytte eller tab efter fradrag af dividende, der skal betales
- d) i det omfang national lovgivning tillader det: de bonusreserver, der er opført på balancen, for så vidt de kan anvendes til dækning af eventuelle tab og ikke er afsat til udlodning til medlemmer og begunstigede.

Den faktiske solvensmargen reduceres med pensionskassens direkte besiddelse af egne aktier.

3. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at den faktiske solvensmargen også kan udgøres af:

- a) kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital op til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at der i tilfælde af pensionskassens konkurs eller likvidation findes bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt
- b) værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter — herunder andre kumulative præferenceaktier end de i litra a) omhandlede — op til 50 % af den faktiske solvensmargen eller den obligatoriske solvensmargen, alt efter hvilken der er lavest, for alle de værdipapirer, og den ansvarlige indskudskapital, der er omhandlet i litra a), forudsat at de opfylder følgende betingelser:
 - i) de skal ikke kunne tilbagebetales på ihændehaberens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse
 - ii) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give pensionskassen mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden
 - iii) långiverens krav mod pensionskassen skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld
 - iv) de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne anvendes til dækning af tabene, samtidig med at pensionskassen skal kunne fortsætte sin virksomhed, og
 - v) kun faktisk indbetalte beløb tages i betragtning.

Med henblik på litra a) skal ansvarlig indskudskapital ligeledes opfylde følgende betingelser:

- i) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning
- ii) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger pensionskassen med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes den faktiske solvensmargen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af den faktiske solvensmargen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år

- inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af den emitterende pensionskasse, og dens faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau
- iii) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som et element i den faktiske solvensmargen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter pensionskassen mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske solvensmargen og den obligatoriske solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder kan kun give tilladelse til tilbagebetaling af sådanne midler, hvis pensionskassens faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau
 - iv) låneaftalen indeholder ikke nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af pensionskassen, skal tilbagebetales inden de aftalte forfaldsdatoer, og
 - v) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen.

4. Efter ansøgning og dokumentation herfor fra pensionskassen rettet til den kompetente myndighed i hjemlandet og med denne kompetente myndigheds indforståelse kan den faktiske solvensmargen også bestå af følgende:

- a) såfremt der ikke anvendes zillmering, eller såfremt der anvendes zillmering, som ikke når op på de akquisitionstillæg, som indgår i præmien: forskellen mellem den præmiehensættelse, der ikke er zillmeret eller delvis zillmeret, og en præmiehensættelse, der er zillmeret med en zillmeringssats, der er lig med de akquisitionstillæg, som indgår i præmien
- b) de skjulte nettoreserver, der er opstået som følge af ansættelsen af aktiver, i det omfang sådanne skjulte nettoreserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde
- c) halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond, højst med et beløb svarende til 50 % for den faktiske solvensmargen eller for den obligatoriske solvensmargen, alt efter hvilket er mindst.

Beløbet omhandlet i litra a) må ikke overstige 3,5 % af summen af forskellen mellem livsforsikringskapitalerne samt de arbejdsmarkedsrelaterede pensioner og præmiehensættelserne for alle de kontrakter, hvor zillmering er mulig. Denne forskel nedsættes med et beløb, som svarer til eventuelle ikke afskrevne akquisitionstillæg, der er opført som et aktiv.

5. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med stk. 2, 3 og 4 med henblik på at tage højde for udviklinger, der kan begrunde tekniske justeringer af elementer, som kan indgå i den faktiske solvensmargen.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 21b.

Artikel 17b

Obligatorisk solvensmargen

1. Med forbehold af artikel 17c bestemmes den obligatoriske solvensmargen som anført i stk. 2–6, alt efter hvilke forpligtelser, der udøves.

2. Den obligatoriske solvensmargen er lig med summen af følgende to resultater:

- a) det første resultat:
det tal, der svarer til 4 % af præmiehensættelserne, vedrørende direkte forsikringsvirksomhed og overtagelser af genforsikring uden fradrag af afgivelse i genforsikring, multipliceres med det forhold,

på mindst 85 %, der i det sidste regnskabsår bestod mellem præmiehensættelsernes samlede beløb, med fradrag af afgivelserne i genforsikring, og præmiehensættelsernes bruttobeløb

b) det andet resultat:

for de kontrakter, hvor risikosummen ikke er negativ, multipliceres det tal, der udgør 0,3 % af risikosummen, som pensionskassen har påtaget sig ansvaret for, med det forhold, på mindst 50 %, der i det sidste regnskabsår bestod mellem størrelsen af risikosummen, for hvilken kassen forbliver ansvarlig efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og størrelsen af risikosummen uden fradrag af afgivelse i genforsikring.

For ophørende dødsfaldsforsikringer med en løbetid på højst tre år udgør procentsatsen 0,1 %. For dødsfaldsforsikringer med en løbetid på over tre år, men ikke over fem år, udgør procentsatsen 0,15 %.

3. For den i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)⁴⁴) omhandlede tillægsgenforsikring er den obligatoriske solvensmargen lig med den obligatoriske solvensmargen for pensionskasser, jf. artikel 17d.

4. For den i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i direktiv 2009/138/EF omhandlede kapitaliseringsvirksomhed er den obligatoriske solvensmargen lig med 4 % af præmiehensættelserne, beregnet som angivet i stk. 2, litra a).

5. For de i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. i), i direktiv 2009/138/EF omhandlede operationer er den obligatoriske solvensmargen lig med 1 % af deres aktiver.

6. For forsikringer omfattet af artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i) og ii), i direktiv 2009/138/EF, som er knyttet til investeringsfonde, og for de i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. iii)-iv), i direktiv 2009/138/EF omhandlede operationer er den obligatoriske solvensmargen lig med summen af følgende:

- a) i det omfang pensionskassen påtager sig en investeringsrisiko, 4 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a),
- b) i det omfang pensionskassen ikke påtager sig en investeringsrisiko, men det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, fastsættes for en periode på over fem år, 1 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a),
- c) i det omfang pensionskassen ikke påtager sig en investeringsrisiko, og det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, ikke fastsættes for en periode på over fem år, et beløb svarende til 25 % af de administrative nettoomkostninger for det sidste regnskabsårs i forbindelse med dens virksomhed
- d) i det omfang pensionskassen påtager sig en dødsrisiko, 0,3 % af risikosummen, beregnet som angivet i stk. 2, litra b).

Artikel 17c

Garantifond

1. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en tredjedel af den obligatoriske solvensmargen som fastsat i artikel 17b, udgør garantifonden. Denne fond består af de bestanddele, der er nævnt i artikel 17a, stk. 2 og 3 samt — med forbehold af samtykke fra hjemlandets kompetente myndighed — i artikel 17, stk. 4, litra b).

2. Garantifonden skal være på mindst 3 mio. EUR. Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden reduceres med 25 % for gensidige selskaber og selskaber af gensidiglignende karakter.

*Artikel 17d***Obligatorisk solvensmargen, jf. artikel 17b, stk. 3**

1. Den obligatoriske solvensmargen bestemmes i forhold til enten det årlige præmie- eller bidragsbeløb eller til gennemsnittet af fordringer i de tre sidste regnskabsår.

2. Den obligatoriske solvensmargens størrelse er lig med det højeste af de to resultater, der er anført i stk. 3 og 4.

3. De præmier eller bidrag, der benyttes, skal være den største af følgende størrelser: bruttoværdien af de tegnede præmier eller bidrag som beregnet nedenfor eller bruttoværdien af de optjente præmier eller bidrag.

De præmier eller bidrag, inklusive accessoriske tillæg, der indgår i direkte forsikringsforretning i løbet af det sidste regnskabsår, lægges sammen.

Hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget for al genforsikring i løbet af det sidste regnskabsår.

Herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det sidste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter af de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Det således fremkomne beløb deles i to rater, hvoraf den første går op til 50 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdele på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler pensionskassen efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelseernes bruttobeløb. Dette forhold skal under ingen omstændigheder være under 50 %.

4. Beregning af grundlaget for krav:

De beløb, der er udbetalt i direkte forsikring (uden fradrag af krav, som påhviler genforsikrere og retrocessionarer) for krav i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder, lægges sammen.

Hertil lægges det beløb for krav, der er udbetalt i løbet af de samme perioder for forpligtelser, der er overtaget i genforsikring eller retrocession, og beløbet for de hensættelser til endnu ikke afviklede krav, der er fastlagt ved slutningen af det sidste regnskabsår for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

Herfra fradrages de regresbeløb, der er modtaget i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder.

Herfra fradrages beløbet for hensættelser til endnu ikke afviklede krav, som er fastlagt ved begyndelsen af det andet regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår, for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

En tredjedel af det således fremkomne beløb deles i to rater, hvoraf den første går op til 35 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdele på henholdsvis 26 % og 23 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler pensionskassen efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelseernes bruttobeløb. Dette forhold skal under ingen omstændigheder være under 50 %.

5. Er den obligatoriske solvensmargen som beregnet i stk. 2, 3 og 4 lavere end den obligatoriske solvensmargen for det foregående år, er den obligatoriske solvensmargen mindst lig med den obligatoriske solvensmargen for det foregående år multipliceret med forholdet mellem de forsikringsmæssige hensæt-

telser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs afslutning og de forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs begyndelse. Som led i disse beregninger beregnes de forsikringsmæssige hensættelser som et nettobeløb af genforsikring, men forholdet må ikke være højere end 1.

3) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 21a

Revision af garantifondens størrelse

1. Det beløb i euro, der er fastsat i artikel 17c, stk. 2, tages årligt og første gang 31. oktober 2012 op til revision for at tage hensyn til ændringerne i medlemsstaternes harmoniserede forbrugerprisindekser, der offentliggøres af Eurostat.

Dette beløb tilpasses automatisk ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentændring i nævnte indeks, der er sket i perioden mellem 31. december 2009 og undersøgelsestidspunktet, og afrundes opad til et multiplum af 100 000 EUR.

Er ændringen siden sidste tilpasning mindre end 5 %, foretages ingen tilpasning.

2. Kommissionen underretter årligt Europa-Parlamentet og Rådet om undersøgelsen og det tilpassede beløb, der er nævnt i stk. 1.

Artikel 21b

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, som er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF⁴⁵⁾.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 304

Løbetidsbaseret »equity risk«-delmodul

1. Medlemsstaterne kan tillade livsforsikringselskaber, der yder:

- a) arbejdsmarkedsrelaterede pensioner i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2003/41/EF, eller
- b) pensionsydelse, der udbetales ved pensionsalderens indtræden eller forventede indtræden, såfremt de præmier, der er indbetalt for disse ydelser, er forbundet med et skattefradrag, der tildeles forsikringstagerne i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, der har godkendt selskabet, hvor:
 - i) alle aktiver og passiver svarende til virksomheden afgrænses, forvaltes og organiseres adskilt fra forsikringselskabets andre aktiviteter uden mulighed for overførsel
 - ii) selskabets aktiviteter for så vidt angår litra a) og b), i forbindelse med hvilke den i dette stykke omhandlede metode finder anvendelse, kun udføres i den medlemsstat, hvor selskabet er godkendt, og
 - iii) den gennemsnitlige løbetid for de passiver, der svarer til virksomheden, og som indehaves af selskabet, overstiger et gennemsnit på 12 år,

at anvende et »equity risk«-delmodul fra solvenskapitalkravet, der er afstemt ved at anvende en Value-at-Risk-værdi i et tidsrum, der svarer til den typiske ihændehaverperiode for det pågældende selskabs investeringer i aktier med et konfidensniveau, som sikrer forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til det, der er fastsat i artikel 101, såfremt den i denne artikel omhandlede

metode kun anvendes med henblik på de i nr. i) omhandlede aktiver og passiver. Ved beregningen af solvenskapitalkravet tages der fuldt ud højde for disse aktiver og passiver med henblik på bedømmelse af diversifikationseffekterne uanset behovet for at beskytte interesserne for forsikringstagere og begunstigede i andre medlemsstater.

Metoden i første afsnit benyttes kun — med tilsynsmyndighedernes godkendelse — hvis såvel solvens- og likviditetsstillingen som det pågældende selskabs strategier, processer og rapporteringsprocedurer for forvaltningen af aktiver og passiver er i stand til løbende at sikre, at den kan indehave aktieinvesteringer i en periode, der svarer til den typiske ihændehaverperiode for det pågældende selskab investeringer i aktier. Selskabet skal over for tilsynsmyndigheden kunne godtgøre, at denne forudsætning er til stede med det nødvendige konfidensniveau til at give forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til niveauet i artikel 101.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber må ikke vende tilbage til anvendelse af metoden i artikel 105 undtagen under behørigt begrundede omstændigheder og med tilsynsmyndighedernes godkendelse.

▼M5

2. Kommissionen forelægger senest den 31. december 2020 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen af metoden i stk. 1 og tilsynsmyndighedernes praksis i henhold til stk. 1 og vedføjer, hvor det er relevant, passende forslag. Denne rapport skal navnlig behandle de grænseoverskridende virkninger af anvendelsen af denne metode med henblik på at forebygge regelarbitrage fra forsikrings- og genforsikringsselskabers side.

▼B

AFSNIT VI

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

KAPITEL I

Overgangsbestemmelser

Afdeling 1

Forsikring

Artikel 305

Undtagelser og ophævelse af restriktive foranstaltninger

1. Medlemsstaterne kan fritage skadesforsikringsselskaber, som den 31. januar 1975 ikke opfyldte kravene i artikel 16 og 17 i direktiv 73/239/EØF, og som den 31. juli 1978 endnu ikke havde nået en årlig indbetaling af præmier eller bidrag på det seksdobbelte af den i artikel 17, stk. 2, i direktiv 73/239/EØF nævnte minimumsgarantifond, for forpligtelsen til at oprette denne fond før udgangen af det regnskabsår, i hvilket præmierne eller bidragene udgør det seksdobbelte af denne garantifond. På grundlag af resultaterne af den i artikel 298, stk. 2, nævnte undersøgelse beslutter Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen, hvornår medlemsstaterne skal ophæve denne fritagelse.

2. Skadesforsikringsselskaber, der er oprettet i Det Forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den retlige form, hvori de var oprettet den 31. juli 1973 uden tidsbegrænsning.

Livsforsikringsselskaber, der er oprettet i Det Forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den juridiske form, hvori de var oprettet den 15. marts 1979 uden tidsbegrænsning.

Det Forenede Kongerige opstiller en liste over de i første og andet afsnit omhandlede selskaber og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

3. Selskaber, der er registreret i Det Forenede Kongerige under »the Friendly Societies Acts«, kan fortsætte med at drive livsforsikrings- og opsparingsvirksomhed, som de i overensstemmelse med deres formål udøvede den 15. marts 1979.

4. Efter anmodning fra de skadesforsikringsselskaber, der opfylder forpligtelserne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 4 og 5, ophæver medlemsstaterne restriktive foranstaltninger såsom pantehæftelser, deponering eller sikkerhedsstillelse.

Artikel 306

Rettigheder erhvervet af eksisterende filialer og forsikringsselskaber

1. Filialer, der inden den 1. juli 1994 har påbegyndt deres virksomhed efter de i filialmedlemsstaten gældende bestemmelser, anses for at have fulgt fremgangsmåden i artikel 145 og 146.

2. Artikel 147 og 148 berører ikke de velerhvervede rettigheder, som tilkommer et forsikringsselskab, der inden den 1. juli 1994 har udøvet virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Afdeling 2

Genforsikring

Artikel 307

Overgangsperiode for artikel 57, stk. 3, og artikel 60, nr. 6, i direktiv 2005/68/EF

En medlemsstat kan udsætte gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 57, nr. 3, i direktiv 2005/68/EF om ændring af artikel 15, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF og af bestemmelsen i artikel 60, nr. 6, i direktiv 2005/68/EF indtil den 10. december 2008.

Artikel 308

Rettigheder erhvervet af eksisterende genforsikringsselskaber

1. Genforsikringsselskaber, som er omfattet af dette direktiv, og som i overensstemmelse med bestemmelserne i den medlemsstat, hvor de har hovedsæde, har opnået tilladelse til at udøve genforsikringsvirksomhed inden den 10. december 2005, anses for at have opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 14.

De er dog underlagt bestemmelserne i dette direktiv vedrørende udøvelse af genforsikringsvirksomhed og kravene i artikel 18, stk. 1, litra b) og d) til g), artikel 19, 20 og 24 samt afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 3 og 4.

2. Medlemsstaterne kan dog indrømme de i stk. 1 omhandlede genforsikringsselskaber, der den 10. december 2005 ikke opfyldte bestemmelserne i artikel 18, stk. 1, litra b), artikel 19 og 20 samt afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 3 og 4, indtil den 10. december 2008 til at opfylde sådanne krav.

Afdeling 3

Forsikring og genforsikring

Artikel 308a

Indfasning

1. Fra den 1. april 2015 skal medlemsstaterne sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at træffe beslutninger om godkendelse af:

- a) supplerende kapitalgrundlag som omhandlet i artikel 90
- b) klassificering af kapitalgrundlagskomponenter som omhandlet i artikel 95, tredje afsnit
- c) selskabsspecifikke parametre som omhandlet i artikel 104, stk. 7
- d) en hel eller delvis intern model i overensstemmelse med artikel 112 og 113
- e) special purpose vehicles til etablering på deres område i overensstemmelse med artikel 211
- f) supplerende kapitalgrundlag i et mellemliggende forsikringsholdingselskab som omhandlet i artikel 226, stk. 2
- g) en koncernintern model som omhandlet i artikel 230 og 231 samt artikel 233, stk. 5
- h) anvendelse af det løbetidsbaserede »equity risk«-undermodul i overensstemmelse med artikel 304
- i) anvendelse af matchtilpasningen på den relevante risikofrie rentekurve i overensstemmelse med artikel 77b og 77c
- j) anvendelse af volatilitetsjustering af den relevante risikofrie rentekurve i overensstemmelse med artikel 77d, når medlemsstaterne kræver det
- k) anvendelse af overgangsforanstaltningen for de risikofrie rentesatser, jf. artikel 308c
- l) anvendelse af overgangsforanstaltningen for forsikringsmæssige hensættelser, jf. artikel 308d.

2. Fra den 1. april 2015 skal medlemsstaterne sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til:

- a) at fastsætte niveau og område for koncerntilsyn i overensstemmelse med afdeling 2 og 3 i afsnit III, kapitel I
- b) at vælge en koncerntilsynsførende som omhandlet i artikel 247
- c) at oprette et tilsynskollegium, jf. artikel 248.

3. Fra den 1. juli 2015 skal medlemsstaterne sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til:

- a) at træffe beslutninger om at trække enhver deltagelse, jf. artikel 228, stk. 2
- b) at fastlægge valg af metode til beregning af koncernens solvenssituation i overensstemmelse med artikel 220
- c) i givet fald at træffe afgørelse om ækvivalens i overensstemmelse med artikel 227 og 260
- d) at tillade, at forsikrings- og genforsikringselskaber underlægges artikel 238 og 239, jf. artikel 236
- e) at foretage de i artikel 262 og 263 omhandlede fastsættelser
- f) i givet fald at træffe afgørelse om anvendelsen af overgangsforanstaltninger i henhold til artikel 308b.

4. Medlemsstaterne pålægger de berørte tilsynsmyndigheder at vurdere de af forsikrings- og genforsikringsselskaberne indgivne ansøgninger om godkendelse eller tilladelse i overensstemmelse med stk. 2 og 3. Tilsynsmyndighedernes afgørelser vedrørende ansøgninger om godkendelse eller tilladelse træder først i kraft efter den 1. januar 2016.

Artikel 308b

Overgangsforanstaltninger

1. Uden at det berører artikel 12 er forsikrings- og genforsikringsselskaber, der den 1. januar 2016 ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler og udelukkende forvalter deres eksisterende

portefølje med henblik på at indstille deres virksomhed, ikke underlagt afsnit I, II og III i dette direktiv indtil de datoer, der er fastsat i stk. 2, hvis:

- a) virksomheden har godtgjort over for tilsynsmyndigheden, at den vil afslutte sin virksomhed inden den 1. januar 2019, eller
- b) virksomheden er omfattet af saneringsforanstaltninger, som fastsat i afsnit IV, kapitel II, og en administrator er udpeget.

2. Forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der falder ind under:

- a) stk. 1, litra a), skal være omfattet af afsnit I, II og III i dette direktiv fra den 1. januar 2019 eller fra en tidligere dato, hvis tilsynsmyndigheden ikke er tilfreds med de fremskridt, der er gjort i retning af afslutning af virksomhedens aktiviteter
- b) stk. 1, litra b), skal være omfattet af afsnit I, II og III i dette direktiv fra den 1. januar 2021 eller fra en tidligere dato, hvis tilsynsmyndigheden ikke er tilfreds med de fremskridt, der er gjort i retning af afslutning af virksomhedens aktiviteter.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber er kun omfattet af overgangsforanstaltningerne i stk. 1 og 2, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) virksomheden er ikke del af en koncern, eller hvis den er, ophører alle de virksomheder, der er en del af koncernen, med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler.
- b) virksomheden forelægger sin tilsynsmyndighed en årsberetning om, hvilke fremskridt der er gjort i forbindelse med afslutning af dens aktiviteter.
- c) virksomheden har meddelt sin tilsynsmyndighed, at den anvender overgangsforanstaltningerne.

Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for, at et selskab kan operere i overensstemmelse med afsnit I, II og III i dette direktiv.

4. Medlemsstaterne udarbejder en liste over de berørte forsikrings- og genforsikringsselskaber og videregiver denne liste til alle de øvrige medlemsstater.

5. Medlemsstaterne sikrer, at i en periode på højst fire år fra den 1. januar 2016 skal forsikrings- og genforsikringsselskabernes frist for at fremsende de i artikel 35, stk. 1-4, omhandlede oplysninger på årlig eller mindre hyppig basis nedsættes med to uger hvert regnskabsår og ligger således indledningsvis senest 20 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for dens regnskabsår, der afsluttes på eller efter den 30. juni 2016, men før den 1. januar 2017, og ender med at ligge senest 14 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for de regnskabsår, der slutter på eller efter den 30. juni 2019, men før den 1. januar 2020.

6. I en periode på højst fire år fra den 1. januar 2016 skal forsikrings- og genforsikringsselskabernes frist for at fremlægge de i artikel 51 omhandlede oplysninger nedsættes med to uger hvert regnskabsår og ligger således indledningsvis senest 20 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for dens regnskabsår, der afsluttes på eller efter den 30. juni 2016, men før den 1. januar 2017, og ender med at ligge senest 14 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for de regnskabsår, der slutter på eller efter den 30. juni 2019, men før den 1. januar 2020.

7. I en periode på højst fire år fra den 1. januar 2016 skal forsikrings- og genforsikringsselskabernes frist for at fremsende de i artikel 35, stk. 1-4, omhandlede oplysninger hvert kvartal nedsættes med én uge hvert regnskabsår og er således indledningsvis på højst otte uger for ethvert kvartal, der afsluttes på eller efter den 1. januar 2016, men før den 1. januar 2017, og ender med at være på højst fem uger for ethvert kvartal, der afsluttes på eller efter den 1. januar 2019, men før den 1. januar 2020.

8. Medlemsstaterne sikrer, at stk. 5, 6 og 7 i denne artikel finder tilsvarende anvendelse på de deltagende forsikrings- og genforsikringsselskaber, forsikringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber på koncernniveau i henhold til artikel 254 og 256, ifølge hvilken de frister, der er omhandlet i stk. 5, 6 og 7, forlænges med seks uger hver.

9. Uanset artikel 94 skal grundlæggende kapitalgrundlagselementer inkluderes i tier 1-basiskapitalgrundlaget i op til ti år efter den 1. januar 2016, forudsat at disse elementer:

- a) var udstedt før den 1. januar 2016 eller før datoen for ikrafttrædelsen af den i artikel 97 omhandlede delegerede retsakt, alt efter hvilken dato der kommer først
- b) pr. 31. december 2015 kunne anvendes til at dække op til 50 % af den faktiske solvensmargen i henhold til love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i medfør af artikel 16, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF, artikel 1 i direktiv 2002/13/EF, artikel 27, stk. 3, i direktiv 2002/83/EF og artikel 36, stk. 3, i direktiv 2005/68/EF
- c) ikke ellers ville være klassificeret under tier 1 eller tier 2 i overensstemmelse med artikel 94.

10. Med forbehold af artikel 94 skal grundlæggende kapitalgrundlagselementer inkluderes i tier 2-basiskapitalgrundlaget i op til ti år efter den 1. januar 2016, forudsat at disse elementer:

- a) var udstedt før den 1. januar 2016 eller før datoen for ikrafttrædelsen af den i artikel 97 omhandlede delegerede retsakt, alt efter hvilken dato der kommer først,
- b) pr. 31. december 2015 kunne anvendes til at dække op til 25 % af den faktiske solvensmargen i henhold til love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i medfør af artikel 16, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF, artikel 1 i direktiv 2002/13/EF, artikel 27, stk. 3, i direktiv 2002/83/EF og artikel 36, stk. 3, i direktiv 2005/68/EF.

11. Med hensyn til forsikrings- og genforsikringselskaber, der investerer i omsættelige værdipapirer eller andre finansielle instrumenter baseret på ompakkede lån, som blev udstedt før den 1. januar 2011, gælder de krav, som er omhandlet i artikel 135, stk. 2, kun i tilfælde, hvor der tilføjes eller erstattes med nye underliggende eksponeringer efter den 31. december 2014.

12. Uanset artikel 100, artikel 101, stk. 3, og artikel 104 gælder følgende:

- a) indtil den 31. december 2017 er de standardparametre, der benyttes til beregning af undermodul koncenturationsrisiko og undermodul »spread risk« i overensstemmelse med standardformlen, de samme, for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaternes centralregeringer og centralbanker, som lyder på og er finansieret i en hvilken som helst medlemsstats valuta, som dem, der ville skulle anvendes på eksponeringer, som lyder på og er finansieret i den nationale valuta
- b) i 2018 skal de standardparametre, der benyttes til beregning af undermodul koncenturationsrisiko og undermodul »spread risk« i overensstemmelse med standardformlen, nedsættes med 80 %, for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaternes centralregeringer og centralbanker, som lyder på og er finansieret i enhver anden medlemsstats valuta
- c) i 2019 skal de standardparametre, der benyttes til beregning af undermodul koncenturationsrisiko og undermodul »spread risk« i overensstemmelse med standardformlen, nedsættes med 50 %, for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaternes centralregeringer og centralbanker, som lyder på og er finansieret i enhver anden medlemsstats valuta
- d) fra den 1. januar 2020 skal de standardparametre, der benyttes til beregning af undermodul koncenturationsrisiko og undermodul »spread risk« i overensstemmelse med standardformlen, ikke nedsættes, for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaternes centralregeringer og centralbanker, som lyder på og er finansieret i enhver anden medlemsstats valuta.

13. Uanset artikel 100, artikel 101, stk. 3, og artikel 104 skal de standardparametre, der skal benyttes for aktier, som selskabet købte før eller på den 1. januar 2016, til beregning af undermodul »equity risk« i overensstemmelse med standardformlen, uden den mulighed, der fastsættes i artikel 304, beregnes som det vægtede gennemsnit af:

- a) den standardparameter, der benyttes til beregning af undermodul »equity risk« i overensstemmelse med artikel 304, og
- b) den standardparameter, der benyttes til beregning af undermodul »equity risk« i overensstemmelse med standardformlen uden den i artikel 304 fastsatte mulighed.

Vægtningen for den parameter, der anføres i første afsnit, litra b), skal i slutningen af hvert år som minimum øges lineært fra 0 % i løbet af det år, der begynder den 1. januar 2016, til 100 % den 1. januar 2023.

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der yderligere præciserer de kriterier, der skal opfyldes, herunder de aktier, der skal være omfattet af overgangsforanstaltningen.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne overgangsperiode udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for anvendelsen af dette stykke.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i fjerde afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

14. Uanset artikel 138, stk. 3, og uden at det berører stk. 4 i samme artikel, gælder det, at når et forsikrings- og genforsikringsselskab overholder den obligatoriske solvensmargen, der er omhandlet i henholdsvis artikel 16a i direktiv 73/239/EØF, artikel 28 i direktiv 2002/83/EF eller artikel 37, 38 eller 39 i direktiv 2005/68/EF, som gældende i henhold til medlemsstatens lovgivning dagen før disse direktiver ophæves i henhold til nærværende direktivs artikel 310, men ikke opfylder solvenskapitalkravet i det første år af gennemførelsen af dette direktiv, kræver tilsynsmyndighederne, at det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab træffer de nødvendige foranstaltninger til at afsætte det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet inden den 31. december 2017.

Det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab forelægger hver tredje måned tilsynsmyndigheden en situationsrapport med en redegørelse for de hidtidige foranstaltninger og fremskridt for at skabe det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Den i første afsnit omhandlede forlængelse annulleres, hvis situationsrapporten viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt i retning af en genskabelse af det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet, mellem datoen for konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og datoen for forelæggelsen af situationsrapporten.

15. Såfremt hjemlandene den 23. maj 2014 anvendte bestemmelser, som er anført i artikel 4 i direktiv 2003/41/EF, kan disse hjemlande frem til den 31. december 2019 fortsat anvende de love, forordninger og administrative bestemmelser, som de har vedtaget for at overholde artikel 1-19, 27-30, 32-35 og 37-67 i direktiv 2002/83/EF, som var gældende på den sidste anvendelsesdato for direktiv 2002/83/EF.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter, der ændrer den overgangsperiode, der er foreskrevet i dette stykke, hvis ændringsforslag til artikel 17-17c i direktiv 2003/41/EF er vedtaget inden den dato, der er angivet i dette stykke.

16. Medlemsstaterne kan give det endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab tilladelse til i en periode indtil den 31. marts 2022 at ansøge om godkendelse af en intern koncernmodel for en del af en koncern, hvor både selskabet og det endelige moderselskab er etableret i den samme medlemsstat, og hvis denne del udgør en særskilt del med en væsentlig anden risikoprofil end resten af koncernen.

17. Uanset artikel 218, stk. 2 og 3, finder overgangsbestemmelserne som omhandlet i denne artikels stk. 8-12 og 15 samt i artikel 308c, 308d og 308e tilsvarende anvendelse på koncernniveau.

Uanset artikel 218, stk. 2, 3 og 4, finder overgangsbestemmelserne som omhandlet i denne artikels stk. 14 tilsvarende anvendelse på koncernniveau, samt i de tilfælde hvor de deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern overholder den korrigerede

solvens, som er omhandlet i artikel 9 i direktiv 98/78/EF, men ikke overholder koncernens solvenskapitalkrav.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a vedrørende fastsættelse af ændringerne i koncernsolvensen, når de i nærværende artikels stk. 13 omhandlede overgangsbestemmelser finder anvendelse, og som vedrører:

- a) eliminering af dobbelt anvendelse af anerkendt kapitalgrundlag og af kapital, der er skabt inden for en koncern, som fastsat i artikel 222 og 223
- b) værdiansættelsen af aktiver og passiver som fastsat i artikel 224
- c) anvendelsen af beregningsmetoderne på tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber som fastsat i artikel 225
- d) anvendelsen af beregningsmetoderne på mellemliggende forsikringsholdingselskaber som fastsat i artikel 226
- e) metoderne til beregning af koncernsolvens som fastsat i artikel 230 og 233
- f) beregningen af koncernsolvenskapitalkravet som fastsat i artikel 231
- g) fastsættelsen af kapitaltillæg som fastsat i artikel 232
- h) principperne for beregning af koncernsolvensen for et forsikringsholdingselskab som fastsat i artikel 235.

Artikel 308c

Overgangsforanstaltning vedrørende risikofrie renter

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan, såfremt der er indhentet forhåndsgodkendelse hos deres tilsynsmyndighed, anvende en overgangsjustering på den relevante risikofrie rentekurve, for så vidt angår tilladelige forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser.

2. For hver enkelt valuta beregnes justeringen som en del af forskellen mellem:

- a) renten som fastsat af forsikrings- eller genforsikringsselskabet i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 20 i direktiv 2002/83/EF på den sidste dato for anvendelse af nævnte direktiv
- b) den årlige effektive rente, beregnet som den enkelte diskonteringsssats, der anvendt på cash flows for porteføljen af tilladelige forsikrings- og genforsikringsforpligtelser giver en værdi svarende til værdien af det bedste skøn for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, hvor der tages hensyn til tidsværdien under anvendelse af den relevante risikofrie rentekurve, jf. artikel 77, stk. 2.

Såfremt medlemsstaterne har vedtaget love og administrative bestemmelser i henhold til artikel 20, stk. 1, punkt B, litra a), nr. ii), i direktiv 2002/83/EF, fastsættes den rente, der er omhandlet i litra a) i første afsnit af dette stykke, ved hjælp af de metoder, der anvendes af forsikrings- eller genforsikringsselskabet, på den sidste dato for anvendelse af direktiv 2002/83/EF.

Den del, der er omhandlet i første afsnit, falder lineært ved slutningen af hvert år fra 100 % i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 % den 1. januar 2032.

Såfremt forsikrings- og genforsikringsselskaber anvender den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering, skal den relevante risikofrie rentekurve, der er omhandlet i litra b), være den i artikel 77d fastsatte justerede relevante risikofrie rentekurve.

3. De tilladelige forsikrings- og genforsikringsforpligtelser omfatter kun forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, der opfylder følgende krav:

- a) de aftaler, hvorfra forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne hidrører, blev indgået før den første dato for anvendelsen af dette direktiv, bortset fra fornyelse af aftaler på eller efter denne dato
- b) indtil den sidste dato for anvendelse af direktiv 2002/83/EF, de forsikringsmæssige hensættelser for forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne blev fastsat i overensstemmelse med de love og admini-

strative bestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 20 i nævnte direktiv på den sidste dato for anvendelse heraf

- c) artikel 77b finder ikke anvendelse på forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne.
- 4. Forsikring- og genforsikringsselskaber, der anvender stk. 1, skal:
 - a) ikke medtage de tilladelige forsikrings- og genforsikringsforpligtelser i beregningen af den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering
 - b) ikke anvende artikel 308d
 - c) som del af deres rapport om deres solvens og finansielle situation, jf. artikel 51, offentliggøre, at de anvender den midlertidige risikofrie rentekurve, og en kvantificering af indvirkningen på deres finansielle stilling af ikke at anvende denne overgangsforanstaltning.

Artikel 308d

Overgangsforanstaltning vedrørende forsikringsmæssige hensættelser

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan, såfremt der er indhentet forhåndsgodkendelse hos deres tilsynsmyndighed, anvende et fradrag på de forsikringsmæssige hensættelser. Dette fradrag kan anvendes på det i artikel 80 omhandlede niveau for homogene risikogrupper.

2. Overgangsfradraget svarer til en del af forskellen mellem følgende to beløb:

- a) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, beregnet i overensstemmelse med artikel 76 på den første dato for dette direktivs anvendelse
- b) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler, der beregnes i overensstemmelse med love og administrative bestemmelser, som vedtages i henhold til artikel 15 i direktiv 73/239/EØF, artikel 20 i direktiv 2002/83/EF og artikel 32 i direktiv 2005/68/EF dagen før disse direktiver ophæves i henhold til nærværende direktivs artikel 310.

Den maksimale del, der kan fratrækkes, falder lineært ved udgangen af hvert år fra 100 % i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 % den 1. januar 2032.

Såfremt forsikrings- og genforsikringsselskaber på den første dato for anvendelsen af dette direktiv anvender den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering, beregnes det i litra a) omhandlede beløb med volatilitetsjusteringen på denne dato.

3. Efter forhåndsgodkendelse fra eller på initiativ af tilsynsmyndigheden kan de forsikringsmæssige hensættelser, herunder i givet fald beløbet på volatilitetsjusteringen, der anvendes til at beregne det i stk. 2, litra a) og b) omhandlede overgangsfradrag, genberegnes hver 24. måned eller hyppigere, hvis selskabets risikoprofil har ændret sig væsentligt.

4. Det i stk. 2 omhandlede fradrag kan begrænses af tilsynsmyndigheden, hvis anvendelsen af det kan medføre en reduktion af de krav til de finansielle midler, der gælder for selskabet, i forhold til dem, der beregnes i overensstemmelse med love og administrative bestemmelser, som er vedtaget i henhold til direktiv 73/239/EØF, direktiv 2002/83/EF og direktiv 2005/68/EF dagen før disse direktiver ophæves i henhold til nærværende direktivs artikel 310.

5. Forsikring- og genforsikringsselskaber, der anvender stk. 1, skal:

- a) ikke anvende artikel 308c
- b) såfremt de ikke opfylder solvenskapitalkravet uden at anvende overgangsfradraget, hvert år forelægge deres tilsynsmyndighed en rapport med en redegørelse for de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med hensyn til ved afslutningen af den i stk. 2 omhandlede overgangsperiode at genskabe det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller reducere deres risikoprofil for at sikre, at de igen opfylder solvenskapitalkravet

- c) som del af deres rapport om deres solvens og finansielle situation, jf. artikel 51, offentliggøre, at de anvender det midlertidige fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser, og en kvantificering af indvirkningen på deres finansielle stilling af ikke at anvende dette overgangsfradrag.

Artikel 308e

Indfasningsplan for overgangsforanstaltninger vedrørende risikofrie renter og forsikringsmæssige hensættelser

Forsikrings- og genforsikringsselskaber, der anvender de i artikel 308c eller 308d omhandlede overgangsforanstaltninger, underretter tilsynsmyndigheden, så snart de bemærker, at de ikke ville opfylde solvenskapitalkravet uden at anvende disse overgangsforanstaltninger. Tilsynsmyndigheden skal kræve, at det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre opfyldelse af solvenskapitalkravet ved udgangen af overgangsperioden.

Senest to måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kunne opfyldes uden anvendelse af disse overgangsforanstaltninger, forelægger det berørte forsikrings- eller genforsikringsselskab tilsynsmyndigheden en indfasningsplan med angivelse af de planlagte foranstaltninger til at etablere et niveau for det anerkendte kapitalgrundlag, der opfylder solvenskapitalkravet, eller til at reducere dets risikoprofil for at sikre opfyldelse af solvenskapitalkravet ved udgangen af overgangsperioden. Det berørte forsikrings- eller genforsikringsselskab kan ajourføre indfasningsplanen i løbet af overgangsperioden.

De berørte forsikrings- eller genforsikringsselskab forelægger hvert år en rapport for deres tilsynsmyndighed med angivelse af de foranstaltninger, der er truffet, og det fremskridt, der er gjort, med henblik på at sikre opfyldelse af solvenskapitalkravet ved udgangen af overgangsperioden. Tilsynsmyndighederne tilbagekalder godkendelsen af anvendelsen af overgangsforanstaltningen, hvis denne situationsrapport viser, at det er urealistisk at opnå opfyldelse af solvenskapitalkravet ved udgangen af overgangsperioden.

▼B

KAPITEL II

Afsluttende bestemmelser

Artikel 309

Gennemførelse

▼M5

1. Medlemsstaterne gennemfører og offentliggør de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26-32, 34-49, 51-55, 67, 68, 71, 72, 74-85, 87-91, 93-96, 98, 100-110, 112, 113, 115-126, 128, 129, 131-134, 136-142, 144, 146, 148, 162-167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210-233, 235-240, 243-258, 260-263, 265, 266, 303 og 304 samt bilag III og IV senest den 31. marts 2015. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

▼M2

De i første afsnit omhandlede love og administrative bestemmelser anvendes fra den ►**M4** 1. januar 2016 ◀.

▼B

Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også omfatte en erklæring om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til de direktiver, der ophæves ved dette direktiv, skal anses

som henvisninger til dette direktiv. De nærmere regler for henvisningen og formuleringen af erklæringen fastsættes af medlemsstaterne.

▼ M5

Uanset andet afsnit anvender medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser til at opfylde artikel 308a fra den 1. april 2015.

▼ B

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 310

Ophævelse

Direktiv 64/225/EØF, 73/239/EØF, 73/240/EØF, 76/580/EØF, 78/473/EØF, 84/641/EØF, 87/344/EØF, 88/357/EØF, 92/49/EØF, 98/78/EF, 2001/17/EF, 2002/83/EF og 2005/68/EF, som ændret ved de retsakter, der er nævnt i bilag VI, del A, ophæves med virkning fra ► M4 1. januar 2016 ◀, dog uden at medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag VI, del B, anførte frister for gennemførelse og anvendelse af direktiverne berøres heraf.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til dette direktiv og læses i overensstemmelse med den i bilag VII anførte sammenligningstabel.

▼ M5

Artikel 311

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Artikel 308a finder anvendelse fra den 1. april 2015.

Artikel 1, 2, 3, 5-9, 11, 12, 15, 16, 17, 19-22, 24, 25, 33, 57-66, 69, 70, 73, 145, 147, 149-161, 168-171, 174-177, 179-184, 186-189, 191, 193-209, 267-300, 302 og 305-308, 308b, samt bilag I og II, V, VI og VII finder anvendelse fra den 1. januar 2016.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter samt reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder inden den i stk. 3 anførte dato.

▼ B

Artikel 312

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I

SKADESFORSIKRINGSKLASSER

A. Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser

1. Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervs sygdomme):
 - fastsatte ydelser
 - skadeserstatninger
 - kombinationer

-
- passagerers tilskadekomst.
2. Sygdom:
 - fastsatte ydelser
 - skadeserstatninger
 - kombinationer.
 3. Kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel)
Alle skader på:
 - motordrevne landkøretøjer
 - ikke-motordrevne landkøretøjer.
 4. Kaskoforsikring for jernbanekøretøjer
Alle skader på jernbanekøretøjer.
 5. Kaskoforsikring for luftfartøjer
Alle skader på luftfartøjer.
 6. Kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder
Alle skader på:
 - flodfartøjer
 - indsøfartøjer
 - havfartøjer.
 7. Godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods)
Alle skader på transporterede varer eller bagage, uanset arten af transportmidlet.
 8. Brand og naturkræfter
Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når de er forårsaget af:
 - brand
 - eksplosion
 - storm
 - naturkræfter bortset fra storm
 - kerneenergi
 - jordskred.
 9. Andre skader på ejendom
Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når disse skader skyldes hagl eller frost samt årsager af enhver art, f.eks. tyveri, bortset fra dem, der er anført i klasse 8.
 10. Ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer
Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer (herunder førerens ansvar).
 11. Ansvarsforsikring for luftfartøjer
Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af luftfartøjer (herunder førerens ansvar).
 12. Ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder
Ethvert ansvar hidrørende fra anvendelsen af flod-, indsø- og havfartøjer (herunder førerens ansvar).
 13. Almindelig ansvarsforsikring
Ethvert ansvar, der ikke er anført under klasse 10, 11 og 12.
 14. Kredit:
 - almindelig insolvens
 - eksportkredit
 - salg på afbetaling
 - hypotekforsikring
 - landbrugsforsikring.
 15. Kaution:

- direkte kaution
 - indirekte kaution.
16. Diverse økonomiske tab:
- arbejdsløshedsrisici
 - incassotab (almindeligt)
 - dårligt vejr
 - tab af fortjeneste
 - vedblivende almindelige omkostninger
 - uforudsete handelsudgifter
 - tab af salgsværdi
 - husleje- eller indtægtstab
 - andre indirekte handelstab
 - andre ikke forretningsmæssige økonomiske tab
 - andre økonomiske tab.
17. Retshjælpsforsikring
- Retshjælpsforsikring.
- 18) Assistance
- Assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejse, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted.

B. Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser

Følgende navne benyttes om tilladelser, som samtidig omfatter nedenstående klasser:

▼ C1

- a) klasserne 1 og 2: »ulykke- og sygeforsikring«

▼ B

- b) klasserne 1 (fjerde led), 3, 7 og 10: »motorkøretøjsforsikring«
- c) klasserne 1 (fjerde led), 4, 6, 7 og 12: »sø- og transportforsikring«
- d) klasserne 1 (fjerde led), 5, 7 og 11: »luftfartsforsikring«
- e) klasserne 8 og 9: »brand og andre skader på ejendom«
- f) klasserne 10, 11, 12 og 13: »ansvarsforsikring«
- g) klasserne 14 og 15: »kredit og kaution«
- h) alle klasser: den af medlemsstaterne valgte benævnelse, der meddeles de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

BILAG II

LIVSFORSIKRINGSKLASSER

- I. Livsforsikringsformer som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i), ii) og iii), undtagen de i punkt II og III omhandlede
- II. Forsikring, som kommer til udbetaling ved ægteskab. Forsikring, som kommer til udbetaling ved fødsel
- III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfonds, og som er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i) og ii)
- IV. »Permanent health insurance« som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. iv)
- V. Tontinevirksomhed som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. i)
- VI. Kapitaliseringsvirksomhed som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii)

- VII. Forvaltning af kollektive pensionsmidler som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. iii) og iv)
 VIII. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. v)
 IX. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra c).

BILAG III

SELSKABSFORMER

A. Skadesforsikringsseleksformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/coöperatieve vennootschap«, »société mutualiste/maatschappij van onderlinge bijstand«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«, »družstvo«
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«
- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«, »αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la Sécurité Sociale«, »institution de prévoyance régie par le Code rural«, »mutuelle regie par le Code de la Mutualité«

▼M3

- 10a) for Republikken Kroatien: »dioničko društvo«, »društvo za uzajamno osiguranje«

▼B

- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο«
- 13) i Republikken Letland: »apdrošināšanas akciju sabiedrība«, »savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »biztosító egyesület«, »külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpanija b »responsabbilta« limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societăți pe acțiuni«, »societăți mutuale«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«, »družba za vzajemno zavarovanje«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«

- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidiga försäkringsbolag«, »understödsföreningar«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

▼M5

- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de skadesforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-27) og 29), kan et selskab tage form af et europæisk selskab som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001⁴⁶).
- 29) for så vidt den pågældende medlemsstat giver mulighed for, at et andelsselskabs juridiske virksomhedsform kan tage form af et skadesforsikringselskab og som alternativ til de skadesforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-28), kan et selskab tage form af et europæisk andelsselskab som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 1435/2003⁴⁷).

▼B

B. Livsforsikringselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/cooperatieve vennootschap«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«, »взаимозастрахователна кооперация«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«, »družstvo«;
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«, »pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«
- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«

▼M3

- 10a) for Republikken Kroatien: »dioničko društvo«, »društvo za uzajamno osiguranje«

▼B

- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο«
- 13) i Republikken Letland: »apdrošināšanas akciju sabiedrība«, »savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »biztosító egyesület«, »külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpannija b »responsabbilta« limitata«

- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societăți pe acțiuni«, »societăți mutuale«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«, »družba za vzajemno zavarovanje«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidiga försäkringsbolag«, »understödsföreningar«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

▼ **M5**

- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de livsforsikringsselskaber, der er angivet i punkt 1)-27) og 29), kan et selskab tage form af et europæisk selskab som defineret i forordning (EF) nr. 2157/2001
- 29) for så vidt den pågældende medlemsstat åbner mulighed for, at et andelsselskabs juridiske virksomhedsform kan tage form af et livsforsikringsselskab og som alternativ til de skadesforsikringsselskaber, der er angivet i punkt 1)-28), kan et selskab tage form af et europæisk andelsselskab som defineret i forordning (EF) nr. 1435/2003.

▼ **B**

C. Genforsikringsselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/cooperatieve vennootschap«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«
- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«, »αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«

▼ **M3**

- 10a) for Republikken Kroatien: »dioničko društvo«

▼ **B**

- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση«
- 13) i Republikken Letland: »akciju sabiedrība«, »sabiedrība ar ierobežotu atbildību«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«

- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpannija ta' responsabbiltà limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societate pe actiuni«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidigt försäkringsbolag«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

▼M5

- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de genforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-27) og 29), kan et selskab tage form af et europæisk selskab som defineret i forordning (EF) nr. 2157/2001
- 29) for så vidt den pågældende medlemsstat åbner mulighed for, at et andelsselskabs juridiske virksomhedsform kan tage form af et genforsikringselskab og som alternativ til de genforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-28), kan et selskab tage form af et europæisk andelsselskab som defineret i forordning (EF) nr. 1435/2003.

▼B

BILAG IV

STANDARDFORMEL FOR SOLVENS KAPITALKRAVET (SCR)

1. Beregning af det primære solvenskapitalkrav

Det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, stk. 1, beregnes på følgende måde:

$$\text{Basic SCR} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

hvor SCR_i betegner risikomodul i , SCR_j betegner risikomodul j , og hvor » i, j « betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j . I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- SCR non-life betegner risikomodulet for skadesforsikringer
- SCR life betegner risikomodulet for livsforsikringer
- SCR health betegner risikomodulet for sygeforsikringer
- SCR market betegner markedsrisikomodulet
- SCR default betegner risikomodulet for »modparts misligholdelse«.

Faktoren $\text{Corr}_{i,j}$ betegner den post, der er fastlagt i række i og i kolonne j i den følgende korrelationsmatrix:

i \ j	Marked	Misligholdelse	Liv	»Health«	Skade
Marked	1	0,25	0,25	0,25	0,25
Misligholdelse	0,25	1	0,25	0,25	0,5
Liv	0,25	0,25	1	0,25	0
»Health«	0,25	0,25	0,25	1	0
Skade	0,25	0,5	0	0	1

2. Beregning af risikomodulet for skadesforsikringer

Risikomodulet for skadesforsikring, jf. artikel 105, stk. 2, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{non-life}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i, j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- SCR nl premium and reserve betegner delmodulet »non-life premium and reserve risk«
- SCR nl catastrophe betegner delmodulet »non-life catastrophe risk«.

3. Beregning af tegningsrisikomodulet for livsforsikringer

Risikomodulet for livsforsikring, jf. artikel 105, stk. 3, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{life}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i, j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- SCR mortality betegner delmodulet »mortality risk«
- SCR longevity betegner delmodulet »longevity risk«
- SCR disability betegner delmodulet »disability — morbidity risk«
- SCR life expense betegner delmodulet »life expense risk«
- SCR revision betegner delmodulet »revision risk«
- SCR lapse betegner delmodulet »lapse risk«
- SCR life catastrophe betegner delmodulet »life catastrophe risk«.

4. Beregning af markedsrisikomodulet

Markedsrisikomodulets struktur

Markedsrisikomodulet, jf. artikel 105, stk. 5, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{market}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i,j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- SCR interest rate betegner delmodulet »interest rate risk«
- SCR equity betegner delmodulet »equity risk«
- SCR property betegner delmodulet »property risk«
- SCR spread betegner delmodulet »spread risk«
- SCR concentration betegner delmodulet »market risk concentrations«
- SCR currency betegner delmodulet »currency risk«.

BILAG V

GRUPPER AF SKADESFORSIKRINGSKLASSER, JF. ARTIKEL 159

1. ulykker og sygdom (1 og 2 i bilag I)
2. bilforsikring (3, 7 og 10 i bilag I; tallene vedrørende klasse 10, bortset fra fragtførerens ansvar, præciseres senere)
3. brand og andre skader på ejendom (8 og 9 i bilag I)
4. luftfarts-, sø- og transportforsikring (4, 5, 6, 7, 11 og 12 i bilag I)
5. almindelig ansvarsforsikring (13 i bilag I)
6. kredit og kaution (14 og 15 i bilag I)
7. øvrige klasser (16, 17 og 18 i bilag I).

BILAG VI

DEL A

Ophævede direktiver med ændringer

(jf. artikel 310)

Rådets direktiv 64/225/EØF
(EFT 56 af 4.4.1964, s. 878)

Tiltrædelsesakten af 1973, artikel 29, bilag I, punkt III, nr.
G. 1
(EFT L 73 af 27.3.1972, s. 89)

Rådets første direktiv 73/239/EØF
(EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3)

Tiltrædelsesakten af 1994, artikel 29, bilag I, nr. XI. B, artikel 29, bilag I, nr. XI. B. II. 1
(EFT C 241 af 29.8.1994, s. 197)

(som erstattet ved Rådets afgørelse 95/1/EF)
(EFT L 1 af 1.1.1995, s. 1)

Tiltrædelsesakten af 2003, artikel 20, bilag II, nr. 3.1
(EUT L 236 af 23.9.2003, s. 335)

Tiltrædelsesakten af 1985, artikel 26, bilag I, nr. II.c. 1.a (EFT L 302 af 15.11.1985, s. 156)	
Rådets direktiv 76/580/EØF (EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13)	kun artikel 1
Rådets direktiv 84/641/EØF (EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21)	kun artikel 1 til 14
Rådets direktiv 87/343/EØF (EFT L 185 af 4.7.1987, s. 72)	kun artikel 1 og bilag
Rådets direktiv 87/344/EØF (EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77)	kun artikel 9
Rådets andet direktiv 88/357/EØF (EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1)	kun artikel 9, 10 og 11
Rådets direktiv 90/618/EØF (EFT L 330 af 29.11.1990, s. 44)	kun artikel 2, 3 og 4
Rådets direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	kun artikel 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 17, 18, 24, 32, 33 og 53
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)	kun artikel 1, 2, stk. 2, tredje led, og artikel 3, stk. 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF (EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65)	kun artikel 8
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 17)	kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	kun artikel 22
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 4
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 57
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/101/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 238)	kun artikel 1 og bilagets punkt I

Rådets direktiv 73/240/EØF (EFT L 228 af 16.8.1973, s. 20)	
Rådets direktiv 76/580/EØF (EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13)	
Rådets direktiv 78/473/EØF (EFT L 151 af 7.6.1978, s. 25)	
Rådets direktiv 84/641/EØF (EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21)	
Rådets direktiv 87/344/EØF (EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77)	
Rådets andet direktiv 88/357/EØF (EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1)	
Rådets direktiv 90/618/EØF (EFT L 330 af 29.11.1990, s. 44)	kun artikel 5 til 10
Rådets direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	kun artikel 12, stk. 1, og artikel 19, 23, 27, 30, stk. 1, 34, 35, 36, 37, 39, stk. 1, 40, stk. 1, 42, stk. 1, 43, stk. 1, 44, stk. 1, 45, stk. 1, og 46, stk. 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF (EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65)	kun artikel 9
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 14)	kun artikel 3
Rådets direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)	kun artikel 1, andet led, 2, stk. 1, første led, artikel 4, stk. 1, 3 og 5, og artikel 5, andet led
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF (EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27)	kun artikel 2
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	kun artikel 24
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 6

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 58
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	kun artikel 28
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 7
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 59
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF (EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF (EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1)	
Rådets direktiv 2004/66/EF (EUT L 168 af 1.5.2004, s. 35)	kun bilagets punkt II
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 8
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 60
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/101/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 238)	kun artikel 1 og bilagets punkt 3
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	kun artikel 2
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/19/EF (EUT L 76 af 19.3.2008, s. 44)	kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	kun artikel 4

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/19/EF kun artikel 1
(EUT L 76 af 19.3.2008, s. 44)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/37/EF kun artikel 1
(EUT L 81 af 20.3.2008, s. 1)

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 310)

Direktiv	Gennemførelsesfrist	Anvendelsesfrist
64/225/EØF	26. august 1965	
73/239/EØF	27. januar 1975	27. januar 1976
73/240/EØF	27. januar 1975	
76/580/EØF	31. december 1976	
78/473/EØF	2. december 1979	2. juni 1980
84/641/EØF	30. juni 1987	1. januar 1988
87/343/EØF	1. januar 1990	1. juli 1990
87/344/EØF	1. januar 1990	1. juli 1990
88/357/EØF	30. december 1989	30. juni 1990
90/618/EØF	20. maj 1992	20. november 1992
92/49/EØF	31. december 1993	1. juli 1994
95/26/EF	18. juli 1996	18. juli 1996
98/78/EF	5. juni 2000	
2000/26/EF	20. juli 2002	20. januar 2003
2000/64/EF	17. november 2002	
2001/17/EF	20. april 2003	
2002/13/EF	20. september 2003	
2002/83/EF	17. november 2002, 20. september 2003, 19. juni 2004 (afhængigt af den pågældende bestemmelse)	
2002/87/EF	11. august 2004	
2004/66/EF	1. maj 2004	
2005/1/EF	13. maj 2005	
2005/14/EF	11. juni 2007	
2005/68/EF	10. december 2007	
2006/101/EF	1. januar 2007	
2008/19/EF	Ikke relevant	
2008/37/EF	Ikke relevant	

BILAG VII

SAMMENLIGNINSTABEL

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1				Artikel 2		Artikel 1, stk. 1	Artikel 2, første punktum	Artikel 1, stk. 1		Artikel 1, artikel 2, stk. 2, artikel 2, stk. 3 og arti- kel 267
Artikel 1, stk. 2										Artikel 2, stk. 2
Artikel 1, stk. 3										—
Artikel 2, nr. 1, litra a)-c)										—
Artikel 2, nr. 1, litra d)							Artikel 3, stk. 4			Artikel 3
Artikel 2, nr. 1, litra e)										—
Artikel 2, nr. 2, litra a)										Artikel 5, nr. 1)
Artikel 2, nr. 2, litra b)										Artikel 5, nr. 2)
Artikel 2, nr. 2, litra c)										Artikel 5, nr. 3)
Artikel 2, nr. 2, litra d)										Artikel 5, nr. 4)
Artikel 2, nr. 3, første — fjerde afsnit										Artikel 6
Artikel 2, nr. 3, femte af- snit										Artikel 15, stk. 4
Artikel 3, stk. 1, første og andet afsnit										—
Artikel 3, stk. 1, tredje af- snit										Artikel 4, stk. 5
Artikel 3, stk. 2										Artikel 7
Artikel 4, første punktum										Artikel 8, første punktum
Artikel 4, li- tra a)										Artikel 8, nr. 2)
Artikel 4, li- tra b)										—
Artikel 4, li- tra c)										Artikel 8, nr. 3)
Artikel 4, li- tra e)										—
Artikel 4, li- tra f)										Artikel 8, nr. 1)
Artikel 4, li- tra g)										Artikel 8, nr. 4)
Artikel 5, li- tra a)										—
Artikel 5, li- tra b)							Artikel 1, stk. 1, litra o)			—
Artikel 5, li- tra c)							Artikel 1, stk. 1, litra p)			Artikel 134,stk. 1
Artikel 5, li- tra d)										►M5 Artikel 13, nr. 27 ◄
Artikel 6				Artikel 4			Artikel 4	Artikel 3		Artikel 14, stk.

									1, og stk. 2, litra a) og b)
Artikel 7, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 5, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 5, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 15, stk. 1 og stk. 2, første afsnit
Artikel 7, stk. 2, andet afsnit, litra a)			Artikel 5, stk. 2, andet afsnit, litra a)						Artikel 15, stk. 3, første afsnit
Artikel 7, stk. 2, andet afsnit, litra b)			Artikel 5, stk. 2, andet afsnit, litra b)						—
Artikel 8, stk. 1, litra a)			Artikel 6, stk. 1, litra a)			Artikel 6, stk. 1, litra a)	Bilag I		Bilag IIIA og B
Artikel 8, stk. 1, litra a), sidste afsnit							Artikel 5, stk. 2		Artikel 17, stk. 2
Artikel 8, stk. 1, litra b)			Artikel 6, stk. 1, litra b)			Artikel 6, stk. 1, litra b)	Artikel 6, litra a)		Artikel 18, stk. 1, litra a)
							Artikel 6, litra a)		Artikel 18, stk. 1, litra b)
Artikel 8, stk. 1, litra c)			Artikel 6, stk. 1, litra c)			Artikel 6, stk. 1, litra c)	Artikel 6, litra b)		Artikel 18, stk. 1, litra c)
Artikel 8, stk. 1, litra d)			Artikel 6, stk. 1, litra d)			Artikel 6, stk. 1, litra d)	Artikel 6, litra c)		Artikel 18, stk. 1, litra d)
Artikel 8, stk. 1, litra e)			Artikel 6, stk. 1, litra e)			Artikel 6, stk. 1, litra e)	Artikel 6, litra d)		► C1 Artikel 18, stk. 1, litra g) ◀
Artikel 8, stk. 1, litra f)									► C1 Artikel 18, stk. 1, litra h) ◀
Artikel 8, stk. 1, andet til fjerde afsnit						Artikel 6, stk. 2)	Artikel 7		Artikel 19
Artikel 8, stk. 1a						Artikel 6, stk. 3	Artikel 8		Artikel 20
Artikel 8, stk. 2			Artikel 6, stk. 2			Artikel 6, stk. 4			Artikel 18, stk. 2
Artikel 8, stk. 3, første afsnit			Artikel 6, stk. 3, første afsnit			Artikel 6, stk. 5, tredje afsnit	Artikel 9, stk. 1		Artikel 21, stk. 4
Artikel 8, stk. 3, andet afsnit			Artikel 6, stk. 3, andet afsnit, og artikel 29, første afsnit, første punktum			Artikel 6, stk. 5, første afsnit	Artikel 9, stk. 2		Artikel 21, stk. 1, første afsnit
Artikel 8, stk. 3, tredje afsnit			Artikel 6, stk. 3, tredje afsnit, og artikel 29, andet afsnit						Artikel 21, stk. 2
Artikel 8, stk. 3, fjerde afsnit			Artikel 6, stk. 3, fjerde afsnit						Artikel 21, stk. 3
Artikel 8, stk. 4			Artikel 6, stk. 4			Artikel 6, stk. 6	Artikel 10		Artikel 22
Artikel 9, litra a)-d)			Artikel 7, litra a)-d)			Artikel 7, litra a)-d)	Artikel 11, stk. 1, litra a), c), d) og e)		Artikel 23, stk. 1, litra a), c), d) og e)
Artikel 9, litra e) og f)			Artikel 7, litra e) og f)				Artikel 11, stk. 2, litra a) og b)		Artikel 23, stk. 2, litra e)

Artikel 9, litra g) og h)				Artikel 7, litra g) og h)			Artikel 7, litra f) og g)	Artikel 11, stk. 2, litra c) og d)		Artikel 23, stk. 2, litra a) og d)
Artikel 10, stk. 1				Artikel 32, stk. 1			Artikel 40, stk. 1			Artikel 145, stk. 1, første afsnit
Artikel 10, stk. 2, første afsnit				Artikel 32, stk. 2, første afsnit			Artikel 40, stk. 2			Artikel 145, stk. 2
Artikel 10, stk. 2, andet afsnit				Artikel 32, stk. 2, andet afsnit						Artikel 145, stk. 3
Artikel 10, stk. 3				Artikel 32, stk. 3			Artikel 40, stk. 3			Artikel 146, stk. 1 og 2
Artikel 10, stk. 4				Artikel 32, stk. 4			Artikel 40, stk. 4			Artikel 146, stk. 3
Artikel 10, stk. 5				Artikel 32, stk. 5			Artikel 40, stk. 5			Artikel 146, stk. 3, andet afsnit
Artikel 10, stk. 6				Artikel 32, stk. 6			Artikel 40, stk. 6			Artikel 145, stk. 4
Artikel 11				Artikel 33						—
Artikel 12				Artikel 56			Artikel 9	Artikel 13		Artikel 25, andet afsnit
Artikel 12a							Artikel 9a	Artikel 14 og artikel 60, stk. 2		Artikel 26
Artikel 13, stk. 1 og stk. 2, første afsnit				Artikel 9, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 10, stk. 1, første punktum og stk. 2, første afsnit	Artikel 15, stk. 1, første afsnit, og stk. 2		Artikel 30, stk. 1 og stk. 2, første afsnit
Artikel 13, stk. 2, andet afsnit				Artikel 9, stk. 2, andet afsnit						Artikel 30, stk. 2, andet afsnit
							Artikel 10, stk. 1, andet og tredje punktum	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit		Artikel 30, stk. 3
Artikel 13, stk. 2, tredje afsnit							Artikel 10, stk. 2, andet afsnit	Artikel 60, stk. 3		Artikel 32, stk. 1
Artikel 13, stk. 3				Artikel 9, stk. 3			Artikel 10, stk. 3	Artikel 15, stk. 4		—
Artikel 14				Artikel 10			Artikel 11	Artikel 16		Artikel 33
Artikel 15, stk. 1, stk. 2 og stk. 3, andet afsnit				Artikel 17			Artikel 20, stk. 1-3, og stk. 4, andet afsnit	Artikel 32, stk. 1 og 3		Artikel 76-86
Artikel 15, stk. 3, første afsnit							Artikel 20, stk. 4, første afsnit	Artikel 32, stk. 2		Artikel 134, stk. 2, og artikel 173
Artikel 15a				Artikel 18				Artikel 33		—
Artikel 16							Artikel 27	Artikel 35 og 36 og artikel 60, stk. 8		Artikel 87-99
Artikel 16a							Artikel 28	Artikel 37-39 og artikel 60, stk. 9		Artikel 100-127

Artikel 17, stk. 1							Artikel 29, stk. 1	Artikel 40, stk. 1		Artikel 128 og artikel 129, stk. 1, litra a)-c), og stk. 2
Artikel 17, stk. 2							Artikel 29, stk. 2	Artikel 40, stk. 2		Artikel 129, stk. 1, litra d)
Artikel 17a							Artikel 30	Artikel 41		—
Artikel 17b							Artikel 28 og 28a	Artikel 60, stk. 10		—
Artikel 18							Artikel 31			—
Artikel 14							Artikel 11	Artikel 16		Artikel 33
Artikel 19, stk. 2				Artikel 11, stk. 2			Artikel 13, stk. 2	Artikel 17, stk. 2		Artikel 35
Artikel 19, stk. 3, første afsnit og andet afsnit, litra a) og b)			Artikel 10	Artikel 11, stk. 3, første afsnit og andet afsnit, litra a) og b)			Artikel 13, stk. 3, første afsnit og andet afsnit, litra a) og b)	Artikel 17, stk. 3 og stk. 4, første afsnit, litra a) og b)		Artikel 34, stk. 1-3, og 5-7
Artikel 19, stk. 3, andet afsnit, litra c)			Artikel 10	Artikel 11, stk. 3, andet afsnit, litra c)			Artikel 13, stk. 3, andet afsnit, litra c)	Artikel 17, stk. 4, første afsnit, litra c)		Artikel 34, stk. 8
Artikel 19, stk. 3, tredje afsnit			Artikel 10	Artikel 11, stk. 3, tredje afsnit			Artikel 13, stk. 3, tredje afsnit	Artikel 17, stk. 4, andet afsnit		Artikel 35, stk. 2, litra b)
Artikel 20, stk. 1							Artikel 37, stk. 1	Artikel 42, stk. 1		Artikel 137
Artikel 20, stk. 2, første afsnit				Artikel 13, stk. 2, første afsnit			Artikel 37, stk. 2, første afsnit	Artikel 42, stk. 2, første afsnit		—
Artikel 20, stk. 2, andet afsnit				Artikel 13, stk. 2, andet afsnit			Artikel 37, stk. 2, andet afsnit	Artikel 42, stk. 2, andet afsnit		Artikel 138, stk. 5
Artikel 20, stk. 3, første afsnit				Artikel 13, stk. 3, første afsnit			Artikel 37, stk. 3, første afsnit	Artikel 42, stk. 3, første afsnit		—
Artikel 20, stk. 3, andet afsnit				Artikel 13, stk. 3, andet afsnit			Artikel 37, stk. 3, andet afsnit	Artikel 42, stk. 3, andet afsnit		Artikel 139, stk. 3
Artikel 20, stk. 4				Artikel 13, stk. 4						—
Artikel 20, stk. 5				Artikel 13, stk. 2, andet afsnit, og stk. 5			Artikel 37, stk. 2, andet afsnit, og stk. 5	Artikel 42, stk. 2, andet afsnit, og stk. 4		Artikel 138, stk. 5
Artikel 20a, stk. 1, første afsnit, første punktum							Artikel 38, stk. 1, første punktum	Artikel 43, stk. 1		Artikel 138, stk. 2, og artikel 139, stk. 2
Artikel 20a, stk. 1, første afsnit, andet punktum, litra a)-e)							Artikel 38, stk. 1, andet punktum, litra a)-e)	Artikel 43, stk. 2, litra a)-e)		Artikel 142, stk. 1
Artikel 20a, stk. 2							Artikel 38, stk. 2			Artikel 141

Artikel 30, stk. 2, litra b)										Artikel 305, stk. 1
Artikel 30, stk. 4										Artikel 305, stk. 2
Artikel 30, stk. 5										Artikel 305, stk. 4
Artikel 31										—
Artikel 32										—
Artikel 33			Artikel 28				Artikel 62	Artikel 54, stk. 2		Artikel 298, stk. 2 og 3
Artikel 34	Artikel 9		Artikel 29		Artikel 11, stk. 5		Artikel 6, stk. 5, fjerde afsnit		Artikel 6	—
Artikel 35	Artikel 10	Artikel 10	Artikel 32	Artikel 57, stk. 1	Artikel 11, stk. 1-3	Artikel 31, stk. 1 og 2	Artikel 69, stk. 1-4	Artikel 64, stk. 1	Artikel 7, stk. 1	Artikel 309, stk. 1
Artikel 36	Artikel 11	Artikel 11	Artikel 33	Artikel 57, stk. 2	Artikel 11, stk. 4	Artikel 31, stk. 3	Artikel 70	Artikel 64, stk. 2	Artikel 7, stk. 2	Artikel 309, stk. 2
Artikel 37			Artikel 34							—
Artikel 38	Artikel 12	Artikel 12	Artikel 35	Artikel 58	Artikel 13	Artikel 33	Artikel 74	Artikel 66	Artikel 9	Artikel 312
Bilag, del A										Artikel 15, stk. 2, andet afsnit, og bilag I, del A
Bilag, del B										Bilag I, del A og B
Bilag, del C										Artikel 16
Bilag, del D										—
	Artikel 1, stk. 1, første afsnit									Artikel 190, stk. 1
	Artikel 1, stk. 1, andet afsnit									Artikel 190, stk. 2
	Artikel 1, stk. 2									—
	Artikel 2, stk. 1									Artikel 190, stk. 1
	Artikel 2, stk. 2									Artikel 190, stk. 3
	Artikel 3									Artikel 191
	Artikel 4, stk. 1									Artikel 192, første og andet afsnit
	Artikel 4, stk. 2									—
	Artikel 5									Artikel 193
	Artikel 6									Artikel 195
	Artikel 7									Artikel 194
	Artikel 8									Artikel 196
		Artikel 1								—
		Artikel 2								Artikel 198
		Artikel 3, stk. 1								Artikel 199
		Artikel 3,								Artikel 200, stk. 1, første afsnit

	stk. 2, første afsnit, første punktum								
	Artikel 3, stk. 2, litra a)-c)								Artikel 200, stk. 2-4
	Artikel 3, stk. 3								Artikel 200, stk. 1, andet afsnit
	Artikel 4								Artikel 201
	Artikel 5								Artikel 202
	Artikel 6								Artikel 203
	Artikel 7								Artikel 204
	Artikel 8								Artikel 205
	Artikel 9								Artikel 16, stk. 2
		Artikel 1							—
		Artikel 2, litra a), b) og e)							—
		Artikel 2, litra c)				Artikel 1, stk. 1, litra c)	Artikel 2, stk. 1, litra e)		—
		Artikel 2, litra d)							Artikel 13, nr. 13
		Artikel 2, litra f)	Artikel 1, litra e)			Artikel 1, stk. 1, litra h)			—
		Artikel 3				Artikel 1, litra b), andet punktum			Artikel 145, stk. 1, andet afsnit
		Artikel 4							Artikel 187
		Artikel 6							—
		Artikel 7, stk. 1), litra a)-e)							—
		Artikel 7, stk. 1, litra f)	Artikel 27						—
		Artikel 7, stk. 1, litra g), og artikel 7, stk. 3							—
		Artikel 8, stk. 1 og 2							Artikel 179, stk. 1 og 2
		Artikel 8, stk. 3							—
		Artikel 8, stk. 4, litra a) og c)	Artikel 30, stk. 1						—
		Artikel 8, stk. 4, litra d)							Artikel 179, stk. 3
		Artikel 8, stk. 5							Artikel 179, stk. 4
		Artikel 12							—
		Artikel 12a, stk. 1-3							Artikel 150
		Artikel 12a, stk. 4, første afsnit							Artikel 151
		Artikel 12a, stk. 4, andet til sjette afsnit							Artikel 152

			Artikel 14	Artikel 34			Artikel 41			Artikel 147
			Artikel 16, stk. 1, første og andet afsnit	Artikel 35			Artikel 42			Artikel 148
			Artikel 16, stk. 1, tredje afsnit	Artikel 35						Artikel 148, stk. 2
			Artikel 17	Artikel 36			Artikel 43			Artikel 149
			Artikel 26							—
			Artikel 27							—
			Artikel 31							Artikel 299
			Artikel 31				Artikel 68, stk. 2			Artikel 300
			Bilag I	Artikel 23			Bilag II			—
			Bilag 2 A							—
			Bilag 2 B							—
			Artikel 5, 9, 10 og 11							—
				Artikel 1, litra a)	Artikel 1, litra a)	Artikel 2, litra a)	Artikel 1, stk. 1, litra a)			Artikel 13, nr. 1)
				Artikel 1, litra b)			Artikel 1, stk. 1, litra b)	Artikel 2, stk. 1, litra d)		Artikel 13, nr. 11)
				Artikel 1, litra c)		Artikel 2, litra e)	Artikel 1, stk. 1, litra e)	Artikel 2, stk. 1, litra f)		Artikel 13, nr. 8), litra a)
				Artikel 1, litra d)			Artikel 1, stk. 1, litra f)	Artikel 2, stk. 1, litra g)		—
				Artikel 1, litra f)			Artikel 1, stk. 1, litra i)	Artikel 2, stk. 1, litra i)		Artikel 13, nr. 18)
				Artikel 1, litra g)			Artikel 1, stk. 1, litra j)	Artikel 2, stk. 1, litra j)		Artikel 13, nr. 21), artikel 24, stk. 2, og artikel 63
				Artikel 1, litra h)	Artikel 1, litra d)		Artikel 1, stk. 1, litra k)	Artikel 2, stk. 1, litra k)		Artikel 13, nr. 15)
				Artikel 1, litra i)	Artikel 1, litra e)		Artikel 1, stk. 1, litra l)	Artikel 2, stk. 1, litra l)		Artikel 13, nr. 16)
				Artikel 1, litra j)			Artikel 1, stk. 1, litra m)			Artikel 13, nr. 22)
				Artikel 1, litra k)	Artikel 1, litra k)	Artikel 2, litra h)	Artikel 1, stk. 1, litra n)	Artikel 2, stk. 1, litra m)		Artikel 13, nr. 10)
				Artikel 1, litra l)			Artikel 1, stk. 1, litra r)	Artikel 2, stk. 1, litra n)		Artikel 13, nr. 17)
				Artikel 1, litra l), underlitra a)	Artikel 1, litra f)		Artikel 1, stk. 1, litra r), nr. i)	Artikel 2, stk. 1, litra n), nr. i)		Artikel 13, nr. 20)
				Artikel 1, litra l), underlitra b)			Artikel 1, stk. 1, litra r), nr. ii)	Artikel 2, stk. 1, litra n), nr. ii)		Artikel 13, nr. 18)
				Artikel 3						Artikel 188
				Artikel 8				Artikel 12		Artikel 24, stk. 1
				Artikel 12, stk. 2			Artikel 14, stk. 1	Artikel 18		Artikel 39, stk. 1
				Artikel 12, stk. 3-6			Artikel 14, stk. 2-5			Artikel 39, stk. 2-6
				Artikel 15, stk. 1 og 2			Artikel 15, stk. 1 og 2	Artikel 19, stk. 1		Artikel 57
				Artikel 15, stk. 3			Artikel 15, stk. 3	Artikel 22		Artikel 61

				Artikel 15, stk. 4			Artikel 15, stk. 4	Artikel 23		Artikel 62
				Artikel 15a			Artikel 15a	Artikel 19, stk. 2-8		Artikel 58, stk. 1-7
				Artikel 15b			Artikel 15b	Artikel 19a		Artikel 59
				Artikel 15c			Artikel 15c	Artikel 20		Artikel 60
				Artikel 16, stk. 1			Artikel 16, stk. 1	Artikel 24		Artikel 64
				Artikel 16, stk. 2			Artikel 16, stk. 2	Artikel 25		Artikel 65
				Artikel 16, stk. 3			Artikel 16, stk. 3	Artikel 26		Artikel 66
				Artikel 16, stk. 4			Artikel 16, stk. 4	Artikel 27		Artikel 67
				Artikel 16, stk. 5			Artikel 16, stk. 5	Artikel 28, stk. 1		Artikel 68, stk. 1
				Artikel 16, stk. 5b, første til fjerde afsnit			Artikel 16, stk. 7, første til fjerde afsnit	Artikel 28, stk. 3, første til fjerde afsnit		Artikel 68, stk. 3
				Artikel 16, stk. 5b, femte afsnit			Artikel 16, stk. 7, femte afsnit	Artikel 28, stk. 3, femte afsnit		Artikel 68, stk. 4
				Artikel 16						Artikel 66
				Artikel 16, stk. 5c			Artikel 16, stk. 8	Artikel 29		Artikel 70
				Artikel 16, stk. 5a			Artikel 16, stk. 6	Artikel 28, stk. 2		Artikel 68, stk. 2
				Artikel 16a, stk. 1, litra a)			Artikel 17, stk. 1, litra a)	Artikel 31, stk. 1, første afsnit		Artikel 72, stk. 1, litra a)-c)
				Artikel 16a, stk. 1, litra b)			Artikel 17, stk. 1, litra b)	Artikel 31, stk. 1, andet afsnit		Artikel 72, stk. 1, andet afsnit
				Artikel 16a, stk. 2			Artikel 17, stk. 2	Artikel 31, stk. 2		Artikel 72, stk. 2
				Artikel 20			Artikel 22			—
				Artikel 21			Artikel 23	Artikel 34, stk. 1-3		—
				Artikel 22			Artikel 24	Artikel 34, stk. 4		—
				Artikel 25						—
				Artikel 28			Artikel 33			Artikel 180
				Artikel 29						Artikel 181, stk. 1 og 3
				Artikel 30, stk. 2						Artikel 181, stk. 2
				Artikel 31						Artikel 183
				Artikel 38			Artikel 44			Artikel 153
				Artikel 39, stk. 2 og 3			Artikel 45			Artikel 154
				Artikel 40, stk. 2			Artikel 46, stk. 1			Artikel 155, stk. 8
				Artikel 40, stk. 3			Artikel 46, stk. 2			Artikel 155, stk. 1
				Artikel 40, stk. 4, 6-8 og 10			Artikel 46, stk. 3, 5-7 og 9			Artikel 155, stk. 2, 4-6 og 9

				Artikel 40, stk. 5			Artikel 46, stk. 4			Artikel 155, stk. 3	
				Artikel 40, stk. 9			Artikel 46, stk. 8			Artikel 155, stk. 7	
				Artikel 41			Artikel 47			Artikel 156	
				Artikel 42, stk. 2			Artikel 48			Artikel 160	
				Artikel 43, stk. 2 og 3						Artikel 184	
				Artikel 44, stk. 2			Artikel 49			Artikel 159 og bilag V	
				Artikel 45, stk. 2						Artikel 189	
				Artikel 46, stk. 2, første til tredje afsnit			Artikel 50, stk. 1, første og tredje afsnit, og stk. 2			Artikel 157	
				Artikel 47-50						—	
				Artikel 51			Artikel 64	Artikel 56		—	
				Artikel 51, sidste led					Artikel 1, stk. 4	Artikel 58, stk. 8	
				Artikel 52						—	
				Artikel 54						Artikel 206	
				Artikel 55						Artikel 207	
				Artikel 24 og 26						—	
				Artikel 12, stk. 1, artikel 19, artikel 33, artikel 37, artikel 39, stk. 1, artikel 40, stk. 1, artikel 42, stk. 1, artikel 43, stk. 1, artikel 44, stk. 1, artikel 45, stk. 1, og artikel 46, stk. 1							—
					Artikel 1, litra b)					Artikel 13, nr. 3)	
					Artikel 1, litra c)		Artikel 1, stk. 1, litra s)	Artikel 2, stk. 1, litra c)		Artikel 13, nr. 4)	
					Artikel 1, litra g)					Artikel 212, stk. 1, litra a)	
					Artikel 1, litra h)					Artikel 212, stk. 1, litra b)	
					Artikel 1, litra i)			Artikel 59, stk. 2, litra a), underlitra i)		►C1 Artikel 212, stk. 1, litra f) ◀	
					Artikel 1, litra j)			Artikel 59, stk. 2, litra a), underlitra j)		►C1 Artikel 212, stk. 1, litra g) ◀	

					Artikel 1, litra l)			Artikel 59, stk. 2, litra b)		Artikel 13, nr. 6)
					Artikel 2			Artikel 59, stk. 3		Artikel 214, stk. 1
					Artikel 3			Artikel 59, stk. 3		Artikel 214, stk. 1 og stk. 2, første og andet afsnit
					Artikel 4			Artikel 59, stk. 3		Artikel 247, stk. 1
					Artikel 5, stk. 1			Artikel 59, stk. 4		Artikel 246
					Artikel 5, stk. 2					Artikel 254, stk. 1
					Artikel 6			Artikel 59, stk. 5		Artikel 254, stk. 2, og artikel 255, stk. 1 og 2
					Artikel 7			Artikel 59, stk. 5		Artikel 249, stk. 1, og artikel 252 og 253
					Artikel 8			Artikel 59, stk. 5		Artikel 245 og 246 og artikel 258, stk. 1
					Artikel 9			Artikel 59, stk. 6		Artikel 218 og 219 og artikel 258, stk. 1
					Artikel 10			Artikel 59, stk. 7		Artikel 218 og 219, artikel 258, stk. 1, og artikel 260-263
					Artikel 10a			Artikel 59, stk. 8		Artikel 264
					Artikel 10b					Artikel 257
					Artikel 12	Artikel 32	Artikel 73	Artikel 65	Artikel 8, stk. 1	Artikel 311
					Bilag I			Artikel 59, stk. 9, og bilag II		Artikel 213-215 og 218-246
					Bilag II			Artikel 59, stk. 9, og bilag II		Artikel 215-217 og 220-243
						Artikel 1, stk. 2				Artikel 267
						Artikel 2, litra b)				Artikel 268, stk. 1, litra b)
						Artikel 2, litra c)				Artikel 268, stk. 1, litra c)
						Artikel 2, litra d)				Artikel 268, stk. 1, litra d)
						Artikel 2, litra f)		Artikel 2, stk. 1, litra h)		Artikel 13, nr. 9)
						Artikel 2, litra g)				Artikel 268, stk. 1, litra a)

					Artikel 2, li- tra i)			Artikel 268, stk. 1, litra e)
					Artikel 2, li- tra j)			Artikel 268, stk. 1, litra f)
					Artikel 2, li- tra k)			Artikel 268, stk. 1, litra g)
					Artikel 3			—
					Artikel 4			Artikel 269
					Artikel 5			Artikel 270
					Artikel 6			Artikel 271
					Artikel 7			Artikel 272
					Artikel 8			Artikel 273
					Artikel 9			Artikel 274
					Artikel 10			Artikel 275
					Artikel 11			Artikel 277
					Artikel 12			Artikel 278
					Artikel 13			Artikel 279
					Artikel 14			Artikel 280
					Artikel 15			Artikel 281
					Artikel 16			Artikel 282
					Artikel 17			Artikel 283
					Artikel 18			Artikel 284
					Artikel 19			Artikel 285
					Artikel 20			Artikel 286
					Artikel 21			Artikel 287
					Artikel 22			Artikel 288
					Artikel 23			Artikel 289
					Artikel 24			Artikel 290
					Artikel 25			Artikel 291
					Artikel 26			Artikel 292
					Artikel 27			Artikel 293
					Artikel 28			Artikel 294
					Artikel 29			Artikel 295
					Artikel 30, stk. 1			Artikel 268, stk. 2
					Artikel 30, stk. 2			Artikel 296
					Bilag			Artikel 276
						Artikel 1, stk. 1, litra d)		—
						Artikel 1, stk. 1, litra g)		Artikel 13, nr. 14)
						Artikel 1, stk. 1, litra q)		—
						Artikel 1, stk. 2	Artikel 2, stk. 3	—
						Artikel 2, stk. 1		Artikel 2, stk. 3
						Artikel 3, nr. 2)-		Artikel 9

						3) og 8)			
						Artikel 3, nr. 5) og 7)			Artikel 10
						Artikel 3, nr. 6)			—
						Artikel 5, stk. 2, andet og tredje afsnit			Artikel 15, stk. 2, tredje afsnit og stk. 3, andet afsnit
						Artikel 6, stk. 5, første og andet afsnit			Artikel 21, stk. 1
						Artikel 7, litra e)			Artikel 23, stk. 2, litra f)
						Artikel 8	Artikel 12		Artikel 24, stk. 1
						Artikel 12			Artikel 208
						Artikel 16, stk. 9	Artikel 30		Artikel 69
						Artikel 18, stk. 1-6			Artikel 73
						Artikel 18, stk. 7			—
						Artikel 19, stk. 1, første afsnit, første led			Artikel 74, stk. 1
						► C1 Artikel 19, stk. 1, første afsnit, andet led ◀			Artikel 74, stk. 3, andet afsnit
						Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, samt stk. 2 og 3			Artikel 74, stk. 4-7
						Artikel 21			Artikel 209
						Artikel 25			—
						Artikel 26			—
						Artikel 32			—
						Artikel 34			Artikel 182
						Artikel 35			Artikel 186
						Artikel 36, stk. 1			Artikel 185, stk. 1
						Artikel 36, stk. 2			Artikel 185, stk. 4, første punktum
						Bilag III A			Artikel 185, stk. 6
						Artikel 36, stk. 3			Artikel 185, stk. 7
						Artikel 41			Artikel 147
						Artikel 42, stk. 1-3			Artikel 148, stk. 1, 3 og 4
						Artikel 43			Artikel 149

							Artikel 45			—
							Artikel 48			Artikel 160
							Artikel 49			Artikel 159
							Artikel 51, stk. 2, litra a)-g)			Artikel 162, stk. 2, litra a)-e), g) og h)
							Artikel 51, stk. 3 og 4			Artikel 163
							Artikel 52, stk. 1			Artikel 169
							Artikel 55, stk. 1 og 2			Artikel 166, stk. 1 og 2
							Artikel 56			Artikel 167
							Artikel 59, stk. 1 og 2	Artikel 52, stk. 1 og 2		Artikel 177, stk. 1 og 2
							Artikel 59, stk. 3 og 6	Artikel 52, stk. 3 og 4		—
							Artikel 60, stk. 1			Artikel 305, stk. 2, andet og tredje afsnit
							Artikel 60, stk. 2			Artikel 305, stk. 3
			Artikel 31				Artikel 61			Artikel 43
							Artikel 65	Artikel 55		Artikel 301, stk. 1 og 3
							Artikel 66			Artikel 308
							Artikel 67	Artikel 53		Artikel 297
							Artikel 68, stk. 1			—
							Artikel 71			—
							Artikel 72			Artikel 310
							Bilag I			Bilag II
							Bilag III			Artikel 185, stk. 2, litra a)-c), stk. 3 og stk. 5, første afsnit
							Bilag IV			—
							Bilag V			Bilag VI
							Bilag VI			Bilag VII
								Artikel 1, stk. 2, litra d)		Artikel 11
								Artikel 2, stk. 1, litra a)		Artikel 13, nr. 7)
								Artikel 2, stk. 1, litra b)		—
								Artikel 2, stk. 1, litra h)		Artikel 13, nr. 9)
								Artikel 2, stk. 1, litra o)		Artikel 13, nr. 25)
								Artikel 2, stk. 1, litra p)		Artikel 13, nr. 26)
								Artikel 2, stk. 1, litra q)		Artikel 210, stk. 3

								Artikel 2, stk. 2		—
								Artikel 4, stk. 2		Artikel 15, stk. 5
								Artikel 5, stk. 1, første afsnit og stk. 2		Artikel 17, stk. 1 og 2, og bilag IIIC
								Artikel 9, nr. 1		Artikel 21, stk. 4
								Artikel 11, stk. 1, litra b)		Artikel 23, stk. 1, litra b)
								Artikel 15, stk. 3		Artikel 32, stk. 2
								Artikel 21		—
								Artikel 45		—
								Artikel 46		Artikel 211, stk. 1 og 2
								Artikel 47		Artikel 158
								Artikel 48		Artikel 161
								Artikel 50		Artikel 175
								Artikel 51		Artikel 176
								Artikel 54, stk. 1		Artikel 298, stk. 1
								Artikel 61		Artikel 308
								Artikel 62		Artikel 12
								Artikel 63		Artikel 307
								Artikel 57-60 og bilag II		—
									Artikel 1, nr. 4, artikel 2, nr. 4, og artikel 4, nr. 6	Artikel 58, stk. 8
									Artikel 8, stk. 2	Artikel 312

- 1) EUT C 224 af 30.8.2008, s. 11.
- 2) Europa-Parlamentets udtalelse af 22.4.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 10.11.2009.
- 3) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.
- 4) EFT L 151 af 7.6.1978, s. 25.
- 5) EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77.
- 6) EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1.
- 7) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.
- 8) EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.
- 9) EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28.
- 10) EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1.
- 11) EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1.
- 12) EFT L 103 af 2.5.1972, s. 1.
- 13) EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1.
- 14) EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17.
- 15) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 16) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.
- 17) EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65.
- 18) EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1.
- 19) EUT L 25 af 29.1.2009, s. 28.
- 20) EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87.
- 21) EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6.
- 22) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
- 23) EFT 56 af 4.4.1964, s. 878.
- 24) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 20.
- 25) EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13.
- 26) EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21.
- 27) EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10.
- 28) EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3.
- 29) EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.
- 30) EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.
- 31) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
- 32) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009 om kreditvurderingsbureauer (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 1).
- 33) EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38.
- 34) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- 35) EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.
- 36) EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.
- 37) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).
- 38) EFT L 126 af 12.5.1984, s. 20.
- 39) EFT L 78 af 26.3.1977, s. 17.
- 40) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.
- 41) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48.
- 42) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84.
- 43) Kommissionens afgørelse 2004/9/EF af 5. november 2003 om nedsættelse af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsoverrettede Pensioner (EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34).
- 44) EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1«.
- 45) EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34.«.
- 46) EFT L 294 af 10.11.2001, s. 1.
- 47) Rådets forordning (EF) nr. 1435/2003 af 22. juli 2003 om statut for det europæiske andelsselskab (SCE) (EUT L 207 af 18.8.2003, s. 1).